MARK BILLINGHAM

ÖLÜM MESAJI

"Morse, Rebus ve şimdi Thorne. Bir sonraki süperstar dedektif zaten aramızda—onu kaçırmayın."
—LEE CHILD

Mark Billingham

Ölüm Mesajı

Özgün Adı: Death Message

v1

Düzenleme: Lone Warrior

Dizi Numarası: BY21M5

Forum: eskikitaplarim.com

Dosya formatları: pdf, mobi, epub, doc, djvu, xps, jpg, fb2

İÇİNDEKİLER

İntikam ölümden üstündür, sevgi ise yanından geçer.

Francis Bacon

Bölüm 0. Giriş

Onları gördüğü ilk anda, polis olduklarını anlamıştı aslında; duruşlarındaki ciddiyet, yüzlerindeki endişeyle karışık resmiyet, midesine bir yumruk gibi inmişti. Kadın olanın gösterdiği sandalyeye yığılır gibi kendini bırakırken, ciğerlerindeki nefesin tükendiğini hissetti.

Kurumuş ağzını tükürüğüyle ıslattı ve yuttu. İki polisin kendilerini rahat ettirmeye çalıştığını ama başarılı olamadıklarını gördü; adamlar boğazlarını temizlediler ve sandalyelerini biraz öne çektiler.

Yere sürtünen sandalyelerin çıkardığı ses, üçünün de içini kaldırdı. O korkunç çizik sesi ve ekosu.

Her ikisi de, odada kendi isteklerinin dışında bulunuyor gibiydiler; hangi oyun olduğunu bilmeden yanlışlıkla sahneye dalan aktörler gibi adeta. Karşılarındaki adama kaçamak bakışlar atıp, onun içinden yükselmekte olan çığlığı fark eden polislerin yüz ifadelerine bakınca, neredeyse onlar adına üzüldüğünü hissetti.

Polisler, kendilerini tanıttılar. Erkeklerden kısa boylu olanı söze girdi ve ardından da kadın polis devam etti. Her ikisi de, sanki bir fark yaratacakmış gibi, Hıristiyan isimlerini belirtmişlerdi.

'Üzgünüm Marcus, ama sanırım sana kötü haberlerimiz var.'

Söyledikleri isimleri bile aklında tutmamıştı. Sadece karşısındaki kafalara bakıyor ve odadan çıktıktan çok sonraları bile hafızasında kalacak detayları ezberliyordu: Kirli bir yaka, içkici birinin burnunda görünen ince damarlar, boyalı saçların dibinden çıkan koyu renk saç dipleri.

'Angie,' dedi. 'Angie, değil mi?'

'Üzgünüm.'

'Söyleyin.'

'Bir kaza oldu.'

'Kötü bir kaza...'

'Korkarım, araba duramadı.'

Onların ağızlarının kelimeler ürettiğini görürken, kafasında tek bir düşünce, kötü frekans veren bir radyo kanalının yayını gibi cızırtıyla tekrar

etmeye başladı.

Bu yüzden bir kadın polis yolladılar. Çünkü onlar daha hassas olurlar. Ya da belki benim bir kadın karşısında kendimi kaybedip çığlıklar atmayacağımı düşündüler...

'Bana o arabadan bahsedin,' dedi.

Erkek polis başım salladı; sanki teknik detaylardan bahsetmek daha kolaymış ve bu gibi bir soruya hazırlıklı gelmiş gibi. 'Tahminimize göre, ışıklardan hızla geçmiş ve dörtyol ağzında da duramamış. Hız sınırının üzerindeymiş. İlk anda fazla bir bilgi alamadık ama en azından boya örneğini elde edebildik.'

'Angie'nin vücudundan mı aldınız boyayı?'

Polis yavaşça başını salladı ve derin bir nefes aldı. 'Ertesi sabah birkaç mil uzakta, yanmış halde bulduk. Çoluk çocuk işi...'

Odanın içi yapış yapış olmuştu sanki, yeni yapılmış dekorasyonun kokusunu duyabiliyordu. Uykuya dalmayı ve korkunç bir kâbustan, vücuduna yapışmış çarşaflarla uyanmayı düşündü.

'Robbie'ye kim bakıyor?' Soruyu sorarken, erkek polise bakmıştı. Peter gibi bir şeydi adı. Adamın gözlerinin kendi gözlerinden ayrıldığını gördü ve o anda, kalbinden bir parçanın koptuğunu hissetti.

'Üzgünüm,' dedi kadın polis. 'Oğlunuz da kaza anında Bayan Georgiou'yla beraberdi. Araç, her ikisine de çarpmış.' 'Her ikisi de olay yerinde öldüler.' Erkek polis, ellerini sıkıca birbirine kenetlemişti. Sonra tek elini alyansının üzerine koydu ve yüzüğü parmağında çevirmeye başladı. 'Acı çekmediler.'

Bakışlarını polisin parmaklarına odakladı ama yine de damarlarının donarcasına sızlamasına ve titremesine engel olamadı. Kanının siyaha döndüğünü ve dövmelerinin ve sararmış derisinin altından, uzun zaman sonra canlanmaya başlayarak bir şeyler fısıldadığını hissetti.

'Pekâlâ, o zaman,' diyen kadın polis, aslında şunu ima ediyordu: Çok şükür bitti. Şimdi bu kahrolasıca yerden çıkalım mı?

Başını salladı, içinden geçen şuydu: Evet, teşekkür ederim. Ve lütfen ben kafamı sizin yüzünüzde, duvarda veya yerde dağıtmadan önce, defolup gidin.

Gardiyanın beklediği kapıya doğru yürürken, birden tüm hislerinin ayaklandığını ve canlandığım fark etti; adeta tamamen kendini

kaybetmeden önceki son uyanış gibi.

Duvardaki çatlaklara parmaklarını sokmak isteği uyandı içinde. Yürürken bacaklarına sürtünen kot pantolonunun sert kumaşını duyumsadı. Odanın arka tarafındaki iki polisin fısıltı halindeki konuşmaları, kendi ayak seslerinin gümbürtüsünden ve radyatörlerden gelen su sesinden daha ağır basıyordu.

'Ne zaman çıkacak?'

'Sanırım, birkaç haftaya kadar.'

'En azından cenazelerde elleri kelepçeli olmayacak...'

Bölüm 1. Yollanan

1

Tom Thorne, karşısındaki yaşlı kadının elinde, onu inandırmaya çalıştığı gibi as olduğuna inanmıyordu. O şirin yaşlı kadın gülümsemesi ve gözlüklerin altındaki yumuşak bakışlar, onu asla kandıramazdı. Smokin giymiş, köşeli çenesi olan adam da ona inandırıcı gelmiyordu. Birkaç el önce, adamın blöfünü görmüştü ve haklı çıkmıştı. Adamın elinde en fazla birkaç on olabilirdi.

Thorne, bahsi on beş dolar daha yükseltti. Elindeki as, aslında onun şansını yükseltiyordu ama ortadaki üç kupayla, floş peşinde koşan rakiplerini geride bırakmak istiyordu.

Smokinli adam destesini toparladı. Hemen ardından da, tüm oyun boyunca iri bir puroyu çiğneyip duran renkli gömlekli, kel adam onu izledi.

Artık sadece Thorne ve yaşlı kadın kalmıştı oyunda. Kadın uzun uzadıya düşündüyse de, sonunda kartlarını açtı ve Thorne'un 25 doları almasına göz yumdu.

Bu, bilgisayarda poker oynamanın en sıkıcı tarafıydı. Oyuncular gerçek olsa da, onların ekrandaki şekli her zaman aynıydı. Belki de, oyuna

Top Bluffa adıyla katılan yaşlı kadın, Amerika'nın orta batısından ergenlik çağında sivilceli bir gençti.

İnternet'teki kumar oyunlarında Kard Kop olarak tanınan Thorne, pokerpro.com sitesine birkaç aydan beri giriyordu. Sadece biraz eğlence için, o kadar. Kumarın, uyuşturucu kullanmak kadar çabucak elindeki avucundakini tükettiğine sıklıkla şahit olmuştu etrafında. İnternet de, bu konuda daha fazla yol açıyordu kumar bağımlılarına. Onun için, bu sadece görevi bittikten sonra biraz gevşemek için yararlandığı bir yoldu.

Ya da bu geceki gibi, Louise'in aramasını beklerken zaman öldürmek için yaptığı bir şey.

Saatine baktığında, iki buçuk saattir oynadığını şaşırarak fark etti.

Ekranın alt tarafına baktığında, o akşamı 40 dolarla kapattığını gördü. Toplamda, 275 dolar kazanmıştı. Arada bir kaybetse de, genellemeye vurduğunda, Royal Oak'ta harcayacağından çok daha az oluyordu kaybettiği para.

Thorne ayağa kalktı ve müzik setine doğru yürüdü. Uzun süredir dinlediği Laura Cantrell CD'sini çıkarttı ve onun yerine koyacak uygun bir CD aramaya başladı. Saat ikiye gelene kadar, yarım saat, kırk beş dakika daha oturup, sonra yatmaya karar verdi.

Mayıs sonunda; beraber çalıştıkları bir olayın bitimine yakın bir zamandan beri, bölge dedektifi Louise Porter'la beraberdi. Thorne, Çocuk Kaçırmaları Soruşturma Ünitesinde, onun ekibine verildiğinden beri yani. Mullen olayı, birçok hayatı darmadağın etmişti; bazıları ölmüş, bazıları ise bir daha toplayamayacak kadar kendilerini kaybetmişti. Thorne ve Louise, bu kadar korkunç bir olaydan, böyle pozitif bir ilişki filizlenmesine kendileri de şaşırmıştı ama beş aydır beraberdiler ve çok da iyi gidiyordu ilişkileri.

Thorne, bir Waylon Jennings CD'si çıkardı. Müzik setine CD'yi koyduktan sonra, "Only Daddy Taht'll Walk The Line"ın giriş kısmındaki gitar soloyla beraber başını hafifçe sallamaya başladı.

Farklı bölümlerde çalışan iki polisin beraber çok vakit geçirmesi, değişik bir durumdu. Louise, birbirlerinden uzak olmalarının onlara kendi alanlarını sağladığını düşünüyor ve bunun da ilişkiye iyi yansıdığını söylüyordu. Onun Pimlico'daki küçük dairesi, metro veya arabayla yakın mesafedeydi. Thorne'un daha da küçük olan dairesi ise, Kentish Towndaydı.

Haftanın iki-üç gecesini beraber geçirseler de, Louise'e göre; ayrı evlerinin olması, huzursuzluk çıkmasına engel oluyordu. Özgürlüğünü kaybetmek veya birbirine fazla alışmak gibi sorunlardan kurtuluyorlardı. Ya da birbirlerinden sıkılmaktan. Thorne, önceki hayatında bu gibi problemleri sıkça yaşamıştı ama yine' de Louise'e biraz fazla endişelendiğini söylüyordu. İlişkilerinin başlamasından birkaç ay sonra, Bengal Lancer'de oturmuş kahve içip hangi evde kalacaklarını konuşurlarken, tavırlarının iki polisin bir davayla ilgili tartışmasına benzediğini fark etmişti. Thorne, masanın karşısına uzanmış ve Louise'in elini tutmuştu.

Ona, rahatlamaları ve birbirlerinin keyfini çıkarmaları gerektiğini söylemişti. Ve bunu yapmanın, onlara iyi geleceğini.

'Bu, tam bir erkeğin söyleyeceği laf işte,' demişti Louise. 'Ne?'

'Rahatla, keyfini çıkar zırvalığı.' Thorne", anlamazlıktan gelip, hafifçe gülümsemişti. 'Erkeklerin ilişkileri hakkında beş dakika bile konuşmaya tahammül edemezken, tüm günü CD'lerini alfabetik sıraya dizmekle geçirebilmelerine şaşırıyorum doğrusu.'

Thorne, gerçekten de Kraus'un Kristofferson'dan önce geldiğini biliyordu. Bunun yanında, iki buçuk sene evvel babasını kaybettiğinden beri, ilk defa hayata mutlulukla bakabildiğini de biliyordu.

Waylon Jennings -The Jayhawks ve George Jones arasında duruyordu- "The Taker'ı söylemeye başladığında, Thorne bilgisayarının başına döndü ve birkaç el daha oynamak için oturdu.

Elvis'in masanın altında, yiyecek bir şeyler bulmak ümidiyle dolanıp durduğunu görebiliyordu. Biraz gece atıştırması ya da belki çok erken bir sabah kahvaltısı.

Cep telefonu çaldığında, Thorne internette Go-Cat'i bulmaya çalışıyor ve bir yandan da kafasında nasıl bir hamle yapacağını planlıyordu.

'Üzgünüm,' dedi Louise. 'Şimdi çıkıyorum işten.'

Çocuk Kaçırmaları Soruşturma Ünitesi, diğer özel bölümlerle beraber, Scotland Yard'da bulunuyordu. Thorne'un Cinayet Masası Ekibinin bulunduğu Hendondaki Peel Centre'den, bir hayli uzaktı ama gecenin bu saatinde, Kentish Town'a olsa olsa 20 dakikada gelebilirdi Louise.

'Suyu hemen ısıtıyorum,' dedi Thorne. Karşıda bir duraksama oldu ve Thorne, Louise'in binadan çıkarken diğer polislere iyi geceler dediğini duydu. Herkes binanın altındaki kapalı garaja iniyor olmalıydı.

Sonunda, 'sanırım bu gece eve gideceğim,' dedi Louise.

'Peki, tamam.'

'Çok yorgunum.'

'Tamam, sorun değil'

'Yarın akşam yapalım.'

'Ben bu gece de yapacağım,' dedi Thorne. 'Sadece görünüşe göre, seninle değil, tek başıma yapacağım.'

Louise'in gülüşü, kısık ama içtendi. Nefes alışverişlerinden, Thorne onun arabasına doğru hızla yürüdüğünü ve eve varmak için can attığım tahmin edebiliyordu. 'Önceden aramalıydım,' dedi, 'ama buraların nasıl olduğunu biliyorsun. Çok bekledin mi?'

'Önemli değil.' Gerçekten de önemli değildi. Her ikisi de o kadar garip saatlerde işten çıkabiliyorlardı ki, bu gibi gecenin bir yansı yapılan telefon konuşmaları, onlar için olağan hale gelmişti.

'Senin günün nasıldı?'

'Şöyle böyle.' Her zamanki gibi, Thorne aynı anda birkaç tane değişik cinayet olayı üzerinde çalışıyordu. Her biri, değişik durumlardaydılar; henüz soğumamış bir cesetten, yeni yeni yol almaya başlayan bir mahkeme davasına, sinir krizi geçirip boş bir votka şişesiyle karısını ve kayınvalidesini katleden bir adamdan, genç bir Asyalıyı "namus" uğruna öldüren bir amcaya, bir pub'ın otoparkında öldürülen bir Türk gencine kadar her şey vardı. 'Senden ne haber?' diye sordu Thorne.

'Bir demet kahkaha,' diye yanıtladı Louise. 'Tüm öğleden sonrayı, büyük bir uyuşturucu kaçakçısını, başka bir büyük kaçakçıya karşı dava açması için ikna etmeye çalışmakla geçirdim. Adama bir hafta boyunca kendi kendini tutsak etmesinin ve kendi başına üç parmağım kesmesinin mümkün olamayacağını anlattım.'

'Nasıl gitti?'

'Dediğine göre; kazayla kendini bir kulübeye kilitlemiş ve zaman geçirmek için biraz eroin almak isterken, elektrikli testereyle yanlışlıkla parmaklarını kesmiş.'

'Hemen sonuca ulaşma,' dedi Thorne. 'Yüzünde masumiyet belirtisi var mıydı?' Yeniden bir kahkaha. Derinden gelen eko, Louise'in yeraltı garajına girdiğini gösteriyordu.

'Sesin yorgun geliyor,' dedi Louise.

'İyiyim.'

'Neler yaptın?'

'Fazla bir şey değil. Saçma bir film seyrettim... Biraz dosyalan inceledim.'

'Tamam.' Sinyalin azalmasıyla, ses kesilmeye başladı. Thorne, arabanın kumandasından gelen sesi duydu.

'O zaman, yarın akşam görüşüyoruz.'

'Eğer saçımı yıkamıyorsam, evet,' dedi Thorne.

'Yarın gündüz seni ararım.'

Thorne, bilgisayar ekranına bakınca 'dördüncü cadde''nin sonunda olduğunu gördü. Elinde kalan tek kartla, oyunu bitirebileceğini anladı. 'Dikkatli git...'

Çay yapmak için mutfağa girdi ve Elvis'ten de yemeğini unuttuğu için özür diledi. Raftan bir fincan almak için uzanmıştı ki, cep telefonundan gelen mesaj sesini duydu. Mesajın Louise'den geldiğini tahmin ediyordu ama, gösterme tuşuna basıp da yazılanı okuyunca, gülümsemesi kahkahaya dönüştü.

Poker oynadığını biliyorum.

Mesaj sesi yeniden geldiğinde, yazacak komik bir cevap düşünüyordu.

Bu sefer, gelen mesaj Louise Porter'dan değildi.

Bir fotoğrafla beraber gelmiş bir multimedya mesajıydı. Resim, net değildi; sanki fazla yakından çekilmiş gibiydi. Thorne telefonu 18 inç uzakta tutup ekranı yana çevirince, ne olduğunu ancak anlayabildi. Neye baktığını artık net olarak görebiliyordu.

Çarpılmış bir adam suratı, küçük ekrandan kendisine bakıyordu.

Görünen tek yanağın üzerine düşen, kıvırcık bir tutam siyah saç. Ağız açılmış ve dudaklar beyazlaşmış; içeriden dilin birazı görünüyor. Çenesi ve gıdısı birbirinin üzerine binmiş, arayı gösteren tek şey, ince bir kırmızı çizgi. Resimde görünen tek göz, kapalı. Thorne, kaştan alna kadar giden lekelerin, kameranın lensinden mi yoksa adamdan mı olduğunu anlayamadı.

Telefonun tuşlarına basarak, mesajın içeriğini okumaya çalıştı. Saat ve tarihi hızla geçip, gönderenin kimliğini görmek istiyordu ama isim yazılı

değildi. Sadece bir telefon numarası. Arama tuşuna iki kere bastı ve yazılı numara çevrildi.

Kayıt dışı.

Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek, resme bir daha baktı. O tanıdık, istenmeyen, korkutucu titreşim başladı içinde. Thorne hayatta pek çok şeyi yüz yüze geldiğinde bile anlayabilen bir adam değildi ama bu, onun alanıydı; onun bildiği ve hayatını kazandığı işti. Muhasebeciler, rakamlardan anlardı ve Tom Thorne da, karşısında ölü birini görünce, asla şüpheye düşmezdi.

Poker oyununu unutmuş halde, masanın kenarındaki lambaya yaklaşarak, fotoğrafı incelemeye başladı. Adamın kulağının arkasındaki karanlık gölge, saç değildi. Çenesi ve gıdısı arasındaki kırmızı çizgi...

Kan, fotoğraf üzerinde kesin bir delil değildi ama Thorne gördüğünden emindi. Çoğu insanın, merdivenden düşen ya da kaza geçiren arkadaşlarının ve akrabalarının resmini çekmeyeceğini biliyordu.

Bir cinayet kurbanına bakıyordu.

2

'Bunun için kaç tane form doldurulması gerektiğini biliyor musun?'

'Pekâlâ, o zaman sen de birikmiş bozukluklardan harca. O kadar çıkar, değil mi?'

'Evet, ama o zaman da daha fazla form doldurmak gerekir.' Russell Brigstocke gözlüklerini çıkardı ve burnunun kemerini iki parmağının arasında ovuşturdu.

Thorne, yenilgiyi kabul etmişçesine iki elini birden havaya kaldırdı.' Bölge Suç Dedektifinin üzerine daha fazla yük bindirmek istemiyordu. 'Her neyse, ben kendi cebimden öderim. Bir tane fazladan form olmasının bir zararı olmaz, değil mi?'

Aslında niyeti masumaneydi ama...

Thorne'un telefonundaki resmin incelenmesi için, aleti yetkililere teslim etmesi kaçınılmazdı ama, cep telefonuna bağımlı her insan gibi, ondan bir süre için bile ayrı kalma fikri, canını sıkıyordu. Brigstocke'nin

masasında duran telefonuna, sanki sevgili ev hayvanına son kez bakıyormuşçasına, üzüntüyle baktı.

'Telefonunu vermen gerekmiyor, sadece SİM kartını vermen yeterli.'

'Ne fark eder? Tüm numaralarım SİM kartta kayıtlı zaten.'

'Onları telefona geçirmeyi bilmiyor musun?'

'Sence?'

Her ikisi de, konuşmayla geçirecek zamanlan olmadığının bilincindeydiler. 'Önceden ödenmiş kartlardan bir tane al,' dedi Brigstocke. 'Telefonunu da yenisine yönlendir, böylece sana gelen hiçbir aramayı kaçırmazsın.'

'Ne kadar tutar?'

'Bilmiyorum ama fazla değildir.'

'Departman öder mi acaba?'

Gerekli bir soru gibiydi...

Brigstocke gözlüklerini yeniden taktı ve ellerini sık, siyah saçlarının arasında gezdirdi. Thorne'un telefonuna uzandı. 'Eğer şu problemli cep telefonu olayım hallettiysek...'

'Acaba sen telefonsuz kalsan ne yapardın, merak ediyorum,' dedi Thorne.

Thorne'un sesindeki imayı duymazlıktan gelen Brigstocke, Nokia'nın ekranındaki resme dikkatle baktı.

Thorne, kaim siyah ceketini çıkardı ve sandalyesinin arkasına astı. Bir buçuk saat önce evden çıkarken, hava buz gibiydi ama Becke House'a girdiği anda, terlemeye başlamıştı. Binada tüm pencereler kapalıydı ve termometreler de adeta "Sahra Çölü" derecesine ayarlanmıştı. Dışarıda, sert esen rüzgâr camlara vuruyordu. Kasım ayı tüm hızıyla gelmişti ve Brigstocke'nin ofis penceresinden, karşıdaki binaların çatılarına doğru döne döne çıkan yapraklar görülüyordu.

'Büyük ihtimalle birisi bizimle dalga geçiyor,' dedi Brigstocke. Fotoğrafın geldiği ilk andan beri, Thorne da kendine aynı şeyi söyleyip duruyordu. Ama başka birinden duyması bile, bu fikri inandırıcı kılmıyordu. 'Mumyadan yapılmış bir oyuncak değil bu,' dedi.

'Belki de. Ama bir sebebi olmalı.'

'Yanlış numaraya gönderilmiş olabilir.'

'Biraz fazla tesadüfi olmaz mı?' dedi Thorne. 'Bir tesisatçının yanlış numaraya bozuk musluk resmi yollaması gibi.'

Brigstocke, ışığı doğru açıdan yakalamak için, telefonu yüzüne yaklaştırdı ve Thorne'a olduğu kadar kendi kendine de söylendi: 'Kan henüz kurumamış,' dedi. 'Fazla uzun zamandır ölü olmadığını düşündürüyor, bu.'

Thorne, hâlâ tesadüfler üzerinde düşünüyordu. Yıllar içinde tesadüflerin birçok cinayet olayında oynadığı rolleri yakından görmüştü ve asla çabucak karar vermemek gerektiğini biliyordu. Ama yine de, organize bir suç olayının içinde olduklarını hissedebiliyordu.

'Bu, herhangi bir fotoğraf değil, Russell. Bir mesaj bu.'

Brigstocke, aksini yaparsa telefondaki ölü adama saygısızlık edecekmiş gibi, aleti son derece yavaş ve itinayla masaya bıraktı. Thorne'un içgüdülerinin doğru çıktığı kadar, yanlış da çıkabildiğini iyi bilirdi ama onunla tartışmak da, baş ağrısını davet etmenin kısa yolu gibiydi. Sanki kapıda bekleyen ülseri, içeri davet etmek gibi... Thorne'la bu konuda fikir birliği etmenin bir zararı olmayacaktı.

'Teknik elemanlara resmi yollayalım da, neler bulabileceklerine bir bakalım. Birisini de telefon şirketiyle görüşmeye yollayalım.'

'Dave Holland'ı yollayabilir miyiz?'

'Sanırım o da Imlach dosyalarından kurtulacağına sevinecektir.'

Darren Anthony Imlach. Bir votka şişesiyle, karısı ve kayınvalidesini öldürmekten suçlanan ve mahkemeye çıkmaya hazırlanan adam. Bazı polisler tarafından, "Smirnoff Katili" diye isim takılan adam.

'Dave'in eli çabuktur ve laf almasını iyi bilir. Bize zaman kazandıracaktır.'

'Bana göre sorun yok,' dedi Brigstocke. İşaret parmağıyla telefona hafifçe vurdu. 'Sen de bu resimdeki suratın vücudunun nerede olabileceğini araştır.'

Thorne, ayağa kalkmış, ceketini giyiyordu bile. 'Hemen kayıp bültenine bakacağım.'

'Kitson seninle Sedat olayını konuştu mu?'

Thorne, kapıda durdu ve geriye baktı. 'Onu daha görmedim.'

'Sana bilgi verecek. Bir bıçak bulduk. Queens Arms'ın karşı kaldırımında bir çöp bidonuna atılmıştı.'

'Parmak izi?'

'Bilmiyorum ama pek sanmam. Bıçak, pislik içindeydi. Hatta üzerinde küflenmiş kebap parçalan bile vardı...'

'Belki de S&O'ları çağırmanın zamanıdır.'

'Defolsunlar,' dedi Brigstocke.

Ciddi ve Organize Suçlar Ünitesi, Deniz Sedat'ın üç gün önceki ölümünün, Türk mafyasıyla bir ilgisi olduğuna emindi. Finsbury Park'taki bir pub'ın dışında, kız arkadaşı tarafından kanlar içinde bulunan Sedat, ciddi bir suçlu değildi. Ama yine de ismi, Londra'nın eroin dağıtım ağında birkaç kere geçmişti.

S&O ekibi, bunu dikkate alarak, olayın bir uyuşturucu mafyası işi olduğuna kanaat getirmişti.

'Herifler bizim alanımıza giriyorlar,' demişti Brigstocke bir gün önce. 'Pekâlâ, bu oyunu iki kişi de oynayabilir.'

Thorne, hem S&O hem de Türk mafyasıyla uğraşmıştı daha önceleri. Her ikisine de fazla yaklaşmaması için sebepleri -kişisel sebepleri-vardı. Bölge Suç Dedektifinin de kendine göre, bu işe karşı çıkmakta nedenleri olduğunu biliyordu. O, patronunun bunu bir sidik yarışına çevirmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Thorne gibi, Brigstocke de, bir cinayetin masasında öylesine durmasına göz yummayacak kadar sorumluluk sahibi bir polisti. Üç haftadır çözülemeyen bir cinayet, Brigstocke'yi umutsuzluğa sürükler ve, maktulün çevresinde haber bekleyen zavallılara olan borcunu ödeyebilmek için, ekibinin en üst derecede efor sarf etmesini beklerdi.

Şimdi, Thorne üzerinde çalışması gereken kendi kurbanını bulmuştu. Birisi onun dikkatini özellikle bu adama çekmişti ve o da elinden gelenin en iyisini yapıp, adama neler olduğunu bulmak zorunda olduğunu hissediyordu.

Şimdilik, katil hakkında fazla düşünmüyordu; ona bu mesajı yollayan adam veya kadın her kimse, onu daha sonra bulacaktı.

Şimdilik, resimdeki adamın ölü olduğundan daha fazla bir bilgisi yoktu.

Thorne'un yapması gereken, onun yerini bulmaktı.

Gece 11 ile sabah 7 arasında görevde olan Cinayet Araştırma Ekibi polislerinin olay yerlerinden yolladıkları ilk raporları, Scotland Yardın genel iletişim ofisine fakslanmış olmalıydı. Bunun ardından, hazırlanan günlük

bülten, Özel Suç Direktörlüğü ne giriş izni bulunan tüm dedektiflere açık olurdu. Rapor, M25 alanındaki tüm açıklanamayan cinayetleri, ölümle sonuçlanacak gibi görünen kazaları, bulunması riskli kayıp insanları, tecavüz vakalarını, silahlı yaralanmaları tek tek gösterirdi.

Eğer varsa, kurbanın ismi ve adresi, ayrıca olayın nasıl olduğuna dair bilinen detaylar sıralanırdı. Biliniyorsa, ölüm sebebi. Bir de, olay yerine gönderilen ilk polis memuruna ait bilgiler.

Thorne, Olay Odasındaki boş bir masaya oturdu ve bilgisayara bağlanıp, bir gece önceki olayların listesini incelemeye başladı. Terör olayları hariç, bir gecedeki olay sayısı, 11'di. Birkaç yıl önce, bir gece; iki yurtiçi olay ve bir de pub kavgasından sonra, Ealing'deki bir evdeki partide silahlar patlamış ve Harlesdendeki bir ev de ateşe verilmişti. Aynı gece; uyuşturucu parası peşindeki genç bir grup, Stockwell'deki bir taksi durağına girmiş ve oradaki herkesi öldürmüştü.

O gecenin ardından, pek çok vatandaş, eğer Met'in amacı gerçekten de dediği gibi "daha güvenli bir Londra" yaratmaksa, amacına ulaşmak için yeteri kadar çalışmadığını söylemişti. Ama gerçek şuydu ki; Tom Thorne da dâhil olmak üzere, çoğu polis memuru o gecenin ardından haftalar boyu neredeyse uyku uyumadan olayları çözmek için çalışmışlardı.

Bülteni gözden geçirdi.

Bir Salı gecesi için, üç tane ceset biraz fazlaydı.

"Koyu renk saç", "kafada yara" gibi tanımlamalara bakıyordu; telefonundaki resme uyacak herhangi bir detay bulmayı umuyordu. Resme yaklaşan tek açıklama, West End'deki bir barmenin cesedine aitti; Holborn Station'ın arkasında bir çıkmaz sokakta, yarım bir tuğlayla kafasına vurularak öldürülmüş, beyaz bir adam.

Açıklama, ilgisini çekmedi. Kurban, 20'li yaşların ortalarında olarak tarif ediliyordu ve ölümün insanların yüzüne garip ifadeler verdiğini bilmesine rağmen; Thorne telefondaki resmin daha yaşlı birine ait olduğunu tahmin ediyordu.

D S Samir Karim ve DC Andy Stone'un, hemen arkasındaki masada çalıştıklarını duyuyordu ama onların "çalışma'sının; Stone'un sonunda dışarıda bir içki içmeyi kabul ettirdiği Colindale'deki WPC programında bulduğu kadın hakkında konuşmak olduğunu biliyordu. Thorne, bültenden çıktı ve arkasını dönmeden, 'kesinlikle bir ayrımcılık seziyorum,' dedi.

'Ne gibi?' diye sordu Stone.

'Colindale. Bu kör WPC'lerle dalga geçiyorsunuz.'

İki adam Thorne un masasına geldiklerinde, Karim hâlâ gülüyordu.

'Senin gizli hayranını da duyduk,' dedi Stone. 'Çoğu insan çiçek yollar aslında.'

Karim, masasındaki dosyaları düzenlemeye girişti. 'Büyük ihtimalle hiçbir şey çıkmayacak.'

'Bence de. Telefonlara artık o kadar saçma sapan şeyler yolluyorlar ki. Ben her hafta yüzlerce acayip mesaj alıyorum. Kampanyalar, zil sesleri, bir sürü şey. Oyunlar...'

Thorne, karşısındaki adamın gerçekten konuştuğu kadar aptal olup olmadığına karar vermek için, suratına baktı. 'Peki, bu mesajların kaç tanesi bir ceset resmiyle beraber geliyor?'

'Sadece söylüyorum.'

Karim ve Stone, konuşma sırasının kimde olduğunu unutan üçüncü sınıf kabare oyuncuları gibi, birbirlerine bakarak ve oldukları yerde sallanarak bekliyorlardı. Görünüşleri; birbirine uymayan bir ikili gibiydi.

Stone, uzun boylu, koyu renk tenli ve iyi giyimliydi. Karim ise kır saçlı ve biçimsiz ceketinin altında ağırlaşmış vücuduyla, okulun aile toplantısına katılmış beden eğitimi öğretmenini andırıyordu. Thorne un ikisiyle geçirecek vakti vardı aslında ama ofis yöneticisi olan Karim, çoğu zaman yaşlı bir kadın gibi mızırdanıyordu ve Stone da pek sevilen bir polis memuru sayılmazdı.

Bir yıl kadar önce, genç bir stajyer polis, Stone'la partner olmuştu ve görev esnasında bıçaklanarak öldürülmüştü. Stone'a karşı bir suçlama yapılmamasına karşın, çoğu polis memuru, onun en azından biraz suçluluk duygusu göstermesini beklemişti.

'Siz ikiniz rahatsız edecek başka birini bulamaz mısınız?' dedi Thorne.

Adamlar gidince, Olay Odasını çevreleyen dar koridordan geçti ve Di Yvonne Kitson'la paylaştığı küçük ve havasız odaya girdi. On dakika boyunca, W harfi altındaki kâğıtları çöpe atmakla uğraştı ve ardından The Job'un son sayısına göz gezdirerek, tanıdığı biri var mı diye bakındı.

Met spor yarışmalarından birinde bir kupa almakta olan komiser yardımcısı dedektif Dave Holland'ın resmine bakarken, adamın kendisi

kapının ağzında belirdi. Thorne aceleyle kısa makaleyi bitirirken, Holland da odaya girerek, Kitson'un masasının arkasındaki sandalyeyi çekti.

'Masa tenisi mi?' diye soran Thorne, bir yandan da elindeki dergiyi havada sallıyordu.

Omuzlarını silken Holland, Thorne'un yüzündeki gülüşten kaçamayarak, sırıtmaya başladı. 'Dünyanın en hızlı top oyunu,' dedi. 'Hayır, değil'

Holland bekledi.

'Jai alau dedi Thorne.

'Jai ne?'

'Peiota diye de bilinir. Saatte 180 millik hızla topun gidebildiği kaydedildi. Golf de bayağı hızlıdır. Saatte 170 küsur mil hızla uçurabilirsin topu.'

'Bu gibi acayip bilgileri hafızanda tutuyor olman, beni korkutuyor,' dedi Holland.

'Babam.'

Holland, anlayışla başını salladı.

Thorne'un babası, ölümünden birkaç ay önce listelerle uğraşmaya başlamış ve bunu dehşet verici biçimde hayatının içine sokmuştu. Bu listelerden konuşmak ihtiyacı o kadar büyüktü ki, Alzheimer hastalığından birbirine girmiş beyin hücreleri, iyice yerinden oynamıştı sonunda.

Dünyanın en hızlı top oyunları. En bilinen beş meşhur intihar. En ağır iç organlar. Saçma sapan bilgiler...

Jim Thorne. Uyurken evini saran alevler yüzünden ölen adam. Basit bir yangın gibi görünen ama her oğulun -babasını seven her oğulun- patlamaya hazır bir bomba gibi kapıda beklediğini anlayabileceği bir yangın. Ya da tamamen başka bir olay.

Thorne'a yollanan bir mesaj olarak planlanan bir cinayet; hatta şu anda onun kafasını dolduran cinayetten daha bile kesin ve direkt bir mesaj.

Biri ya da öbürü. Terleyerek uyandığı pek çok gece yarısı, Thorne hangi cevapla yaşamanın daha kolay olduğuna karar vermeye çalışmıştı.

'Jai alai,' dedi Holland. 'Bunu unutmayacağım.'

'Telefon şirketleriyle durum nasıl?' Thorne, daha soruyu sorarken bile cevabını biliyordu aslında; karşılarındaki adam çok aptal biri değilse,

telefon şirketinden ona ulaşmaları çok zayıf bir ihtimaldi.

'T-Mobile numarası,' dedi Holland.

'Önceden ödenmiş telefon kartı, değil mi?'

'Doğru. Numaranın, kayıt dışı olan bir karta ait olduğu anlaşıldı. Adam sana resmi yolladıktan sonra hemen telefonu bir yerlere atmıştır muhakkak. Ya da telefonu tutmuş, SİM kartı atmıştır.'

Her iki olasılıkta da; bir sonuç çıkmayacağı kesindi. Cep telefonlarının yayılması ve teknolojik olarak gelişmesiyle, polis araştırmalarında iz sürme bakımından kullanımı da bir o kadar zorlaşmıştı. Önceden ödenmiş kartlar artık neredeyse her yerden satın alınabiliyordu. Hatta, sokaklardaki makinelerde bile ödenmiş kartları içinde olan telefonlar satılıyordu. Bir şirkete ait olan bu telefonlar da, herhangi bir telefoncuda 10 pounda kilitleri kırılarak, takibi imkânsız hale getiriliyordu. Suçluların bu gibi teknolojik ayrıntıları bilmesi, yeterliydi. Bu zamanda, polislerin işini zorlaştıran da, yine teknolojinin kendisi olmuştu. Telefonların polisler lehine işlemesinin tek yolu, cep telefonunun bulunduğu alanın özel aletlerle bulunmasından geçiyordu. Aramanın yapıldığı yerin sinyalini veren ana bağlantı, merkezinden, telefonun yeri saptanabiliyordu. Eğer aramalar uzun süreli tutulursa, zanlının bulunduğu sokağa kadar hatta içinde bulunduğu binanın tam yerine kadar öğrenmek mümkündü. Ama bu, hem çok zaman alan, hem de çok pahalı bir yöntemdi. ''

Thorne bu soruyu sorunca, Holland ona DCI'nın bu yöntem için izin vermediğini söyledi. Thorne buna bir küfürle karşılık verse de, aslında sebebini anlayabiliyordu. Telefon şirketlerinin bu işlem için 1000 pound civarında para talep ettiklerini biliyordu ve ellerinde bir cep telefonu mesajından daha fazlası olması gerekliydi.

'Peki telefonu nereden aldığı belli mi?' diye sordu Thorne. Eğer adamın telefonu satın aldığı yer, hatta dükkân belli olursa, CCTV yöntemiyle onun yerini tespit etmeleri olasıydı. Cep telefonları araştırmaları ne kadar zorlaştırıyorsa, kapalı devre televizyon kameraları da o kadar kolaylaştırıyordu. Avrupa'nın en çok takip edilen ülkesinde, 14 kişiye bir kamera düşüyordu ve averaj bir Londralı, her gün en az 300 kameraya yakalanıyordu.

'Carphone Warehouse telefonu,' dedi Holland.

'Bu, iyi bir haber mi?'

'Tahmin et. Telefon Ekibindeki DC, bu aletlerin yollandıkları depodan daha uzağa izlenemediklerini söyledi.

Adamımız bunu farklı bir yerden aldıysa, belki de izini bulabiliriz ama tüm satıcıların hesap tutmakta farklı yöntemleri var.'

'Kahretsin.'

'Sanırım telefonu aldığı yerle ilgili şansı yaver gitti. Bu bilgilerin hiçbirine sahip olması mümkün değil. Eğer telefon şirketinde çalışmıyorsa veya bütün sabahı konuşarak geçirdiğim o salak heriflerden biri değilse.'

'Sağol, Dave.'

'Denemeye devam edeceğim,' dedi Holland. 'Belki şansımız döner.'

Thorne başını evet anlamında salladı ama aklı çoktan, başka konulara kaymıştı bile. Ona yollanan telefon mesajının içeriği. Ne olduğunu biliyordu ama ne anlama geldiğini çözemiyordu.

Bir uyarı mıydı? Bir davet mi? Yoksa bir meydan okuma mı?

Bunu düşünürken, yukarıdaki büyükler felsefelerini değiştirmek isterlerse, mükemmel bir düstur bulduğunu fark etti. Yaptıkları işin daha net bir tanımım veriyordu kendi bulduğu felsefe. Thorne, masasında duran not kâğıdının mavi logosunun silinmiş olduğunu hayal etti. Tüm Metropoliten Polis Ekibini altında toplayacak yeni logoyu, gözünde canlandırdı. Belki şansımız döner.

3

'Herkeste bundan bir tane var.' Satıcı parlak ve küçük aleti Thorne'un avucuna koydu.

'Hear and Loaded'daki tüm ünlüler de bunu kullanıyor. Siyahı da var ama metal olanı acayip bir şey...'

Telefon, bir kredi kartından daha büyük değildi. Thorne, kendi kaim ve kaba parmaklarına bakınca, o tuşların üçüne birden ancak basabileceğini düşündü. 'Sanırım benim daha büyük bir telefona ihtiyacım var,' dedi.

'Eğer cebimden düşerse, ses çıkaracak bir şey olmalı.'

Yakasındaki kartta adının Parv olduğu belirtilen satıcı, dik saçlı ve yuvarlak yüzlü bir Asyalı çocuktu. Üzerinde mağazanın logosu olan ve kendine birkaç beden küçük gelen polo tişörtünün üzerinden, göbeğini sıvazladı çocuk. 'Pekâlâ, G3'e ne dersiniz? Bunlar, tuşları daha geniş olduğu için büyüktürler. E-posta yollayabilir, internette gezinebilirsiniz.' Çocuk, müşterisinin yüzünde ilgi belirtisi görünce, ukalaca başını salladı. 'Ah, evet. Hızlı erişim ağı var. Ayrıca kameraya çekebilirsiniz ya da karşınızdakiyle aynı anda kamera açabilirsiniz.'

'Bu telefondan kullanan tanıdığım yok,' dedi Thorne.

"'Yani?'

'Yani, kiminle aynı anda cep telefonundan kamera açacağım, demek istiyorum?'

Parv bir an düşündü. 'Pekâlâ, bu, çok basit bir telefondur,' diyerek, camekândan başka bir telefona uzandı:

'Fazla özelliği yok. WAP var, Bluetooth var, ses kayıt cihazı ve 1.3 megapixel kamerası var. Ya da eğer kapaklı modelini isterseniz, 1.5 megapixelli daha geniş açılı kamerası olan var. Bir de kendinden MP3 çaları var.'

'Tamamdır. Arama yapılabiliyor mu, peki?'

Parv, yeniden göbeğini ovuştururken, karşısındaki müşterinin her an belinden bir otomatik tabanca çıkaracağını bekler gibiydi.

'Sadece yedek bir telefon istiyorum da,' dedi Thorne. Çaresizlikle etrafına bakmıyordu. 'Gösterişli bir şeye ihtiyacım yok.'

'Üzgünüm.' Çocuk, telefonu tekrar camekâna yerleştirdi ve dükkânda gözlerini gezdirerek, daha verimli bir müşteri yakalamaya çalıştı. 'Her telefon ... gösterişlidir burada.'

Thorne, sanki o gün duyduğu ikinci muhteşem sloganı yakalamış gibi hissetti kendini. Belki de polislikten istifa edip, gerçekçi mesajlarla süslü kartlar satması daha iyi olacaktı.

'Yardıma ihtiyacınız olursa haber verin,' diyen Parv, neredeyse bunu içtenlikle söylemişti.

Thorne, genç çocuğun tüm heyecanıyla bilgilerini aktardığı kara bir delik olmaktan, adeta utanç duydu.

Çocuğa mutlaka bir şey alacağını ama birkaç sorusu daha olduğunu söyleyerek, G3 telefonların olduğu tarafa doğru yürüdü. Acaba bu

telefonlarda internet üzerinden poker oynanabiliyor muydu?

Saat 4:15 olmuştu ve Thorne'un mesaisi biteli bir saati geçmişti. Dışarıda, hava kararıyordu. Saatler bir hafta önce geri alınmasına rağmen, etraftaki herkes sezonsal etkilenme hastalığından şikâyet ediyordu. Thorne, bu şikâyetlere kulak asmıyordu. Masasından kafasını kaldırınca, karanlık basınca penceresinden görünen manzaranın daha hoş olduğunu fark etti. Ayrıca, salak polislerden biriyle telefonda yapacağı 10 dakikalık bir konuşma bile onun ruhunu yeteri kadar sıkabilecekken, sezonsal etkilenme hastalığına ne gerek vardı ki?

Yeni telefonunu açtırıp kullanıma hazır hale getirmesi, bir saatten biraz fazla zaman almıştı.

Şimdi tek yapması gereken, parası önceden ödenmiş hazır kartına, eski telefonundan gelecek aramaları aktarmaktı. Ama maalesef, numaraları aktaracağı eski telefonu, fotoğrafın detaylı şekilde incelenebilmesi için, bir teknik laboratuvara yollanmıştı bile. Thorne, Sidcup'taki Newlands Parkın görsel imajlar, büyütme, seslendirme gibi, bir VCR'yi programlamaktan daha zor olmayan işler yapılan laboratuvarına telefon etti.

'Çok kolay bir şey,' dedi. 'Açıklamaları önümde ve nasıl yapılacağını size 10 saniyede anlatabilirim. Sadece gelen aramaları kaçırmak istemiyorum da...' . 'Bana anlatmanıza gerek yok.' Teknisyen, sesindeki alaylı havayı ya saklamak istememişti ya da saklayamamıştı. Adamın adı Pawsondu; Thorne'un kafasında o anda, sivilceli bir surat, fazla büyük kulaklar, üzerinde yumurta lekeleri olan bir kravat ve geniş bir porno film koleksiyonu belirdi. 'Telefon ayarlarında değişiklik yapamam, anladınız değil mi?'

'Üzgünüm, anlamadım.'

'Bu telefon bize kanıt olarak yollandı.'

'Hayır,' dedi Thorne sabırla. 'Kanıt olan tek şey, içindeki fotoğraf.'

'Ve fotoğraf da, telefonun içinde. O. yüzden telefonla oynayamam.'

'Sadece bana gelen şahsi aramaları yönlendirmek istiyorum. Bunun neresi kanıtla oynamak?'

'Tek yapabileceğim, resmi büyütmek ve çıkış almak. Benden istenen de bu. Yazılı olarak geldi.'

'Eminim gelmiştir. Ama biraz mantıklı olalım. Eğer bana, içinde bir cinayet olan bir video kaseti yollansaydı ve ben de onu seyretseydim, video

cihazındaki yazıcı ayarlarını değiştiremem anlamına gelmezdi bu, değil mi?'

'Biz, sizin ne yapacağınızdan bahsetmiyoruz burada,' dedi Dawson. 'Buranın prosedürleri bellidir.'

Thorne'un favori kelimesi. O andan sonra, konuşmanın iyiye gitmesi mümkün olamazdı.

'Kanıtlara karşı duyarlı olmalıyız,' Dawson, sanki önünde yazılı bir kâğıttan okuyormuş gibiydi. 'Adli bir olay olup olmadığını iyice anlamamız lazım.'

'Adli bir durum yok,' dedi Thorne. Uzlaşmacı olmak için çabalamıştı ama artık bunun işe yaramayacağı belliydi. 'Bu, benim telefonum. Herhalde katilin parmak izlerini bulacağınızı sanmıyorsunuz üzerinde.'

Bir duraksama oldu. 'Bana izin verilen-'

'Bu kahrolasıca bir oyun gibi.'

'Küfürlü konuşmaya gerek yok.'

Ama Thorne'a göre, gerek vardı. 'Görüşebileceğim başka biri var mı?' Cevabını beklerken, Dawson'un masaya eğilmiş, Rubik'in küpü elinde, ereksiyon halindeki hayali belirdi gözlerinin önünde.

'Sanırım sizin üstünüzün benim yöneticime bir yazılı ricada bulunması gerekir.'

'Bu, çok ince bir çizgi,' dedi Thorne.

'Ne?'

İşini sevmek ve onun seni halletmesine izin vermek arasındaki çizgi.'

Thorne, Brigstocke'e konuşmanın sadece genel hatlarını aktarmıştı. Yeni telefonu hâlâ çalmamıştı ama DCI'nın acilen Dawson'un patronuyla bağlantı kurduğunu ve aktarma için izin aldığını tahmin edebiliyordu. Beklerken, oturmuş elindeki telefondan gelen, her biri birbirinden komik zil sesleri arasından bir seçim yapmaya çalışıyordu.

'O hip-hop tarzı olanlardan birini seçme,' dedi Kitson. 'Herkes senin orta yaş krizine girdiğini düşünebilir yoksa.'

Thorne başını kaldırdı. Kitson'un geldiğini duymamıştı.

'İnternetten müzik indirebilirsin, biliyorsun değil mi?' dedi. 'Hank Williams ya da Johnny Cash.'

'Ringtone of Fire,' dedi Thorne. Arkadaşının masasını aceleyle düzeltip, bir kâğıt parçasına bir şeyler yazdığını gördü.

Kitson, yeni telefonunun güzel olduğunu söyleyince, Thorne telefonu ona uzattı ve satın alırken yaşadığı zorlukları anlattı. Kitson, telefonun özelliklerini incelemeye koyuldu. Thorne'un telefonuna gelen fotoğraf hikâyesini aşağı yukarı duymuştu ama Thorne'un gerçek anlatımı; sabaha karşı gelen mesaj ve ölü adamın resmi, olayları daha iyi açıklığa kavuşturdu.

'İnsanların sana tatil resimlerini göstermesi gibi,' dedi Kitson.

'Yani bir anı olarak mı çekilmiş?'

'Bir yere kadar, evet.' Gerçekte söylemek istediği: Bak ne kadar iyi durumdayız. Nerelere gitmişiz.'

'Yani böbürlendiğini mi söylemek istiyorsun?' dedi Thorne. Gözlerinin önüne, adamın ağzının içindeki karanlık boşluk, kulağın arkasındaki ıslak yara izi geldi. Kitson'dan çok kendi kendine söyler gibi:

'Bak neler yaptım...' dedi.

Başını evet anlamında sallayan Kitson, telefonu geri uzattı. 'Hâlâ neden yeni telefon almak zorunda kaldığını anlayamıyorum. Neden sadece SİM kartını yollamadılar ki laboratuvara?'

'Bana sorma.' Thorne, ona telefonundaki numaraları nasıl geçirebileceğini bilmediğini söylemek istemedi. Ya da, yeni ve göz alıcı telefonunu çok beğendiğini...

'Önceden ödenmiş bir SİM kart alıp, eski telefonuna da takabilirdin.'

Omuzlarım silkeleyen Thorne, elindeki telefona baktı. 'Evet. Neyse, bir daha sefere öyle yaparım artık.'

'Laboratuvardan haber geldi mi?'

İşe yarar bir şey yok daha,' dedi Thorne. 'Bana bıçaktan bahset.' Kitson'a göre; altı inçlik, kötü kalite bir mutfak bıçağıydı. Deniz Sedat'ın bıçaklandığı pub'ın karşı caddesindeki parkta bulunan bir çöp tenekesinden çıkarılmıştı. Yeteri kadar CSI seyrettiği için, bu gibi olaylara karşı hazırlıklı olan çöpçü, bıçağı görünce hemen bir plastik torbayla tutmuş ve hiç dokunmadan Finsbury Park polis istasyonuna getirmişti.

Thorne, Kitson'a fazla polisiye dizi seyretmediğini itiraf etti. Kitson da ona, fazla bir kaybı olmadığını ama en azından, halkı bilinçlendirmek adına bu dizilerin işe yaradığını söyledi. Thorne, bu sefer ona, cinayet silahının bu olup olmadığını sordu.

'Bıçağın ucunda kan var gibi duruyordu.'

'Brigstocke bana, bıçakta her tür pisliğin olduğunu söyledi,' dedi Thorne. 'Çili sosu olmadığına emin misin?'

'Hendricks'e göre, yaranın büyüklüğü, bıçağın büyüklüğüyle uyuyor.'

'O ne anlar? İşe yaramaz Mançuryalı...'

Kitson bir kahkaha attı.

Phil Hendricks, Batı Bölgesi Cinayet Ekibine bağlı çalışan 3. Takım'ın patolojistlerinden biriydi. Aynı zamanda da, Tom Thorne'un en yakın arkadaşıydı; ya da o tanıma girebilen en uygun kişi.

'S&O eğer eskisi kadar heyecanlıysa, bu beni şaşırtacak,' dedi Thorne. 'Herhangi bir Doğu Avrupalı katil, cinayet silahını en yakın çöpe atar mı dersin?'

Kitson'un elinde hâlâ bir kalem vardı ama Thorne'un oturduğu yerden bakınca, sadece kâğıda şekiller çiziyormuş gibi duruyordu. 'Genelde bıçak kullanmadıkları için, bilemiyorum.'

'Bıçak, silah... Ölen ölüyor işte.'

'Doğru, hem de çok çabuk bir ölüm olmuş,' dedi Kitson. 'Profesyonel işi. Sedat kız arkadaşından ayrıklı kaç dakika olmuştu? Bir, iki?'

Queens Arms'dan çıkarlarken, Harika Kemal tuvalete gitmesi gerektiğini söylemişti. Elini sigara paketine atan Sedat, onu otoparkta beklemeye karar vermişti. Harikanın polise sonradan anlattığına göre, tuvaletten birkaç dakika sonra çıkınca, onu yerde ölmek üzere bulmuştu. Kitson, ifade veren kızın yüzündeki korku ve dehşeti gözleriyle görmüştü. Onun yaşadığı o anları; erkek arkadaşının arabanın ön lastiğine yapışmış bedenini ve nefes almak için çırpınmasını, akan kanların yerdeki çamurlara karışmasını anlatırken, tekrar yaşıyormuş gibiydi kız.

'Evet, bence de çabuk bir ölüm olmuş,' dedi Thorne. 'Duygusuz bir ölüm.'

Kitson, elindeki kalemle havayı çizdi. 'Temiz iş çıkarmışlar. Tam kalbe isabet.' Sandalyesinde geriye doğru yaslandı, elindeki kalemi masaya bıraktı ve derin bir nefes verdi. 'Kahretsin, canım bir sigara istedi.'

'Ne zamandan beri?' Thorne, sigarayı yıllar önce bırakmıştı. Ama hâlâ, arada sırada da olsa, canı isterdi. Holland, kız arkadaşının itirazlarına rağmen, yeni başlamıştı sigaraya. Belki de, nikotin lekeli giysiler, modada siyah rengin yeni varisiydi.

'Sadece akşamları birkaç tane. Biraz şarapla ya da bir fincan kahveyle.'

Thorne saatine baktı. 'Haydi gidelim artık,' dedi.

Eşyalarını toplarken, konuşmaya devam ettiler; Kitson çantasından araba anahtarlarını arıyordu, Thorne da babasının dolabının derinliklerinde bulduğu eski kahverengi çantaya, dosyalan dolduruyordu.

Kitson ışıkları söndürdü. 'Kiralık katiller bıçak da kullansalar, silahla da işi halletseler, parmak izi bırakmazlar.

O yüzden pek yakında anlayacağız neler olduğunu...'

Cinayet Masası, Becke House'un üçüncü kalındaydı. Thorne ve Kitson, asansörü sadece bir dakika bekledikten sonra, yürüyerek inmeye karar verdiler. Binanın genel kullanım alanları, yakın zamanda bir tadilattan ''geçirilmişti; bunun içinde halıyla kaplanan merdivenler de vardı. Üç haftadır kokusu geçmeyen merdiven halıları, Thorne'a tayin edildiklerinde yaşadıkları evleri ve karton taşınma kutularını anımsattı. Bir de, babasının dışarıdan getirdiği yemekleri.

Thorne, kendini tedirgin hissediyordu.

'Bu akşam ne yapıyorsun?'

Resimdeki ölü adamın başının altındaki materyalin, halı ölüp olmadığını düşündü. Bunu anlamak imkânsızdı. Belki ' resmi büyüttüklerinde...

'Tom?'

Thorne başını çevirdi ve Kitson sorusunu tekrarlayana kadar ona anlamsızca baktı. 'Eve gideceğim,' dedi.

'Ya sen?' 'Her zamanki çılgın hayatım,' diyen Kitson'un sesinde, Thorne'un geçireceği boş vakte duyduğu belli belirsiz bir özlem vardı. 'Aslında, her zamankinden daha da çılgın geçecek bu akşam. En büyük GCSE'm geliyor. İşler biraz karışık.'

'Tahmin ederim.' Son merdivene geldiler. Kitson, evdeki durumlar hakkında çok nadir yorum yapardı; bu yüzden Thorne kendini onore edilmiş hissetti.

'Onun için zor bir dönem,' dedi Kitson. 'O yaşlarda başa çıkılması zor oluyor. Üzerlerindeki baskıyı nasıl ele alacaklarını bilemiyorlar.'

'Kaç yaşında?'

'15.'

Thorne suratını buruşturdu. 'Ben neredeyse onun üç katı yaşındayım.' Omzunu kapıya dayadı ve itti.

Otoparka çıktıkları anda, soğuk hava yüzüne bir tokat gibi vurdu. 'Keşke birisi bana da baskıyı nasıl ele alacağımı söylese.'

Evinde, bir kâse domates çorbasının içine peynir rendeleyen Thorne, bir yandan da telefonuna bakıp, çalmasını bekliyordu. Sonunda, aletten iki kere zil sesi duyuldu. Şimdi, salonunda oturan Thorne, iki ziyaretçisinin bira içip, sohbet etmesini dinliyordu.

Geçen haftadan beri, Halloween'den kalma bir tartışma sürüp gidiyordu hâlâ. Thorne'un Halloween'de "trick or treating" yapan çocuklara karşı duyduğu antipatiyi açıklamasından sonra başlamıştı tartışma.

Şimdi de, 'bu bir pedofilin rüyası,' dedi. 'Bütün gece kapısını çalıp duran çocuklar.'

Phil Hendricks, Sainsbury birasından bir yudum aldı. 'Çok saçma. Sen tamamen yanlış düşünüyorsun. Kapısını çocuklara her açan sapık değildir.'

'Saçma sapan bir Amerikan âdeti. Biz çocukken bunu asla yapmazdık...'

'Çok aptalca düşünüyorsun,' dedi Louise.

'Zaten çoğu bunu gerektiği gibi yapmıyor bile. Kostüm giymiyorlar mesela.'

'Onlar daha çocuk...'

'Bu sadece, ASBO'ların havai fişek patlatmak ve yaşlı insanların posta kutularına ucu boklu sopalar bırakmak için kullandıkları bir fırsat'

'Bence Louise haklı,' dedi Hendricks. 'Sen çok dar görüşlüsün ve umutsuz bir vakasın.'

Thorne, mutfaktan yerli bir bira almak için yerinden kalktı. Hendricks ve Louise, büyük kanepede yan yana oturuyorlardı. Geçerken, onlara doğru eğildi. Patolojist, her zamanki gibi baştan aşağı siyah giyinmişti. 'Sen Halloween'den hoşlanıyorsun çünkü maske takman gerekmiyor,' dedi Thorne.

Hendricks, ona orta parmağını gösterdi. 'Homofobik herif.'

Bir kahkaha atan Louise, bira kutusunu devirdi. Hemen yerden almak için eğildi ama zaten kutuda dökülecek bir şey kalmamıştı,

Thorne salona geri gelirken, Hendricks ve Louise'in ne kadar benzediklerini düşünüyordu. Her ikisi de 34 yaşındaydı ve her fırsatta söylemekten hoşlandıkları üzere, Thorne'dan 10 yaş gençlerdi. İkisi de koyu renk saçlı ve zayıftılar. Hendricks'in saçları kazınmıştı gerçi ve Louise'in vücudunda, onunkinden çok daha az piercing vardı. Aksanlarındaki farklılık olmasa, kolaylıkla kardeş sanılabilirlerdi.

Thorne, ikisine de yeni birer kutu bira verdi.

İkisi, çok çabuk arkadaş olmuşlardı. Beraber gay barlarına ve kulüplere gitmeye başlamışlardı hatta. Thorne, analiz etmeye vakit ayırmasa da, bu durumun onda garip bir kıskançlığa yol açtığının farkındaydı. Louise'le ilk beraber olmaya başladıklarında, Hendricks'in bunu umursamaması, Thorne'un garibine gitmişti. Kendisi, Hendricks'in partnerlerine karşı hep bir kıskançlık içinde olurdu zira. Sonuçta, üçü beraber bolca vakit geçirmeye başlamışlardı; Louise ve Thorne'un ilişkisi başladığı sıralarda, Hendricks de uzun süreli ilişkisini noktalamıştı. Ayrılma sebebi, çocuk sahibi olmak konusuydu. Hendricks uzun zamandır baba olmak istiyordu ve artık, onun bu heyecanını paylaşacak bir erkek bulmak niyetindeydi. O ve Louise, birçok kere Louise'in ona bu konuda yardımcı olabileceğine dair espriler yapmışlardı; Thorne'un olaydan tamamen çıkarmak niyetinde olduklarını söylemişlerdi gülerek.

'Haydi, Lou,' demişti Hendricks. 'Benimle olsan çok daha mutlu olurdun. Hem kıyafetten, hem müzikten çok daha iyi anlarım ben.'

'Olur tabii. Neden olmasın ki?'

'Yani nasılsa gerçekte aramızda bir şey geçmeyecek. Bu işin başka yolları var. Zaten seks anlamında da fazla bir şey kaybetmiş olmayacaksın.'

'Bu konuda haklısın işte.'

Hendricks, Louise'e sarılmış ve Thorne'a bir bakış atmıştı. 'Tamam, bu iş halloldu. Ben ve kız arkadaşın, yaratıcı bir hindi yemeği partisi düzenlemek için buradan ayrılıyoruz...' Bu gece, normalden çok daha fazla içmişler ve önlerindeki tüm çerez tabaklarını silip süpürmüşlerdi. Biraz televizyon seyretmiş ye futboldan, yüz gerdirmeden ve Hendricks'in ölü bir kadının karnında bulduğu, doğmamış ikizinden bahsetmişlerdi.

Her zamanki konular.

On bir buçuk civarında, Hendricks Deptford'daki evinde gitmek üzere bir taksi çağırdı ve arabanın gelmesini beklerken, cep telefonundaki

fotoğraf üzerine biraz daha konuştular. Üç ayrı telefon görüşmesinde, üçü de konuyu aralarında tartışmışlardı önceden. Thorne ve Louise, Louise ve Hendricks ve Hendricks ve Thorne.

Her biri eve geldiğinde de tartışmışlardı; sonunda üçü birden aynı anda evdeyken de konu açılmıştı. İster istemez, devamlı bu konuya geliniyordu.

'Bir ceset bulunana kadar, bu sadece bir fotoğraf olarak kalacak,' dedi Hendricks.

'Sen o resmi görmedin ama.'

'Yani?'

'Dinlemeyi öğrenmelisin,' diyen Louise, elini Thorne'un kolunun üzerine koydu ve başıyla Hendricks'i işaret etti. 'Haklı. Bu sadece bir resim. Belki de ona ait cesedi asla bulamayacaksın.'

'Peki ama ne yapmalıyım şimdi?'

'Unut gitsin.'

'Phil'e de dediğim gibi...'

'Ben görmedim ama ölülerin neye benzediğini iyi bilirim. Haydi Tom, hepimiz bunu biliriz.'

Thorne, Louise'in haklı olduğunu biliyordu ama içindeki sıkıntıyı bir türlü atamıyordu. İçinden yürümeye çalıştığı bir bataklık gibiydi. 'Sanki bana aitmiş gibi hissediyorum... Benim.' Omuzlarını yukarı kaldırdı ve birden gelen ürpertiyi karşıladı. Louise ona doğru sokulurken, vücudu eski şeklini aldı. 'Bana yollandı.'

Hendricks, yavaşça başını salladı. Gözleri biran için Louise'inkilerle buluştu ve hemen ardından saatine yöneldi. Pencereye doğru gitti ve perdeyi aralayarak dışarı baktı.

'Taksi durağı 10 dakika sürer demişti,' dedi Thorne.

Üçü birden kapıya doğru yürüdüler ve girişte anlamsızca durmaya başladılar. Thorne, son 24 saattir kafasından atmaya çalıştığı sorunun, üçünün arasında havada asılı kaldığını fark etti.

Neredeyse sorunun ağırlığı ve sıcaklığı hissediliyordu ortalarında. Midesi bulandı.

Hendricks, bu soruyu ona yöneltecek başkaları kadar iyi bir seçimdi.

'Neden sen?' diye sordu.

Hendricks gittikten sonra, Thorne ve Louise de yatağa girdiler. Ama yorgunluk, biranın etkisi ya da başka bir şey, arzularını dindirmiş gibiydi. Belki de birbirlerinin sıcaklığı ve sadece yan yana olmak hissi, onlara yetiyordu bu gece.

'Umutsuz bir vaka olduğunu düşünmüyorum,' dedi Louise, arkasını dönmeden önce.

İlerleyen saatlerde, Thorne gözleri açık halde karanlıkta yatarken, cevabını bulamadığı "neden?" sorusunu arka arkaya sordu kendine. Sabaha karşı, kulağın alıştığı bitmeyen bir araba alarmı gibi gelmeye başladı ona bu soru. İçini rahatlatmasa da, cevabın beklediğinden daha çabuk kendisine gelebileceği ihtimali de vardı tabii.

Louise yanında ufak horultularla uyurken, o akşam söylediği bir söz aklına takıldı. Kitson ona neden telefonu değil de SİM kartı laboratuvara yollamadığını sormuştu.

O anda, düşünmeden vermişti cevabı Thorne.

'Bir daha sefere öyle yaparım artık...'

Geceleri sıklıkla yürüyordu. En azından son aylarda.

Bunu sadece yapabiliyor olduğu için yapıyordu; artık yürüyebiliyor olması yeterli sebepti. Evi aslında küçük değildi ama bir süre sonra, dışarı çıkma ihtiyacı baş göstermeye başlamıştı. Bir iki hafta sonra, hava almak istemişti geceleri. Yağmur veya rüzgâr, onu etkilemiyordu. Hava durumu, ne olursa olsun ona iyi geliyordu.

Bu gece, Main Road'da yürürken, havanın kuru ve soğuk olduğunu fark etti. Kapıları kapalı dükkânlar ve tüm gece açık otoparkların önünden geçti. Bir ara yola saptığında, sokağın ucundaki bir grup genç, elini cebindeki somun anahtarına atmasına yol açtı.

Önceleri, sadece zaman geçirmek ve uykusuz saatlerini doldurmak için yürüyordu. Hâlâ, iki-üç saatten fazla yürüyemiyordu; o da, ancak 15-20 dakikalık aralıklarla oluyordu. Onu görmeye geldikleri o sabahtan beri, daha fazla yürüdüğünü sanmıyordu.

Hayatının altüst olduğu ikinci sefer.

Her iki seferde de, her şeyin nasıl değiştiği ve boka döndüğü; suratına tutuklama emrini sallayan adamların karşısında oturduğunu hatırladı.

Geçen haftalar içinde, Londra'nın batısının neredeyse her yerini yürümüştü. Shepherd's Bush'a uzun yürüyüşler yapmış, Uxbridge Road'dan

Acton ve Ealing'e geçmişti. Güneye inmiş, Gunnersbury Park'ın etrafından dolanıp, Chiswick'e gitmiş, üzerinden geçen M4 yolundan hızla gidip gelen arabaları seyretmişti.

Hammersmith'e geri yürümüş, ara yollardan zikzaklar çizerek, köprüye yakın bir yerlerden çıkmıştı yine. Evinin bulunduğu yerden bir-iki mil uzakta, nehrin kıvrıldığı ve bir yanında hastanenin, diğer yanında da mezarlığın bulunduğu noktaya çıkmıştı.

Sokağın ucundaki gençler, onu umursamadılar bile. Belki de etrafa yaydığı havadan çekinmişlerdi.

Eskiden, böyle korkutucu bir havası olduğunu biliyordu.

Artık yürümeye alışmıştı; uyku uyumak yerine, sokakları gezmeye. Bundan hoşlanıyordu.

Kafasındakileri sakince düşünebiliyordu. Gün içinde kendini çok yorgun hissettiği zamanlar oluyorsa da, vücudu da bu düzene alışıyor gibiydi. Bir yerde, Napoleon, Churchill ve Margaret Thatcher'in geceleri birkaç saatlik uykuyla yaşadıklarını okumuştu. Demek ki, tüm mesele, uyanıkken olaylara nasıl baktığınla ilgiliydi. Belki de, bir amacın olduğu takdirde, bu şekilde de yaşayabilirdin.

Eve doğru döndü. Goldhawk Road'dan aşağı, Stamford Brook metro istasyonuna yöneldi.

Eve döndüğünde, kadına yine yazacaktı.

Bir kahve yapıp, radyoyu açacak ve küçük masasına oturup, yeni bir mektup yazmaya başlayacaktı. Neler olduğunu anlatacaktı. Eğer becerebilirse, iki ya da üç sayfa yazmak istiyordu. Ardından da, diğerleri gibi elastik bir bantla tutturacak ve bir sürü cep telefonu ve SİM kartı sakladığı masasının çekmecesine yerleştirecekti.

En sonunda; eline telefonlardan birini alacak ve güneşin doğuşunu beklemeye başlayacaktı.

4

Dawson, dindarlık numaralarına yatan bir adam olabilirdi ama o ve ekibinin hızına yetişmek olanaksızdı. Sabahın ilk fincan kahvesi soğumadan, Thorne Olay Odasında oturmuş, cep telefonuna yollanan fotoğrafın, büyütülmüş halini, önündeki bilgisayarda inceliyordu.

Ölü adamın başının altındaki, gerçekten de halıydı.

'Herif bu lekeyi asla halısının üzerinden çıkaramaz,' diyen Stone, bir yandan da elindeki aynı resmin çıktısını sallıyordu. 'Kan temizlemek için bir Stain Devil olduğunu sanmıyorum.'

Kitson, onun elindeki resmi aldı, birkaç caniye baktı ve masanın üzerine bıraktı. 'Stain Devil 4 numara. Ama eğer bu hah, cesedin evindeyse, katilin pek de umursayacağını sanmıyorum.'

Thorne, tek eliyle mouse'u kullanıp, cesedin yanındaki kırmızılığı daire içine alırken, diğer eliyle de telefonunu kulağına tutuyordu. Resmi, Met tarafından eğitim vermek üzere haftada üç gün St. Georges Hospital'a giden Phil Hendricks'e e-postayla yollamıştı.

Hendricks, hemen geri aradı: 'Hâlâ sadece bir resim,' dedi.

Thorne, birkaç saniye bekledi. 'Yani?'

'Benden ne istediğini tam olarak anlayamadım.'

'Bir fikir. Senin ekspertizin. Sanırım vaktimi boşa harcıyorum...'

'Ne kadar büyütülmüş olsa da, çok zayıf kalite bir fotoğraf. Yeterli megapikselde değil, dostum.'

'Telefoncudaki o çocuk gibi konuştun.'

Ama Hendricks haklıydı. Newlands Park'ın usta çalışanlarının ellerinde bile, resim belirli kaliteye ulaşamamıştı. Halıda yatan bir ceset, saçları ilk göründüğünden biraz daha kırlaşmış ve bir de, ilk anda telefon ekranında gölge gibi duran karaltı, büyük ihtimalle bir dövmenin ucuydu.

'Öyleyse işime yarayacak bir bilgi yok, değil mi?' diye soran Thorne, mouse'u adamın tek gözünün üzerinde bıraktı. 'Resimdeki kan sana bir ipucu vermiyor mu? Kurşun yarası, kesici alet? Ne olabilir?'

'Ben kahrolasıca bir sihirbaz değilim,' dedi Hendricks. 'Boyun damarlarındaki kan daha parlak gözükür. Sanırım bu olabilir. Ama yine de kesin bir şey söyleyemem. Bu...'

'Megapikseller, değil mi?'

'Cesedi görmem gerek. Eğer görürsem, çayına kaç şeker koyduğunu bile söylerim sana.'

Sonrasında gelen konuşma, boşa vakit geçirmekten öteye gitmedi. Arseniğin vücutta belirlenemeyişi, akşam bir içki için buluşma sözü. Hendricks telefonu kapatmadan önce, fotoğraf hakkında son bir yorum yaptı. Sesi, bir gece önce kapının ağzında dururken olduğu kadar ciddiydi. Thorne'a, megapiksel meselesi bir yana, resimde bir tek şeyin ona açıkça göründüğünü söyledi. 'Eğer yardımı olacaksa, 'dedi, 'şimdi neden bu resmin sana yollandığını bilmek istediğini anlayabiliyorum.'

Thorne telefonu kapattıktan sonra, bir süre hiçbir şey yapmadan oturdu. Karimin, Olay Odasının bir duvarını kaplayan beyaz tahtaya, ellerinde olan cinayetlerin yerlerini belirleyen işaretler koymasını ve başka yerleri silip, ufak notlar almasını seyretti. Andy Stone'un ondan "halıdaki kanla ilgili daha fazla bilgi almaya ve bu konuda espriler yapmaya çalışmasını dinledi. Odanın diğer ucundaysa; Yvonne Kitson laboratuvar teknisyenlerini, Deniz Sedat'ı öldüren bıçakla ilgili sonuç alabilmek için sıkıştırıyordu.

Her konuşulanı duyamıyordu. Bir önceki uykusuz gecenin sonucunda, sabah altı buçukta zorla kendini duşa atmış, üzerindeki terli sweat-shirt'u çıkartmıştı. Louise, o sıralarda hâlâ dünyaya kapalı bir halde uyuyordu.'

Dört saat sonra, Thorne kendini uzun bir gün geçirmiş kadar yorgun hissediyordu. Brigstocke'ye cevap verirken, adamın yüzüne değil de, karşıdaki masaya kaymıştı gözleri.

'Bültene en son ne zaman baktın?' diye sordu DCI.

'Bir buçuk saat önce...'

Brigstocke, elindeki kâğıdı salladı. 'Bu, saat dokuzu geçerek geldi.' Thorne'un kâğıda uzanmasını fırsat bilen Brigstocke, geri kaçarak, keyifle okumaya başladı: 'Raymond Tucker. 32 Halifax J Road, Enfield. Bu sabah yedi sularında, annesi tarafından bulunmuş. Kurban, başından aldığı büyük bir yaradan dolayı ölmüş gibi gözüküyor... Evin arka kapısında zorlama belirtileri var... Filan falan.' Durup bir an gelecek tepkileri bekledi.

'İyi, değil mi?'

'Olasılık dâhilinde diyelim.'

Thorne yeniden kâğıda doğru bir hamle yapınca, Brigstocke ona kâğıdı uzattı. Thorne yazılanları okurken, o da konuşmaya devam ediyordu.

'Barking'den bir ekip gitmiş olay yerine. Ben de oranın şefini aradım ve DCI'nın ismini aldım. 15 dakika önce de, resmi fakssladım.'

Başım kaldıran Thorne, Brigstocke'nin sözlerinin devamını bekleyemedi. 'Haydi ama Russell, uzatma.'

'Del Monte'deki adam, "evet" dedi.'

Ayağa kalkan Thorne, odadan çıkmak üzere harekete geçtiğinde, Brigstocke de onun peşinden ofisine gitmek üzere ayaklandı. 'Hendricks'e bizimle olay yerinde buluşmasını söyleyeceğim.'

'Bence bunu şimdi yapma,' dedi Brigstocke. 'Hemen Hornsey Morguna git. DCI beni geri aradığında, cesedi yarım saate kadar oraya nakledeceklerini söylemişti.'

Başını sallayan Thorne, kapıyı itip dışarı çıkarken, vücudundan ve beyninden tüm uyuşukluğun aynı anda uçup gittiğini hissetti. Tam odasına girmiş, Hendricks'in telefonuna mesaj bırakırken, kendi ofisine gitmekte olan Brigstocke, kapıda belirdi.

'DCI'yla konuştuğumda, bana cesedin bir süredir orada olduğunu da söyledi.' Thorne'un söylediklerini anladığından emin olana kadar, duraksadı. 'Bir hafta veya daha fazla.'

Thorne'un kafasında beliren şekiller, hiç de sevimli değillerdi. 'Bence o halı mahvolmuştur,' dedi.

Karim yeniden beyaz tahtanın başına geçip Tom Thorne'un adının altına cesedin resmini yapıştırdığında ve altına siyah kalemle yazı yazılacak çizgiler çektiğinde, Thorne ve Holland çoktan arabaya binmişlerdi bile.

Raymond Anthony Tucker, 52. Yaş gününden iki gün önce ölmüştü. Chingford'da küçük bir ikinci el araba galerisi vardı; gerçi marketin büyükleriyle yarışamazdı ama Tottenham ve King's Cross gibi yerlerde, hurdalıklardan satış yapanlar gibi de değildi. Cesedi, birkaç sokak ötede oturan annesi tarafından bulunmuştu. Orta büyüklükte, kendince başarılı bir işadamı ve neredeyse torun sahibi olacak yaşa gelmiş bir adam olmasına rağmen, hâlâ haftada bir kere annesi çamaşırlarını toplamaya geliyordu evine.

Enfield'e gitmek üzere arabada olan Thorne ve Hollanda, telefonla verilmişti bu bilgiler. Brigstocke'nin aksine, Thorne olay yerine acilen ekipten birinin gelmesinin gerekli olduğuna inanıyordu. Holland'ı 32 Halifax Road'daki eve bırakıp, orada varlığını belli etmesini ve otopsiden

sonra, gelip onu alacaklarını söyledikten sonra, Hornseye doğru yola çıktı. İçinden, o kadar yolu gitmesine değecek mi acaba, diye geçirdi.

Özel Suç Direktörlüğünün cinayetleri inceleyen kolu, kendi içinde üç bölüme ayrılmıştı. London Borough of Enfield'de bulunan cesetler, Homicide East tarafından ele alınıyordu. Tucker olayının hangi ekipte olduğunu bulmak, Russell Brigstocke'nin DCI'yla konuşması gereken bir konuydu. Sonuçta, her ekip kendi şefiyle görüşecek ve amirlerine kararı bildirecekti. O da, her ekibin durumunu kontrol edecek -ya da; o günkü toplantı ve yorgunluk durumuna göre, kura çekecek-ve kıdemli bir araştırma ve denetleme memurunu, davayla görevlendirecekti.

Herkes, daha güvenli bir Londra için el ele çalışmakta...

Morg, Hornsey Coroners Court'un iki kat altında yer alıyordu. Morg sanki yeteri kadar ürkütücü değilmiş gibi, Bounds Green istasyonuna giden ve oradan gelen Piccadilly Lane trenlerinin-sesi, devamlı olarak odayı korkunç bir gürültüyle dolduruyordu. Morga vardığında, Homicide East ekibinin olayı devretmekte pek fazla zorluk çıkarmayacağını sezmişti Thorne. Aşırı görev yüklerinin zorluğundan bahseden polislerden biri, elindeki sigaranın ucunu, yiyecekmiş gibi hızla içine çekiyordu. Bu adamların, Raymond Tucker'ın katilinin peşine düşmek gibi bir niyetleri, kesinlikle yoktu.

'Siz yapın,' dedi Di Steve Brimson. 'Ben şu anda karımın neye benzediğini bile hatırlayacak halde değilim.'

Thorne, içinden bu duruma seviniyor olmasını, üzüntüyle karşıladı.

Cinayet Masası dedektifleri arasında, az da olsa bu gibi konulara dair bir protokol bulunurdu. Gerçi, cesedi kimin keseceği konusunda elle tutulur bir kural yoktu. Thorne, adamın Hendricks'le karşılaşmasını gördüğü anda, gözlerinde beliren şaşkınlık ifadesinden, zavallının önündeki cesetten daha çok Hendricks'ten korktuğunu anladı. Yüzündeki sayısız piercing'ler, kaşlarında ve dilinde parıldayan iğneler, adamı şaşkına çevirmiş, gözleri kocaman açılmıştı. Görünüşe göre, Tucker'ın otopsisini, Hendricks'in de izlemesi gerekecekti.

Thorne, meslek hayatı boyunca sayısız otopsiye katılmıştı; birçoğu da Hendricks tarafından yapılmıştı bunların. Ama her ikisi de, aynı otopsinin seyircisi olmamıştı bugüne kadar. Steve Brimson ve kendisinin arasında duran Hendricks'e göz atınca, arkadaşının bu seferki olaya karşı ne

hissettiğini anlamaya çalıştı. Arada bir kaşları çatılıyor ve parmaklan istem dışı olarak kıvrılıyordu.

Seyrederken, Hendricks'in kafasından adamı kesip biçtiğini görür gibiydi; ciğeri vücuttan çıkarırken doğru hareket etti mi, ya da kemik testeresini, göğüs kafesinde doğru açıyla kullandı mı...

'Çok da kötü değildi,' dedi Hendricks 'Ama tip olarak benimle yanşamaz. Yani, hayvansı seksapelimden bahsediyorum.'

Morgun biraz ötesindeki kafeteryada oturuyorlardı. Günün her saati kızarmış yemekler servis eden bir yerdi burası ama aç olmasına rağmen, tam bir otopsiden yeni çıkmış olan Thorne, midesine kızarmış et girmesi düşüncesine bile dayanamadı. Kendisi kızarmış ekmek ve yumurta yemeye karar verdi; Hendricks ise tercihini sosisli sandviçten yana kullandı.

'Ölüm sebebi nedir?' diye sordu Thorne.

'Kim ne derse desin... Kafaya alınmış derin bir darbe, büyük bir iç kanama... Boyun atardamarı neredeyse tamamen parçalanmış. Hemen ölmüş olması gerekirdi; en azından ilk birkaç darbe, işi hallederdi.

Bana Sherlock Holmes diyebilirsin ama Tucker'ın evinde bulunan o kanlı çekiç, cinayet silahı olabilir.'

'Bunu aklımda tutacağım,' dedi Thorne.

Bir garson kız, tabaklan almak için yanlarına geldi. Kızın, yan masayı temizlerken, onları meraklı bakışlarla dinlediğini fark eden Hendricks, yeni bir televizyon dizisi yazıyoruz da,' dedi. 'Homoseksüel bir patolojistin hikâyeleri. Her zamanki konular: Her bölümde bir sürü seri katil, etrafa saçılan vücut parçaları filan.'

Garson kız, duyduğunun şaka mı gerçek mi olduğunu anlayamadan, şaşkınlıkla iki adama baktı.

'Sakın EastEnders'da oynayan o adama rol vermeyin. Ona tahammül edemiyorum,' dedi.

Thorne, uzaklaşan kızın siyah mini eteğinden görünen kalçalarına, bariz bir ilgiyle baktı.

Hendricks'in bakışları ise, aynı ilgiyi yansıtmıyordu.

'Bu seferki biraz garip geldi bana,' dedi Hendricks.

'Her zaman gariptir bu işler,' dedi Thorne.

Hendricks, evet anlamında bir homurtu çıkardı. Sandviçinin geri kalanını olduğu gibi ağzına tıktı ve çayından büyükçe bir yudum içti. Thorne, elleri bu kadar nazik ve ustalıkla çalışan birinin, aç kalmış bir denizci gibi saldırarak yemek yemesine hep şaşırırdı.

'Devam et,' dedi Thorne. 'Neden bu seferki sana garip geldi?'

'Katil, tam kararını veremiyor gibi.'

Thorne, bardağının kenarını parmağıyla itti. Bekledi.

'Çekiçle vurulmuş beş, altı tane darbe. Hem de gayet dikkatli darbeler. Birini kafasına vurarak öldürürken, ne kadar dikkatli olabilirsin ki?'

'Genel bir kural yok.'

'Eğer beni tanık sandalyesine oturtsan, "panik halinde" derdim...'

'Ama?...'

'Ama ardından, bu cep telefonundaki resim olayı devreye giriyor. Tucker'ın kafasını parçalıyor ve orada, üstü başı kanla kaplı halde dururken, cep telefonunu çıkartıp gayet rahat bir şekilde resimler çekmeye başlıyor.'

'Belki araya zaman girmiştir,' dedi Thorne. 'Cinayetten sonra gitmiş ve üzerini değiştirmiş, temizlenmiş olabilir.'

'Belki. Ama şu kesin ki, fotoğrafı sana yollama konusunda bir hayli gecikmiş. Tucker'ın zavallı annesi gelip de oğlunu kanlar içinde bulduğunda, adam dokuz veya on gündür ölüydü. Yani, sana mesajı yollayan kimse, bir haftadan fazla bekledi. Bence, bir hayli rahat davranmış.' , . Thorne, zaten çoktan bunu anlamıştı. Brigstocke ona cesedin uzunca bir süredir beklemekte olduğunu söylediğinde, ayni sonuca varmıştı.

'Yani, bu katil nedir?' Hendricks, çayını bitirdi. 'Düzenli mi düzensiz mi?'

Thorne, hem düzenli hem de düzensiz olan katillere rastlamıştı. Bunlar, cinsinin en kötü örnekleriydi. Yakalaması en zor olanlarıydı. 'Hesabı sen öde,' dedi. 'Beni bu kadar neşelendirecek konuşmalar yaptığın için.'

'Sana bedavaya bir şey daha söyleyeyim.'

'Mecbur musun?'

'Sanırım, kurbanımızda, gözle görünenden daha fazlası var.'

'Bugün çok formundasın,' dedi Thorne.

'Ben söylemiş olayım.'

'Bence sen otopsi yapmayı bırakıp, izleyenler arasına katılmalısın. Gözünden hiçbir şey kaçmamış, baksana.' Ama Hendricks ona ne düşündüğünü söylediğinde, Thorne da arkadaşının haklı olduğunu anladı. Toparlanıp, gri akşamüzeri havasına çıktılar. Arabaya giderlerken, Thorne biran için beyninde morgun içini canlandırdı. Patolojist, otopsi masasının çevresinden dolanıyor. Geçen metro treninin sesi, çalan Home Counties müziğini bastırıyor. Kendi konuşmaları, tüm bu gürültüde kayboluyor.

Thorne cesede bakıyor. Gözleri, içe çökmüş yanaklardan yukarı, kanla lekelenmiş kirpiklere takılıyor. Sonra, vücuda mavi, yeşil ve kırmızıyla çizilmiş desenlere bakıyor. Göğüslerin hizasında, açılmış deriden dolayı, şekiller kayboluyor. Kırılmış göğüs kafesi, dışa doğru sarkıyor. Hendricks, daha önce de ölülerin vücutlarında dövmeler gördüğünü ama bu kadar çeşitli deseni bir arada görmediğini söylüyor. Havlayan bir köpeğin kafası bir omuzda; bir panterin esnemiş gövdesi bir kolda; gülen bir kurukafa ve desenli bir haç işareti de diğer kolda.

Hendricks doğru söyledi.

Raymond Tucker, orta halli bir araba satıcısında olması gerekenden çok daha fazla dövmeye sahipti.

Ceset bir olay yerinden götürüldüğü anda, orası bambaşka bir havaya bürünürdü. Raymond Tucker'ın cesedinin bulunmasından sekiz saat sonra, giriş katındaki küçük daire çok daha temiz kokmaya başlamıştı. Olay yeri inceleme ekipleri, ilk günde ne yapılması gerekiyorsa yapmışlardı. Şimdi artık, evde çalışan sadece birkaç kişi kalmıştı: video kameramanı, sergi memuru olarak çalışan kadın, birkaç tane de parmak izi teknisyeni. Pek çok SOCO -bunun daha gösterişli bir kısaltma olduğunu düşünüyorlardı- artık olay yeri denetleyicisi olarak anılmakta ısrarlıydı.

Thorne'a göre; bu gibi mesleklerde "gösteriş" bir işe yaramıyordu.

Evde geçirilen bir günün sonunda, beyazlar giymiş bir grup çekirge gibi hızla çalışan "ekip" ya da isimleri her neyse, ön saflardaki tüm adli işleri bitirmişti. Gerçi hâlâ birkaç tanesi, o havasından geçilmez tavırla ortalıkta dolanıyordu ama en azından, Thorne ve Holland plastik kabanları ve botları giymek derdinden kurtulmuşlardı. 'Neyse ki,' dedi Holland.

Sırtları pencereye dönük olarak duruyorlardı; pencerelerdeki büyük siyah tüller, zaten batmakta olan güneşin ışıklarını, iyice uzakta tutuyordu. Mobilyalar, moderndi: buzlu cam ve krom; halojen lambalar ve duvara

monte edilmiş raflar, üç kişilik koyu kahverengi deri ve açık kırmızı kanla kaplı bir kanepe.'

Thorne, cebinden bir sakız çıkardı. 'Kim yaptıysa fazla merhamet göstermemiş...'

Ceset, şömine ve kanepe arasındaki yerinden çıkartılmıştı ve görünüşe göre; adam ilk vuruşla yere düşmemişti. Kanepenin minderlerinden başka, diğer taraflarda; mesela odanın karşı tarafındaki akvaryumun camında ve biraz ilerisindeki içi camlarla dolu büyük tahta çanakta da kan izleri vardı.

Önünden geçmekte olan bir SOCO-CSE, Thorne'un gözlerini takip etti. Cesedin altındaki halı parçasının kesilmesiyle ortaya çıkan parkelere baktı. 'Merkezi ısıtma çalışıyormuş o yüzden de ceset bir haftadan az sürede çürümeye başlamış,' dedi memur. 'Diğer bölgelerde olduğu kadar, halının üzerinde de kan vardı. Hatta halı, adamın kanını emmiş gibiydi.' Parmağıyla parkeleri işaret etti. 'Bakın, görebiliyor musunuz?'

Thorne ve Holland işaret edilen yöne baktılar ve adamın dediğini gördüler. Yerde, karamel renkli büyük bir leke vardı.

'Bunu istediğine emin misin?' diye sordu Holland.

'Çoktan aldım bile' diye cevapladı Thorne. 'Ben Hornsey'den dönerken Brigstocke aradı.' Thorne, Hollanda PM'i anlatırken, özellikle detaylara girmeyip, başlıklardan bahsetti ve Hendricks'in iddiası olan; orta halli bir araba satıcısında bu kadar dövmenin olmaması gerektiği fikriyle, konuyu kapattı.

Holland, ikna olmamıştı. 'Hendricks'te de orta halli bir patolojistten çok daha fazla dövme var.'

Hepsini saymaya ve sayarken de, gerekli yerleri kendi vücudunda göstermeye başladı. 'Boynundaki Arsenal işareti. Bileğindeki Celtic bandı, ya da adı her neyse. Omzundaki o garip amblem. Bir de tabii, sadece çok yakınlarının bildiği gizli dövmeleri olduğuna eminim.'

'Ben bilemem,' dedi Thorne. Yakında duran SOCO, suratında yılışık bir sırıtmayla ona bakıyordu.

Tucker'ın mutfağına girdiler. Lavabonun yanında yıkanmış bulaşıklar duruyordu ve yerlerde de Luminol kalıntıları vardı. Hole çıktıklarında, yerde eğilmiş parmak izi alan teknisyenin üzerinden atlamak zorunda kaldılar.

'Belki de bir anlamı vardır' dedi Holland. 'Yani sana fotoğrafı yollamadan önce beklemesinin.'

'Belki de sadece yollamayı unuttu.' Thorne, merdivenleri ikişer ikişer indi. 'Nasıl olduğunu bilirsin.

Birini öldüresiye döversin, sonra resmini çekersin. Sonra da unutursun, gider...'

'Önemli olabilir bence. Yani, sana yollamayı seçtiği gün, demek istiyorum...'

'Ne? Doğum günün mü mesela?' Thorne, Hollanda doğru döndü ve ellerini havaya kaldırdı.

'Ayın ilk Pazartesisi mi? bence, Kasım'ın beşine ne kadar yakın bir zamanda yolladığını da unutmayalım. Belki de herifin havai fişeklere bir ilgisi vardır.'

'Ben sadece sesli düşünüyordum.'

Thorne, kapını ağzında durdu ve derin bir nefes aldı. 'Üzgünüm dostum.' Holland'ın ses tonunda, üzüntüden çok kızgınlık vardı ama Thorne yine de kendini suçlu hissetti. 'Belki de manyağın biridir, Dave. Anlarsın ya.'

Dışarı çıktıklarında, Holland sigara paketine uzanırken, Thorne da eşyalarını toplamaya çalışan kameramanla konuştu. Bebek arabası iten genç bir çift, arabaların arasından çıkıp, sarı renkli polis bandına yaklaştılar.

Adam, bandın üzerinden eğilerek, Thorne'a doğru seslendi: 'Ne filmi çekiyorsunuz?'

Holland, tam cevap vermek üzere ağzını açmıştı ki, Thorne atıldı. 'Homoseksüel bir patolojistle ilgili bir televizyon dizisi.' Ardından, dizinin starını tanıştırmak istermişçesine, elini Holland'ın omzuna koydu.

'Bilirsiniz ya, her bölümde seri cinayetler, etrafa saçılmış vücut parçalan filan...'

Saatlerin geri alınması, trafikteki kalabalık saatleri de geri çekmişe benziyordu. Thorne arabasını Finchley'e doğru sürerken, North Circular çoktan dolmaya başlamıştı bile.

'Di Porter'la her şey yolunda gidiyor sanırım,' dedi Holland. 'Birkaç ay oldu, değil mi?'

Holland'ın yüzünü inceleyen Thorne, dürüstçe bir merak ifadesinden başka bir şey göremedi. 'Beş ay oldu sanırım. Benim için oldukça uzun bir zaman.' . ...

'Güzel...'

Thorne, karşı çıkmadı. 'Chloe nasıl?'

Holland gülümsedi. Kızı, birkaç ay önce üç yaşına basmıştı. 'Onu susturamıyoruz,' dedi. 'Her türlü acayip lafı biliyor. Yuvada öğrendiği şeyler, sanırım. Artık haftada birkaç gün okula yolluyoruz. Sana söylemiştim, değil mi?'

Aslında Thorne bunu ilk defa duyuyordu ama yine de evet anlamında başını salladı.

'Sophie de part-time işler yapmaya çalışıyor. Hepimiz için iyi olacak, sanırım.'

'Doğru...'

Holland, konuşurken başını sallıyordu. Ardından pencereden dışarıya doğru bakarak, konuşmasına devam etti.

Sanki Thorne'dan çok, söylediklerine kendini inandırmak istermiş gibiydi.

'Kesinlikle,' dedi Thorne.

Chloe doğduğundan beri, iş dışında Holland'ı artık fazlaca görememesi, normaldi. Ama işteyken bile, eskisi kadar yakın olmadıklarının farkındaydı Thorne. Bunun, Holland'ın geçen sene komiser yardımcısına terfi etmesinin sorumluluğu olduğu kadar, evdeki durumundan da kaynaklandığını tahmin ediyordu

Thorne. Eskiden nefret ettiği türden bir polis oluyordu Holland: Babası gibi, başı aşağıda, yüzü asık ve suskun bir polis. Thorne'un bazen, çok fazla yanlış insanın ayağına bastığında, olmak istediği türden bir polis.

Henley's Corner'daki ışıklardan sapınca, BMW'nin kaportasından sesler gelmeye başladı. Thorne, bu seferki seslerin, cüzdanından neler götüreceğini düşündü. Bunu söyleyince, eskisi gibi şakalaşmaya başladılar. Ne kadar uzaklaşsalar da, söz konusu olan Thorne'un yaşlı ve sarı arabası olunca, Holland kendini tutamıyordu.

Her sene bu arabaya ödediği tamir paralarını toplasa, çoktan son model bir BMW almış olurdu.

Ve haklıydı da.

Polisler, suçları çözümlerler ya da çözümleyemezler. Kendi hayatlarını, başkaları için tehlikeye atarlar ve bazen de yanlış zamanda yanlış yerde bulunan, masum birini vururlar. Ama akıllı veya aptal, dürüst ya da sahtekâr, hepsi de suçları neyse çekerler.

Ve bunun sebebini anlamak için de, bir psikolog olmaya gerek yoktur.

Bazıları, bu konuda daha iyidirler. Andy Stone gibiler, iş arkadaşlarının uyarı kartlarını bir çekmecede toplar ve zamanı gelince, The Job and Metropolitan Life dergisinin arka sayfasına, utanç verici bir yazıyla bastırırlar. Yalnız kalpler kulübü ve postayla gelen gelinler gibi saçmalıklara yollarlar arkadaşlarının isimlerini. Samir Karim birkaç yıl önce karısından ayrıldığında, iletişim bilgileriyle birlikte, onun adına bir ilan yer almıştı dergide: "Satılık ikiz yatak. Az kullanılmış."

Karim de, diğerleriyle beraber bu şakaya bol bol gülmüştü.

"Vorsprung, durch... mahvolmuş,' dedi Holland. Thorne, Brent Cross'un içinden, sıkışık trafikle beraber arabasını yavaşça sürdü. Hendon'dan batıya doğru dönerken, hâlâ Holland'ın araba şakalarını dinliyordu.

'Ne dersen de,' dedi Thorne. 'O benim bebeğim.'

'Kendini bir duysan,' dedi Holland. 'Boktan bir Alman arabası. Herbie değil ki...'

İçini çeken Thorne, cevap vermeden ileriye doğru baktı. A406'ın kenarı boyunca sıralanan mobilya mağazaları ve indirimli dükkânlar, dikkatini çekti. Carpet Express, Kingdom of Leather, Staples. Gri kepenkli binaların arasına sıkışmış, Carphone Warehouse tabelası takıldı birden gözüne. O anda, katilin fotoğrafı yollamakta gecikmesinin sebebinin, tamamen farklı olabileceği fikrine kapıldı. Sandıklarından çok daha basit ama bir o kadar da acayip...

'Fritz, belki...' dedi Holland-.

Acaba, katilin Tucker'ı öldürdükten sonra, evin civarında dolanmış olması mümkün olamaz mıydı? Cesedin uzun süre keşfedilmemesi üzerine, polise bir yardım eli uzatmak istemiş olması, çok mu garipti?

Düzenli ya da düzensiz?

Belki de birinin neler olduğunu öğrenmek için uğraşmasını istemişti.

Yanında oturan Holland, hâlâ arabalarla ilgili esprilerine devam ediyordu ama Thorne'un kafası, çoktan başka yerlere gitmişti. Ölüler, dekor olarak kullanılmazlar. Ne şekilde ölürsen öl, hiçbir ölüm gururlu olmaz. Ama yine de içlerinde en kötüsü; sadece vücudundan parçacıklar kalanlardır.

İnsanların geride bir şeyler bırakmaktan bahsederken; sadece halı üzerindeki kan lekelerinden söz etmedikleri de, kesin.

5

Becke House'da, haberler karışıktı. Ama zaten, hayatın kendisi karışık değil miydi?

Kitson, her zamanki gibi iki adım ileri, üç adım geri rutininin içindeydi. Çöp tenekesinde bulunan bıçağın üzerindeki kanın, Deniz Sedat'a ait olduğu belirlenmişti. Ayrıca, bıçağın sapından gayet iyi durumda bir çift parmak izi de alınmıştı. Ama maalesef, bu parmak izleri, kayıtlarında olan kimseyle tutmamıştı.

Karimden ise, sinir bozucu bir teknik haber gelmişti. Brigstocke'den alman cep telefonu kapsama alanı araştırması izniyle, T-Mobile incelemeye başlamıştı. Ama, onlarında "yüksek teknolojili bilgisayar sistemleri bozuktu ve tekrar çalışmasını beklemek durumundaydılar.

Thorne tam kendi odasına geçmişti ki, Andy Stone kapısının önüne geldi.

'S&O'dan bir DCI, telefonda seninle görüşmek istiyor.'

'Ve?'

'Ve, öğlenden beri her 15 dakikada bir arayıp, valiyle görüşeceğini söylüyor.'

Thorne, morgdan beri Brigstocke'yi görmemişti. 'Nerede şimdi?'

'Bilmiyorum, galiba toplantıda. Ama bu herif çok telaşlı, şimdi de yetkili olan Dl'yla görüşmek istediğini söylüyor.'

'Sedat olayına Kitson bakıyor,' dedi Thorne.

'Bunun Sedat olayıyla ilgili olduğunu sanmıyorum...'

Thorne meraklanmıştı ama çok yorgundu. Şu anda, beynini meşgul eden yeterli olay vardı zaten. Başını iki yana salladı. 'Sonra yine arar.'

'Şu anda telefonda bağlanmayı bekliyor.'

'Ona, beni bulamadığını söyle.'

'Bu duruma sevinmeyecek...'

Thorne, Stone odadan geri geri ve söylenerek çıkana kadar, gözlerini ona dikti ve bekledi. Kendi kendine, acaba bilmeden bir bela mıknatısı mı yerleştirdim üzerime, diye düşünürken, masasındaki telefon çalmaya başladı. Birkaç saniye alete baktı ve kafeteryaya inip, bir fincan çayla biraz kek yemeyi ve Stone olayını da ertelemeyi düşündü.

'Valiniz beni bütün gün başından savdı. Sen de beni ekmeye mi çalışıyorsun yoksa, Tom?'

DCI Keith Bannard'ın cümlesi, kahkahalarla doluydu ama sesinin tonunda, aslında kızgın olduğu anlaşılıyordu. Thorne, bunun normal bir sorudan çok, bir tehdide benzediğini fark etti.

'Sanırım DCI Brigstocke bütün gün toplantıda, efendim,' dedi. 'Cep telefonu var mı sizde?'

'Üç kere aradım. İki kere yüzüme kapattı, üçüncü seferde de telefonu tamamen kapatmış.' Thorne, Brigstocke'nin S&O'nun davayı almak istediğini öğrendiğini tahmin etti; Sedat olayında hâlâ bir çekişme vardı. 'Mesaj bırakmak ister misiniz? Sanırım siz onun ofisine de mesaj bıraktınız ama...'

. 'Bana araba satıcısının cesedinden bahsedin,' dedi Bannard.

'Tucker?' Thorne dikkatini karşı tarafa verdi.

'Tucker. Raymond, Anthony Sesinde, Batılı aksanının daha kabasını anımsatan bir tonlama vardı. Topraklarımdan defol, yoksa ciğerini sökerim...

'Size ne söylememi bekliyorsunuz?' diye sordu Thorne.

Karşı taraftan bir burun çekişi ve nefes verme sesi geldi. 'Doğru. Saçma bir olay, değil mi?'

'İşi zorlaştırmaya çalışmıyorum...'

'Öyle mi?'

'Bültenden öğrenebileceğinizden fazlasını bilmiyorum. Bu bakımdan da size bir faydam dokunmaz.' O anda, hafifçe kapısına vurulduğunu ve sivil ofis asistanlarından birinin küçük camdan ona baktığını gördü. Kadın, parmaklarıyla T işareti yaptı ve Thorne'un görebileceği şekilde cama doğru kaldırdı. Thorne, başını iki yana salladı.

'Ray Tucker ve adamları hakkında çok bilgim var,' dedi Bannard. 'hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok.

Ama üzerinde durduğum, son zamanlarda olanlar... Kafasının parçalanması ve seninle olan ilgisi.'

Adam tekrar bir kahkaha attı ve aynı anda şiddetle öksürdü. Thorne, istem dışı olarak telefonu kulağından uzaklaştırdı. 'Salonunda ölü bulunan adam hikâyesi işte, anladın değil mi?

Tam da her şey açıklığa kavuşurken. Yani, bana söyleyeceğin her şey, işime yarayacaktır. Tamam mı, ?

Di Thorne?'

Thorne, o gün olay hakkında öğrendiklerini, isteksizce Bannard a aktardı. Cesedin bulunduğu zamanki durumu, tahmin edilen cinayet aleti ve PM'in ilk sonuçları. Ama yine de, adama bilmediği bir şey söylemediğine, adı gibi emindi.

Söylemediği tek şey, -sebebini kendi de bilmiyordu-iki gün önce ona cesedin bir fotoğrafının yollanmış olduğuydu.

'Ray Tucker ve adamları dediniz, değil mi?' Thorne, hattın öbür ucundaki adamın, bir şeyler içtiğini fark etti.

'15 yıl boyunca, Tucker ya da bilinen lakabıyla "Rat", "Black Dogs" isimli motosiklet çetesinin önde gelen isimlerindendi. Tahmin edemeyeceğin kadar etkili bir çete. Kaç üyesi olduğu bilinmiyor ama yıllar içinde çevredeki pek çok küçük çeteyi etkisiz hale getirdiler. Rahat 35-40 üyesi vardır. Son zamanlarda, kuzey Londra ve Hertfordshire civarında birçoğunu bulmayı başardık ama diğerleri çok dağınık haldeler.'

Thorne, çeteden bahsedildiğini duymuştu. 'Hell's Angels, değil mi?'

'Değil. Aynı işleri yapıyorlar ama karşı gruplardalar. Üyelere gizlilik yemini ettiriliyor, ciddi bir hiyerarşik sistemleri var, giysileri bile mecburi.'

'Tahminime göre, buluştuklarında da motosikletleriyle bir işler çeviriyorlar.'

'Pek öyle sayılmaz.'

'Ne o zaman? Uyuşturucu mu?'

'Kokain, esrar, ecstasy, ne olursa. Avrupa'daki uyuşturucu mafyasıyla çalışıyorlar. İskandinav ülkeleri ve

Hollanda'dan mal getiriyorlar. Tahminimize göre, şimdi de eroin işine sardılar.'

'Demek artık Brighton sahillerinde fazla iş çıkmıyor.'

'Hâlâ fazlasıyla şiddet var orada,' dedi Bannard. 'Hem de inanamayacağın kadar. Ama bunlar, yeni yerlere açılıyorlar, uyuşturucu savaşları çok ciddi boyutlara geliyor. Dikkatini çekerim, artık öyle eski motosiklet çeteleri gibi değiller. Geçen sene motorlarının arkasında tüfekler ve roketatarlar bulduk.' Bannard, söylediklerinin etki bırakmasını bekler gibi duraksadı.

'Dövmelerin sebebi şimdi anlaşıldı,' dedi Thorne.

'Anlamadım?'

Thorne, Hendricks ve Holland'la yaptığı konuşmaları aktardı. Bir süre dinleyen Bannard, birbirine kenetlenmiş iki hançerin oluşturduğu bir dövmeden bahsetti. Ama Thorne, o dövmeyi gördüğünden emin değildi.

'Genelde küçük bir alanda bulunur ama muhakkak vücudunda bir yerdedir.' Bannard devam etti: 'Git ve bak.

Bu bir "ölüm" sembolüdür. Çoğu çetede buna benzer semboller kullanılır ama ancak hak ettiğine inanılan kişi bunu yaptırabilir.'

Yine bir sessizlik. Thorne, daha fazla dayanamadı. 'Yani...? Tucker'ın kafasını parçalayan, bir tane sembol hakkı mı kazandı?'

'Belki de. Rat yanlış birinin ayağına basmış da olabilir.'

'Cesedi gördüm. Sanırım birini fena kızdırmış olmalı.'

S&O'nun bu seferki kahkahası, yapmacıktan uzaktı. Ama tam da anlaşmaya başlamışlarken, Thorne'un sorusu durumu berbat etti. Bannard'ın bu konuyla ilgili onu aramasının belli bir sebebi olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Karşı taraftaki adam boğazını temizledi ve sesi keskinleşti. Tucker bizim için önemli biriydi ve onun ölümünü ciddiye almamamız da normal olmazdı. Bu konuyla ilgili olarak da size haberdar etmemiz, iyi bir fikirdi bence. Sence de öyle değil mi? Nazik bir hareket, en azından.'

Thorne, duyduklarının mantıklı olduğunu kabul etti. 'Yani, cinayeti kendi bölgenize çekmek istemiyorsunuz, değil mi?' diye sordu. 'Deniz Sedat cinayeti gibi?'

'Burada kimse diğerinin ayağına basmaya çalışmıyor.'

'Anlıyorum, efendim.'

'İyi.'

'Ama insanların sizin hakkınızda ağır işlerini başkalarına yaptırdığınızı düşüneceklerini biliyorsunuz, değil mi? Ağır adamlar gibi son dakikada çıkıyorsunuz ortaya.'

'Bahsettiğin olay benim yetki alanımda değil. Ve sen de, dedektif, burnunu bu işlere fazlaca sokuyorsun.' Bu sefer, sessizliği koruyan Thorne oldu. 'Efendim?'

'Bana yardımcı oldun, irtibatı koparmayalım. Ama son bir sorum var: Bana Tucker cinayetinin neden Homicide East'den alınıp sizin tarafa verildiğini söyleyebilir misin?'

Thorne, sorudaki imayı anlamakta gecikmedi. Bannard'ın onun yalanını yakalamış olmaktan mutluluk duyduğuna ve masasında sırıtarak oturduğuna, adı gibi emindi. Adamın, kendini Tanrı gibi gördüğü kesindi. Thorne, en son ne zaman bir başka polis tarafından bu şekilde küçük düşürüldüğünü hatırlayamıyordu. Utandı.

Sonunda, çaresiz kaldığını hisseden Thorne, Bannard'a Tucker'la ilgili gelen mesajı anlatmak durumunda kaldı. Her şeyi başlatan o fotoğraf. Keith Bannard'ın zaten cevabını bildiği sorularına, sabırla cevap verdi.

'Nasıl gitti?' diye sordu Kitson.

'Ciddi ve Organizeyle yaptığım telefon görüşmesini mi soruyorsun, yoksa bana telefonu bağladığı için Andy Stone'a kızmamı mı?'

'Sanırım ikincisi daha eğlencelidir ama ben telefon görüşmesini sordum.'

Olay Yeri Odasının bir köşesinde, Karim'in masasının arkasında, üzerinde sürüyle kirli fincan olan küçük bir buzdolabının yanında duruyorlardı. Thorne, şekere uzandı. Kâsenin içinde ve kaşıkta, kurumuş kahverengi şeker taneleri vardı. Etraftaki herkesin duyması için sesini yükselterek, bir daha ıslak kaşığını şeker kâsesinin içine daldıranın, kara listesinin başına geçeceğini söyledi.

'O kadar iyiydi yani?' dedi Kitson. 'Telefon konuşman?'

Thorne hafifçe gülümseyerek, başını öne eğdi. Kitson'un, onun ne kadar aşağılandığım anlamasını istemiyordu. Ya da, Bannard'la konuşmasının sonunda, adamın telefonu kapatırken ona kendini nasıl önemsiz hissettirdiğini.

'Fena değildi,' dedi Thorne. 'Biraz kendini beğenmiş bir adam ama nasıl olduklarını bilirsin.'

Kitson, telefon görüşmesinin Sedat olayıyla ilgili olmadığına sevinmişti. Yüksek sesle, S&O'nun acaba artık onun davasından çekilmesi mümkün olur mu, diye düşündü. Şimdi artık bıçak da bulunduğuna göre...

'Eğer biraz akılları varsa, çekilirler.' Thorne, dolaptan sütü aldı. Kokladı. 'Mafya işi gibi gelmiyor bana hâlâ.'

'Parmak izlerine üzüldüm,' dedi Kitson.

'Boş ver. Belki Sedat'ı öldüren, ismini ve adresini başka bir çöp kutusuna bırakmıştır.'

Çaylarım bitirdiler. Yeni vardiyaya gelen ekibe beraberce selam verdiler. 'En azından Enfield'deki cesetle ilgili bilgin var,' dedi Kitson.

Thorne başını salladı. Hendricks'i araması gerektiğini hatırladı birden, dövmeler konusunda haklı olduğunu söylemek istiyordu.

'Gerçekten de mafya işi gibi duruyor.'

Thorne, homurdandı. 'Umarım değildir.'

'Evet, bence de.' Kitson elini çantasına atıp pudrasını bulmaya çalıştı. 'Biraz sallarsan işe yarıyor, değil mi?'

Kitson tuvaletlere doğru giderken, Thorne da Brigstocke veya Polis Şefi Trevor Jesmond'un bir basın toplantısı düzenleyip "masum bir kurbandan bahsedip bahsetmeyeceklerini düşündü. Bir, belki iki saat daha bekleyip, eve gitmeye karar verdi.

Ofisine doğru giderken, Black Dogs adlı çeteyi ve nasıl işlediklerini" araştırması gerektiğini düşündü. Üzerinde Tucker'ın resmi olan panonun üzerinden geçerken, hafifçe gülümsedi. Dışarıdaki kasvetli hava, pencereden bile belli oluyordu. Tüm günün yorgunluğu üzerinde; iç çamaşırlarını hâlâ annesinin yıkadığı bir motosiklet çetesi üyesinin her tarafı dövmelerle kaplı vücudunu düşününce, gülümsemesi daha da yayıldı. Hastanelerde neden güvenlik görevlileri durduğunu bir türlü anlayamıyordu. Ortada, elden ele dolaşan ilaçlar olduğunu duymuştu ama bunları kilitli tuttuklarını tahmin ediyordu. Ara sıra bebekleri çalmaya

çalışan çılgınlar olduğunu da duymuştu, bir de bulaşıcı hastalıklardan korunmak için görevliler olması normaldi ama, bunların dışında ne sebepten bu kadar güvenlik altına alındığını bilemiyordu.

Ricky Hodson'u aradıkları yer, ne olursa olsun Fort Knox'la kıyaslanamazdı.

Abbey, Bushey'de yer alan büyük ve özel bir hastaneydi. Beaumont Binası da, 15 acre'lik bakımlı bahçenin her iki tarafında dikili olan ağaçların arasında bulunuyordu. İlk katta, bir düzine oda vardı sağlık sigortanıza ne kadar fazla para ödediğinize bağlı olarak, bir taraftaki odalar otoparka, diğer taraftaki odalar ise, açık havaya ve yeşilliklere bakıyordu.

Resepsiyona girerken, gülümsedi ve havaların soğukluğuyla ilgili komik bir laf söyledi. Cevap olarak ona gülümseyen görevli, kapıyı içeriden açtı. Asansörü beklerken, cilalı kapının üzerinden yansıyan aksine baktı.

Kapüşonunu indirip, elini saçlarının arasında gezdirdi. Derin bir nefes aldı.

Burası, hastane gibi kokmuyordu bile.

Hodson'un odasına girdiğinde, otoparka bakmayan bir manzarayla karşılaştığına şaşırmadı. Gerçi fazla bir şey belli olmuyordu: Bahçe, koyu renk gökyüzünün altında iyice karanlığa gömülmüştü. Uzaktan birkaç ışık seçebildi. Işıklar, ya Watford ya da Rickmansworth'a ait olmalıydı.

Yataktan bir ses geldi.

Hodson, MTV seyrediyordu. Odanın uzak köşesine, tavana monte edilmiş ekrandan, bir rap müzisyeni evinin içinde kameramanları gezdiriyordu. Çuhası altın rengi olan bir bilardo masası ve uzunluğu 10 adım olan bir plazma televizyon göründü.

Yatağın yanma yaklaştı ve başucu masasından kumandayı alarak, televizyonu kapattı.

Hodson'un gözlerindeki, tanıma ifadesi değildi tam olarak; ama kesinlikle bir merak ifadesi vardı. Bu kadar ilaç verilmiş birinin ne dediğini anlamak da, kolay değildi. "Ne?" ya da "kim?" demiş olabilirdi. Ama muhakkak bir soruydu.

Cebindeki naylon poşeti çıkardı. Yatağın kenarına doğru yavaş hareketlerle koydu ve içine elini daldırdı.

'İşte burada; dedi.

Ne olduğunu ilk öğrendiğinde, kazanın bu işi, onun yerine bitireceğinden korkmuştu. Bir tane mektup yazmış, kadına ne kadar üzüntülü ve bıkkın olduğunu anlatmıştı. Ama durumun iyiye gittiği ve hayati tehlike olmadığı ortaya çıkınca, bu kazanın ona aslında büyük bir şans verdiğini fark etmişti. Şimdi, Ricky Hodson'un yatakta yatan haline bakınca, haklı olduğuna bir kere daha inandı.

Yatağın her iki yanında sarkan kablolar ve makinelere bağlı olan torbalar vardı. Derinin kalktığı her iki kol da büyük sargı bezleriyle kaplıydı. Boynunda da bir boyunluk takılıydı. Bir ciğeri patlamış, kalçası ve leğen kemiği kırılmıştı. Bir bacağı o kadar kötü durumdaydı ki; hâlâ kesilmemiş olması büyük şanstı.

'Tanrım, Ricky. Bu ne hal?'

Hodson'un gözleri, hızlıca iki yana hareket ediyordu. İlaçların etkisi altındayken bile, panik hissi su yüzüne çıkıyordu. Anlaşılmayacak birkaç kelime mırıldandı. 'Yanlış odadasın, dostum...'

Poşetten, çürümeye yüz tutmuş bir salkım üzüm çıkardı ve inceledi. Ardından, bir kitap çıkardı ve her ikisini de başucu masasının üzerine özenle yerleştirdi. Tek elinin tersiyle, Hodson'un yüzünü yavaşça okşadı. . 'En azından kaskın varmış,' dedi.

Cebinden çıkardığı kalın bir bez parçasını Hodson'un ağzına tıkınca, adamın başı yastığa doğru iyice gömüldü. Parmaklarına geçen dişler canını acıttıysa da, duraksamadan plastik torbayı Hodson'un başına geçirdi. Tutma yerlerini kendi parmaklarına dolayarak, hava girmesini engellemek için sıkıca bastırdı.

Metal hastane yatağı, kısa bir süre için sarsıldı.

Naylonun ağıza gelen kısmının içe doğru çekilmesini ve ardından da, burnun etrafında bir hava boşluğu yaratmasını seyretti. Sonra, başını pencereye doğru çevirdi ve elleri hâlâ poşetin tutma yerlerinde, uzaktaki ışıklara baktı.

Büyük ihtimalle Watford olmalıydı...

Tekrar yatağa doğru baktığında, poşetin Ricky Hodson'un yüzüne tamamen yapıştığını gördü. 'Bu siyah buz bir piç kurusu, değil mi?'

Thorne, öğleden sonradan beri Louise'e mesaj bırakıyordu. Ama ancak eve gitmek üzere yola çıktığında aradı Louise.

Thorne, ona "enteresan" bir gün geçirdiğini söyledi. Eğer akşam kendisinden Louise'in evine gelmesini isterse, tüm detayları memnuniyetle anlatacağını söyledi. Louise, çok geç saatlere kadar çalışmayacağını ama eğer onun için de bir mahsuru yoksa, erkenden yatmak istediğini söyledi.

Ayrıca, eğer geceyi onsuz geçirmeye dayanamaz da fikrini değiştirirse, kesinlikle arayacağını ekledi. Thorne, ondan telefon bekleyeceğini söyledi.

Bengal Lancer neredeyse kapanmak üzereydi ama şef, eski bir müşteri olan Thorne'u memnuniyetle bar kısmına aldı. Orada lamb tikka ve onion bhajis'lerini yerken, garsonlarla sohbet edebilirdi. Bu, işe yaradı. Oraya geldiğinde Louise'e çok kızgın olmasına rağmen, iki bardak Kingfisher ve biraz sohbetten sonra, havası dağıldı. On buçuktan biraz önce evine vardığında, çok daha iyi durumdaydı.

Elvis'in yemeğini verdi ve kirlileri çamaşır makinesine attı. Ardından da Sky'da Wednesday Night Football'un sonunu yakaladı. Tam Pokerpro'ya bağlanmak üzereyken, e-posta geldiğini fark etti. Belli ki, Hendricks bugün çok meşgul değildi, ona yazdığı e-postada homoseksüel patolojist dizisi için isimler önermişti. Poof-Mortem ve Mincing in the Morgue. Ya da belki, diziyi morg dekorunda çekilen bir sohbet programına dönüştürüp, ismini de On the Slab with Kinky Phil koyabilirlerdi.

Thorne, o an için bunun poker oynamaktan daha eğlenceli olduğuna karar verdi. Poker oynarken kullandığı bloknotu önüne çekerek, notlar almaya başladı. Ardından, Hendricks'e bir e-posta yazıp, Stiffies! Ve Queer Eye for the Slab Guy isimlerini önerdi. Ama kendine göre en beğendiği, İs That Rigor Mortis, or Are You Just Pleased to See Me? oldu.

Hendricks'in ona geri yazmasını beklerken, telefonunu hatırladı. Eski telefonu Newlands Park'tan gönderilmiş ve bir plastik torba içinde, kapının önündeki masada Thorne'u bekliyordu.

Mutfaktan aldığı bir makasla torbayı keserken, bir yandan da Channel Five'daki açık saçık filme göz attı. Aynı zamanda, beyni son hızla daha komik bir dizi ismi bulmak için çalışıyordu. Erkeklerin aynı anda birkaç iş yapamadığını kim iddia edebilir, diye düşündü. Newlands Park'daki salak teknisyen, telefonu bu kadar zor açılır halde sarıp sarmalayarak, intikam almışa benziyordu.

Nokia'sını eline alması, neredeyse 10 dakika sürdü. Pili ve SİM kartı ayrı ayrı paketlendiği için, onların her birini çıkarıp yerine takmak da yine

bir 10 dakika sürdü. Sonunda telefon çalışır hale geldiğinde, televizyondaki film bitmiş, Thorne da bildiği tüm küfürleri saydırmıştı.

Telefonun açma düğmesine bastı. Sinyal ve pil göstergelerinin belirmesini bekledi. 10 saniye... 15 saniye... ekrana baktı ama bir şey göremeyince, telefonu masaya bırakıp, bilgisayarın başına döndü.

Yerine oturduğu anda, masanın üzerindeki telefon titreşime geçti ve ton sesi geldi. Gelen aramalar yeni telefona yönlendirilmişti ama yazılı mesajları ve MMS'leri yönlendirme sistemi yoktu.

Onu bekleyen bir mesaj vardı.

6

Perşembe günü öğlen saatlerinde, Brigstocke o hafta ikinci kez Tom Thorne'un cep telefonu elinde olduğu halde, düşüncelere dalmıştı. Ekrana parmağıyla vurdu ve 'sağ tarafta bir kablo mu var?' dedi.

Thorne masanın etrafından dolandı ve Brigstocke'un omuzundan, ekrana baktı. Bir gece önce gelen fotoğrafa odaklandı. Bu sefer, ne kan ne de bir şiddet izi vardı resimde. Herhangi biri baksa, ekrandaki adamın uyuduğuna inanırdı. Elbette, bunda adamın başının altındaki beyaz yastığın da rolü- vardı.

Ama Thorne, herhangi biri değildi.

Resmin kenarından gözüken ince ve dalgalı çizgiye dikkatle baktı. Çizgi, ekranın en altında adamın yüzüne değiyor gibiydi. 'Şeffaf,' dedi Thorne. 'Sanki bir kablo ya da tüp gibi...'

Brigstocke resme bir süre baktıktan sonra, yenilgiyi kabul ederek, başını salladı. 'Bakalım Newlands Park'ta ne yapabilirler,' dedi

Thorne'dan gerekli sinyali alan Holland, kapıyı itti ve içeri girdi. T-Mobile'in sonunda, ilk mesaja ait bekledikleri detayları yolladığını; aramanın Acton'daki bir ofis binasının en tepesinden yapıldığını haber verdi.

Olay Odası ve ilerisinde, ekip son hızla çalışıyordu. Birkaç saat önce, Thorne'un telefonuna gelen yeni mesajla beraber, olay "önemli" listesine alınmıştı. Sedat davası da dâhil olmak üzere, tüm diğer dosyalarda çalışan polislerin bir kısmı, bu olaya çekilmişti. Bu mesajın, farklı bir cep telefonundan geldiğine kimsenin şüphesi yoktu. Ortaya çıkan sonuç, telefonun Orange iletişim ağına kayıtlı olduğuydu. Geceyarısından sonra yapılan girişimlerle, cep telefonunun nereden alındığı bulunmaya çalışılıyordu. Alman yer bulunursa ve aylık giriş-çıkışlar ele geçirilirse, neredeyse 30 günlük bir CCTV kaydını izlemek zorunda kalacaklardı. Bir zanlıyı mahkemeye çıkarırlarsa, bu kayıtlar işe yarardı ama zanlıyı yakalamakta pek de fazla bir yaran olmayacaktı.

Bir puzzle'ın parçalarını toplamak gibiydi yaptıkları; bitince resmin neye benzeyeceğini, hiçbiri bilmiyordu.

'Orange ne kadar zamanda bize cep sitesini çıkartabilir?'

Holland, kendinden emin bir gülümsemeyle baktı. 'Onlara yalan söyledim ve T-Mobile'in bize yardım etmek için çok uğraştığını belirttim,' dedi. 'Biraz rekabet onlara iyi gelecektir.' Thorne ve Holland odadan çıkıp, Andy Stone'un masasının önünden geçerlerken, telefonunu kapatan DC, onları durdurdu. 'Bin-bag bu sabah bizi göremeyecekmiş.'

İngilizce konuşur musun?' dedi Thorne.

'Martin Cowans.' Stone elindeki kâğıdı havaya kaldırdı. Üzerinde korkunç bir adam resmi ve onunla ilgili tutuklama emirleri yazılıydı. 'Black Dogs'un başı ama nedense "Bin-bag" olarak anılmayı tercih ediyor. Benden onu arayıp, konuşmak istediğimizi söylememi istemiştin.'

'Pekâlâ, Bin-bag'i bu kadar meşgul eden neymiş?' diye sordu Holland. 'Bir dostu, beklenmedik şekilde ölmüş. Onunla ilgili uğraşması gereken konular varmış.'

Thorne, Stone'a baktı.

'Demek Tucker büyük bir çete töreniyle gömülecek,' dedi Holland. 'Tabut motosikletin arkasında gelecek ve perdeler açılırken de Motörhead çalacak...'

İşte bundan bahsediyorum,' dedi Stone. 'Ben de Tucker sanmıştım ama... adam ondan bahsetmiyordu. Dün gece başka bir dostu hastanede ölmüş. Oraya acilen gitmesi gerek—'

O anda arkaya dönen Thorne, 'hemen onu ara,' dedi. 'Hangi hastaneye gittiğini öğren ve oraya acilen bir olay yeri inceleme ekibi yolla.' Geri giderken, emirler yağdırmaya devam ediyordu. 'Phil Hendricks'i de ara ve oraya gitmesini söyle. Hastaneye de geleceğimizi bildir ve Cowan'a da yerinden kıpırdamamasını söyle. Onun arkadaşına bir ziyaret yaptıktan sonra, hep beraber biraz sohbet edeceğiz...'

Kafasında her şeyi planlamaya çalışırken, bir yandan da Brigstocke'un ofisine gitmemek için kendini zor tutuyordu.

Hastanede gerçekleşen bir ölüm, günlük bültende yer almazdı. Bu sefer, adam ona işlediği cinayeti göstermek için beklemek zorunda kalmamıştı.

Thorne, kapıyı açtı ve doğruca Brigstocke'un odasına yöneldi. Telefonunun ekranına baktı, parmağıyla belli belirsiz duran çizgiyi takip etti.

'Hastane odasındaki tüpün uzantısı.'

İngiltere'ye gelen eroinin büyük bir kısmı, hâlâ Green Lanes civarındaki Türk mafyası tarafından kontrol ediliyordu ama son zamanlarda Asyalı mafya grupları da, bu işte bir hayli ilerlemişlerdi. Onlar da, Southall'daki Sikh bölgesinden yürütüyorlardı çalışmalarını. Bannard'ın dediği gibi, eğer Black Dogs çetesi eroin işine bulaştıysa, Southall Broadway'de yaşayan liderleri ya çok aptaldı ya da çok kışkırtıcı bir adamdı. Martin Cowans, olaylara başka bir açıdan bakıyordu. 'Nerede istersem orada yaşarım,' dedi. Adamın konuşurken dudaklarının aldığı şekil bile, Thorne'a ırkçı olduğunun kanıtı gibi geldi.

Gerçekten de öyleydi.

Ayrıca Cowans'ın evine kabul ettiği ziyaretçileriyle ilgili de kesin görüşleri vardı ve belli ki polisler, bu gruba dâhil değillerdi. Black Dogs'un başkanı, evinde değil de, çetenin Rayner's Lane'deki toplantı binasında buluşmak istedi. "Kulüp Evi" sessiz bir arka sokakta bulunan iki tane yan yana evden oluşuyordu, birbirine geçmiş gibiydiler. Bir giriş katı, yere atılmış şilteler ve motosiklet parçalarıyla kaplıydı. Diğerinde, küçük bir mutfak, bir bar ve bilardo masası, ok tahtası ve metal çubuklara takılı bira fıçıları vardı.

Thorne ve Holland evin içini gezdikten sonra, Thorne, güzelmiş,' diyerek fikrini belirtti.

Bahçenin önüne dizilmiş motosikletler sayılmazsa, evin dışından, oranın bir çetenin buluşma yeri olduğunu anlamak olanaksızdı. Aslında dikkatli biri için, yeteri kadar ipucu vardı: Çift kanatlı çelik kapılar, siyaha boyanmış pencereler ve girişi gözleyen kameralar.

'Komşularınız burası için ne diyor?' diye sordu Holland.

Elindeki sigaranın külünü, gri halının üzerine silken Cowans, 'hepsine sorabilirsiniz,' dedi. 'Size, bizden zarar gelmeyeceğini söyleyeceklerdir.'

'Eminim öyle söylerler,' dedi Thorne.

Oturma odasında toplanmışlardı: Thorne ve Holland, bir doktorun ofisinden gelmiş gibi duran yüksek arkalıklı sert sandalyelerde, Cowans ve iki arkadaşı da, gelişigüzel yerleştirilmiş ve parçalanmaya hazır gibi duran kanepe ve koltuklarda.

Oda, ucuz bira ve motor yağı kokuyordu.

'Bakın, kimse Ray Tucker'ın tropik balıklarına dikkat etti mi, bilmiyorum,' dedi Holland. 'Yani onlara ne olacak, demek istiyorum. Birisine bırakmış olması gerekirdi. 'Benimki sadece bir öneri ama,' diyerek işaret parmağını karşıdaki duvara yöneltti. 'Akvaryumun şurada çok güzel duracağına eminim.'

Tüm çete üyeleri de, tahmin edilebileceği üzere, motosikletçiler gibi giyinmişlerdi. Thorne, deri ceketlerinin ardındaki logoların ve kullanılan renklerin, onlar için önem taşıdığını biliyordu. Bunların iyi kullanılması gerektiğini ve yanlış giysi ve renk seçimlerinin kötü sonuçlar doğurabileceğini de tahmin ediyordu.

Çete üyelerinin motosikletlerinden zorla indirilip, ceketleri çıkarılmadan, üzerlerindeki logolarının kesildiğini okumuştu.

Sadece takma ismiyle çağrılınca cevap veren Cowans, 50 yaşına yaklaşmıştı. Çok zayıf olmasına rağmen, bir ağırlığı vardı adamın. Uzun saçları arkaya toplanmış, siyahtan çok griye dönmüştü. Sakalları ise, hâlâ orijinal rengini koruyordu. Ondan daha genç olan iki üye, kendilerini "Gazza" ve "Ugly Bob" olarak tanıttılar. Gazza, iri yapılı ve sakalları fazlaca uzamış bir tipti; Bob ise tam tersine kafası kazınmış ama kalın bıyıklıydı. Thorne, Bob tarzı adamların Hendricks'in gittiği kulüplere takıldığını biliyordu; ama bu gözlemini kimseyle paylaşmamayı tercih etti.

Thorne'un içinde bulundukları ortamda komik bulduğu pek çok ayrıntı vardı ama bu adamların ne kadar vahşi ve şiddete eğilimli olduklarını

bildiği için, yorumlarını kendine sakladı. Merak ettiği, hangisinin vücudunda, birbirine geçmiş iki hançer figürünün bulunduğuydu. Gazza ve Ugly Bob'a baktı. 'Peki siz ikiniz neyle görevlisiniz? Yol kaptanları mı? İkinci çavuş mu?'

Adamlar cevap vermedi.

Thorne, Cowans'a baktı. 'Ray Tucker da başkan yardımcısıydı, değil mi?'

'Bu kulübün üyeleri hakkında sizinle konuşmayacağım,' dedi Cowans. 'Ama ödevinizi yaptığınıza sevindim.'

Ah, evet.' Thorne cebinden bir parça kâğıt çıkardı ve havada salladı. 'Kural ve kısıtlamalarınızı da öğrendim. Bu arada, güzel bir web sitesi hazırlamışsınız.'

'Müziği biraz boktan,' dedi Holland.

Thorne, gotik harflerle yazılmış listeye baktı: Kurallar ve her kuralı bozma karşılığında ödenecek para cezalan. Dövme fiyatları. Genel davranış kuralları. 'Haftada beş pound ödeme,' dedi. 'Bu, biraz fazla değil mi?'

'Karşılığında çok daha fazlası veriliyor,' dedi Cowans.

'Üyeler kaç kişi? 25, 30? Haftada 150 pound, buranın masraflarını karşılamaz.' Thorne etrafına bakındı. 'Bu evlerin mortgage'ı yoktur sanırım.'

'Kulübün muhasebecisiyle görüşmeniz gerekir.'

Sanki aldığı öneriden çok memnun kalmış gibi, başını evet anlamında salladı Thorne. 'Pekâlâ, Ricky Hodson'dan bahsedelim. Kulüp içindeki konumu neydi mesela?'

'Hoddo sadece 15 yıldır buranın üyesiydi. Hepsi bu.'

'Tucker öldü, şimdi de Hodson. Neler olduğunu merak ediyor olmalısınız.' Cowans ve arkadaşları, pek de merak içinde gibi durmuyorlardı. 'Cinayete kurban gittiler. Bunu anladınız, değil mi? Hastane yetkilileri size ne dedi bilmiyorum ama işin aslı, bu. Vücudunda, hiçbir iz yoktu; en azından motordan düştüğünde aldığı yaralar hariç. Benim tahminim; boğulma sonucunda öldü. Zaten şu anda da morga kaldırılıyor, yakında ne olduğunu tam olarak öğreniriz.'

Başını sallayan Cowans, Thorne'un gösterdiği ikna çabasını beğenmişçesine gülümsedi. Daha önce de söylediği sözler ağzından çıkarken, istediği kadar önemsizmiş gibi gelmedi kimseye.

'Kulübün üyeleri hakkında konuşamam. Hâlihazırda devam eden bir olayla ilgili ya da kriminal bir aktivite olup olmadığıyla ilgili bir şey diyemem. Yorum yapmayacağım...'

Thorne, numaradan aklı karışmış gibi yaparak, elindeki kâğıdı okudu. 'Kurallarda, polisle konuşmamak maddesi olduğunu sanmıyorum.'

Cowans'ın bu seferki gülümsemesi, biraz daha zorlama gibiydi. 'Doğru. Aptal olmadığımız için, komplo teorileri üretip tutuklanmak istemiyoruz.'

Thorne, Gazza ve Ugly Bob'a baktı. Her ikisi de fazla zeki tiplere benzemiyordu, ama Thorne iyi biliyordu ki; her organize suç örgütünde, aklı iyi çalışan bir kişi olması, genelde durumu kurtarmaya yetiyordu.

'Demek ki, yazılı olmayan bir kural bu, öyle mi?' diye sordu Holland.

Cowans ters ters ona baktı. Kasıklarını kaşıdı. 'Daha çok bir filozofi diyelim.'

'Ama biraz anlamsız görünüyor,' diye karşı çıktı Thorne. 'Biz bu kadar yolu biraz sohbet etmek için geldik. Siz bizle konuşmak istemiyorsunuz.'

'Kimse sizi davet etmedi,' diye lafa karıştı Gazza.

'Belki de senin konuşmaman daha iyi bir fikir,' dedi Holland.

Cowans, Holland'ın söylediğinden hoşlanmış gibiydi. 'Bakın, ben sohbet etmeye hazırım. Sadece bir yorumda bulunmayacağım.' Başını Ugly Bob'a çevirdi. 'Şu kahrolasıca çaya bir bak.'

Bob oturduğu yerden kalkarken, geldiğinden beri bıyıklarına takılmış kalmış olan sigara külü, hızla göğsüne doğru indi.

'Web sitesindeki anma bölümleri de çok hoş olmuş bu arada,' dedi Thorne. 'Bazıları çok duygusal' Eğer Cowans, karşıdan gelen alaylı sözleri anladıysa da, bunu belli etmedi. 'Burası bir ailedir ve üyeler her zaman üye olarak kalırlar. Öldükten sonra bile. Dogs, kimseyi unutmaz.'

'Yıllar içinde çok fazla kayıp vermişsiniz,' dedi Holland. 'Sanırım hepsi de motosikletten düşüp ölmedi.'

Cowans başını iki yana salladı. 'Dediğim gibi, sohbet etmeye hazırım...'

'O zaman bize kulübün tarihçesini anlatın.'

'Hepsi web sitesinde var.'

'Siz ne kadar zamandır başkansınız?'

'Altı yıldır.'

'Peki.' Holland, kendisinin de ödevlerini yapmış olduğunu belli etmek istercesine, 'koltuğu Simon Tipper'dan devraldınız, değil mi?' dedi.

'Tips...'

'Her neyse...'

O sırada, kapıyı ayağıyla iten Ugly Bob, üç fincan çayla içeri daldı. Hemen ardından gelen kadının elinde üç fincan daha ve bir paket de bisküvi vardı. 40 yaşlarında, soluk benizli kadın, kötü bir sarıya boyanmış saçlarını, ona hiç de yakışmayacak şekilde üstten erkek tıraşı yaptırmıştı. Holland ve Thorne'a fincanlarını verdikten sonra, kendi çayını elinde tutup, Cowans'ın koltuğunun koluna yerleşti. Thorne, kadının diğerlerinden biraz daha farklı renklerde giyindiğini ve kulübün "kıdemli hanımları'na verdiği "aidiyet logosu'nu taşıdığını gördü.

'Bu da Bayan Bin-bag olsa gerek,' dedi.

Kadın, dişleriyle bisküvi paketini parçalarken, başını bile kaldırmadan orta parmağını Thorne'a doğru uzattı.

'Anı sayfasında Tips'in güzel bir resmi var,' dedi Thorne. 'Ne oldu ona?'

Cowans, bisküvi paketinden bir avuç dolusu aldı. 'Bu zaten halka açık kayıtlarda da var. Evine giren bir hırsız tarafından bıçaklanmış. Sizin polisler de adamı halletmiş. Hepsi bu.'

'Ya bizimkiler tarafından yakalanmayanlar? Hırsızlar tarafından veya motosikletten düşerek ölmeyenler? Bunları da siz mi hallettiniz?'

Cowans başını çevirdi ve çayından bir yudum aldı.

'Böyle yapmayın,' dedi Holland. 'Bakın ne güzel oturduk, çayımızı içip sohbet ediyoruz.'

'Haydi,' diye lafa karıştı Thorne. 'Bu kadar koruma boşa olmaz. Ayrıca da kısasa kısas yapmak isteyeceğinizi biliyoruz.'

Holland, sözü aldı. 'Tucker ve Hodson. Alın size iki isim.'

'Bence onları öldürenler de, kendilerine göre bir kısasa kısas sistemi içindeler.'

'Ve belli ki sizin de bu kişilerin kim olduğuna dair bir fikriniz yok.'

Ama çok fazla seçenek de olamaz, değil mi?'

'Başka bir motosiklet çetesi mi?' Holland, soruyu Thorne'a bakarak sordu. 'Rekabetten hoşlanmayan bir başka yerel örgüt mü yani?'

'Haydi, Bin-bag,' dedi Thorne. 'Rat ve Hoddo'nun intikamını kim alacak?'

Thorne, adamın yine olumsuz bir cevap vermek üzere ağzım açtığını gördü ama kız arkadaşı, ondan önce davrandı.

'Er ya da geç birisi bunun cezasını çekecek.' Kendinden memnun bir havayla güldü. 'Çok fazla anımız var ve—' Cowans uzandı ve ani bir hareketle kadının bileğini kavradı. Kadın, dişlerinin arasından derin bir nefes çekti ve gözlerini, ona bakmakta olan Thorne'a çevirip, acısını göstermemeye gayret etti.

O andan sonra, sohbet edecek fazla bir konu kalmamıştı.

Thorne, sanki bir şey unutmuş gibi kapının ağzında durdu ve geri döndü. Parmağını elindeki kurallar listesine hafifçe vurdu ve 'bu, çok garibime gitti,' dedi. 'Uyuşturucu kullandığı saptanan üyeler, en ağır cezalara çarptırılacak ve kulüpten ihraç edilecektir.' Cowans'a bakarken, Bannard'ın ona söylediğini düşünüyordu. 'Şu sıralar eroin işinde olan çetelerin sizinle uğraştığı düşünülürse, acaba bu kural sadece bir filozofi mi, yoksa kinaye mi yaptınız?'

Elindeki kâğıdı buruşturdu ve çete üyelerine doğru fırlattı. Küfür eden Gazza, kâğıdı elinin tersiyle itti. Gülümsemekle yetinen Cowans, kirli parmaklarım çayına daldırdı ve parçalanmış bisküvileri toplamaya başladı.

'Tekrar konuşmamızın kısa zamanda gerçekleşeceğini biliyordum,' dedi Bannard.

Yüzünü telefondan ayırıp Hollanda çeviren Thorne, acı çekiyormuş gibi bir ifade takındı. 'Neden?'

'Artık elimizde, motosiklet çetesine ait iki ceset var da, ondan. Bu, durumu biraz değiştiriyor.'

'Sizden Black Dogs'la ilgili fikir almam gerekiyor,' dedi Thorne.

'Zaten aramanın başka sebebi olamazdı.' 'Sizce bir sorun yok, değil mi?'

'Neden olsun ki? Biz kimsenin ayağına basmaya çalışmıyoruz.'

'Evet, söylemiştiniz.'

'Bu olayı sizin almanızdan da memnunuz.'

Kibar konuşma tarzı ve Batı Amerika aksanına rağmen, "biz" kelimesi kulağa gayet sevimsiz ve korkutucu geliyordu. 'Ama yine de olayların kontrolünüzden çıkmasını istemiyorsunuz.'

'Tabii ki.' Bannard'ın kahkahası, bir öksürük nöbetiyle kesildi. 'Ortada önemli bir olay dönüyor ve eğer biz bununla ilgilenmezsek, büyük aptallık olur.'

'Elbette.'

'Ama aynı zamanda, sizin üzerinizden bu işi almaya çalışmak, daha da büyük bir aptallık olur; özellikle de senin olayla böyle bir... bağlantın varken.'

Thorne, bir yandan düşünürken, bir yandan da belli belirsiz bir "evet" mırıldandı: Eğer bu bağlantının ne olduğunu anlarsanız, bana da söyler misiniz?

'Sanırım Bin-bag'i görmeye gittin ve boyunun ölçüsünü verdin.'

'Çay ve bisküvi.'

'Senden hoşlanmış olmalı.'

Bannard, Thorne'a Black Dogs hakkındaki dosyayı yollayacağına söz verdi. Herhangi bir web sitesinde bulacaklarından çok daha derinlemesine bilgi edinebilecekti, dosyadan. Yakın zaman aktiviteleri de dâhil olmak üzere. Belki de, kulübün en kıdemli üyelerini tek tek eleyen kişinin kimliğine dair bir ipucu çıkardı ortaya.

Thorne, adama müteşekkir olduğu için kendi kendine kızdı. Bannard'a dosyanın ne kadar zamanı kapsadığını sordu. Onun Black Dogs'un eski liderinin ölümüyle ilgili bir bilgisi olup olmadığım ve son yıllardaki aktivitelerinin, çetedeki hiyerarşik değişimden kaynaklanıp kaynaklanmadığını sordu.

'Senin bildiğinden daha fazla değil,' dedi Bannard. 'Tipper cinayeti, ben göreve gelmeden önce işlendi. Ben de sadece dosyadaki detayları biliyorum.'

'Bir bakmak faydalı olabilir.'

'Dışarıda mısın?'

Thorne, öyle olduğunu söyledi. Black Dogs'un kulüp binasından 50 metre ötede, arabanın içinde Holland'la beklediklerini açıklamak istememişti. Ama Bannard'ın tarzı o kadar etkileyiciydi ki, Thorne adamın bunu zaten tahmin ettiği sanısına kapıldı.

'Orijinal SlO'nun ismini öğrenip, sana geri döneceğim,' dedi Bannard. 'Eğer işe yarayacağını düşünüyorsan, onlarla görüşmek isteyebilirsin.'

İki yıl önce Met'e eklenen Airwave sistemi, birçok polisin kâbusu olmuştu. Özellikle de polis arabalarına yüklenen GPS cihazları sayesinde, bir polisin nerede olduğu, kontrol odasındaki elemanlar tarafından anında tespit edilebiliyordu. Bazen de, radyo-telefon-data vericisi, kendi kendine harekete geçiyordu. Bannard sözünü tutup da, 10 dakika içinde bir isimle geri aradığında, Thorne sistem sayesinde hemen kontak kurmayı başardı...

DCI Sharon Lilley, Paddington Green polis istasyonunda, anti-terörizm bölümünde görevliydi.

Thorne'a, günün geri kalanının çok dolu olduğunu söyledi. Ama eğer isterse, işten sonra bir yerde buluşabilirlerdi.

Thorne, çok daha zor şifreleri çözmüş bir adamdı. Kadına, ne içeceğini sordu.

7

Şehrin garip manzaralarına defalarca şahit olmuştu ama, bunlar genelde ücra köşelerde, gözden uzak yerlerde olurdu. Birkaç ay önce bir Pazar sabahı, o güne dek gördüğü en acayip şehir manzarasıyla karşılaşmıştı.

Şimdi, Sharon Lilley'le buluşmak üzere St. Johns Church'un önünden geçerken, o manzaraya dair en net anısının, koku olduğunu hatırladı. Eğer yeni döşenmiş halılar ona çocukluğunu hatırlatıyorsa, belki de bundan böyle kiliseleri sadece at pisliği kokusuyla anımsayacaktı.

Kiliseyi son gördüğünde, -gotik yapısında parıldayan camları ve istemeleriyle-bahçede 100'den fazla at vardı. Her biri ayrı bir arabayı veya küçük kartı çekiyordu. Kadınlar, erkekler, çocuklar; ama hepsi de acayip eski zaman giysilerine bürünmüş olarak, at üzerinde rahibin önünden geçiyorlardı. Kendi de at üzerinde olan rahip, hayvanları kutsamadan önce, sahiplerinden her biri hakkında ufak tefek bilgiler almayı da ihmal etmiyordu.

'Adı ne? Squirrel mi? Tanrı seni korusun Squirrel...'

Thorne ve Louise, beraberce kaldırımda durmuş ve mutlu bir şaşkınlık içinde olan biteni seyretmişlerdi. Oradan birinin açıklamasına göre; bu olayın adı Horseman's Sunday'di ve her sene yapılırdı.

Servis edilen sucuklu ekmek ve kahveden atmışlar, çıkan caz grubunu dinlemişlerdi. Yollarına devam ederken, Londra'nın karanlıklarında neler gizlenirse gizlensin, köşeyi dönünce karşına at üstünde bir papaz çıkan bir şehrin, hâlâ yaşanabilir olduğuna karar vermişlerdi.

Sharon Lilley'in önerdiği pub, biraz eski püskü bir yerdi. St. John'un hemen dibinde, Hyde Park'ın kuzey tarafında bulunan Duke of Kendal, bir Perşembe akşamı saat altı buçuk için, gayet kalabalık görünüyordu. Dışarıdaki tahta masalarda oturanlar, kaşkollarına sarınmış vaziyette, biralarını yudumluyor ve sohbet ediyorlardı.

İçerisi, daha kalabalıktı ve fonda çalan Meat Loaf şarkısı, müşterilerin konuşmalarından neredeyse duyulmayacak hale gelmişti. Thorne, Sharon Lilley olduğunu tahmin ettiği kadına doğru yürürken, yanındaki tahtaya yazılmış Thai menüsüne bir göz attı. Yemekler, hiç de fena gözükmüyordu; eğer konuşma iyi giderse, daha sonra bir şeyler ısmarlayabileceğini düşündü. Kadın, onun geldiğini görmüştü. Neredeyse boşalmış bir şarap kadehini havaya kaldırarak, onu yanına çağırdı.

Thorne barın kalabalığından geçmeye çakşırken, etrafa saçılan parlak madeni gelin tellerini ve gül yapraklarını, dehşetle fark etti.

'Demek burası polislerin pub'ı değil?' derken, Lüleye bir kadeh uzattı.

'Nereden anladın?'

'Bilmem. Bir atmosfer var. Herkes eğleniyor gibi. Öyle şeyler işte.'

Gülümseyen Lilley, kadehini Thorne'unkine yavaşça vurdu. 'Aslında mükemmel bir yer,' dedi, 'Polis istasyonundan beş dakika mesafede, ama bu da istenmeyen polisleri uzak tutmaya yetiyor.

Mesela, bir içki için 25 adım yürüyemeyen tipleri.'

Aksanı tamamen Essex'ti ama Lilley, bilinen Essex tipinden çok farklıydı. Zeki ve komikti; hem de kara mizahtan anlayan türden. Siyah saçları geriye doğru toplanmıştı ve biraz tombulca olmasına rağmen, bunu hiç önemsemediği belli oluyordu. 35 yaşından fazla olamazdı; bu da Thorne için önemliydi. 20'li yaşların sonunda bir cinayet ekibinin başına getirilmişse, işinde çok başarılı demekti.

Ya da oyunun kurallarını biliyor demekti. Daha da iyisi, her ikisinde de başarılı olabilirdi.

'Ben o zamanlar sadece Dl'ydım,' dedi Lilley. 'Ama DCI'ım kenara çekilip Tipper olayını bana bırakmaktan memnundu.' Thorne, kaşlarını havaya kaldırdı. Duyulmamış bir şey değildi ama yine de büyük bir soruşturma söz konusuysa, bir dedektifin SIO olarak görev yapması, çok nadir rastlanır bir durumdu. 'Ben de zaten şef olmayı kafama koymuştum.' Lilley, anılara dalmış gibi gülümsedi,

'Neler yapabileceğini görmek, hoşuna gidiyor insanın, değil mi? Ayakkabıları ayağına denemek gibi.'

'Ben hiç yapmadım,' dedi Thorne.

Lilley'in şu anda çalıştığı bölümden söz etmeye başladılar. Anti-terör ekibinin ilk zamanlar ne kadar durgun olduğundan laf açıldı. Isra'nın İngiltere'de dağılmasından sonra, terör olaylarında bariz bir düşüş olmuştu. Ama 11 Eylül'le beraber, tüm dengeler değişmiş, Temmuz 2005'teki Londra bombalamalarıyla, iyice hız kazanmıştı.

Thorne, ona bu olaylara 9-11 ya da 7-7 demediği için çok memnun olduğunu söyledi. Tüm konuşmalara giren numaralı betimlemelerden nefret ediyordu. Lilley, kafa dengi biri olduğunu her bakımdan belli ediyordu.

24-7 diyenlerin de bir tokadı hak ettiklerine inanıyordu zaten. 'Aynı, günlüklerinde 'pencereler'den bahsedenler ya da barmenden bir bira daha isteyenler gibi.'

Lilley bara gitti. Bir kadeh şarap ve bir Guinness daha alabilir miyim, diye barmene sordu...

'Simon Tipper, Black Dogs'a 90'ların başında girdi,' dedi. 'Salonunda Marcus Brooks adlı bir herif tarafından beyni dağıtılana kadar da, başkan olarak görev yaptı. Temmuz 2000.' O günleri düşünerek, içkisini yudumladı. 'Ev mahvolmuştu. Her yanda kâğıtlar, kan ve her türlü pislik vardı. Tipper eve geldiğinde, Brooks gerçekten de evin altını üstüne getiriyormuş.' ,

'Hikâye bu mu?'

'Brooks'un hikâyesi bu değildi elbette ama sanırım olay bu şekilde gelişti.'

'Nasıl yakaladınız?'

'Yakalanmayacağını sanıyordu. Evi darmadağın ediyor, Tipper'ı ortadan ikiye kesiyor ve sonra da oturup kendine bir içki koyuyor. Koltuğun altına düşmüş bir bardaktan, iyi kalitede bir çift parmak izi aldık; zaten Brooks da bizim kayıtlarımızda başka bir sürü suçtan dolayı vardı.'

Thorne, bardağı ağzına kadar götüremeden, yan yolda dondu kaldı. Lilley'in olayları anlatımı, ona bir şeyler hatırlatıyordu. Birden, Hendricks'in söylediği bir şey geldi aklına:

'Tucker'ın başım parçalamış ve kanlar içinde cesedin başında durup, cep telefonuyla sakince resimlerini çekmiş. Son derece sakin.'

Thorne, içkisinden büyük bir yudum aldı. 'Yani, sizin için gayet kolay bir iş oldu.' 'Dediğim gibi, Brooks'un anlattıkları tamamen farklıydı. Ona göre; birisi ona evi "soymasını" söylemiş ve o da eve vardığında, başka birinin onun için evi soyduğunu görmüş. Bize, eve girdiğinde Tipper'ın zaten ölmüş olduğunu söyledi.'

'Evi soymasını kim söylemiş?'

Lilley'nin gülüşü, bu olayın onu uzun bir süre eğlendirdiğini gösteriyordu. 'Brooks bize hep, onu iki polisin oyuna getirdiğini söyledi. Eğer onlara bir iyilik yapmazsa, onu ve kız arkadaşını hapse tıkacaklarını söylemişler.'

Thorne, bu tip hikâyeleri yüzlerce kez duymuştu. 'Ama hangi polisler olduğunu söyleyemedi?'

'Söyledi. Hem de defalarca. İsimlerini, tüm detayları ve hatta buluşma günlerini ve neler konuştuklarını bile söyledi.'

Thorne bekledi.

'Tahmin edeceğin gibi; hepsi de zırvalık çıktı. Araştırdık ama Di "Jennings" ve DC "Squire" diye birileri yoktu.

En azından Met'de yoktu. Aslında Jennings isimli bir polis bulduk ama o da North Yorkshire'da trafik cezaları yazmakla görevliydi...'

Pub'ın köşesinde, sigara makinesinin hemen yanındaki masada, yan yana sıkışmış halde oturuyorlardı. Thorne, çekici bir sarışının bir eliyle cep telefonunun tuşlarına basmasını ve diğer eliyle de cebinden bozuk para çıkarmaya çalışmasını seyretti Kadının kendine ters ters baktığını görünce de, utanıp başını birasına doğru eğdi.

'Bu anlattıklarımın bir yararı oluyor mu?' diye sordu Lilley.

Thorne, ona Raymond Tucker ve Ricky Hodson cinayetlerinden bahsetmişti. Ayrıca, saklaması için bir sebep olmadığını düşünerek, cep telefonuna gelen resimli mesajlardan da bahsetmişti.

Lilley'in, soracağı belli olan sorusu gelmeden önce, cevabını da verdi: 'Hayır, neden bana yollandıklarını bilmiyorum.'

Çekici sarışın, hâlâ telefonda konuşuyordu. Şimdi de, dişlerini kullanarak makineden aldığı sigara paketinden bir sigara çekmeye çalışıyordu.

'Bana Brooks'dan söz et,' dedi Thorne. 'Onun parmak izlerinin kayıtlarda olduğunu söylemiştin.'

'Marcus iyi biri değildi. Aslında şöyle açıklamalıyım: Bildiğin tipik güney Londralı fakir aile çocuğuydu. Bugün olsa ASBO'ların arasında boğulacak bir tip olurdu. Birkaç yıl askerde kalıyor, sonra çıkıyor ve onun bunun ayak işlerini yapıyor. Kendine zarar verecek bir şeye bulaşmasa da, yararlı bir adam olarak isini yapıyor.'

'Karanlık işler?'

'Gerektiği zaman, evet. Ama 95, 96 senelerinde, bir kızla tanışıyor, çocukları oluyor ve Marcus kariyerinde değişiklik yapmaya karar veriyor. Beyin cerrahı veya muhasebeci olamasa da, organize işlerden elini çekiyor. Kızla beraber, kendileri adına çalışmaya başlıyorlar. Başlarını ciddi belaya sokacak işlerden uzak durmak istiyorlar. Bir çeşit hırsızlık şebekesi gibi. Simon Tipper'ın evinde yakalanana kadar da, böyle devam etti.'

'Bıçak bulundu mu?'

'Hayır ama bardaktaki parmak izlerinden dolayı, zaten silaha ihtiyaç olmadı.'

'Brooks'un ağır işlere bulaşmadığını söyledin, değil mi?' Lilley evet anlamında başını salladı.

'Birini öldüresiye bıçaklamak, sanki biraz karakterinin dışında kalıyor.'

Bu fikre önce sıcak yaklaşan Lilley, hemen ardından başka bir düşünceye kapıldı. 'Brooks gibi adamlar, eninde sonunda bu hale gelirler. Belki birini sadece korkutması gerekirken, kendini kaybetti ve adamı öldürdü. Rutin bir hırsızlık işi sırasında panikledi ve adamı öldürdü. Her neyse. Ben aslında Brooks'u çabuk panikleyecek biri gibi görmüyordum ama, bu gibi şeyler hep oluyor hayatta, değil mi?' Şarabını içerken gözlerini

kapattı, sonra kocaman açtı ve Thorne'a doğru eğildi. 'Haydi, bana hâlâ şu hayatta bir şeylerin seni şaşırttığını söyleme.'

Thorne Lilley'in kadehi kavrayan parmaklarına bakınca, tırnaklarının neredeyse diplerine kadar yenmiş olduğunu fark etti. 'Ne kadar zaman yatacak?'

İşte Bay Brooks orada beni şaşırttı. Onu oyuna getiren hayali polislerden bahsetmeyi bırakınca, bize gerçekleri anlatması için baskı yaptık. Bize bir şeyler söyleseydi, en azından cezasını indirtebilirdik. Yani, kendini savunma ya da başka bir şey, işte. Ama bunu asla kabul etmedi.'

Thorne, adamın niye anlaşmaya yanaşmadığını anlayabiliyordu. 'Bu şekilde belki birkaç yıl daha fazla yedi ama en azından, içeride her saniye arkasını kollaması gerekmiyor.'

'Doğru,' dedi Lilley. 'Sonunda 11 yıla mahkûm oldu. Ama sadece altı yıl yattı.'

'Çıktı mı?'

'Beş ay önce salıverildi.' Biran için, Thorne sevinçten havalara zıplamak isteği duydu. Ayrıca, Lilley hakkında yanılmadığına da memnun oldu. Yıllar önce hapse attırdığı birinin son durumu hakkında bilgi sahibi olması, nadir rastlanan bir durumdu. Bunu, ona da söyledi.

Lilley güldü. 'Birkaç tane yakından takip ettiğim adam var. Ayrıca hakkımda sorumluluk sahibi gibi sıfatlar kullandığın için de teşekkür ederim. Ama işin aslı şu ki; eğer bu yılın başlarında başka biri gelip de bana Marcus Brooks'la ilgili soru sormasaydı, herifin nerede olduğundan haberim bile olmazdı.'

'Kim?'

'Haziranda Bethnal Green COD bizimle irtibata geçti. Brooks'un kız arkadaşı ve çocuğu bir kazada ölmüşler.'

'Tanrım...'

'Çok kötüydü.'

'Dur bir dakika.' Thorne tek parmağını havaya kaldırdı. Hesaplamayı yaptı. 'O zaman bu olay, Brooks'un hapisten çıkmasıyla aynı zamanlara denk geliyor.'

'İki hafta önce. Yerel polislerden birkaçı onu hapiste görmeye gittiler ve ölüm haberini verdiler. Oldukça zor olmuştur, sanırım.'

'Vurup kaçmışlar mı?'

'Araba ışıklarda durmamış ve dörtyol ağzında çarpmış. Neredeyse kapılarının önünde.'

'Sürücüyü yakaladılar mı?' diye sordu Thorne.

'Arabayı buldular, yanmış olarak.'

'Kasıt olduğuna dair bir şüphe?'

'İçkili gençlermiş,' dedi Lilley. Thorne'a, sanki onun ne düşündüğünü anlamaya çalışır gibi baktı.

'Herhalde uyuşturucu da çekmişlerdi...'

Lilley büyük ihtimalle haklıydı ama yine de, Thorne'un aklına, Bin-bag'in kız arkadaşının söylediği sözler ve surat ifadesi geldi.

Uzun zamana yayılmış anılarımız var...

'Eğer kazaysa bile, Brooks buna inanmamış olabilir.' Thorne, alçak sesle ama hızlı hızlı konuşuyordu. 'Belki de Black Dogs'un, Tipper'ın intikamı olarak kız arkadaşıyla çocuğunu öldürttüğüne inanıyor.' Altı sene sonra mı?'

'Daha iyi bir zamanlama olabilir mi? Tam hapisten çıkmak ve hayatını yeniden kurmak üzereyken.'

'Ve hapisten çıkıp, kendi intikamını almaya karar veriyor.'

'Tucker, sonra Hodson...'

Kaşlarını çatan Lilley, kadehindeki şarabı bitirdi. 'Bu da bir fikir...'

Müziğin sesi yükselmiş gibiydi. Meat Loaf'un yerini, çoktan Coldplay ya da ona benzer iç karartıcı bir grup almıştı. Bir süre müziğe odaklanan Thorne, duyduklarım kafasında yerleştirmeye çalıştı. Öfke ve acının bir arada insana neler yaptırabileceğini az çok biliyordu ama yine de, acaba sonuca fazla mı çabuk ulaşıyorum, diye düşünmeden edemedi. Jesmond ona bir keresinde, bu gibi düşünme tarzı için, "kare-sebep düşüncesi" demişti.

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra, Thorne artık gitmesi gerektiğini söyledi. Ceketine uzanırken, Lilley ona biraz daha kalacağını belirtti. Thorne, teşekkür etmek için ona bir içki daha almak istedi ama kadın, eliyle onu savuşturdu. Lilley'in çantasına uzandığını görünce, acaba evinde onu bekleyen kimsesi var mıdır diye düşünmeden edemedi. Aslında karnı acıkmıştı ama, onunla flört ediyormuş gibi gözükmeden yemeğe davet etmenin yolunu da bilmiyordu.

Lilley, sıkışık masanın arkasından seslendi: 'Ama şunu söyleyeyim; Marcus Brooks'un kız arkadaşını öldürenler Black Dogs mu değil mi, bilemem. Ama o zaman intikam peşinde değillerdiyse, artık olacaklardır.' Saat dokuz buçukta, Louise'in Pimlico'daki evine vardığında, Thorne açlıktan ölmek üzereydi.

Mutfağa giden Louise, buzluktan çıkardığı ekmeği, sandviç yapmak için çözdürmeye başladı. 'DCI'yla buluşmaya gittiğin pub'da bir şeyler yemeliydin,' dedi. Adı neydi?'

'Sharon.'

Louise, mutfak kapısından başını uzattı.

'Kıskandın mı?' diye sordu Thorne.

'Bu sandviçi istiyor musun, istemiyor musun?' . Thorne yerken, Louise de ona kendi gününü özetledi.

Kaçırılan uyuşturucu satıcısı, hâlâ kaçırıldığını kabul etmeye yanaşmıyordu. Thorne'a onun işini kıskandığını; çünkü en azından cinayete kurban gidenlerin sonradan canlanıp bunu inkâr etmediklerini söyledi. Thorne, ona dosyalama işleri yapmadığı için asıl onun şanslı olduğunu söyledi.

Sonra, Black Dogs'larla olan görüşmeden söz etti.

Louise'e çeteyle ilgili bilgileri aktardıktan sonra, Marcus Brooks'un ailesini öldüren kazanın zamanlamasıyla ilgili, ne düşündüğünü sordu. Sonra, Sharon Lilley'in, Thorne'la flört etmek isteyen uzun boylu bir sarışın olduğuna, Louise'i inandırmaya çalıştı. Başarılı olamadı.

Konuşmaları, etraftan gelen havai fişeklerin sesleriyle bölündü. Bu, Thorne'un iddialarına gerçeklik katan yeni bir olaydı: Artık havai fişekler, Halloween'den neredeyse Kasım ayının ortalarına kadar devam ediyordu. Her sene de onu daha fazla rahatsız ediyordu bu durum. Kız arkadaşının salonunda oturmuş düşünürken, Elvis'in seslerden korkup içeri kaçacağını tahmin etti.

Ve, nefret ettiği o koku da yayılıyordu etrafa.

Peel Centre'de arabasını park ettikten sonra, metrodan Louise'in evine kadar olan yolda, aynı kokulan duymuştu: Barutun sülfürik kokusu. 20 yıl önce bir sabah, genzini yakan o koku. O ye başka bir DC, ışıklarla aydınlatılmış, geniş bir mutfağa girmiş ve ilk cinayet kurbanlarını

görmüşlerdi. Bir kadın ve annesi. Silah, onları öldüren ve sonra da intihar eden adamın yanı başında, yerde yatıyordu.

Unutma, unutma, Kasımın beşini unutma...

Thorne için, Bonfire Night her zaman kan ve silah kokusu demekti. Ve genç bir DC'nin boğazından yükselmeye başlayan kusmuğun kokusu...

Saat 10'daki yerel haberleri seyrettiler. Deniz Sedat'ın katilini yakalama konusundaki soruşturmada, bir gelişme vardı: Bir Türk Cemiyeti lideri, cinayet silahının bulunmasına rağmen, hâlâ suçlunun yakalanmamış olmasının, çok umut kırıcı olduğundan bahsediyordu. Raymond Tucker veya Ricky Hodson cinayetleriyle ilgili bir haber yoktu.

'Çocuk kaç yaşındaydı?' diye sordu Louise.

'10,' dedi Thorne. '10 yaşında bir erkek çocuğu.'

Beraber kanepede oturuyorlardı. Louise çoraplı ayaklarını altına toplamış, elinde bir fincan çay tutuyordu.

'Sen olsan yıkılırdın,' dedi.

Thorne, dikkatini televizyondan, Louise'e çevirdi ve 'ne?' dedi.

'Böyle bir haber alsan. O zaman.

'Ya da herhangi bir zaman...'

'Ama demin söylediğin şey... Yani tam da hayatını geri almak üzereyken.' Oturduğu yerden kaykıldı ve tek ayağını, Thorne'un bacağının altına uzattı. 'Bu herif geçmişte ne yapmış olursa olsun, başına gelen çok kötü. Aylardır dışarı çıkacağın anı bekliyorsun. Kız arkadaşına ve çocuğuna kavuşmayı.

Cezanı çekerken seni ayakta tutan tek şey de, bu olmuş zaten.'

'Bu durumda, elinden bunlar alınınca, intikam için yeterli sebebin oluyor.'

'Hem de nasıl'

Thorne, Louise'in bu teoriye olan desteğinin objektif olup olmadığını bilemiyordu. Ama her koşulda, aynı fikirde olmaları ona güç verdi.

'Bu gibi adamların çoğunun yaramaz olduğunu biliriz. Cezası bitince çıkar ve aynı şeyleri yeniden yapmaya başlar. Ama bazıları da, çıkınca sadece ailelerine kavuşmanın özlemini çekerler. Yoldan çıkmadan, güven içinde yaşamak isterler...'

'Bazıları mı?'

'Pekâlâ, birazı.'

Louise'in sözleri onun için anlam taşıyordu çünkü; onun yufka yürekli ve her şeye inanan biri olmadığını biliyordu. Her zaman için, bir şüphe payı bırakırdı. Ama şüphelerinde haklı çıkarsa, ikinci seferde adamın canına okurdu. Gerçekten de Marcus Brooks'un, Louise'in tarif ettiği gibi bir suçlu olabileceğine inanmaya başladı. Tam da çıkacağı zaman aldığı ölüm haberiyle, hayatı parçalanan bir suçlu.

'11 yıldan sadece altısını yatmış,' dedi. 'Demek ki içeride başını belaya sokmamış.'

'Bu da kolay olmamıştır. Onu büyük ihtimalle Cat B olarak, yüksek güvenlik bölümüne koymuşlardır. Başına da sürüyle nöbetçi dikilmiştir.'

'Şartlı tahliye kurulu da hangi mahkûmların çıkacağını takip ediyordur, değil mi?'

'Elbette. Aileleriyle yaşayanlara puan bile veriliyor.'

'Tanrım, eğer bu konuda haklıysak—'

'Haklıysak mı?' dedi Louise. 'Ben sadece gece benimle sevişmeyi kabul etmen için sana destek veriyorum.'

Kafasında, hayatında gördüğü en soğuk ve acımasız intikam planı şekillenirken, Thorne'un gülümsemesi kısa sürdü. 'Peki, eğer haklıysam; yani Black Dogs Brooks'un başkanlarını öldürdüğü için bu şekilde acı çekmesini istemişlerse, doğru zamanı seçmişler. Hayatını mahvetmek için, tam çıkış zamanını beklemişler 'Ya da yanlış zamanı seçmişler,' dedi Louise. 'Ve de yanlış adamı seçmişler. Baksana, tüm adamları tek tek öldürülüyor şimdi.' Louise ayağa kalktı ve tabaklarla bardakları mutfağa taşıdı. Bulaşık makinesini doldururken, bir yandan da sesini duyurabilmek için Thorne'a bağırıyordu: 'Brooks olsa bile, hâlâ bu fotoğraflı mesaj işinin nereden çıktığını bilmiyoruz. Yani, neden sana yolladığını...'

Ama Louise daha sözünü bitiremeden, Thorne içinde bir ağırlık hissetti. Cevabı biliyor gibiydi artık.

Louise ne demişti? Onu büyük ihtimalle Cat B olarak, yüksek güvenlik bölümüne koymuşlardır. Başına da sürüyle nöbetçi dikilmiştir!

Ayağa kalktı ve cep telefonunu alarak, Sharon Lilley'nin pub'dan çıkarken ona verdiği numarayı tuşladı. Sonunda telefon açıldığında, arka plandan gelen müzik ve sohbet sesleri yoğunluktaydı. Kadının hâlâ orada olmasına, nedense şaşırmadı.

'Ben Tom Thorne. Bu saatte aradığım için üzgünüm.'

'Beni yakaladığın için şanslısın,' dedi Lilley yavaşça. 'Şimdi eve gidiyordum.'

'Sadece kısa bir sorum var.' Thorne'un midesi kasılmaya başladı. Derin bir nefes aldı ve Marcus Brooks'un hangi cezaevinden çıktığını sordu.

Duymak istemediği cevap geldi. O anda, Thorne anlamıştı.

Bebeğim, Bu mektubu biraz kısa tutacağım, çünkü çok yorgunum. Gerçi yatsam da uzun süre uyuyamayacağımı biliyorum. Kısa süre sonra uyanacağım. Dışarı çıkıp, hareket etmek isteyeceğim. Eğer kalkmaz da yatarsam, düşünmek istemediğim şeyler aklıma geliyor ve yapışıp kalacaklarından korkuyorum. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Aslında, yürüyüşler çok iyi oluyor. Sen herhalde bunu çok aptalca bulacaksın; benim yürümekten nasıl nefret ettiğimi bildiğin için. Beni otobüs durağına kadar bile yürümeye ikna edemezdin, hatırladın mı? Garip ama, şimdi yürümek beni yormuyor, aksine daha az yorgun yapıyor. Açıklayamıyorum. Ama bir şekilde beynimi dinlendiriyor, içerideyken yaptığım egzersiz hareketleri gibi. Her gece millerce yürüyorum ve eve geri geldiğimde, kafam biraz daha berrak oluyor. Yapacaklarımı unutmuş değilim ama amacıma daha fazla konsantre olmamı sağlıyor.

Bana, bunu neden yaptığımı hatırlatıyor. Bunu yapmaktan başka bir şeyi, neden umursamadığımı anımsatıyor.

Dün gece, Hodson'u hallettikten sonra, pencereden görünen ışıklara doğru yürüdüm. Bir otoyol ve kırlık alandan geçtim. Sadece evler ve arabalar vardı, biliyorum; yani delirdiğimi filan düşünme. Ama karanlıkta, ne olduğu belirsiz çamurların içinde bata çıka yürürken, sana ve Roccie'ye doğru geldiğimi hissettim. Orada, ışıkların altında bir yerde beni bekliyormuşsunuz gibi.

Sonunda, kendimi zorlayarak koşmamı durdurdum.

Dediğim gibi, deli. Şu anda kendi kendime o halime gülüyorum doğrusu, ben bunu yazarken senin ne kadar kızacağını tahmin edebiliyorum!!

Onu benim için öp, olur mu?

Sana da öpücükler ve daha bir sürü şey gönderiyorum. ELBETTE Kİ. Yakında yine yazarım, belki de yarın.

Ama şimdi gidip, biraz da olsa kafamı yastığa koymak zorundayım. Çok yorgunum.

İyi uyu, meleğim. X

8

Thorne'un Stuart Nicklin'i uzaktan da olsa son görüşü, Old Bailey'deki kalabalık mahkeme salonunda, onun davasına tanıklık ederken olmuştu. Ama onu yakından son görüşünde, Thorne kanlar içindeydi ve bağırıp çağırıyordu. Harrow'da bir okulun oyun bahçesinde. Thorne'un ayaklarının dibinde ölü bir adam ve bir kadın vardı; biraz uzakta da ölmek üzere olan bir polis memuru vardı. Thorne, hiçbir şey yapamıyordu. 'Hayatta kalmayı başardığın için tebrik ederim,' demişti Nicklin, gülümseyerek. 'Hayatta kalmak aslında kolay, değil mi? Zor olan, yaşadığını hissetmek.'

O anda çılgına dönen Thorne, Nicklin'in ağzındaki dişleri dökmüştü; adam oradan götürülürken, suratından yere kanlar akıyordu.

Yüzündeki sırıtma ifadesi, gitgide genişliyordu.

O kış, hava soğukluğu fena değildi ama çok kötü bir zamandı. Nicklin, en azından dört kişiyi öldürmüştü -üç genç kadın ve bir yaşlı adam-ve bir o kadar ölümden de sorumluydu. Martin Palmer adındaki bir adam, Nicklin'in manipüle etmesi sonucunda iki kadını öldürmüştü; sadece ondan çok korktuğu için.

Nicklin, korkunun en etkili silah olduğunu çok önceden öğrenmişti. Bir kasabın bıçağını kullanması gibi ustalıkla yönlendirmişti, korkuyu. Ve, beş yıl önce o oyun parkında Palmer'i etkisiz hale getiren polis memurunun, inanılmaz gücüyle kullanıyordu, insanların üzerine saldığı korkuyu. Evesham'a giden trendeki yolculuğu, iki saatten biraz daha az sürmüştü. Ardından da, istasyondan hapishaneye 15 dakikalık bir taksi yolculuğu. Thorne, bütün gün bir şey yememişti ve şimdi karşısında duran Nicklin'in geniş gülümsemesine bakarken, midesindeki sıkışıklığı sadece açlığa verebildiğine seviniyordu. Sallanan bir sandalyede oturmam gerekiyormuş gibi hissediyorum' dedi Nicklin. 'Beyaz ve tüylü bir kediyi kucağımda okşayarak:

'Bu seferlik bununla idare et.'

'Dürüst olmam gerekirse, seni daha önce bekliyordum.'

'İlk fotoğrafı sadece dört gün önce aldım.'

'O zaman sözümü geri alıyorum. Üzgünüm.'

'Bence de öyle olmalısın.'

Nicklin, kendinden emin bir şekilde gülümsedi. 'Marcus'a senin bu iş için doğru adam olduğunu söylemiştim...'

Worchestershire'deki HMP Long Lartin'de, ülkenin en tehlikeli 600 yetişkin suçlusu barınıyordu. Stuart Nicklin in de o kategoriye girdiği, şüphesizdi. Thorne, Charlie Garner isimli Çocuğun surat ifadesini, hiç unutmuyordu. Annesinin boğazlanmasını seyretmek ve onun cesediyle iki gün boyunca, aç ve susuz olarak yaşamak zorunda bırakılan çocuk.

Thorne, parlak ve çok kullanılmış masanın karşı tarafından Nicklin'e baktı. Kot pantolon ve koşu ayakkabıları giyişti. Açık gri bir sweat-shirt'un üzerinde, lacivert bir iş önlüğü vardı.

Kesinlikle bir canavara benzemiyordu, bu haliyle.

Daily Mail okuyucuları ve benzer yayın organlarını takip edenler, bu gibi adamları "doğuştan şeytan ruhlu" olarak nitelendiriyorlardı. Ama Thorne, kimsenin doğuştan böyle olduğuna inanmıyordu. Zira, bu açıklamaya inanılırsa, diğer asanlar da "doğuştan iyi kalpli" kategorisine girerdi ve bu fikir de, Thorne'un kabul edemeyeceği kadar anlamsızdı. Bu gibi tanımlamalar, Thorne'un içine girmeye hiç de niyetli olmadığı dini tartışmalara yol açıyordu.

Nicklin, sadece bir adamdı; canavar değildi... 'Öğle yemeği yedin mi?' diye sordu Nicklin. Thorne başını iki yana salladı. 'Bugünkü yemek çok güzel.' Eliyle karnını ovuşturdu. 'Kilo alıyorum ama zaten ben bütün gün çalışacak bir tip değilim, öyle değil mi?'

Thorne'un seve seve hapiste ölmesini izleyeceği bir adam...

Dün gece pub'da otururlarken, Lilley yakaladığı adamlardan birkaçının gidişatını izlediğini itiraf etmişti. Sistem içindeki gelişmelerini takip ediyordu. Aynı şey, Thorne için de geçerliydi ve onun kısa listesinde, Nicklin başı çekiyordu.

'Neden resimleri bana yolluyor?'

Nicklin, şaşırmış gibi yaptı. 'Ulu Tanrım! Hiç vakit kaybetmiyorsun.' Sesi, Thorne'un hatırladığından daha kısık ve çatallıydı. Diğer pek çok mahkûm gibi, Nicklin'in de ağır bir sigara tiryakisi olduğunu tahmin etti.

'Daha sonraya bir randevun mu var, yoksa?"

'Sandığın kadar eğlendirici değilsin,' dedi Thorne. 'Ve ben de çok çabuk sıkılan bir tipim. Neden fotoğraflar bana geliyor?'

Nicklin, tek elini yüzüne götürdü ve burnunun kenarını yavaşça kaşıdı. 'Benim için yapılmış bir iyilikti, sadece,' dedi.

Thorne, yüzünün ifadesiz kalmasına uğraştı. 'Marcus Brooks sana neden iyilik borçlu olsun ki?'

'Sanırım, onu kanatlarım altına aldığımı söyleyebiliriz.'

'Eminim almaşındır.'

'Buraya geldiğinde ona yol gösterdim.'

Thorne, zaten çoktan bunu araştırmıştı. Tüm mahkûmlar gibi, Brooks da oradan oraya dolaşmıştı.

Önceki yılın sonlarında Long Lartin'e gelmeden önce, Wandsworth ve Birmingham'da da bir süre yatmıştı.

'Ona tüm gösterdiğin, bu muydu yani?'

'Saçma. Marcus'un o gibi taraklarda bezi olmadığı, baştan belliydi.'

'Bu da, seni daha çok heyecanlandırdı?'

'Bu fikirleri nereden çıkarıyorsun?' diye sordu Nicklin. Beş yıl önce tutuklandığında, Nicklin birkaç yıldır evliydi ama o kadar çok değişik kimlikle, farklı hayatlar yaşıyordu ki, birinin üzerinde güç kazanmak için, kadın-erkek ayırt etmeden onunla yatacağım biliyordu Thorne.

'Yakındık,' dedi Nicklin. 'Arkadaştık...'

'Bu, çok duygusal oldu...'

'Ben ona ilk geldiğinde yardım ettim, o da bana karşılığında küçük yardımlarda bulundu. Yerel polislerden herkes nefret eder, o yüzden de birbirimize küçük iyilikler yaparız. Marcus da bana bir ya da iki kere yardım etti.'

'Senin kendi kendine her işini hallettiğini sanırdım,' dedi Thorne. 'Belmarsh'daki zavallıyı duydum.'

İki yıl önce, aynı hapishanede bir mahkûm, kulağına yavaş ama istikrarlı bir şekilde sokulan metal kaşık sapı nedeniyle, ölü bulunmuştu. Thorne, bu olayın tüm ayrıntılarını içeren raporu okumuştu.

Nicklin sırıttı. 'Benimle ilgilenmen gururumu okşadı.'

'Aslında,' dedi Thorne. 'Endişeleniyorum. Hepimiz endişeleniyoruz. Ben de, öldürdüğün insanların aileleri de. Charlie Garner'ın büyükannesi ve

büyükbabası. Senin, burada olduğundan emin olmak istiyoruz. Yatak çarşaflan veya ağrıkesici ilaçları kullanıp, yaratıcılığınla birleştirip, kaçmandan korkuyoruz!

Nicklin'in ifadesi, aynıydı. 'Cidden, çok duygulandım. Demek ikimiz de birbirimizin hayatını takip ediyoruz.'

Thorne, donup kaldığını hissetti. 'Ne?'

Nicklin, eliyle havayı yararak, sorunun anlamsızlığını belirtti; adeta cevap vermeyerek, Thorne'a işkence ettiğini biliyor ve bundan zevk alıyordu. 'Sanırım, sen fazla değişmemişsin.' Thorne'un çenesindeki uzunca yara izini işaret etti. 'Bu, yeni olmalı. Ve saçlarında da çok daha fazla beyaz var. Ama yine de iyi görünüyorsun.'

Thorne, karşısındaki adam için aynı şeyi söyleyemezdi. Kel kafalı olmak Nicklin'in kendi seçimiydi, onu bilemezdi ama yamuk ve tombul kafası, uzun süreli hapishane diyetine rağmen aldığı fazla kiloların altını çiziyordu. 100 Yüzünün tüm hatları, sarılık hastası gibi renk değiştirmiş ve içe çökmüştü. Burun deliklerinin kenarlarında, beyaz noktalar çıkmıştı ve ağzının çevresi kuru derilerle kaplanmıştı. Ama gözleri; hâlâ aynı baştan çıkarıcı ve sıcak bakışlarla bakıyordu.

'Ne demek istedin?' dedi Thorne. 'Brooks'un sana bir iyilik yaptığını söylediğinde?' İzinli Ziyaret Alanı, uzun bir koridora sıralanmış görüşme bölmelerinden oluşuyordu. Her birinin önünde, kalın, Perplex bir duvar vardı; bu şekilde, mahkûm hem gardiyanların gözü önünde oluyor hem de konuştuklarının duyulması engelleniyordu. CCTV kameraları öyle bir açıyla ayarlanmıştı ki; hiçbir konuşma kayda giremiyordu. Mahkûmlar ve görüştükleri şartlı tahliye elemanları, avukatlar ya da aile bireyleri arasında yapılan konuşmalar, ara sıra' sesler yükselse de, yan taraftaki bölmelerden asla duyulamıyordu, Thorne konuşmaya başlamadan önce, sanki buraya ilk kez geliyormuş gibi, etrafına bakındı. Camlardaki kirli parmak izleri, MDF ve açık sarı duvarların solukluğu, ona yeni görüyormuş hissi verdi. Nicklin, 'kız arkadaşı ve çocuğunun öldürüldüğünden haberin var mıydı?' dedi. 'Tüm bunların sebebini anladın mı?' Thorne, başını yavaşça evet anlamında salladı.

'Pekala, o zaman onun ne derece yıkıldığını tahmin edersin. Tam da dışarı çıkmasından iki hafta önce. Sevdiğin birini kaybettiğinde yaşadığın tüm o iniş-çıkışları yaşadı: Suçluluk duygusu, kabul edememe, öfke, kabullenme, her neyse. Ama o, tüm bunları çok çabuk tüketti ve sonunda da

çıkarken beklediği neşeli hoşgeldin partisine kavuşamadı. Marcus'un içinde, artık sadece saf bir öfke kalmıştı ve bu da ona iyi geldi. Neler olduğunu anladı ve bunlar hakkında bir karar verdi. Bu sayede, kendini yeni baştan inşa etti'.

'Neden Black Dogs'un bu işten sorumlu olduğuna inanıyordu?' 101

'Burada biri söyledi ona. Kim olduğunu bilmiyorum ama o herifler, Marcus'un mesajı aldığından emin oldular.' Nicklin gözlerini kocaman açtı. 'Ona acı çektirmek istiyorlardı ve bunu da başardılar. Hâlâ da öyle olduğuna eminim. Ama şimdi, onlar da acı çekiyorlar. Çıkmadan önce tek düşünebildiği, onlardan nasıl intikam alacağıydı. Bu konu hakkında defalarca konuştuk.'

'Sen de bundan çok hoşlanmışsındır, eminim,' dedi Thorne. 'Dışarı yollayıp, başkalarını öldürmeye ikna edeceğin, yeni biri.'

'Ben hiçbir şey yapmadım, yemin ederim. Marcus'un cesaretlendirilmeye hiç ihtiyacı yoktu zaten. Ben sadece... garip bir teklifte bulundum.'

'Fotoğraflar?'

'Ona, sana resimli mesajları yollayıp yollayamayacağım sordum.'

Thorne öne doğru eğildi ama Nicklin, bir santim bile gerilemedi. 'Numaramı nereden buldun?'

Nicklin, yanaklarındaki havayı boşalttı. 'Beyni olan bir adam için, bazen çok aptalca konuşuyorsun.

Ve dikkatsizce.' Thorne, kafasından hızla olası senaryoları geçiriyordu. Nicklin'in bilgisayarlarla arasının iyi olduğunu biliyordu ve içeriden de giriş yapmasına izin veriliyordu. Telefon kayıtlarına mı girmişti gizlice? Eğer kayıtları bulabilirse...

'Üç şey var,' diyen Nicklin, tek tek parmaklarını kaldırdı. 'Altyapını değiştir. Karşılıksız çeklerini kontrol altına al. Ve son olarak; dışarıdan çok fazla yemek getirtme, yoksa sonunda benim gibi şişersin.'

Thorne birkaç saniye duraksadı ve ne olduğunu anlayınca; olayın korkunçluğuna rağmen, kahkahalar atmaya başladı. 'Birini benim çöplerimi karıştırmaya mı yolladın?'

'Senin taraflarda oturan bir arkadaşım, ara sıra uğrayıp bir bakıyor. Uzun zamandır, hem de.' Duraksadı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

'Sanırım artık seni çok iyi tanıyorum; hem de hangi deterjan markasını kullandığını bilecek kadar iyi.' 102

'Ve benim bu konuda bir önlem almayacağımı düşünüyorsun, öyle mi?'

'Belki de bir kâğıt parçalama makinesi alırsın,' dedi Nicklin. 'Ama bana bir şey yapmaktan bahsediyorsan, zaten olan cezamı arttırabileceğini sanmıyorum.'

Thorne, adamın doğruyu söylediğini biliyordu. Nicklin, Belmarsh'daki mahkûma saldırdığında, alacağı ekstra cezanın ona etki etmeyeceğini iyi biliyordu. Şartlı tahliye hakkı olmayan ömür boyu hapis cezası mahkûmlarını çok daha fazla tehlikeli kılan da; bu bilgiydi işte. 'Neden şimdiye kadar bekledin?' diye sordu Thorne.

'Elimdeki bilgileri kullanabileceğim bir olay olmamıştı. En azından, beni tatmin edecek bir durum yoktu. Önce kredi kartlarınla biraz eğlenmek istedim. Ama ne yapacaktım? Gecenin bir yarısı seni arayıp, konuşmadan taciz mi edecektim? Oysa bunu yapmak hem daha eğlenceli, hem de daha dramatik oldu. Yepyeni ufuklar açtı bana. Benim de burada buna ihtiyacım var zaten. Tiyatro dersleri beni kesmiyor.'

'Brooks'un öldürdüğü bu adamların fotoğraflarını bir polise yollamayı neden kabul ettiğini anlayamıyorum. Bence biraz riskli bir iş bu.'

'Sana söyledim; benim için bir iyilik yapıyor. Ayrıca, fazla riskli olduğunu da sanmıyorum.'

'Öyle mi? Eğer o resimler olmasaydı, Marcus'un kim olduğunu bulamazdık. Ve her cinayetle, ona biraz daha yaklaşıyoruz.'

Nicklin, omuzlarını silkti. 'Çoğu katil sonunda ortaya çıkar zaten. Ya bir köpek yerleri eşeler, ya da meraklı bir komşunun burnu, yan bahçeden gelen kokuları alır. Ne zamandan beri, kısa bir görüntü izlemek katili yakalamana yardım etti ki?'

Haklıydı. 'Ben de senin bana yardım etmek istediğini sanmıştım.'

'Tabii ki hayır. Sadece seni kızdırmak istedim.' Thorne'un gözlerini kendi gözleriyle takip eden Nicklin, konuşmaya devam ederken el kol hareketleriyle iyice heyecanlanıyordu. 103

'Senin ne kadar ilgileneceğini bildiğim için, bu olaya dâhil ettim. Öldürülen motosiklet çetesi üyeleri, sanırım öldürülen yaşlı kadınlar kadar seni etkilemedi ama yine de, aklını çeldi. Bundan hoşlandım.

Homoseksüel arkadaşının otopsi masasına cesetler üst üste yığılırken, senin benimle konuşmak için buralara kadar gelmen, hoşuma gitti doğrusu.'

Thorne, ceketini çıkarmamıştı. Arkasına yaslanarak, ellerini ceplerine sokmaya zorladı kendini. Ancak gözden kaybolduklarında, ellerini yumruk haline getirmeye cesaret etti. 'Arkadaşının planı nedir?'

'Hiçbir fikrim yok.'

'Daha ne kadar zaman sürecek bu cinayetler?'

'Sanırım, ödeştiklerini düşündüğü zamana kadar. Ya da sıkılana kadar. Hangisi önce olursa.'

'Onunla bağlantı kurabilir misin?'

'Hayır.' Nicklin gözlerini kırpmadan Thorne'a baktı. Aynı şeyi tekrarladı.

'Sana inanmıyorum,' dedi Thorne.

Nicklin, numaradan hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. 'Dinle, yalan söylemem için bir sebep yok.

Ortalığı temizlemek ya da senin iyi olduğunu bilmek gibi bir şey, bu. Umursamamak daha iyi.'

'Eğer Brooks benimle bağlantı kurmak isterse—'

'Yapmaz,' dedi Nicklin. Artık ileriye bakıyor.' Thorne'un bu konuda baskı yapacağını anlayınca, başını salladı ve ama eğer beni ararsa, senin iyi dileklerini ona ileteceğimden emin olabilirsin,' dedi.

Thorne, sandalyesini geri itti.

'Şans bu,' diyen Nicklin, bir yandan da boynundaki kırmızı yara izlerini kaşıyordu. 'Belki de bunu ona sen kendin söylersin.'

Thorne'un sandalyeden kalktığını gören gardiyan, onlara doğru yaklaştı. Nicklin de ayağa kalktı ve masaya yaklaştı. 'Benim için durum, Marcus için olduğu gibi değil,' dedi. 'Senden nefret etmiyorum ve intikam almak gibi bir derdim de yok. Bunu biliyorsun, değil mi?' 104

Thorne arkasına bakmadan yürümeye devam etti. 'Umurumda değil.' Nicklin, bunu eğlenceli bulmuş gibi bir kahkaha attı. 'Elbette ki umurunda.'

Brooks telefonu yukarı kaldırdı, ekrana baktı ve fotoğraf çekme tuşuna bastı. O içerideyken, teknolojinin bu kadar gelişmiş olmasına şaşırıyordu. O hapse girerken, hatırladığı kadarıyla insanlar cep telefonuyla yeni yeni konuşmaktan başka şeyler de yapmaya başlıyorlardı. Ama yine

de, şimdi yapılabilen şeylere inanamıyordu. Altı yıl içinde, bu küçücük aletler insanların hayatlarını yönetmeye başlamıştı.

Kutlamalar. Kazalar. Felaketler.

Her ne olay olursa olsun, insanlar Nokia'larına, Motorola'larına veya Samsung'larına uzanıyor ve sevdiklerini aramadan önce muhakkak bir de resim çekiyorlardı. Yanlış zaman, doğru zaman, doğru yer, yanlış yer fark etmiyordu. Komik ya da mide bulandırıcı. Her şey kameraya hapsediliyor ve posta kutusunda bekliyordu. Bazıları da, dünyanın egzantrik anlarından kareler yakalayıp, bunları Sun veya Sky -kim daha çok para verirse- gazetelerine satıyordu.

Başka kim, dumanlı metro trenlerinde hırsızlık yapanların, yaralı insanların ya da bir otobüsün parçalanmış halinin resimlerini çekerdi ki?

Ne olursa olsun, bu aletler işe yarıyordu.

Long Lartin'deyken, bu konuyla ilgili televizyon haberlerini izlemişti ve Nicklin le de tartışmıştı. Boş zamanlarını geçirmek için, ya da dünyayı kurtarmak için Nicklin in hücresinde buluşurlardı. Ön sayfa haberlerinde ne varsa, onu konuşurlardı. Angie ve Robbie'yle ilgili ölüm haberleri gelene kadar; yapacak daha önemli bir işi yoktu zaten.

Adam hareket halindeydi, o da kovalıyordu. Yavaşça, yolun öteki tarafında. Hedefini görüş alanı içinde tutarak; biraz geriden gidiyor ve telefonu da aşağı doğru bekletiyordu. Eğer adam dönerse, kamerayı ayarlayabilmek için. 105

Bir, iki yıl önce, "mutlu dayak" adı altında bir olaylar zincirinin haberleri konu olmuştu her yerde. Tanımadıkları insanlara saldıran gençler; onların reaksiyonlarını kameraya çekiyorlardı.

Sonra da, futbol kartı değiş tokuşu yapar gibi, bu görüntüleri elden ele yayıyorlardı. Nicklin önce bunu komik bulmuştu ama sonra gazete ve televizyonların konuya çok eğildiğini görünce, onun da ilgisini çekmişti.

Neden insanların bu kadar şaşırdığını anlayamamıştı. Bu aleti yokmuş gibi kabul etmek olanaksızdı, sonuçta. Herkes cep telefonunu farklı amaçlar için kullanabiliyordu. Polisler, sapıklar ve her çeşit insan. O zaman, hayatta ne yapacağına karar verememiş genç okul çocuklarının bunu yapması, neden garip karşılanıyordu?

Brooks, ne yaptığını düşündü bir an. "Mutlu dayak"ın başka bir versiyonu değil miydi bu da? Acaba Nicklin bu fikri, o olaylardan mı

almıştı?

Genç bir zenci kız, yanma yaklaştı ve Brooks'un telefonunu nereye doğru tuttuğuna baktı.

Ekrana ve ardından caddenin karşı tarafına baktı. Kameraya alınacak bir şey göremeyince, yoluna devam etti.

Kıza hafifçe gülümseyen Brooks, baş parmağıyla zoom yaparak, filmi çekmeye devam etti.

Her iki taraf için de, yeteri kadar uğraşmıştı.

Thorne, onu Paddington'a geri götürecek olan treni beklerken, istasyonda öğle yemeği yemişti.

Kötü bir pizza ve soğuk kahve. Ağzında zaten olan kötü tat, daha da beter olmuştu.

Yerken, Stuart Nicklin'i düşünmüştü; gardiyan onu dışarı çıkarırken bile, adam hâlâ gülüyordu.

Tren daha hareket etmeden, Brigstocke aradı. 'Nerdesin?'

'Long Lartin.'

'Orada kim var ki? Boşver—'

'Sana anlatacaklarım var.'

'Beklemen lazım,' dedi Brigstocke. 'Tucker olayındaki parmak izlerinde olası bir suçlu bulduk.'

'Dinliyorum.' 106

Tren kalabalık değildi. Koca vagonda, ondan başka sadece üç kişi vardı. Thorne'un karşısındaki adam, ayaklarını diğer koltuğa uzatmış, başı da göğsüne düşmüş halde uyuyordu. Trenin hareket etmesiyle birlikte hafifçe irkildi ve gözlerini açtı ama 15 saniye içinde eski pozisyonuna döndü. Hayat veya alkol. Thorne hangisi olduğuna karar veremedi ama adamın iki şıktan birinden, fazlaca almış olduğu belliydi.

'Hodson'un hastane odasındaki arama sonuçlarını takip ediyorum,' dedi Brigstocke. 'Eğer oradan da pozitif bir parmak izi çıkarsa ne âlâ, ama sanırım elimizdeki de bize yetecek...'

'Marcus Brooks,' dedi Thorne. Telefonun diğer ucundaki DCI'ın keskin nefes alışını duymak, hoşuna gitti.

'Haydi, bana bu işte en iyisi olduğumu söyle.'

' 'Sen Long Lartin'de kimi gördün?' Kısa bir an süren sessizlikten sonra, Brigstocke hatırladı. 'Oh...'

'Mesajların bana gelmesi, bu yüzden.'

'Anlat bakalım.' Thorne, Brigstocke'e Nicklin'den duyduklarını aktardı: Marcus Brooks'un neden cinayetleri işlediğini, hapishanenin en meşhur adamıyla olan ilişkisini ve kurbanların resimlerinin neden Thorne'un telefonuna yollandığını. Bitirdiğinde, 'kendini nasıl hissediyorsun?' diye sordu Brigstocke.

'Ne?'

'Nicklin. Senin hakkında bildiğini söylediği özel konularla ilgili.'

'Nasıl hissediyorsun' diyerek ne kastettiğini anlamadım,' diyen Thorne, soruyu geçiştirmeye çalıştı.

Sonra, Brigstocke'e saat beş gibi Becke House'da olacağını ve o zaman detayları konuşabileceklerini söyledi. Önlerindeki zaman diliminde, ne yöne gideceklerine karar yermeleri gerekiyordu. Brigstocke, Thorne'a sonra görüşeceklerini söyledi. Ardından da, "nasıl hissediyorsun" derken, aslında Thorne'un onu pekâlâ anladığım ekledi.
Telefonu kapattığında, Thorne ters koltuklardan birine oturduğunu fark etti. Trene girdiğinde, kafası o kadar doluydu ki, nereye oturduğuna dikkat etmemişti. Çok önemli olmasa da, her zaman gideceği yöne bakarak oturmayı tercih ederdi.

Ayağa kalktı ve koltuğunu değiştirdi.

Louise ona bir keresinde, beraber Brighton a giderlerken, bunun nedenini sormuştu. Thorne da, cevap olarak; ters yönde oturunca midesinin bulandığım söylemişti. Mantıklı olmamakla beraber, gerçek şuydu ki; önünü görememek onu korkutuyordu. Gideceği yeri bilmek istiyordu. Şimdi, oturduğu yeni koltuktan sadece tuvalet kapılarını görebiliyordu ama en azından, istikamete doğru bakıyordu. Aptalca ama onun hayatının basit gerçeği de buydu işte.

İleri baktığında, daha mutlu oluyordu. Sanki başına gelecekleri önceden görebilirmiş gibi...

9

Thorne, odadan içeri adımını attığı anda hissetti: Olay Odasının atmosferinde bir değişiklik vardı.

Neler olduğunu birine soramadan evvel, gelişmelerin o anda da devam ettiğini fark etti. Koridordan ona doğru gelmekte olan bir adam ve kadın, asansöre giderlerken Thorne'a ve Olay Odasındaki diğerlerine öyle bir baktılar ki; sorusunun cevabını almış oldu. Bir anlık, meydan okumayla dolu bakışlardan sonra, gözlerini Thorne'un yüzünden çevirdiler.

Bu gibi polisler, tepki görmeye o kadar alışkın "olurlardı ki; başkaları onlara tepki veremeden önce, onlar davranırlar ve reaksiyonlarını belli ederlerdi. Takma adları ne olursa olsun, böyleleri başkalarının ardından gizlice yaklaşmayı severlerdi.

Lastik topuklular... Polis ve Kriminal Kanıt Yasasının ya da Stephen Lawrence soruşturmasının bir uzantısı olsa da, Profesyonel Standartlar Direktörlüğü, Met'in diğer köklü kollarından biri olmuştu artık. Her dört Met alanının içinde bir tane İç Soruşturma Bölümü kurulmuştu. Bu bölüm, polis memurlarına karşı yapılan küçükten büyüğe tüm suçlamaları araştırmakla yükümlüydü. Diğer DPS üniteleri -ki buna, Rüşvet Karşıtı Grup ve Bilgi Takımı da dâhildi-daha özel durumları incelerdi. Cinayet gibi daha önemli olayları.

Gizli bir sadakat kartı sahibi olduğunu düşünecek kadar, DPS'yla başı belaya girmiş olan Thorne, çok önceden kararını vermişti. İyileri de vardı, kötüleri de. Ama ortak özellikleri tüm bu adamların arka taraflarına girmiş sopaların, geri çekilmesi gerektiğiydi. Üstelik bu durum, sadece DPS'nin ileri gelenleri için de geçerli değildi.

Samir Karim, Thorne'un yanma geldi. Kapının ağzında durup, iki DPS memurunun asansöre girmesini izlediler.

'Neler oluyor?' diye sordu Thorne.

'Birisinin başı fena halde dertte.'

'Kim?'

Karim şaşkınlıkla baktı. 'Sen de bilmiyorsan...'

Thorne, Brigstocke'un ofisinden çıktığını görünce, o gün ikinci kez bir surat ifadesinden, sorusunun cevabını almış oldu. Brigstocke'nin yaklaştığını görünce, iki adam birbirinden ayrıldı. Thorne, DCI'ın Karimin

masasının arkasındaki buzdolabının yanına gidip, su ısıtıcının düğmesine bastığını gördü. Ardından, Karim'in önünde durduğu beyaz tahtanın yanma gitti ve DPS ikilisini son gördüğü yere kuşkuyla baktı.

Sesi alçaktı: 'Nereden gelmişler?'

'Görünüşe göre, yereller,' dedi Karim.

Thorne başını salladı. Dört tane kuzeybatı ekibi, bulundukları yerden beş dakika mesafede olan Colindale istasyonunda çalışıyordu. 'Geç saatlere kadar çalışıyorlar, değil mi?' Karim homurdandı. 'Onların görevi çok önemli, Tom.'

'Büyük ihtimalle aptalca bir şeydir.'

Öyle olması olasıydı. Son gelen şikâyetlerden biri; bir memurun aynı adamı iki kere tutuklamasıyla ilgiliydi.

Polis, adamı altı ay önce cezaevine giren ağabeyiyle karıştırdığı için, kaçtığını sanmış ve kelepçelemişti. Başka bir cinayet masasındaki dedektiflerden biri, kız arkadaşıyla yatan bir adama, silahlı bir ekiple saldırmıştı. Thorne, DPS'nin adamlarının olaya el koymasını, bizzat görmüştü.

'Evet, bence de' dedi Karim. 'Colindale'de birkaç dostumu arayayım, bakalım ne öğreneceğiz.'

Thorne, Brigstocke'un sabırsızca su ısıtıcının başında beklediği köşeye doğru gitti. Adam, iki saniyede bir elini makineye koyup, sıcaklığı kontrol ediyordu.

'Parmak izleriyle ilgili haberlere sevindim,' dedi Thorne. 'Görünüşe göre, onu iki taraftan kıstırdık.' Brigstocke, dolaptan sütü almak için eğildi. Fincanına bol bol süt doldurdu. 'Ve, beni aradığında senin zafer havanı elinden aldığım için de üzgünüm, Ama dayanamadım.'

'Hiç sorun değil,' dedi Brigstocke.

'Biraz rahatlamam gerekiyordu. Stuart Nicklin'le geçirdiğim sabahtan sonra, yani.'

Kafasını evet anlamında sallayan Brigstocke, sonunda kaynayan suyu sütün üzerine boşalttı.

Ardından, kaşığıyla çay poşetini ezerek karıştırdı.

'Sen iyi misin, Russell?'

'Neden iyi olmayayım?'

'Eğer sonra bir bira içmek ya da biraz sohbet etmek istersen, buralardayım.'

'Ne demek istediğini anlayamadım.'

'Demek aynı şeyi sen de bana yapıyorsun,' dedi Thorne gülümseyerek. 'Ben de trendeyken sana bunu söylemiştim.'

Brigstocke şöyle bir etrafına bakınınca, Thorne'un arka tarafından masalarda oturan ve onları dikkatle izleyen kafalar, aniden bilgisayarlarına döndüler. Bakışlar, ayakkabılarına ya da hiçbir şeye odaklandı. Brigstocke denedi, ama sadece çok zayıf bir gülümseme oluştu yüzünde. 'Sanırım ben gidip kafeteryada çay içeceğim,' dedi.

Thorne, Brigstocke'un arkasından bakarken, ofisteki konuşmaların birden hız kazandığını fark etti.

Polisler ne kadar suçlarını kabul eden ve cezasını çeken bir cins de olsalar, dedikodudan ve fikir beyan etmekten de asla kaçınmazlardı.

Brigstocke'un hiç dokunmadan bıraktığı çayı aldı ve odasına doğru ilerledi. Yvonne Kitson, kendini hızlı yazmaya o kadar kaptırmıştı ki; her yanlış harfe bastığında, küfür ederek "delete" tuşuna gidiyordu parmakları. 'Konuklarımız gitti mi?' diye sordu.

Thorne başını evet anlamında salladı ve çayına üfledi. 'Demek senin yanma uğramadılar?'

Kitson başını kaldırdı. 'Ben gayet masumum, dostum.'

'Ona ne şüphe.'

Andy Stone'un doğum günü partisinde popomu ellediği için, kasıklarına tekme attığım bir herif vardı; Vice'dan sanırım. Ama onun da beni kimseye şikâyet edeceğini sanmam doğrusu...'

Bir kahkaha atan Thorne, bilgisayarının başına eğilen Kitson'a şöyle bir bakınca; aslında kadının hiç de fena gözükmediğini düşündü. Birkaç yıl önce; hem özel hem de profesyonel hayatı, kıdemli bir memurla ilişkiye girdiği için, çok yara almıştı. Artık, işine hâlâ çok önem veriyor olmasına rağmen, kariyerini o kadar kafasına takmıyordu. Bu hali, Yvonne'e yakışmıştı doğrusu. Özel tasarım iş kadını giysileri yerine, daha kadınsı ve yumuşak hatlı giysiler tercih ediyordu artık. Keskin saç kesimi, daha dağınık bir hale gelmişti; adeta zorlamadan da hoş görünen bir kadın olduğunun farkına varmıştı.

Thorne ve Yvonne Kitson'un arasında, iş ilişkisi ve arkadaşlık haricinde asla başka bir ilişki olmamıştı ama Thorne, ara sıra da olsa, kadına karşı arzu duyduğunu kendine itiraf ediyordu. Tabii ki, bundan Louise'e bahsetmemişti. Birlikte çalıştığı kişilere de.

'Bu sabah Stuart Nicklin'le çok eğlendiğini duydum,' dedi Kitson aniden.

'Eğlence' lafı az bile kalır.'

'Ama işe yaramış. İşler yoluna giriyor.' Başını Thorne'un masasına doğru çevirdi. 'İkinci mesajda cep telefonu alanlarının detayları var ve PM raporu da, sen dışarıdayken geldi. İkisi de, gelenler dosyasının içinde.'

'Oh.' Thorne, dosyalara doğru uzandı.

'Pek de sevinmişe benzemiyorsun.'

'Beni bilirsin. Sevinçten delirmek üzereyim.' Sayfaları çevirmeye başladı. 'Sadece, bir katilin yakalanmamak için hiç çaba harcamamasını, son derece acayip buluyorum. Öyle değil mi?'

''Bana da birkaç tane böylesi gelse, hayır demem doğrusu,' dedi Kitson.

Thorne, ikinci mesajın Abbey Hospital civarındaki telefon alanından geldiğini fark etti.

Brooks, resmi çektikten hemen sonra mesajı yollamış demekti bu; Ricky Hodson'u öldürdükten dakikalar sonra. Otopsi raporuna bakınca, ölümün tahmin ettiği gibi boğulma sonucu gerçekleştiğini gördü. Cinayet silahını zaten yatağın yanında bulmuşlardı; naylon torbanın içi hâlâ kurbanın nefesinin sıcaklığını taşıyordu ve üzerinde tükürük izleri vardı. Cinayet saatini de artık bildiğine göre, şimdi patolojistin tahmini olarak verdiği ölüm saatini öğrenmek istiyordu. Sayfaları çevirdi ve Phil Hendricks'e zamanlamada yarım saat geç kaldığım söylemekten büyük keyif alacağını düşündü.

'Sedat olayında ne durumdayız?'

'Doğrusunu istersen, sinirlenmeye başladım,' dedi Kitson. 'Önce senin olayını öne çektiler, benimki de otomatikman geri alındı. Ardından, bu Türk lider ya da her neyse, haberlerde mızıldanmaya başlayınca, benden hareket bekliyorlar. Nereye gittiğimi ben de anlamadım.'

'Kevgire osurmak gibi yani,' dedi Thorne. 'Babam öyle derdi. Her şey zamanla yoluna girecek, Yvonne.'

'Aslında bir arayan oldu.' Kalktı ve masanın çevresinden dolanırken, ceketinin kolundaki bir iplik parçasını temizledi. 'Bir kadın Olay Odasını aradı. Denizi kimin öldürdüğünü bildiğini söyledi. Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyordu. Sonunda çığlıklar atmaya başladı ve telefonu kapattı. Ya korkmuştu ya da çok sinirliydi; tam anlamadım. Belki de her ikisi de.'

'Dürüst biri gibi miydi?'

'Bilmiyorum. Sanırım.'

'Belki yeniden arar.'

'Belki senin herif birkaç tane daha motorcuyu öldürmeye karar verir de, benim olayı yine geri—'

Karim'in yüzü kapının camlı bölmesinden görününce, Thorne ona eliyle içeri girmesini işaret etti.

'Detayları bilmiyorum,' dedi. ''Sadece Kural 9'la ilgili birkaç soruşturma.'

'Birden fazla mı yani?' diye sordu Thorne.

Karim yavaşça başını salladı.

Kural 9, soruşturma altına alınan memurla ilgili ilk dosya açılması demekti. Suçlamanın genel hatlarını belirler ve söz konusu memura, soruşturma açılacağıyla ilgili bilgi verirdi. Bunun sonucunda, memur da karşı cevap yazma hakkını kullanabilirdi. Aslında, geniş ve can sıkıcı bir soruşturmanın ilk adımı sayılıyordu Kural 9.

İçine düştükleri durumun ilk göstergesi, buydu.

'Başka kim?' dedi Kitson.

Karim başını Thorne'a doğru çevirdi. 'Genelde Thorne'un adı geçiyor, o yüzden geri kalanları bilemiyorum.'

O anda, Thorne'un cebindeki cep telefonunun mesaj sesi geldi. Kitson ve Karim konuşmaya devam ederken, o da elini aceleyle cebine attı.

Mesaj bölümü, yine boştu.

Aşağı tuşuna basarak, mesaja eklenen resme indi.

Birkaç dakika sonra, Kitson ve Karimin konuşmadan önü izlediklerini fark etti. Thorne, gözlerini ayırmadan ekrandaki hareketlere bakıyordu. Bittiği anda, başını kaldırdı ve masasının yanından hızla geçip, kapıdan dışarı çıktı.

Kafeterya, ofislerle aynı katta; binanın diğer kanadındaydı. Thorne, kafeteryanın kokusunu 30 saniye içinde aldı ve bir dakika sonra da, Russell Brigstocke'un masasına vardı. Eğer Brigstocke onu gördüğüne memnun olmamışsa bile, Thorne'un yüzündeki ifade ve elinde tuttuğu cep telefonuna bir bakış atması, durumu anında değiştirdi.

'Kahretsin...' Thorne, boş sandalyeye çökercesine oturdu, telefonu masanın üzerinden itti ve başlatma düğmesine bastı.

'Bu seferki hâlâ hayatta,' dedi. 'En azından öyleymiş.'

Brigstocke, nefes almaya bile korkarak, 15 saniyelik kamera görüntüsünü izledi. Bitince, 'tekrar başlat,' dedi. İkinci kez seyrettikten sonra, 'Newlands Park'a yollamamıza gerek olmayacak,' dedi.

Thorne, başını salladı. 'Anlayamadım-'

'Bunun kim olduğunu biliyorum,' dedi Brigstocke. 'Çünkü onunla beraber çalıştım.' Tek eliyle telefonu masanın öte tarafına iterken, diğeriyle de çay fincanını kavradı. Suratı solgun ve çok yorgun gözüküyordu.

'O, bir polis.'

10

Polis müfettişi Paul Skinner ekranda kendisini izlerken, üst dudağını kemiriyordu. Kaldırımda yürürken, durup bir vitrine bakarken, bir an dönüp, tam kameranın olduğu yere bakarken. Kısa görüntüler sona ererken, Skinner'ın ve yanından geçen bir kadının puslu görüntüsü geldi ekrana. Derin bir nefes alan Skinner, telefonu Thorne a geri uzattı.

'Kahrolasıca bir manyağın işi.'

Skinner, Thorne ve Holland, Stoke Newington'daki Viktorya tarzı bir evin, geniş ve ışıklı mutfağında oturuyorlardı. Son derece merkezi bir lokasyondaydı ev: Kapının önünde Clissold Park, Church Sokağında ise haftasonları kurulan Pazar oluyordu. Eskiden radikallerin sığınma mekânı olan kuzey Londra'nın bu bölgesi, artık daha bohemleşmiş, etnik gruplarla dolmuş, son derece huzurlu bir yer olmuştu. Skinner'ın evi, 1967'de Jack "The Hat" McVitie'nin, Reggie Kray tarafından, defalarca bıçaklandığı sokaktan pek de uzak sayılmazdı. Neredeyse 40 sene sonra, Deniz Sedat'ın da benzer şekilde öldürüldüğü sokaktan da uzak değildi.

Skinner'ın karısı kafasını kapıdan uzatıp, Thorne ve Holland'a yeniden bir şey içmek isteyip istemediklerini sordu. Onların yerine red cevabı veren Skinner, tahta mutfak masasının başına oturdu.

Thorne'un cep telefonunu işaret etti. 'Bu, dündü.

'Ne zaman?' diye sordu Holland.

'Bir sandviç almak için dışarı çıkmıştım, her zamanki gibi. Yarım, bire çeyrek kala gibi bu şey.' Tekrar telefonu gösterdi. 'Burası benim ofisimin adım ilerisi...'

Skinner, Camden'deki Albany Street istasyonunun 'halk koruma bölümü'nde görevliydi. Bu iş, pek çok polisin, 30 yıl sonrası için hayalini kurduğu işti. [...] Önündeki masada, bir kutu bira ve [...] gazetesinin bugünkü sayısı açık olarak duruyordu. Thorne ve Holland'ın geleceklerini bildiği halde, nasıl bir izlenim bırakacağına aldırmamışa benziyordu.

[...] Kaslı ve ince vücudunun üzerinde, yakası açık beyaz bir gömlek vardı. [...] Buz mavisi gözleri, metal gözlük çerçevesinin ardında, parlıyordu.

'Yani Marcus Brooks ismi size bir şey ifade etmiyor?' diye sordu Thorne.

[...]

'Hem de hiçbir şey.'

[...]

'Peki ya Black Dogs?'

'Motosikletçiler değil mi?' Thorne evet anlamında başını salladı. 'Felaket tiplermiş, öyle duymuştum.'

'Daha önce onlarla karşılaştınız mı?'

'Karşılaşanları tanıyorum.' Skinner, bakışlarını Thorne'dan Hollanda çevirdi. 'Bu herif; Brooks. Onlardan biri mi?'

Thorne, Marcus Brooks'un eskiden bu çetede oynadığı rolü anlattı. Hapiste geçirdiği zaman ve o arada ailesinin ölümünü de ekledi. Son olarak, şu anda bildikleri kadarıyla neler yaptığını açıkladı.

'Tanrım... İnsanların ne tepkiler verebileceğini asla bilemiyoruz. Böyle bir haber alıyorsun ve bir anda çıldırıyorsun.'

'Doğru.' Holland, masanın kenarından ayrılıp, karşı duvara yaslandı. 'Ve şimdi de sizin resimlerinizi çekiyor.'

Dudaklarını yalayan Skinner, gözlerini boş bira kutusunun deliğine çevirdi.

.'Nedenini bulmak zorundayız,' dedi Thorne.

'Dediğim gibi, isim bana bir şey ifade etmiyor ama asıl davayı sanırım hatırlıyorum.'

'Temmuz 2000.'

'Evet. Geezer'ın bir hırsız tarafından halledilmesi, bana tanıdık geldi, O zaman ben Flying Squad'da yeni başlamıştım ama Organize Suçlarda bazı arkadaşlarım vardı. Eski AMİP East'dan gelmemden hemen sonra. Zaten sizin valiyi de oradan tanıyorum.' Hollanda baktı ve sanki bir çocuğa açıklama yaparmış gibi, AMİP: Bölge Büyük Olay Havuzu. Yani şimdiki adıyla ''Homicide East''' dedi.

Holland, Thorne'un hafifçe güldüğünü gördü ve başını çevirdi. 'Şerefe...'

'Her kahrolasıca bölümün adı değişiyor,' dedi Skinner. '10 dakikada bir.'

'Tipper cinayetini araştıran memurlarla bir ilginiz var mı?' diye sordu Thorne.

'Bildiğim kadarıyla, hayır.'

'Sharon Lilley'yi tanımıyor musunuz?'

Skinner başını iki yana salladı ve bira kutusunun dibini havaya dikti. 'Russell Brigstocke'un DCI olmasına şaşırmadım. Çok iyi bir adamdı.'

'Hâlâ öyledir,' dedi Thorne.

'Gerektiği zaman, doğru insanların peşinde dolanabilir. Oyunun kurallarını biliyor.'

Başka zaman olsa, Thorne bunu onaylardı ama DPS'yle görüştükten sonra, Brigstocke'un dünkü surat ifadesi aklına gelince, 'Marcus Brooks'u tanımıyor olabilirsiniz,' dedi. 'Ya da tanıdığınızı sanmıyor olabilirsiniz...'

'Tanımıyorum.'

Thorne, ellerini havaya kaldırdı ve 'her neyse,' gibi bir şeyler mırıldandı ama devam etmeye kararlıydı. Bir gece önce Skinner'ı aradıklarında; ona gelen cep telefonu mesajlarından bahsetmişlerdi. Bugün eve geldiklerinde de, tekrar üzerinden gitmişlerdi ama adamın olayın ciddiyetini pek de kavradığı söylenemezdi. Sanki başka birinin görüntülerini izlemiş gibi bakıyordu ekrana. 'Kötü haber şu; sanırım o sizi tanıyor.'

'Bu da hiçbirimiz için iyi bir durum değil,' diye ekledi Holland. 'Bana yollanan fotoğraflardakiler kesinlikle daha iyi gözüküyordu.'

Skinner bir an düşündü. 'Brooks neden sana mesajlar gönderiyor ki?'

'Benim hapse yolladığım biriyle aynı cezaevindeydi,' dedi Thorne. 'Beni bu işe karıştırmanın eğlenceli olacağını düşünen biriyle.'

'Belki, benimle olan ilişkisi de böyledir.'

'Anlamadım?'

'Yani, üçüncü bir şahıs aracılığıyla.'

'Mümkün...'

'Belki onun bir arkadaşını hapse attırmışımdır ben de. Ya da, ailesinden birini.'

'Belki.' Thorne, bunun biraz uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyordu; Skinner'ın da Öyle düşündüğü belliydi.

Olasılıklardan bahsederlerken, Thorne konuyu değiştirdi. 'Jennings ve Squire isimlerinin size bir şey ifade ettiğini sanmıyorum, haksız mıyım? Onlar da polis.'

Skinner, ona boş bakışlarla baktı.

'O kadar çok polis tanıyorum ki.' Omuzlarını silkti. 'Jenner diye birini biliyorum, Kennington'da çalıştığım zamanlardan...'

'Tamam,' dedi Thorne. 'Şu üçüncü şahıs ihtimalini araştıracağız, ama bu arada aklınıza bir şey gelirse...' Skinner başını salladı ve ayağa kalkarak, Holland'ın yanından geçip buzdolabına doğru gitti.

'Tabii ki, evinizi korumaya alacağız ve DCI'mızdan size bir süreliğine izin isteyeceğiz.'

Skinner, dolabın kapağını kapattı. Elinde yeni bir bira kutusu vardı. 'Hiç sanmam,' dedi.

'Kendimi koruyabilirim ve kesinlikle bir tatile ihtiyacım da yok. Sanırım en güvende olacağım yer de, işyerim olacaktır, öyle değil mi?'

'Brooks ikinci kurbanını kalabalık bir hastanede öldürdü,' dedi Holland.

'Ama ne kadar manyak olursa olsun, bir polis merkezine gireceğini sanmam.'

Thorne, tartışmanın işe yaramayacağını görebiliyordu. Ne gerekiyorsa yapılacaktı. Skinner'ın yerine geçmesi için kenara çekildi ve Hollanda baktı. 'Artık sizi rahat bırakalım,' dedi.

Skinner, buna sevinmişe benziyordu. Gazetesinin arka sayfalarını incelemeye başladı.

Arsenal'i mi tutuyorsun?'

'Spurs,' dedi Thorne. 'Siz?'

'Maalesef Millwall. Bugün öğleden sonra maça gidip yenilmemizi seyredeceğim.'

'Karakteri sağlamlaştırır,' dedi Holland. 'Değil mi?'

'Tanrım,' diyen Skinner, kutunun kapağım bir hareketle açtı. Etrafına biriken bira köpüklerini dudaklarıyla çekti. 'Bir adamın daha ne kadar fazla karaktere ihtiyacı olabilir ki?'

Kapıdan çıktıklarında -Skinner arkalarından bakıyor ve karısı da başka bir pencereden onları gizlice seyrediyordu-neredeyse iri kıyım bir adamın altında kalıyorlardı.

Holland tek elini havaya kaldırdı. 'Yavaş biraz, dostum.'

Adam durdu ama yerinden kıpırdamadı; yol vermesi için Hollanda bakıyordu.

Thorne, adamın polis olduğunu hemen anladı.

Skinner dışarı geldi ve misafirini tanıştırdı. Richard Rawlings, çok eski bir dostuydu ve bu akşamki Millwall maçına beraber gideceklerdi. Eski mazoşistlerden, dedi gülerek

'Bu harika,' dedi Thorne. ''Ve maçtan tam dört saat önce buraya geldi, öyle mi?'

'Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum,' dedi Rawlings.

Skinner, Thorne'a bakarak gülümsedi ve omuzlarını silkti. 'Nasıl olduğunu bilirsin,' dedi. 'Birkaç polis sebebini anlamadığın bir durumla kapını çaldığında, yanında moral verecek bir dost olması her zaman iyidir.' Thorne da gülümsedi. 'Tam olarak neresini anlayamadınız?' Skinner'dan cevap gelmeyince, Thorne bakışlarını diğer adama çevirdi. 'Yarım saat geç kaldınız. Şimdi gidiyorduk ama arkadaşınız sizi bilgilendirir.' Sırıtan Rawlings, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı. Kocaman bir kafası ve kötü bir cildi vardı. Gri eşofman altından, iri bir göbek sarkıyordu. Kaba bir hareketle Holland ve Thorne'un yanından geçerken, tek eliyle çakmağını çıkarmaya uğraşıyor; diğeriyle de yolun karşı tarafını işaret ediyordu.

'Green Lanes'de trafik felaket,' dedi. Skinner'a baktı. 'Üzgünüm, dostum...'

Thorne ve Holland yola doğru ilerlerken, Rawlings, Skinner'ın karısı tarafından gayet sıcak bir şekilde karşılandığı oturma odasına doğru ilerledi. Skinner'ın gözlerini üzerinde hissederek, Holland'ın açtığı demir kapıdan çıktılar ve kaldırıma adım attılar.

Holland, Thorne'u evinden almıştı. Kentish Town'dan gelirken, yolda sucuklu sandviçlerini yemişler ve Skinner'ın evinin yan sokağında arabayı park etmişlerdi. Şimdi, Holland'ın arabasına doğru yürürlerken, rüzgârın

hızlandığını hissettiler. Yeni düşen yapraklar kaldırımda savruluyor, eskiler de duvar diplerinde gruplar halinde toplanıyordu.

'Skinner için ne düşünüyorsun?' diye sordu Holland.

'Bence ona söylediklerimizi göz önüne alırsak, korkmuş görünmemek için büyük çaba harcadı.'

'Belki de gerçekten korkmadı.' 'O zaman kahrolası bir aptaldır, derim.' 'Erkek arkadaşı hakkında ne diyorsun?' 'Dediği gibi, "moral için."'

'Saçma.' Holland birkaç adım yana geçerek, bebek arabası yürüten bir kadına geçmesi için yol verdi. 'Biz ona kendine dikkat etmesini söylemeye gittik. Salağın hayatını kurtarmak için. Ne için yardıma ihtiyacı olacak?'

Thorne, Holland'ın haklı olduğunu kabul etti. Skinner, yardıma muhtaç bir tipe benzemiyordu. Rawlings her ne kadar sivri bir tip olsa da, bir polisin moral almak için DPS'ye ihtiyaç duyması çok garipti doğrusu. Durum ne olursa olsun; polisler işin öbür tarafında olmaktan asla hoşlanmazlardı.

Hâlâ yepyeni gibi duran, kırmızı bir Astra'ya yaklaştıklarında, Holland araba anahtarlarım çıkardı.

'Polis koruması konusuna pek sıcak bakmadı, değil mi?'

'Ofise gidince Brigstocke'le bunu konuş,' dedi Thorne. 'Skinner iş yerinde güvende olmak konusunda haklı olabilir ama bu geceden itibaren evi korumalıyız.'

'Sen nereye gidiyorsun?'

Thorne, yan kapıya doğru yürüdü ve bir şey yapmış olmak için arabanın tavanındaki bir noktayı eliyle temizledi. 'Yine eğlence, dostum. Beni Paddington'da bırakabilir misin?'

'Ne?'

'Yolunun üzerinde, değil mi?'

'Pek sayılmaz.'

'Şerefe, Dave.'

Onları bulması çok uzun sürmedi.

Onu oyuna getirdikleri zamanlarda, yeteri kadar bilgi almıştı ağızlarından. Londra'nın kuzeybatısında toplandıklarını biliyordu; en azından aramaya başlamak için elinde bir ipucu vardı. Bu hayatın dışında kaldığı uzun yıllardan sonra bile, civardaki polis pub'larının bir listesini ele

geçirebilecek kadar kontağı kalmıştı: Camden, Golders Green, Edgware, Muswell Hill...

Gereğinden fazla içmişti. Mülk sahipleri ve bar çalışanlarıyla sohbet etmiş, hatta barın arkasında kendi zulası olan "devamlı müşteriler" le konuşmuştu. Sorular sormuştu; barın ardındaki bölmede duvara yapıştırılmış müdavimlerin fotoğraflarına dikkatle bakmıştı.

Hafızasında kalan yüzler, artık biraz daha yaşlanmış olmalıydılar, o yüzden aklındaki tarifleri ona göre değiştirdi. Ona birkaç isim söylenmişti zaten, ama hiçbirinden bir kereden fazla söz edilmemişti. İnsanlara, babasının değişik polis istasyonlarında kaptan olduğunu -Kentish Town, Swiss Cottage, Holborn-söylüyordu. Yaşlı adamın kanserin pençesinde olduğunu; onun da babasına moral vermek için tüm eski dostlarını bir araya getirmeye kadar verdiğini anlatıyordu.

Hepsi de bu duygusal yaklaşıma bayılmıştı. Koca bira bardaklarını yudumlarken, gözleri yaşla doluyor hatta ona yardımcı olmak adına ortaya fikirler atıyorlardı. Bazıları da, para toplamak yoluyla yardım etmeyi önermişti. Sonra birisi, The Job'dan bahsetmişti; gazetenin internette yayınlandığını ve oradan eski polisleri bulabileceğini söylemişti.

Bu bilgiyi edindikten sonra, sadece birkaç gün sürmüştü onları bulması. Bilgisayar başında saatler geçirmiş, sonunda anımsadığı bir surat görmüştü. Asla unutamayacağı birinin yüzü. Paris'ten gelen değişim programına dâhil polislerle, istasyonun kapısının önünde poz vermişti. Atılan başlığı da unutmayacaktı: KANUNUN JANDARMASI. Artık elinde gerçek bir isim vardı; sonrası çok kolay geldi. İstasyonları aradı. İstediği ismi bulana kadar, her polis merkezine sordu. Sonunda, yerini de buldu. Artık tek yapması gereken; beklemek ve izlemekti. Birinin hareketlerini yeterince takip ederse, diğerinin de kısa zamanda ortaya çıkacağına emindi.

Jennings ve Squire.

Her şeyin kafasında netleştiği o gün, Angie'ye yazmıştı. Yazarken, ciddiydi ve bunu yapabileceğine inanıyordu. Hücresinde otururken plan yapmak başka bir şeydi. Onları görmek; olanların sorumlusu olan o herifleri yakından görmekle, fantezisini kurduğu planları gerçekleştirmek zorunda olduğuna inandı. Bu yüzden, Angie'ye yazdı ve yapacaklarını anlattı.

Ve onun kutsamasını istedi.

Artık, harekete geçmesi gerekiyordu. Bunlar, asıl önemli olanlardı. Motorcuların da sırası gelecekti ama onların yanında başka suçlular da

vardı. Hayır; "başkaları" en fazla suçlu olanlardı. Angie ve Robbie'yi ondan koparıp alanlardı. Onu içeriye attıranlardı.

Hammersmith metrosunun merdivenlerinden aşağı indi. Piccadilly Line'dan Finsbury Parka gitmesi, yarım saat sürecekti, oradan da yürümeyi planladı. Zaten çoktan oraları incelemiş ve kendine bir rota çizmişti.

Yürüyen banttan aşağı inerken, Dedektif-Müfettiş Tom Thorne'un tüm bu olanlara karşı ne tavır takındığını merak etti; kendisinin de neden Nicklin'in istediklerini yaptığını düşünüyordu bir yandan.

Telefon ve fotoğraflarla ilgili olarak.

Çünkü yapacağını söylemişti, işin aslı buydu. Hayatta çok fazla kuralı yoktu; ama borçlarını ödemek başka bir konuydu. İnsanların ona güvenebileceklerini bilmelerinin nedeni, buydu. Nicklin aslında manyak herifin tekiydi ve normal zamanda olsa o gibi biriyle hiçbir ilgisi olmazdı. Ama hapishane hayatı, her şeyi değiştiriyordu. İçeri girince, hayat sıfırlanıyordu. Yapılan iyilikler önem kazanıyordu. Küçük de olsa, dostluklar birike birike büyüyordu. Herif de aslında ona iyi davranmıştı; ona en azından bu karşılığı verebilirdi. Nicklin'in, insanları manipüle etmekte bir ustalığı vardı. Hatta kafası normal işlemeyen insanları bile elde edebiliyordu.

Ayrıca, Brooks'un Thorne gibilere zaten sempatisi yoktu. Tüm bu olaylar olmadan önce bile, polislerden hoşlanmazdı. Hayatında bundan böyle kimseye iyi niyetle yaklaşamayacağını da biliyordu artık.

Gazete almak için, elini cebindeki bozuk paralara attığında, aklında ödenmesi gereken borçlar vardı. Ve bir de, sana güvenen insanları, artık hayatta olmasalar bile yarı yolda bırakmamak gerektiği.

11

'Burada oturmak sana yakışıyor,' dedi Nicklin. 'Şey görünüyorsun... Rahat.'

'Anlamı?'

'Beş yıl önce. Hâkimin oturduğu koltukta oturmayı istemiştin, değil mi? Beni içeri atan sen olmak istiyordun.' Long Lartin'in Ayırma Ünitesi'ndeki Karar Odasında oturuyorlardı. Cumartesileri yasal görüşme yapılması kurallara aykırıydı ve bu kadar kısa zamanda rica edilmiş bir görüşmeye asla izin verilmezdi. Ama Thorne, gerekli mercilere durumu açıklamış, cezaevinin yönetici polis memuruna da bolca yağ çekmişti.

Sonuçta, biraz garip bir ortamda da olsa, Stuart Nicklin'le görüşmeyi başarmıştı.

Oda, adeta bir mahkeme salonunun küçük bir kopyasıydı.

Burada, cezaevinin tüm içişleri karara bağlanıyor ve gerekli cezalar veriliyordu. Penceresiz ama fazla yüksek tavanlı bir yerdi. Kalın, mavi bir halının üzerinde koyu renk mobilyalar sıralanmıştı ve ahşap kaplı duvarların altlarında, çepeçevre uzayan altın rengi bir baskı vardı. Thorne, T şeklindeki masanın başında, normalde müfettişin oturacağı yerde oturuyordu. Masanın üzerindeki tepside, metal bir su sürahisi ve bardaklar vardı. Gerekli durumlar için, rulolarca boş kâğıt ve kurşun kalem de istif edilmişti.

'Bence hâkim gayet iyi iş çıkardı,' dedi Thorne.

Nicklin, T'nin diğer ucundan, delici bakışlarla bakıyordu. 'Ama aslında ne kadar fazla yanlış karar çıktığını düşünsene. Kaç kere tüm o uğraşların çöpe gitmiştir. Birisi prosedürü izliyor diye, benim gibi adamların serbest bırakıldığı zamanları düşün. Ya da, müşterisinin akli dengesinin yerinde olmadığını savunan, aşırı para ödenmiş bir grup avukatın mahkemedeki söylemlerini. Hem de sen onun senden daha aklı başında olduğunu adın gibi bilirken.'

'O kadar da abartma,' dedi Thorne. 'Senin davanda öyle olmadı ama. Sen paçayı kurtaramadın.'

Ama denemeye değerdi.'

Nicklin, haklıydı. Bazı zamanlarda, haftalar hatta aylar süren çalışmalar, uykusuz geceler, bir salağın kanunu yanlış yorumlaması ya da kanunun kendi kendine çelme takmasıyla, olduğu gibi boşa gidiyordu.

İşte o zamanlar, çok cam acıyordu insanın. Beş yıl önce Thorne'un en büyük korkusu da, akıl sağlığı savunması olmuştu. Nicklin'in hayat boyu mahkûm değil, hasta olarak tedavi görmesi olasılığı, kâbuslarına girmişti. Her şey bir yana, Nicklin bir sahtekârdı. Son derece etkileyici bir adamdı ve

sadece kendini iyi hissetmek uğruna, başkalarını adam öldürmeye teşvik ve ikna edebiliyordu. Ama neyse ki, jüri onun "deli ama iyi" oyununa gelmemişti. Ya da belki, kafasındaki sesler ona öldürmesini söylüyor diye, yumuşak bir yastık ve kâğıt terlikleri hak ettiğine inanmamışlardı. Bu, onu para için veya ırkçılık yüzünden ya da biri kız arkadaşına baktı diye öldürenlerden daha iyi kılmıyordu.

'Marcus Brooks neden bir polisi öldürmek istiyor?' Thorne, buraya kadar bunu sormak için gelmişti.

'Neden olmasın?'

Thorne kendine bir bardak su koydu.

'Ah, evet,' dedi Nicklin. 'Üzgünüm.' Sandalyesinde dikleşti ve alayla bir ikramda bulunuyormuşçasına elini uzattı. 'Artık iş ciddiye bindi, değil mi? Bir sorum var: Neden bir polis memurunun hayatı, diğerlerinden daha önemli olsun? Yaşlı bir kadınınkinden ya da bir çocuğunkinden? Ya da benim hayatımdan?'

'Şimdi saçmaladın işte.'

'Ama haklıyım, değil mi? Tahminime göre artık işler karıştı, herkes panik halinde. Çünkü artık tehlike altındaki, bir polis. Herkes aklım kaçırmıştır.'

'Brooks'a bunu yapmasını sen mi söyledin?'

'Ben kimseye bir şey yapmasını söylemem.'

'Eminim öyledir.'

'Ben sadece insanlara konuşurum, hepsi bu.' Nicklin, bakışlarını tavana çevirdi. 'Seçeneklerini gözden geçirmelerine yardım ederim.'

'Doğru,' dedi Thorne. 'Kafalarına senin soktuğun fikirlerin kendilerine ait olduğuna inanana kadar, yardım edersin.' Bir zamanlar bir polis şefi ona, iyi bir liderde olması gereken en önemli özelliğin, bu olduğunu söylemişti. Thorne, karşısında oturan adamın asla yeni fikirlerden mahrum kalmadığını iyi biliyordu. Koyu bir örümcek ağı gibi, iğneli ama pırıl pırıl fikirler.

Derin bir nefes aldı gözünün önünden Charlie Garner'ın suratını sildi.

'Bana, sana yardım etmem için bir sebep söyle.' Nicklin, masanın üzerini tırnaklarıyla kazımaya başladı.

'Sorularını alıp arka tarafına sokmanı söylememden başka, sana neden bir şey söyleyeyim?'

'Çünkü senin de baştan beri istediğin buydu, değil mi? Beni, buraya gelip senden yardım isteyecek kadar bu işe bulaştırmak. Artık ben de işin içindeyim.'

Nicklin güldü. 'İki günde iki kere.'

'Motorcuları anladım ama—'

Arkadaşın mı? Polis memuru?'

'Hayır.'

'Bunu duyduğuma sevindim. Öyleleriyle arkadaşlık etmeni istemem doğrusu.'

'Rüşvetçi olduğunu mu söylüyorsun?'

'Bak, Marcus'un örnek bir vatandaş olmadığı zaten belli,' dedi Nicklin. 'Pek çok normal insan onu yan komşusu olarak istemez, anlıyor musun? Ama kimseyi öldürmedi.' Sırıttı. 'Gerçi artık kayıp zamanlarını telafi ediyor sanırım.'

'Burada olan herkes masum olduğunu iddia eder.'

'Çoğu eder. Ama altı yıl boyunca, buradaki diğer mahkûmlara değil.' Nicklin, başı masanın biraz üzerine gelene kadar eğildi. 'Burada yaşarken, insanları tanıyorsun. Kimden uzak durman gerektiğini veya kime sırlarını açabileceğini öğreniyorsun. Hangisinin şanssızlık ve kötü tesadüfler sonucu buraya düştüğünü de. Dediğim gibi, sadece aklı olanlar, yalan söylemenin bir anlamı olmadığını görebiliyorlar.'

Thorne, bir yudum su içti. Çürümüş, metalik bir tadı vardı suyun. 'Tutuklandığında tüm bunları anlatmıştı zaten. Oyuna getirildiği hikâyesini.'

'Yeteri kadar dinlememişler demek,' dedi Nicklin. 'Ona kimse inanmadı. İnansalardı bile, bahsettiği iki polisin sahte olduğunu düşüneceklerdi; başka bir çetenin elemanları filan.' Kalın halı ve ahşap duvar kaplamalarına rağmen, yine de konuşmaların hafif ekosu duyuluyordu odada'. Nicklin'in kısık sesinin, cilalı masadan yansıyıp, desenli duvarlara çarpıp, oradan da tavana vuran yankısı. 'Kimse, açıkça görünen sonucu bulabilmek isteyecek kadar ciddiye almadı onu.'

Thorne'un açıklamaya ihtiyacı yoktu artık: Yoldan çıkmış bir polis rolünü, gerçekten yoldan çıkmış bir polisten daha iyi kimse oynayamazdı.

Nicklin, Thorne'un olayı kavradığını fark etti. 'Çok da zor bir plan değilmiş, ne dersin? Sadece sahte isimler kullandılar. Belki sahte polis

kartları da göstermişlerdir ama Marcus'un kimlik görmek istediğini sanmıyorum.

Artık bir şey fark etmez, zaten.'

'Birçok insan için fark etmeye başlıyor,' dedi Thorne. Eğer Nicklin'in dedikleri doğruysa, Marcus Brooks, ailesinin ölümünden sadece Black Dogs'u sorumlu tutmuyordu. Onun hapse girmesine neden olan ve oğluyla kız arkadaşının hedef tahtası haline gelmesine yol açanları da cezalandırmak istiyordu. Onların başına bir şey geldiğinde, korumak için orada olmamasını garantileyenleri de sorumlu tutuyordu.

Thorne, Brooks'un bu adamların neden ölmesi gerektiğini düşündüğünü anlamıştı. 'Bu adamların isimlerini biliyor musun? Yani gerçek isimlerini?'

Nicklin başını iki yana salladı. 'Marcus altı ay öncesine kadar gerçek isimlerini bilmiyordu. Ama herhalde artık öğrenmiştir.'

Jennings and Squire. Thorne, Paul Skinner'ın hangisi olduğunu merak etti.

'"Öldürmek istiyor",' dedi birden Nicklin. 'Sen biraz önce "bir polis memurunu öldürmek istiyor" dedin. Demek Marcus daha işi bitirmedi.'

'Bize önceden bir uyarı yolladığına göre, sanırım bizim de bir şeyler yapmamız gerekecek.'

'Ben olsam uğraşmazdım.'

'Sen kim oluyorsun da, kimin yaşayıp kimin ölmesi gerektiğine karar verebiliyorsun?'

'Onu demek istemedim,' dedi Nicklin. 'Ama madem konuyu sen açtın, o zaman söyle; yoldan çıkmış bir polisin akıbeti, son derece mazbut ve namuslu olan bir polisinki kadar ilgilendirir mi seni?'

Thorne cevap vermedi.

'Ben olsam uğraşmazdım... Çünkü, eğer bu herifi, ulaşılamayacak bir hücreye kapatmazsanız, Marcus onu bulacak ve öldürecektir.'

'Teşekkürler. Bunu unutmayacağız.'

Thorne'un yüzündeki ifade her neyse; öfkesini kontrol altında tutmaya çalışma ya da açıkça küçümseme, Nicklin sebep olduğu bu hislerden son derece memnundu. 'Onun önlenemez bir katil olduğunu söylemiyorum. Ninja değil...'

'İçimi çok rahatlattın.'

'Ama asla peşini bırakmayacak. Son derece basit bir denklem, bu. Bunu kabul etmezsen, senin de başın derde girer.'

Thorne, zaten başının çoktan derde girmiş olduğunun bilincinde; Nicklin'in devam etmesini bekledi. Adamın başını arkasında, beyaz duvarın üzerindeki çizimlere odaklandı. Rengi solmuş manzara ve avcılık peyzajları.

'Son yıllarda her çeşit kilit korkusuna tanık oldum,' dedi Nicklin. 'Bazıları; Üçüncü Sayfa takviminde salıverilme tarihlerini görünce, aklını kaçırır. Hiperaktifleşir. O kadar sapıtırlar ki, son anda tahliye olmalarını engelleyecek hareketler yaparlar. Marcus sadece ... hafiflemişti, anlıyor musun? Sanki boktan bir ceketi üzerinden atmış gibi, artık daha hızlı koşabilecekmiş gibi. Sonra o polisler, suratlarındaki "sana kötü bir haberimiz var" ifadesiyle geldiler. O andan sonra, Marcus'un içinden bir parça koptu. Kötü kanlar dışarı aktı. Altı yıl boyunca kavuşmayı beklediği her şey gitmişti ve tüm zehrini ortaya saçtı.' Konuşurken hareketleriyle de olaya heyecan katan Nicklin, yapılı parmaklarını yukarı doğru açtı. 'Yüzünde, konuşmasında, her hareketinde görülüyordu bu. Buradan çıkma zamanı gelince, hiç duraksamadı; kafasında karanlık bir şeyler döndüğü belliydi.'

'Senin oraya koyduğun bir şeyler mi?'

'Ben ona yol gösterdim', dedi Nicklin. 'Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamamana şaşırıyorum. Eğer birisi sana aynı şeyi yapsaydı, sen de intikam almak isterdin. Hatta daha da fazlasını...'

Thorne başını kaldırdı. Nicklin gözlerinde yakıcı ve neşeli bir ifadeyle ona bakıyordu. Thorne birden, bunun bedava bir karakter analizinden fazlası olduğunu hissetti. Gerçekten Nicklin bu konulardan anlıyor muydu?

Thorne'un babasına ne olduğunu biliyor olabiliyor muydu?

Ya da neler olabileceğini?

Geldiğinden beri bir, iki defa, karşısında oturan adama bakmış ve hiçbir gardiyanın olmadığı bu odada, acaba kendi güvenliği için endişelenmeli mi, diye düşünmüştü. Şimdi, kendi kötü kanının akmaya başladığını hissettikçe, korkması gerekenin Nicklin olduğunu fark ediyordu.

'O arkadaşın,' dedi Thorne. 'Canı istedikçe gelip çöplerimi karıştıran. Ona bunu bir daha yapmamasını söyle, tamam mı?' Nicklin gözlerini

kaçırmadı. 'Eğer evimin civarında bir fare bile görürsem, bunun kılık değiştirmiş arkadaşın olduğunu varsayacağım. Onu bulurum ve canına okurum. Mesajı almasını sağla.'

Nicklin anladığını belirtircesine, hafifçe başını eğdi.

Thorne işaret parmağını salladı. 'Senin de biraz hafızanla oynaman gerekiyor. Benim veya bana yakın olanlar hakkında bildiğin her şeyi... numaralar, tarihler, isimler. Hepsini unut.' Nicklin başını salladı. 'Aslında, kız arkadaşının adresini unuttum bile. Apartman numarası demek istedim. Ama yakında, cadde ismini de unuturum.' Eliyle alnını ovuşturdu. 'Belki benim aklım da, babanınki gibi gidiyordur. Eileen Teyzenin telefonunun son iki rakamını hatırlayamıyorum. Endişelenmene gerek yok.'

Thorne, kötü kanın damarlarını zorladığını hissetti. Derisinin altından çıkacak gibiydi. 'Hepsini unut,' dedi.

'İstemezdim ama...'

'Gerçekten, unut. Çünkü hayatının geri kalanını burada geçirsen de, kaybedecek neyim kaldı diye düşünsen de, bildiklerinin bir tanesini bile kullanman akıllıca olmaz.'

Nicklin sırıttı ama aniden yorulmuşa benziyordu. 'Demek o oyun parkında söylediklerinde ciddiydin.' Gülümsemesi yayılınca, takma dişleri ortaya çıktı. 'Yani tehditlerinde, demeliydim. Ama o zamanki koşullar farklıydı. Bu zamana kadar sözlerinin ardında duracağına inanmamıştım doğrusu.'

Arkasına yaslanan Thorne, kollarını kavuşturdu. 'Bana iyice bir bak ve bu sandalyede oturduğumu unutma...'

Ama Nicklin, çoktan kollarını masanın üzerine yaymış, yüzünü de kollarına gömmüştü. Thorne oturduğu yerden Nicklin in kel kafasındaki küçük ve biçimsiz kesikleri ve boşlukları görebiliyordu. Mor yaralar gibi, ya da şarap lekesi gibiydiler.

Paul Skinner masaya doğru iyice abandı ve kutudan akan biranın bardakların tam içine isabet etmesine uğraştı. Kusma hissinin geçmesini bekleyerek, durdu ve derin bir nefes aldı.

Üzerine yapışan terin tüm günün koşturmacasından kaynaklandığına kendini inandırmaya çalışsa da, aslında öyle olmadığını biliyordu. Son iki saatin büyük kısmını, karısını çocukları da alıp haftasonunu annesinin evinde geçirmesinin iyi bir tatil olacağına ikna etmeye çalışmakla

geçirmişti. Eşyalarını toplamalarına yardım etmiş, valizleri arabaya yerleştirmiş ve arkalarından el sallamıştı. Onlar gittikten sonra, ne yapacağını bilmez halde, amaçsızca dolanmaya devam etmişti. Oturup, başına gelecekleri beklemeye tahammülü yoktu.

Cinayet Masasından gelen iki polisin kapıdan girmesiyle, terlemeye başlamıştı. O saatten beri, kalın ve yapışkan ter, ikinci bir deri gibi üzerindeydi. Sıcak bir günün ya da çocuklarla bahçede koşturmanın sebep olduğu türden bir ter değildi bu. Zamanında çok insanda korkunun kokusunu duymuştu ama kendisininki, hepsinde ağırdı. Bu; bir hücreden ya da sorgulama odasında masanın karşısından ona bakan herkesten daha kötüydü.

Kendi dehşetinin kokusu, onu kusturmak üzereydi.

İki boş bira şişesini çöpe attı ve olayların kendi kendine yoluna gireceğini düşündü. Annesi ve çocuklar gittikten hemen sonra, gerekli telefonu açmıştı. Biraz olsun rahatlatmıştı bu onu. Ona, panik olmaması, endişelenecek bir durum olmadığı söylenmişti. Daha önce de bu tip durumlar olmamış mıydı? Hayır, bu gibi bir şey olmamıştı, demeye çalışmıştı Skinner. O kahrolasıca görüntüler de sana ait değil zaten!

Ama sonunda, biraz tartışma neticesinde, olabildiği kadar sakinleşmeyi başarmıştı.

Geçen yıllarda da sorunlar çıkmıştı. Bu yolu seçtiğinde, bu gibi riskleri alması gerektiğini de biliyordu. Birkaç polis fazlaca meraklı davranmıştı. Yumuşak topuklular da arada sırada burunlarını bu işlere sokmaya çalışırlardı ama sonuç alamazlardı. Çitin diğer tarafındakilere gelince; arada her zaman iki taraflı oynamak isteyenler çıkardı. Seni bir tarafa çekmek için ellerini ceplerine atarlar, sonra sana sahip olduklarını düşününce de, boğazını sıkmaya çalışırlardı. Özellikle de, seni kapana kıstıracak kadar bilgiye sahiplerse...

Simon Tipper gibi herifler. Black Dogs'un lideri, aptal, açgözlü ve ölü herif. Marcus Brooks'un da olaya dâhil olması, bu noktada gerçekleşmişti.

Skinner, biraları salona götürürken, ayağı takıldı ve başını kapının kenarına çarptı. Tek dizinin üzerinde doğrularak, bir eliyle başını kontrol etmeye, diğeriyle de pantolonuna dökülen biraları temizlemeye çalıştı. Gözlerini yukarı kaldırınca, o tamdık yüzün tam karşısında durduğunu gördü.

Elinden akan kanlar, halının üzerinde birikiyordu. O anda, ayağının bir yere takılmadığını kavradı.

Kafasını da vurmamıştı.

Oda, birdenbire dayanılmayacak bir sıcaklığa kavuştu. Beyninin içinden bir beyazlık geçiyor, dili konuşmaya çalıştıkça ağzında şişiyordu. 'Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?'

Nefes almaya çalışırken, kokunun daha da arttığını fark etti. Sidik kokusuyla karışık, kendi kanının bakırımsı kokusu.

'Evet, gerçekten yapmak zorundayız.'

Ama bu sözler, Skinner'ın kulaklarına kadar ulaşamadı. Çekicin ikinci kez başına inerken çıkardığı ses, her şeyi bastırmıştı.

Limitsiz turnuvada son dörde inmişti. "Yaşlı hanım" olarak oynadığı bu elde, Thorne bahsi 10 dolar arttırmış ve Number1Razr'ın ne yapacağını beklemeye başlamıştı. Diğer sandalyede 'turan, kel ve iri yarı, Hawaii gömlekli, ağzındaki sigarı durmaksızın çiğneyen figüre takıldı gözleri. Thorne, elinde olmadan Nicklin'i anımsadı. Bu adam da, kendinden fazlasıyla emin ve anlaşılması zor bir tipe benziyordu. Tek fark; bu çizgi karakterin çok daha sağlıklı olmasıydı.

Number1Razr, isminden de bekleneceği gibi; Thorne'un blöfünü gördü ve parsayı topladı.

Treni Paddington'a vardığında, ofise gitmek için geç kaldığını gören Thorne, Brigstocke'e telefonda bilgi vermişti. O konuşmadan beri, DCI'ın ses tonunu yanlış yorumladığını düşünmek istiyordu ama, patronunun Skinner'ın o iki polisten biri olduğunu duyunca içinde bulunduğu hali, şüpheye yer bırakmayacak gibiydi. Brigstocke konuşmaya başlamadan önce, uzun bir sessizlik olmuştu. 'Hapisteki bir seri katilin söyledikleri üzerine mi bu sonuca vardın?'

'Bana yalan söylemesi için sebep yok.'

'Sebebe ihtiyacı yok.'

'Ama çok mantıklı,' demişti Thorne.

Yine bir sessizlik. 'Bunu yarın konuşalım.'

Thorne'a bu konunun üzerine yatıp uyuması gerektiğini söylemişti. Skinner'ın, evinin önündeki polis koruması sayesinde, huzur içinde uyuduğundan emin olduğunu; o gece için zaten yapacakları bir şey olmadığını ve Stuart Nicklin gibi "güvenilir" şahıslar tarafından yapılan

suçlamalar doğru olsa bile, Skinner'ı öldürülmekten kurtarmak için bir yararı olmayacağını, Thorne'un buna kafa yormaması gerektiğini söylemişti. Thorne, konuyu uzatmamıştı. Brigstoeke'ün kafasında bir sürü problem olduğunu biliyordu ama bunları anlatmak isteyip istemediğini sormak bile anlamsızdı.

Düşük bir çift açtığında, Number1Razr oyuna girdi ve parlak ceketli bir zenci tarafından cisimlendirilmiş The Big Slick'le oynamaya başladı.

Thorne, Brigstocke'nin fikirlerine uyarak defalarca hareket ettiğini biliyordu ve her seferinde de haklı çıkmıştı.

Ama bu sefer, DCI'ın kabul etmek istememesine karşın, Thorne Brooks'la bir ilişkisi olan Nicklin'in doğruları söylediğini biliyordu.

Poker masasında, Slick bir çift on gösterdi ama Razr'ın floşu, onu oyundan attı. Thorne, ekranın köşesinde beliren mesajı gördü: Güle güle zenci!

Thorne, bir çizgi karakterin bile ırkçılığa kurban gitmesine niye bu kadar sinirlendiğini, kendi de bilmiyordu.

Number1Razr'ı sırf bu hareketi yüzünden oyundan atmaya karar verdi.

İkisi de sonraki üç eli erken bitirdiler. Sonra, elinde biriktirdiği iyi kâğıtlar ve daha gelecek olan iki tane kâğıtla, Thorne kendini 8-9, 10-vale-kız'la otururken buldu. Bu kadar acele etmemeliydi, biliyordu ama yine de bahsi arttırdı ve ekrana bir mesaj yazdı: Gel bakalım ırkçı herif...

Number1Razr blöfü gördü ve bahsi kabul etti. Thorne da hemen girdi oyuna. Tüm kartlar açıldığında, rakibinin elinin ondan iyi olduğu ortaya çıktı. Sona kalan iki kartın da bir yararı olmayınca, Thorne turnuvayı üçüncü sırada bitirdi.

Sonradan, yatmak için hazırlanırken, aptallık ettiğini düşündü. Oyuncuların birbirlerinin damarına basmak için bilinçli olarak öyle laflar ettikleri bilinirdi. Rakibi moral açısından çökertme taktiğiydi bu.

50 dolar kaybetmişti ama bir ders öğrenmişti en azından. Oyun eğlenceli geçmişti, bittikten bir saat sonra bile, heyecanı gitmemişti üzerinden.

Thorne bu oyunu seviyordu ama en iyi tarafı, bitince onu bekleyen biri olmasıydı.

Bebeğim,

Bu gece ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum, bir şey fark edeceğini de sanmam. Ama sana yemin ederim ki; bir ayağımı diğerinin önüne nasıl koyduğumu bile bilmiyorum, çünkü sanki kafamın içi pamuklarla doldurulmuş gibi. Bunun daha iyi olduğunu, evde oturmaktan çok daha yararlı olduğunu söylediğimi de hatırlıyorum ama bu gece tek düşünebildiğim; uykuydu. Ne kadar uyumak istediğim ve uyumaktan ne kadar korktuğum. Biliyorum ki; uyuduğum zaman, bu uzun sürmeyecek ve birkaç saat sonra kendimi bok gibi hissederek uyanacağım.

Sanırım, hatırlayamadığım rüyalar görüyorum. Yani normal olanlardan daha beter rüyalar. O kadar ki, gerçekten başıma bir felaket gelmeden evvel, bir hayatta kalma içgüdüsü beni adeta uyandırıyor. Sonunu görsem, neler olacağını da bilmiyorum. Hatırlayabildiklerim zaten yeteri kadar kötü. Sen ve Robbie'yle ilgili; olanlarla ilgili. Daha da beteri; bazılarında eski zamanları görüyorum, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Ama kâbusun içindeyken bile bunun rüya olduğunu anlıyorum ve uyanınca, bu daha da canımı acıtıyor. Sanki yine Long Lartin'deyim ve o polisler gelmiş ve bana size olanları anlatıyorlar.

Bundan söz açılmışken... O polislerden biri öldü. Yani daha önceki polislerden; hani beni hapse gönderenlerden biri. Ama şimdi araya başkaları da girdi. Benimle ilgisi bile olmayan işler dönüyor, kontrolü kaybetmiş gibi hissediyorum kendimi.

Ama merak etme, detayların önemi yok. Sen zaten hiçbir şeyin detayına takılmazdın, tabii eğer işin içinde bir çanta ve ayakkabı yoksa!

Ama durmayacağım. Sana sadece bunu söylemek istedim. İşler ne kadar karışırsa karışsın, başladığımı bitireceğim. Ve evet, bir türlü yerine takamadığım rafları hatırlıyorum ve banyonun bir senedir tamamlayamadığım fayanslarını da. Benim başladığım bir işi bitireceğim fikrine gülüyorsundur şimdi.

Önemli değil, yeter ki seni gülerken görebileyim...

Pekâlâ, yine yatma vakti geldi. Dolaptaki tüm ilaçlara bakacağım ve denemediğim bir tane varsa, onu alacağım. Belki de bir ilaç kokteyli hazırlamalıyım kendime. Oğlanı benim için sıkıştır. Ve kendini de, bebeğim.

Marcus XX

12

Camden Market, Londra'nın en önemli turist atraksiyon merkezlerindendi; ülkedeki dördüncü büyük satış bölgesi olup, bazı kaynaklara göre her haftasonu 100 bin kişiye ev sahipliği yapıyordu. Thorne, Mornington Crescent istasyonundan Camden Lock'a doğru yavaşça ilerlerken, hayatında bu sayının İki katı kadar ekildiğini düşünüyordu.

Noel'e kadar sadece 42 alışveriş günü kalmıştı.

Yüzünü buruşturarak, birkaç ufak omuz darbesiyle kalabalığı yardı. 'Sana bunun çılgınlık olduğunu söylemiştim.'

'Fazla konuşma, dede...'

Louise, yıllardan beri buraya gelmediğini söyleyerek, birkaç gün önce bu geziyi yapmalarını önermişti. Ardından, Hendricks de plana dâhil olmuş ve olay kontrolden çıkmıştı. Üçü, önce kahvaltı için metro istasyonu yakınlarında bir kafede buluşmuşlardı; otururlarken, Primrose Hill'e yürüyüş yapma ya da Marine Ices'a gitme lafı geçmişti.

En azından, kafalarını dağıtacak bir aktivite olurdu, bu.

Thorne'a Marcus Brooks'u düşünmeden geçireceği birkaç saat fırsatı veren, pekâlâ siyah deri ceketler ve çeşit çeşit takma saçlar arasında yolunu bulma çabası olabilirdi. Ne kadar çok insan varsa, o kadar çok sahte antika ve tabak çanak satılıyordu. Kendini, bu gibi yerler için fazlasıyla yaşlı hissederek, her hafta pazardan sonra söylene söylene mekânın pisliğinden ve temizleme çabasından bahsedenleri düşündü. Kafası bunlarla doluyken; ölü motorcular ve yoldan çıkmış polisler kimin umurundaydı ki...

Yarım saat sonra, Thorne ayrılmalarını önerdi. Kendisi, Stables'deki eski CD'ler satan dükkânlara bakmak istiyordu. Belki birkaç tane Cash bulurum ümidi içindeydi; onda olanlar sadece eski, plastik kaplı plaklardı. Aslında, tek basmayken Marcus Brooks olayına daha rahat konsantre olacağını biliyordu. Nicklin'in yönlendirmesiyle bu işe girişen Brooks kadar, Skinner ve arkadaşını da düşünmek istiyordu. Aslında, altı yıl önce başlayan bu felaketler zincirini baştan sona kurgulamaktı niyeti.

Dörtyol ağzında kıstırılan bir kadınla çocuk hakkında; kurallara uyarak yaşayan ve intikam saatinin bir gün geleceğine tüm kalbiyle inanan bir adam hakkında.

Durmak bilmeyen bir kısırdöngü hakkında...

Kalabalık bir kaldırımda oturmuş kahve içen Louise ve Hendricks'le buluştuğunda, onlara işe gideceğini haber verdi. Aslında o gün için izinliydi; başka ekipten bir Di onun yerine geçmişti.

Louise, bu işe bozulduğunu belli etti. Olayın o olmazsa dağılmayacağını söyledi. Thorne da, kendisi de onun yerinde olsa aynı şekilde davranacağını hatırlattı.

'Evet, eğer mecbur kalsaydım' dedi Louise.

Hendricks ellerini havaya kaldırdı. Aaah, aile kavgası...'

Louise, ona kötü bir bakış fırlattı; belli ki bu konuyu kapatmaya hazır değildi.

'Siz ikiniz kalabilirsiniz,' dedi Thorne.

'Öyle mi? Çok teşekkürler.'

'Bunun için vaktim yok.'

'Elbette, hemen git,' dedi Louise. 'Zaten diğerleri de sen gidene kadar orada şaşkın şaşkın bekleyip, ne yapacaklarını düşüneceklerdir.'

Thorne, biraz yardım almak; ya da en azından "kadınlar işte" bakışı yakalayabilmek amacıyla Hendricks'e baktı ama o sadece kafasını kahve bardağına gömmüş, içine bakıyordu. Thorne, umutsuzca Louise'e baktı: 'Bunu yapmayacaktık, hani.' 'Buna karar verdiğimizde, ben senin sadece "özverili" bir polis olduğunu sanıyordum,' dedi Louise. 'Sadece işinden hoşlandığını düşünüyordum.' Tek elini göğsüne bastırdı. 'Ben de işimi seviyorum ama işim için hayatımı değiştirmiyorum...'

Metro istasyonuna yürürken, Thorne birden fazla insana, yolundan yeteri kadar hızlı çekilmedikleri için küfür etti. "İşi için hayatını değiştiren" adam tanımlaması o kadar canını sıkmıştı ki, onunla aynı kaldırımda yürüyenler bile suçlu gözüküyordu gözüne.

Bilet standında beklerken, fazla kilolu, sıcak gülümsemeli ve sarı saçları düzgün bir şekilde yandan ayrılmış bir adam yanma yaklaştı.

'Sonsuza dek yaşamak istiyor musunuz?'

'İyi fikir,' dedi Thorne.

Adam, Thorne'un eline bir kâğıt tutuşturdu. 'İsa'yı hayatınıza sokun.'

'Her zaman bir çıkar olur zaten,' diye mırıldandı Thorne.

Thorne'un arkasından bakan Louise, kızgınlığının arasından ufak bir pişmanlık hissinin çıktığını fark etti. Ne de olsa, olay Thorne'un kucağına

düşmüştü. Kendisinin de böyle zamanları olmuştu. Ama suçluluk duygusu, öfkesinin azalmasıyla beraber, yerini bir burukluğa bıraktı. Thorne, onun kendini suçlu hissetmesine sebep olmuştu.

Zaten sabahtan beri -Thorne o gün üç kişi olacaklarını söylediğinden beri-canı sıkkındı.

Hendricks'i çok seviyordu. Nasıl sevmezdi ki? Ama bir Pazar gününü de, Thorne'la baş başa geçirmek istemişti. Aynı gün izinli oldukları o kadar nadirdi ki, neredeyse bir elin parmaklarını geçmiyordu. Beraber huzurlu bir gün geçireceklerini, belki de ilişkileri hakkında biraz konuşabileceklerini ümit etmişti.

Daha konuşmaya fırsat bulamadıkları o kadar çok şey vardı ki... Hendricks'e baktı ve yüzünü buruşturdu. 'Salak...'

Hendricks başını eğdi, sonra gözlerini kırpıştırarak, Louise'e baktı. Kadınsı bir sesle konuşmaya başladığında, her tarafı piercing'li bir Prenses Diana gibiydi. 'Olay şuydu... bu ilişkide üç kişi vardı ve... anlarsınız ya, biraz fazla kalabalıktı... Ben, o ve Metropolitan Polisi.'

Louise gülümsedi. 'Sadece işi değil.'

Hendricks omuzlarını silkti; umursamazca başını salladı. Kahvelerini bitirdiler. 'Ne yapmak istersin?'

Louise eve gitmek istiyordu. Kendi başına kalmak, umutsuzluğuna nefes aldırmak istiyordu.

Eşofmanlarını giymek ve sıcacık evinde yorulana kadar koşturmak istiyordu. En azından, bu ilişkiye devam edip etmeyeceğine karar verene kadar...

'Lou?'

Çantasına uzandı. 'Bence, alışverişe devam etmeliyiz. İhtiyacımız olmayan birkaç şey alıp, sonra da kocaman birer dondurma yemeliyiz.'

Marcus Brooks'u yakalama çalışmaları son hızla sürüyordu...

Nicklin'den alınan bilgilerle her iki olay yerinden gelen parmak izi sonuçlan birleşince, ekip ve ekibin tüm olanakları, aynı hedefe kilitlenmiş durumdaydı. Skinner video kayıtlarının yollandığı yer, cep sitesi istihbarat servisi tarafından, Shepherd's Bush Green civarı olarak belirlenmişti.

'İlk mesajın yollandığı Acton'dan bir mil kadar doğuda,' dedi Samir Karim. 'Hodson mesajının hastaneden yollandığını biliyoruz ama belki diğer ikisi, evine daha yakın bir yerden yollanmıştır.'

'Belki...'

'Birkaç mesaj daha gelse...' Karim A-Z'nin büyütülmüş kopyasını uzattı. Gerekli siteler kırmızıyla işaretlenmişti. Marcus Brooks'un ilgili olduğu yerler, şu an itibarıyla iki kırmızı noktadan fazla değildi. Üzerinde çalışılacak fazla bir şey yoktu ellerinde.

Kapıdan içeri adım attığından beri, Thorne'un masasından çeşit çeşit kâğıtlar ve dosyalar geçiyordu: Çıktılar, diyagramlar, izin belgeleri, notlar ve haritalar. Marcus Brooks'un nerede olmadığına dair kâğıt üstüne kâğıt.

Öldürmeye başlamadan önceki birkaç ayda, nerede neler yaptığına ilişkin raporlar. Bilinen son adresin detayları: Angela Georgiou ve oğulları Robert'le birlikte yaşadığı ev; artık kapalı ve kilit vurulmuş haldeydi. Son üç aydır tüm mobilyaları elinde tutan şirketten gelen mal dökümü: kira yıllık ödenmişti ve tüm para nakit olarak verilmişti. Brooks'un şartlı tahliye memurundan ve yerel sosyal servisten gelen bilgiler: Her hafta, yapmakta zorunlu olduğu gibi gelmiş ve imzasını atmıştı; ayrıca üç ay önce ortadan kaybolmasına kadar, iş bulma kurumlarına düzenli olarak başvurmuştu. Wales'de oturan ailesinden gelen bilgiler de aynı zamanlarda son buluyordu: Üç ay önce, telefon irtibatları kesilmişti.

Kredi kartları ve mağaza kartları, DVLA, oy verme kartı, sigorta kartı da aynı zamanlarda durmuştu.

'Bir yerde ayağı kayacak,' dedi Thorne.

Karim, umutsuzlukla başını salladı. 'Ama şu ana kadar, özellikle cep telefonu olayında çok akıllıca davrandı. Bence, radarın altından uçmak konusunda bir hayli usta.' Thorne da aynı sonuca varmıştı. Brooks gibi suçlular, bu tip bilgileri çok erken yaşlarda öğrenmeye başlarlardı. Cezaevi de, bunları hayata geçirmekteki en uygun okuldu.

Özellikle de, Stuart Nicklin gibi koğuş arkadaşları varsa...

'Para kazanmak için bir şeyler yapıyor olmalı.'

'Nakit,' dedi Karim.

Ama nereden buluyor?' Thorne aceleyle Brooks'un banka ve kredi kartı dokümanlarına göz attı ama paranın kaynağına dair bir ipucu bulamadı.

'Belki biraz birikmiş parası vardır, ama biz olmadığını ve bir yerlerden para bulmak zorunda kaldığını farz edelim.' Karim, masanın üzerinden,

içinde bir CD olan plastik bir kap uzattı. Thorne, kabın üzerinde yazılı isme baktı, CD'yi çıkardı ve bilgisayara taktı. Karim, devam ediyordu:

'S&O'dan bazı isimler aldık. 90'ların ortalarında, Brooks'un şoförlük yaptığı firmalardan birine ulaştık.' Ekranda bir görüntü belirdi: bir sorgulama odasında çekilmiş, siyah-beyaz ve zaman ayarlı bir kamera kaydı. Karim, kendisi ve Andy Stone'un karşısında oturan adamı işaret etti. 'Bu adam, yeni dostun Bannard a yıllardır kan kusturuyor.'

'Çok çekici,' dedi Thorne. 'Burası neresi?'

Karim, parmağını dışarı doğru uzattı. 'Colindale. Ben ve Andy ilk olarak onunla biraz sohbet etmiştik.' Bilgisayarın mouse'una uzandı ve hızlı ilerleme düğmesine basarak, gelmek istediği bölümde durdu. 'İşte burası...'

Thorne, sesi yükseltti. Sorgulanan adam, -kısa boylu ve yaşlı biriydi ve kapkara, boncuk gibi gözleri vardı- kendisi hakkında konuşmaya bayılıyor gibiydi. Dudaklarından çıkan sigara dumanları arasında, Glaswegian aksanıyla tükürür gibi konuşuyordu.

'Brooks'a borçlu olan çok insan var, anlıyor musunuz? Onu cinayetten içeri attırdıklarında, polislerle bir anlaşma yapabilirdi. Yani ispiyonlama karşılığında, cezasından bir ya da iki yıl düşülebilirdi ama o bunu kabul etmedi.'

Stone, kendini tutamamıştı: 'Senin tam tersin yani, öyle değil mi?'

Adam, bu lafı üzerine alınmışa benzemiyordu. 'Çıktıktan sonra para isteyebileceği çok fazla insan vardı. Onun ağzısıkı olduğunu bilen ve yardım etmekten memnun olacak kişiler.' Adam, sigarasından derin bir nefes çekti ve kameranın olduğu noktaya bakarak, gülümsedi. 'Şimdi hepsi, ona bir iyilik yapmak için sıradadırlar. Hele de onun hallettiği o başbelalarını duyunca...'

'Brooks'un bir bankaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum,' diyen Karim, CD'yi durdurdu.

Brigstocke, kapıyı vurmadan içeri dalınca, Karim hemen toparlandı. İkisinin yalnız konuşacaklarını tahmin etmişti.

Thorne, kapı kapanırken 'teşekkürler, Sam,' diye seslendi.

Brigstocke, Kitson'un masasına kollarını dayadı. 'Nasıl gidiyor?'

Thorne, masasının üzerindeki kâğıtları düzenledi. 'Görünüşe göre, Brooks planlarım yaparken hiçbir yanlış harekette bulunamamış ama sonra birden ortadan kaybolmuş. İşimizi hiç de kolaylaştırmıyor... daha doğrusu,

kurbanlarının kim olduğunu belirlememize yardımcı olmak dışında. Ve potansiyel kurbanlarını. Ama sonunda yakalayacağız...'

Brigstocke başını evet anlamında salladı. 'Neden "potansiyel" dedin? Neden birdenbire bize videolar yollamaya başladı. Yani öldürmeden önce?'

'Bir psikiyatr olsa, kesinlikle onu bulup durdurmamızı istediğini söylerdi.'

'Sen ne diyorsun?'

'Bence bizimle dalga geçiyor.'

Brigstocke, sanki bu yorum üzerinde düşünüyormuş gibi, biran sessiz kaldı. 'Aslında ben senin neler yaptığını sormuştum.'

'Anlamadım?'

'Demin, nasıl gidiyor diye sorduğumda, sadece beş dakika bile olsa iş dışında bir şeyden bahsetmek istedim.'

Thorne bir kahkaha attı. 'Louise'le mi konuştun yoksa?'

Brigstocke anlamadı ama yine de gülümsedi. En azından DPS geldiğinden beri, ilk defa yüzü gülüyordu. Ama yine de, Brigstocke m ne durumda olduğunu sormaya cesaret edemedi Thorne. Ya da, ona yollanan 9. Kural'ın içeriğinin ne olduğunu.

Thorne, Russell Brigstocke'i yıllardan beri tanırdı. Kazısını ve çocuklarını da tanımış, defalarca evlerinde yemek yemişti. Bu kadar yıl sonra, hepsi silinmiş gibi geldi ona.

'Pekâlâ.' Brigstocke, bir sandalye çekti. 'Bu Skinner olayı. Suçlamalar...' Thorne bekledi. 'Sadece dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum. Cezaevinde verilen ifadeler çoğu zaman başımızı belaya sokar.'

'Biliyorum—'

'Bu arada nasıl bir manyakla uğraştığımızı da unutma.'

'Bunu unutmam imkânsız zaten,' dedi Thorne. 'Ama Nicklin'in bana söylediği her şey, akla yatkındı.

Belki sonuçta bir şey çıkmaz ama Marcus Brooks'un Skinner ve diğer polis tarafından cinayetle suçlandığına inandığı kesin. Altı yıl önce, oyuna getirildiğini düşünüyor ve bunun için de onların ölmeyi hak ettiğine karar vermiş. Nicklin doğruyu söylemediyse de, bir araştırmaya değer bence.'

Brigstocke gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin bir kenarını çekerek, temizledi. 'Ben Paul Skinner'ı tanıyorum, Tom.'

Thorne gözlerini açtı. Brigstocke'nin gömleğini pantolonunun içine sokmasını izlerken, neyi kastettiğini anlamaya çalışıyordu.

Onu, yoldan çıkmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum?

Onu tanıyorum ve eğer yoldan çıkmışsa, bu durum benim için de çok utanç verici olacaktır?

Onu tanıyorum, o yüzden bana bir iyilik yap ve olayı kapat...

Thorne, o anda aklındaki soruyu sormaya karar verdi. 'DPS'nin Cuma günü seni görmeye gelmesiyle, bu konunun bir ilgisi var mı?'

Belki de camları yeni temizlendiği içindi ama, Thorne birden Brigstocke'nin gözlüklerinin ardından, gözlerinin parıldadığını gördü. Sırtını dikleştirdi. Sesi, kısık ama tehlikeliydi. 'Neden olsun ki?'

'Russell...'

'Neden bir an için bile bunun ilgisi olduğunu düşündün ki?'

Thorne'un o anda tek yapabileceği şey, zararı en az hasarla atlatmaya çalışmaktı. Sorduğu sorunun tamamen masumane olduğunu, onun son günlerde neşesinin olmadığını gördüğünü ve endişelendiğini, başka bir amacı olmadığını söyledi. Bir de tabii, eğer Brigstocke konuşmak isterse, her zaman dinlemeye hazır olduğunu ekledi.

'Nasıl istiyorsan öyle yap,' dedi sonunda Brigstocke. 'Bu mesajları alan sensin. Bir şey seni bu işin içine çekti ve sanırım sen de bu olaya ciddiyetle yaklaşıyorsun. Skinner'la ilgili olarak...' Başını önüne eğdi ve pantolonundan bir iplik çekermiş gibi yaptı.

Sonraki birkaç dakika, Brigstocke'nin dediğini yaptılar ve olay hakkında değil, başka konularda konuşmayı becerdiler. İlk birkaç kahkahadan sonra, aralarındaki gerginlik de yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Eski ortak iş arkadaşlarıyla ilgili birkaç anı, çocuklar ve The Bill'in son sayısı. Thorne, masasının çekmesinden, The Job'un son sayısını çıkardı ve Holland'ın masa tenisi kupasıyla biraz dalga geçtiler.

Sohbetleri, Thorne'un umduğundan iyi bitti. Ama tam Brigstocke kapıdan çıkarken, Thorne ona seslendi.

'Russell, hâlâ bana ne demek istediğini anlayamadım.'

Brigstocke, içindeki nefesi abartılı bir hareketle dışarı bıraktı. 'Sana benim söylediğim bir şey, ne zaman fikrinde değişiklik yaptı ki?'

Üzerinde uzun süre düşünmek istemediği için, -dostluk hakkında endişelenmek, borçlar, iyilikler ve atılan köprüler-Brigstocke gittikten hemen sonra, Thorne Albany Street polis istasyonunu aradı.

İnsan Kaynaklarına bağlanmak istediğini söylerken, en ciddi ses tonunu takındı ve gülmemek için kendini zor tuttu. Sivil görevliyle birkaç dakika sohbet ettikten sonra, ismini ve tutuklama kartı detaylarını, ayrıca e-posta adresini ve faks numarasını vererek, Dedektif Paul Skinner adına kayıtlı olan Kişisel Bilgi Denetleme Sistemi dosyalarına giriş izni istedi. Görevli PIMS dosyalarına girerken, o da kafeteryaya kısa bir ziyarette bulundu. Daha aldığı kahveyi bitiremeden, Olay Odasındaki faks makinesine, istediği bilgiler hızla gelmeye başlamıştı bile.

Thorne, kısaca gelen kâğıtlara göz attı.

30 yıllık polislik hayatı boyunca, Paul Skinner'la mesleki açıdan ilgisi olan her olay, sırayla önüne dizilmişti.

Tarihler ve yerler, önemli operasyonlara katkıları, katıldığı kurslar ve edindiği deneyimler. Skinner önceki sabah Thorne'la konuştuğunda, 2000 yılında Flying Squad'da DS olduğunu söylemişti Bu da, kâğıtlarda görülüyordu. Yani, Marcus Brooks'un tutuklanmasıyla aynı tarihlerde. O zamana kadar, değişik ünitelerde de görev almıştı. AMİP East Murder Squad ve çalıntı araç ünitesi de bunlara dâhildi. Avrupa ülkelerine yoğunlaşan uyuşturucu bölümünde de, üç yıl kadar aktif olarak yer almıştı.

Hakkında hiçbir şikâyet ve ceza alma durumu yoktu. Buna karşın; bir tanesi tehlikeli bir silahlı soygun çetesinin yakalanmasında gösterdiği cesaretten dolayı olmak üzere, iki kere ödül almıştı. Thorne, Skinner'ın DPS tarafından yapılan "dürüstlük testi'ni de iki defa geçtiğini okuyunca, biraz şaşırdı. Bu testler, aptalca denecek kadar kolay durumlardan -mesela bir araba içine bırakılmış yüklüce miktar uyuşturucu-aylar boyu bir oyun gibi sürdürülen ve birçok memurun test edildiği ciddi durumlara kadar değişebiliyordu. Eğer teste tabi tutulan polis sınıfta kalmazsa, çoğu zaman testten haberi bile olmuyordu. Gerçi Yolsuzluk Karşıtı Ekip, son derece yaratıcı olmaya çalışıyordu ama, zaten yoldan çıkmış olan polisler, bu testlerin kokusunu bir mil uzaktan alıyorlardı.

Bildiği kadarıyla, Thorne hiç teste tabi tutulmamıştı. Ama başına gelse, geçebileceğinden de emin değildi. Birkaç biradan sonra, dinleyen

herkese şunu anlatabilirdi: Bu test, önüne çıkan birkaç poundu cebe indirmekle ilgili bir durum değildi; sınırlarla ilgiliydi ve hep de öyle olmuştu. Kendi sınırlarını çizdiğin zaman, kötü taraftakilerin geçişine izin verece miydin, yoksa savaşacak mıydın? Tecrübe kazandıkça, iki tarafın sınırları birbirine yaklaşacak mıydı? Ve, kötü tarafa gözlerin ve bilincin açık olarak, doğru sebepler için mi geçecektin, yoksa farkında bile olmadan, başkaları tarafından sürüklenmene izin mi verecektin?

Raporu bir kere daha okurken, iç sıkıntısının arttığını hissetti. Brooks, iki polis tarafından oyuna getirilmişti; demek ki bu bilgilerin işe yaraması için, aynı zamanlarda aynı işleri yapmış bir başka polis daha olmalıydı. Bunu da, yeni bir PIMS kaydıyla öğrenebilirdi. Skinner'ın bir noktada mutlaka Richard Rawlings'le çalışmış olduğuna emindi ama bir dönem Russell Brigstocke'le da çalıştığını biliyordu Thorne. Bu kadar uzun süreli bir kariyerde, adamın beraber çalıştığı bir sürü insan olmalıydı. Thorne'un aklına yatan isimler olsa da, kesin bir sonuç elde etmesi mümkün görünmüyordu. Skinner'ın Brooks'a tuzak kurmak için birlik olduğu polis, yakın arkadaşı olmayabilirdi de. Belki de sadece aynı pub'da oturup içtiği birisiydi. Ya da

Skinner'ın bir partide tanıştığı biri. Beraber masa tenisi oynamış da olabilirlerdi...

Thorne, içine derin bir nefes çekti.

Bu ismi bilinmeyen adamın, hatta her iki adamın da tehlikeli olduğunu varsaymak durumundaydı. Marcus Brooks'u cinayetle suçlamışlardı, ama belki de Skinner ve partneri, çok daha karanlık işlere bulaşmış olabilirlerdi.

Birisi Simon Tipper'ı öldürmüştü, mesela...

Thorne önünde duran bilgilere baktıkça, kafası daha da fazla karışıyordu. Nereden başlaması gerektiğini bilemiyor, ya da işini kolaylaştırmak için neye ihtiyacı olduğunu kestiremiyordu. Normal polislik görevlerinde bile zorlandığı zamanlar oluyordu; kaldı ki bir DPS gibi düşünmesi, ondan beklenemezdi. Kendini kapana kısılmış mı, yoksa rahatlamış mı hissetmesi gerektiğini bilemiyordu.

Yvonne Kitson içeri girdiğinde, Thorne masasındaki PIMS raporlarını bir kenara kaldırdı.

'Senin çıktığını sanıyordum,' dedi Yvonne.

'Buradan uzakta kalamıyorum.'

Yvonne, onun ne demek istediğini anlamış gibi başını salladı. 'Benim sevgilim evde erkek arkadaşlarıyla maç seyrediyor ve çocuklar da şu sıralar tam bir baş belası halindeler. Senin mazeretin ne?'

'Louise çalışıyor.'

'Nasıl gidiyor?'

Thorne, bir saat önce Brigstocke'yle yaptığı konuşmayı hatırladı. O konuşma ve Paul Skinner'ın dosyalarını istemesi haricinde tüm olayları, Kitson da Thorne kadar biliyordu. Bu yüzden, Kitson'un sorusunun

Brooks olayıyla ilgili değil, özel hayatıyla ilgili olduğunu düşündü.

İyi,' dedi. Louise'in hâlâ ona kızgın olup olmadığını merak ediyordu. 'Harika gidiyor...'

Kitson, memnun olmuşa benziyordu.

Thorne, onun masasındaki bazı kâğıtları karıştırdığım ve okumaya başladığım gördü. 'Sen hâlâ tek popoyla iki ata birden mi binmeye çalışıyorsun?'

Yvonne kafasını kaldırdığında, suratında ekşi bir ifade vardı. 'Günlerdir ilk defa Sedat cinayetiyle ilgili gelişmelere bakabiliyorum.'

'Ve?'

'Ve, keşke evde kalsaydım diyorum.'

'O esrarengiz kadın geri aramadı mı?'

'Salı gecesi Crimewatch'da bize beş dakika ayırdılar,' dedi Kitson. 'Bakalım kadını araması için ikna edebilecek miyiz?'

'Sen mi çıkacaksın?'

'Başkasını bulamadılar.'

'Futbol maçı olmazsa ve Animal Hospital ve Watercolour Challenge'ın tekrarlarını vermezlerse, o akşam seni izleyeceğim...' Bir saat boyunca, birbirlerine Crimewatch hikâyeleri anlattıktan sonra, fazlaca bronzlaşmış program sunucusunun dedikodusunu yapmaya başladılar. İzleyicilere ''iyi uykular'' demesindeki dehşet verici hava; onlara korkunç bir suçun kurbanı olmalarının az olduğu hissinden çok, yakında ölecekleri havasını yaratıyordu. Kitson, o salak herifi Olay Odasına veya bir otopsiyi izlemeye götürüp, yüzünün o renginin atmasını izlemek istediğini söyledi.

Thorne, iyi bir dayağın daha yerinde olacağını düşünüyordu.

Dışarıda gün hızla kararıyordu. Camın dışından görünen Hendon, parlak bir nakış işlemesi gibiydi Brent Cross'tan geçen ya da kuzeyden M1'e çıkan arabaların farları, bastıran karanlıkta birer göz gibi yanıyordu. Ama Thorne, kendinde toparlanıp eve gidecek enerjiyi bir türlü bulamıyordu. Louise'i aramak ve tartışmaya devam etmek de istemiyordu. Günün sonunda, Kitson'la ikisi erken bir akşam yemeği yemeyi kararlaştırdılar. Royal Oak'a mı yoksa en yakındaki Çin restoranına mı gideceklerini tartışırlarken, ana kapıdan gelen telefonla, Thorne'a bir ziyaretçisi olduğu bildirildi.

Canı istediğinde çok belalı olabilen Brian, Tony Blair'i bile kimlik göstermeden içeri sokmazdı. Ama görevi boyunca kapısından o kadar değişik rütbeden polis geçmişti ki, genelde gelenin nereden olduğunu bir bakışta anlardı.

'DPS'den,' dedi Brian.

Ah, harika. Emin misin?'

'20 pounda bahse girerim ki, Karanlık Taraftan geliyor.'

Thorne, onunla bahse girilmeyeceğini, çoktan öğrenmişti. 'Colindale'den mi yani?'

'Hayır, buranın yerlisi değil. Paltosu fazla şıktı.'

'Brian, sen kapıda harcanıyorsun.'

'Seni resepsiyonda bekleyeceğini söyledi...'

Thorne telefonu kapatınca, Kitson, 'birdenbire çok popüler olduk,' dedi. 'Belki de geçen gün gelen DCI adamlarından biridir.'

Thorne ona, Brian'ın öyle düşünmediğini söyledi. Ama her kimse, ısrarlı biri. Pazar günü saat beşte geldiğine göre.'

'Bizim kadar işle kafayı bozmuş biri. Ya da kimsenin bir Pazar gününü beraber geçirmek istemeyeceği kadar sevilmeyen biri.'

Thorne, mümkün olduğunca çabuk geleceğini söyledi. Ceketini aldı ve Kitson'a yemek için bir yer seçmesini söyledi.

' Merdivenlerden hızla inerken, yeni döşenmiş halı kokusu, onu yine çocukluğundaki tam hatırlayamadığı zamana götürdü.

Can sıkıntısı arttı.

Normal vatandaşlar, ortada bir sebep yokken bile, polisle konuşurken genelde bir suçluluk duygusu içinde olurlar. Polisler de, aynı durumu

Profesyonel Standartlar Direktörlüğüne bağlı görevlilerle konuşurken yaşarlar.

Thorne Becke House'un en alt katma indiğinde, hafızasını sonuna kadar zorlamaktaydı. Nerede hatalı davrandığını bilmek istiyordu.

13

Karanlıkta, gösteri alanının içinden geçip, HGV test bölgesinin kenarından ve atletik arenanın etrafından dolandılar.

'Ben askeriyede öğrenciyken, burası bana çok daha büyük gözükürdü.'

'Ne zamandı?' diye sordu Thorne.

'18 yıl önce buradan ayrıldım.'

Bu bilgi, Thorne'a Dedektif-Komiser Yardımcısı Adrian Nunn'un yaşım söylemese de, ilk izlenimine uygun olarak, 30'ların sonunda olduğunu doğruladı.

'Siz?' diye sordu Nunn.

'Çok daha fazla...'

Beş dakika önce, Thorne Becke House'un resepsiyon alanına girip, konuğunun elini sıkarken, kapıdaki Brian'ın tahmininin doğru olduğunu düşünmüştü.

Düşüncesi, hâlâ geçerliydi.

Yolsuzluk Karşıtı Ekip, sadece Met içindeki ağır suçlarla ilgilenirdi. Nunn'un kendini tanıtırken söylediklerinden, bunun basit bir disiplin olayı olmadığı belliydi. Salağın biri sahte harcama fişi doldurduğu için gelmemişti buraya. Birisi, büyük ölçüde başını belaya sokmuştu ve adamın elini sıkarken,

Thorne bunun kendisi olmaması için dua ediyordu. Ziyaretinin sebebi her neyse, Nunn devamlı gülümsüyordu.

'Burada beklememin daha iyi olacağını düşündüm,' derken, kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıkmaları için Thorne'a yol verdi. 'İnsanlar birden

sonuçlar üretmeyi çok severler. Hemen hayaller kurmaya başlarlar.'

'Daha önce düşünmedikleri şeyler değil bunlar,' dedi Thorne. Nunn'un bahçeye adım atmasıyla, Brian'ın adamın paltosuyla ilgili sözlerinde de haklı olduğunu fark etti.

'Ama şimdi her şey biraz daha farklı sanırım, değil mi?'

Koşu parkurunun yanındaki turuncu lambalardan birinin altında duruyorlardı. 'Sanırım,' dedi Thorne.

Peel Centre'de hâlâ bir askeri öğrenci okulu vardı ama artık etrafta çok az öğrenci görülüyordu ve eskiden öğrenci yurtları olan binalar da, şimdi Thorne ve iş arkadaşlarının Becke House'daki ofisleri olmuştu.

Ama Nunn konuşmaya devam ettikçe, Thorne onun daha köklü değişimlerden bahsettiğini anladı.

Boy ve görüş şartlarının kaldırılmasından ya da deneme süresinin kısaltılmasından söz etmiyordu. Yarım akıllı biri bile, artık işe alınan polislerin eskisi kadar kaliteli elemanlar olmadığını görebilirdi.

Belki de suç oranı arttıkça, sokakları koruyacak daha fazla adama ihtiyaç duyulmuş, bu yüzden de seçmeler çabuklaştırılmıştı. Sebebi ne olursa olsun, bu aralar tek konuşulan konu; herhangi bir aptalın polis olabileceği gerçeğiydi.

'Bu, çok üzücü,' dedi Thorne. 'Özellikle de yıllardır beraber çalıştığım bazı insanlardan duyunca.'

Azar azar iniyor ama, değil mi? Yani standartlardaki düşüş?'

Azar azar yükselmediği kesin.'

'CSO'lar,' dedi Nunn. 'Kahrolasıca plastik başbelaları...' Nunn, Toplum Destek Memurlarının bir işe yaramaz polisler olduklarına dair birkaç söz mırıldandı. Bu polislerin aktif görevlerdeki sayılarının arttırılmasına ilişkin çıkan kararnamenin, dehşet verici olduğunu belirtti. 'Kapıda bekleyen bir kaza gibi,' dedi.

Thorne, Nunn'un kendiyle ilgili söyleyecek çok lafı olan bir tip olduğunu anlamıştı. The Job ve Metropolitan Life'a uzun uzun mektuplar yazan adamlardandı. Polislik mesleğini yaşam biçimi haline getirmişti adeta. Kitson'un söylediği, ''işle kafayı bozmuş'' adamlardandı. Nunn ona ne söylemeye geldiyse, bunun iyi bir haber olmayacağı kesindi.

Yürümeye devam ettiler. Nunn, Thorne'dan bir hayli uzundu ve çok iri yapılıydı. Amerikan dişleri vardı ve azalan saçlarını kısacık kestirmişti:

Geride, kafatasının üzerinde bir avuç siyah tel kalmıştı.

Gri ve pahalı olduğu belli olan paltosu, ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve her adımında da bacaklarına dolanıyordu. Thorne'a, beraber okuduğu birkaç askeri öğrencinin, şimdi DPS'de çalıştıklarını söyledi; ona göre bu bölüm, Met'tekilerin en çok kapağı atmak istedikleri yerlerden biriydi.

Thorne, bu sohbetin, daha ciddi konulara bir giriş yapma niteliği taşıdığını biliyordu. Sonunda sadede gelmeye karar verdi. 'Ben de tam dışarıdan yiyecek bir şeyler almak üzereydim,' dedi.

'Bu bir davet mi?' diye sordu Nunn.

'Benden istediğiniz neydi?'

Nunn, olduğu yerde durdu. Thorne'un omzunun üzerinden uzakta bir noktaya uzun süre bakınca, Thorne da arkasında bu kadar ilginç ne olduğunu merak etti ve başını çevirdi. Parkurun uç tarafında, bir polis memuru koşuyordu. 100 metre işaretinde yavaşladı ve durdu. Nefesi kesilmiş gibiydi, turuncu lambanın ışığının altında, elleri dizlerinde dinleniyordu. Sadece izlemek bile, Thorne'un kendini yorgun hissetmesine sebep oldu. Ellerini, deri ceketinin ceplerine iyice soktu.

'Paul Skinner'la neden ilgileniyorsunuz?'

Thorne birden adama döndü. 'Ne kadar hızlısınız.'

'PIMS sistemine bağlı cihazlarımız var. Birisi araştırma yaptığı anda haberimiz olur.'

'Ofisleriniz nerede?'

'Jubilee House, Putney.'

'Orası buradan trafik yoksa bile, en az bir saat uzakta. Haber aldığınız anda çıkmış olmalısınız.'

'Önce çayımı bitirdim.'

'Bu, sizin için çok önemli bir konu olmalı.'

'Pazar günleri fazla iş yok,' dedi Nunn. 'Sıkılıyoruz.'

'Burası da öyle.'

'Bana Skinner'dan bahsedin.'

Birbirlerine baktılar. Thorne'un daha kıdemli olması, şu durumda bir şey ifade etmiyordu. DPS işin içine girince, mevkilerin anlamı kalmazdı. Bir DC, bir müfettişi istediği gibi sorguya çekebilirdi ve eğer bağlantılarına

fazla güvenmiyorsa ya da kendine çok güveni yoksa, müfettişin tüm sorulara cevap vermesi daha akıllıca olurdu.

'Bir seri cinayeti inceliyorum' dedi Thorne. 'Skinner da zanlı tarafından hedef gösterildi.' 'Zanlının ismi?'

Yine bir duraksama ve bakış. 'Marcus Brooks. Ve Skinner'la bu kadar ilgiliyseniz, bu isim de size yabancı gelmemiştir.'

Nunn'un yüzü ifadesizdi. 'Demek Skinner'ın PIMS kayıtlarındaki bilgilerin, sizin cinayet soruşturmanıza yardımcı olacağını düşündünüz?'

'Evet.'

'Oldu mu peki?'

'Doğrusu, hayır.' Nunn'un yeni bir soru sormasına fırsat vermemek için, hızlı hızlı devam etti. 'Sanırım bu, tek yönlü bir sohbet. Ben sizin neden Skinner'la ilgilendiğinizi sorabilir miyim?'

'Elbette ki sorabilirsiniz.'

'Pekâlâ, o zaman. Neden?'

Nunn, Amerikan dişlerinin büyük kısmını gösterdi. 'Paul Skinner, benim ekibimin... bir süreden beridir izlemeye aldığı bir polis memuru.'

'Aylardır mı? Yıllardır mı?'

Daha fazla diş göründü. 'Bir süredir.'

'Bu durumda, Skinner'ın ilişkide olduğu en az bir polis memurunu daha izlemeye almış olmalısınız, değil mi?'

Nunn ellerini havaya kaldırdı; Thorne'a oralara girmemesi gerektiğini belirtmek ister gibiydi.

Thorne umursamadı. 'Bu bilgi benim soruşturmama çok yardımcı olabilir. Diğer adam, benim zanlımın bir sonraki hedefi olacak sanıyorum.'

'Yapamam,' dedi Nunn.

'"Yetkim yok" anlamında "yapamam" mı yoksa "bilmiyorum" anlamında mı?'

'"Yapamam" anlamında "yapamam".'

'Yani bana diyorsunuz ki, bir polis memurunun hayatı tehlikede olsa da, önemli değil. Bu arada, sizden en ufak bir yardım göremeden, ben bu adamı yakalamaya çalışayım ama siz de benim olayıma "aktif bir ilgi'yle yaklaşın. Doğru mu?'

'Evet.'

'O zaman her şey bitince gelirsiniz ve işinize yarayacak ne varsa görürsünüz.'

'Bakın, bu kararları veren ben değilim. Ama hepsi, geçerli sebeplerle yapılıyor.'

'Rakipleriniz var, dostum. Keith Bannard'ı tanıdığınızı sanmıyorum. Ciddi ve Organizeden bir DO...'

Thorne daha cümlesini bitiremeden, Nunn başını iki yana sallamaya başlamıştı.

'Önemli değil,' dedi Thorne. 'Sadece benim olayımla "ilgilenen" başka biri. Ben ve ekibimdekiler işi çözmek için ter dökerken, sizin gibi oturup seyretmeye meraklı biri. Doğrusunu isterseniz, bu kadar değişik bölümlerden polislerin ilgisini çeken bir olayla hiç karşılaşmamıştım. Bütün kahrolasıca kariyerimin en heyecanlı soruşturması olsa gerek...'

Thorne'un cep telefonu çalınca, cevaplamak için birkaç adım geriye gitti. Koşucu onlara biraz daha yaklaşmış, yavaşça bulundukları yöne doğru geliyordu. Her adımda, ayaklarını tutup, arka tarafına doğru çekiyordu. Koşucunun öğrenci arkadaşlarının şu sıralar Oak'da küp gibi içtiklerinden emin olan Thorne, genç adamın ya fazla hırslı ya da fazla yalnız olduğunu düşündü.

Arayan Brigstocke'di: 'Başımız büyük belada.'

'Dinliyorum.'

'Skinner ölmüş.'

Thorne, göğüs kafesine hızla vuran havanın dışarı çıkmasını beklerken, ister istemez Adrian Nunn'dan birkaç adım daha uzaklaştı. 'Ne? Nasıl olur?'

'Şu anda, ben de senin bildiğin kadarını biliyorum.'

Thorne'un arkasında, Nunn'un cep telefonu çalıyordu. DPS görevlisinin telefonu açmak için biraz geriye yürüdüğünü gördü.'

'Anlayamıyorum. Skinner'ın evinin önünde adamlarımız vardı.'

'Biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun?'

'Cesedi kim bulmuş?'

Thorne, Brigstocke'un sessizliğindeki öfkeyi fark edebiliyordu. Arka plandan yüksek sesle konuşmalar geliyordu; tanıdık olmayan sesler,

birbirini bastırmak isterken iyice anlaşılmaz oluyordu.

Brigstocke'un yürümekte olduğunu belli eden kısık nefes sesleri geldi; birine beklemesini söylüyordu.

Koşucu, biraz ötesinden parkuru geçti.

'Russell?'

'Hemen oraya git, Tom.' Thorne telefonu kapattı ve arkasına döndü. Ona doğru gelen adamın surat ifadesinden, onun da aynı türden bir konuşma yaptığı anlaşılıyordu.

'Bir arabayla gitsek daha kolay olur,' dedi Nunn.

14

Bu, her zaman ilgisini çeken bir durumdu. Ölümün insanları nasıl bir araya topladığı.

Çoğu kimseyle kıyaslanınca, Thorne için ölüm bir yenilik sayılmazdı ama yine de bu ilgi, garibine gidiyordu.

Aslında çevrede toplananların hiçbiri, bir şey göremeyecekti. Parlak giysili adamlar birden dışarı koşturup, cesedi bekleyenlere gösterecek değillerdi. Ya da arkadaşları ve komşuları için birkaç poz resim çekmek isteyenler olabilir diye, ceset torbasının fermuarını açacak değillerdi.

Ama yine de, kalabalık toplanmış, bekliyordu.

Stoke Newington'a komşu sokaklardaki insanların çoğu, okul üniformalarını veya iş giysilerini ütülerken, bazıları da çay içip Pazar akşamının geçmesini bekliyordu. Ama birkaç tane şanslı komşu, kendilerine sokakta canlı eğlence bulmuştu. Thorne, kalabalığı yararak ilerledi: Meraklı bakışlar biran için üzerinde dolaştı, bir iki kişi onun kim olduğuna dair fısıltıyla tahminde bulundu. Sinir içindeki görevli, Thorne'un geçmesi için sap polis bandını havaya kaldırdı.

'Bu kalabalığın evlerinde Antika Şovu seyrediyor olması gerekmez miydi?' diye sordu polis.

Thorne, eve doğru hızla ilerlerken, arkalardan bir yerden, küçük bir çocuğun annesine, bu adamın cesedi kesmeye gelen adam olup olmadığını sorduğunu duydu...

Evin içi de neredeyse dışarısı kadar kalabalıktı. Olay yerini inceleyen iki ayrı SO CO ekibi var gibi duruyordu; mutfak ve salon arasındaki dar koridorda birbirine çarparak ilerleyen çeşitli üniformalar gördü Thorne. Paul Skinner'ın cesedi, bu koridorda bulunmuştu. İlk birkaç dakika içinde, üç değişik fotoğrafçıyla ve kameramanla konuştu, cesedin yanma yaklaştığında, Hendricks'i diğer patolojistle kavga halinde görmeyi umuyordu.

Hendricks, Dictaphone'dan başını kaldırdı. 'Başı ezilmiş, bir çekiçle olabilir. Sanırım, ilk kurban gibi.

En azından 24 saattir ölü. Ve kız arkadaşını araman lazım...'

'Hâlâ kızgın mı?'

Yana kayan Hendricks, parmağıyla yerdeki adamın parçalanmış kafatasını işaret etti. 'Sence?'

'Sen söyle,' dedi Thorne.

Sırıtan Hendricks, kendinden memnun görünüyordu. 'Peki, peki, başı çekiçle ezilen dostumuzdan daha iyi durumda ama çok fazla dondurma yedi. Ben bu işlerden pek anlamam ama sanırım dondurma yemek, büyük bir stres göstergesi.'

'Daha sonra vaktim olursa, ararım...'

Thorne, evin arka taraflarına doğru yürüdü ve sürgülü telle ayrılmış arka balkona çıktı. Küçük bölümde, masa ve sandalyeler, bir şemsiye ve üzeri kapalı tekerlekli bir şemsiye vardı.

Balkonda adım atacak yer kalmamıştı.

İçeriye sığmayan elemanlar, ambulans şoförleri ve kameramanlar, göreve çağrılmayı bekliyorlardı.

Birkaç CSE, sigaralarının dumanlarını soğuk havaya karşı üflüyorlar; bir kadın da büyük çay ve kahve makinelerinden isteyenlere içecek dağıtıyordu.

Ama çoğunluk, iş başındaydı.

Bazılarının üzerinde üniformaları vardı ama çoğu, telefon geldiğinde üstlerinde ne varsa, onunla gelmişlerdi. Kot ve kalın ceketlerden başka, bir

zavallı da akşam yemeğinden çağrıldığı için, takım elbiseliydi. İkili üçlü gruplar halinde toplanmış, olayla ilgili yorumlarda bulunuyorlardı. Sanki bir barbekü partisinin konuklarıydılar. Thorne'un ekibi de oradaydı; hatta aynı bölümden başka polisleri de gördü Thorne. DS Richard Rawlings, Albany Street'den olduğunu tahmin ettiği bir grupla beraberdi. Nunn, yakından tanıdığı birkaç polisle konuşuyordu. Üstlerinin de çoğu oradaydı: Polis şeflerinden biri olan Trevor Jesmond, etrafı kolaçan ediyor ve bölge yöneticisiyle göz göze gelince de, gülümsemeye çalışıyordu.

Thorne'un gördüğü tüm olay yerleri içinde, en fazla polis burada toplanmıştı.

Özellikle de, cesedi ekleyince...

Thorne, sonunda Russell Brigstocke'ü yakaladı ve balkonun en uzak köşesine götürdü. Sonradan bahçeye takılan bir çift seyyar lambanın ışığında, Brigstocke'un evvelden solgun olan yüzü, bir ölününkini andırıyordu. 'Skinner sana koruma istemediğini söylemişti, değil mi?' diye sordu. 'Hatta Holland'ın dediğine göre, son derece de ciddi ısrarlıymış bu konuda.'

'İstekli değildi, doğrusu,' dedi Thorne. Şeflerin bu kadar çok olduğu bir ortamda, herkesin açıklarını kapatmaya çalışması, şaşılacak bir durum değildi. 'Tamam. Aslında her şeyi göz önüne alırsak, koruma polislerini çabuk bile yolladık denilebilir.'

'Beni ikna etmen gerekmiyor, Russell'

'Karısı cinayetin göz göre göre geldiğini, daha fazlasını yapmış olmamız gerektiğini söylüyor ama biz elimizden geleni yapak.'

Bir memur, iki kâğıt bardak dolusu çayı, onlara uzattı.

Skinner'ın cesedi, onu korumak için evin önüne ve arkasına yerleştirilen adamlar tarafından bulunmuştu. Kocasına telefonla bir türlü ulaşamayan Anne Skinner, panik olmuş ve Albany Street'teki dostlarından birini aramıştı. O da Cinayet Masasına haber vermiş ve birkaç telefon görüşmesinden sonra, koruma görevlileri ön kapıyı kırarak eve girmişti.

'Sanırım Brooks senin ziyaretinle koruma polislerinin gelmesi arasında bir zaman diliminde eve girdi.'

'Belki de evi izliyordu,' dedi Thorne.

Brigstocke, evin arka kapısının etrafındaki polis bantlarına doğru baktı. 'İçeri girmesi zor olmamıştır,' dedi.

'Bir camı kırıp elini uzatsa...' Aslında, Brigstocke daha kötü bir şey söylemek ister gibiydi…

'Kahrolası bir polisin daha dikkatli olacağını düşünürsün.'

'Parmak izi?'

'Hem de çok.'

Çaylarını içerken, Brigstocke Thorne'a bazı detaylardan bahsetti. Konuşurlarken etrafına bakınan Thorne, Rawlings'in birkaç defa onu izlediğini fark etti. Nunn da arada sırada kendisini gözlüyordu.

Brigstocke, Jesmond tarafından gözle görülemeyecek kadar ufak bir baş hareketiyle yanına çağrılınca, onkolojist ofisine gider gibi boynu bükük bir şekilde evin içine doğru yürüdü.

Biraz sonra, dışarı kahve almaya gelen Hendricks, Thorne'u yakaladı.

'Adamın sanırım maaşlı çalışıyor,' dedi Hendricks. 'Bir haftada üç ceset. Tatil ücretimi ondan alacağım.'

Thorne, arka kapıya göz atarken, arkadaşına olduğu kadar kendi kendine de mırıldandı: 'Cinayet silahını bulamadılar.'

'Ne dedin?'

'Bu sefer yanında götürmüş.'

'Yani, daha dikkatli davranıyor.'

'Her seferinde parmak izi ve cinayet silahım bırakmıştı olay yerinde. Dikkatli davranmak için biraz geç kalmadı mı?'

'O zavallı herifin kafasına nasıl bir güçle vurduğuna bakılırsa, fazla mantıklı düşünecek hali yokmuş.'

'Aslında sakin biri. Sen öyle demiştin.'

Hendricks omuzlarını silkti. 'Belki de ben ölülerin iç organlarıyla ilgilenmeye devam etmeliyim.'

Thorne, içindeki nefesi uzun sürede ve yavaş yavaş bıraktı. Balkonun üzerinde bir bulut oluşturan mavi-gri sigara dumanı tabakasına karışmasını seyretti. Balkonun dibindeki duvarda bulunan çiçek tarhlarına, birkaç boş plastik bardak atılmıştı. Dul kadının şikâyet etmesi için yeni bir sebepti, bu da. 'Belki de haklısın,' dedi sonunda.

'Ne düşünüyorsun?'

'Bilmek istemezsin.'

'Sen bilirsin.'

'Ben de bilmek istediğimden emin değilim.' Hendricks'in omzunun üzerinden bakan Thorne, Rawlings'in asık bir suratla onlara doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Hendricks'e baktı ve 'işte bu, eğlenceli olacak,' dedi.

Hendricks, gelen adamı görünce hemen kenara doğru çekildi ama Rawlings yanlarına gelip de, çite kolunu dayayıncaya kadar, onun iriliğini tam olarak fark edemedi.

'Rawlings.' Thorne, elini uzatırken karşıdan gelecek ters tavra kendini hazırlamıştı ama Skinner'ın arkadaşı, hem birine yumruk atmaya hazır, hem de her an ağlayacak gibi duruyordu.

'Karar veremiyorum,' dedi Rawlings. 'Bunu yapan herifle bir sorgulama odasında yalnız 10 dakika mı isterim, yoksa bu operasyonu düzenleyen herifle 15 dakika mı?'

'Zor bir karar.'

'Önemli değil, seninle ilgisi olmadığım biliyorum.' Trevor Jesmond ve bölge komutanının hararetle konuşmakta oldukları köşeye baktı. 'Kahrolasıca pipolular bize ne yapmamız gerektiğini söylerler hep, değil mi?'

Thorne cevap vermedi.

'10 yıldır tanışıyorduk. Aslında beraber çalıştığımız süre birkaç aydı ama çok iyi anlaşmıştık.

Futbol yüzünden mi, yoksa başka bir şeyden mi bilemem ama gerçekten birbirimize yakındık.'

'Neredeydi?' 'Ne?'

'Sizin Paul'la beraber çalıştığınız yer?'

'90'ların sonunda, Flying Squad'da. Ben yeni gelmiştim, o da daha ancak o işleri öğrenmeye başlamıştı. Sanki bir ömür geçmiş gibi...'

Thorne, üzüntüyle başını salladı. Rawlings eve doğru baktı ve içinde bolca küfür olan bir cümle kurdu. Thorne, Rawlings'in de çok söven ama duygusal anlarda da gözyaşlarına hâkim olamayan o polislerden biri olduğunu tahmin etti. Bir iş arkadaşının ölümüne duyulan haklı öfke ve "bunu yapanı bir elime geçirsem" sözleri duyulurdu bu tiplerden.

36 saat önce, Rawlings'in Skinner'ın evine girişini hatırladı; karısı da ona çok sıcak davranmıştı. O anda, Thorne'un aklında, iki adamın paylaştıkları tek şeyin, Millwall FC takımına duydukları sevgi olmayabileceği düşüncesi geçmişti.

'Dün sabah ne oldu?' diye sordu Thorne. ''Biz sizi gördükten sonra?'

'Anlamadım?'

'Burada uzun süre kaldınız mı?'

Rawlings bir an durdu ve üzüntüyle gülümsedi. 'Paul sinir içindeydi, haklıydı da. Annie'yi çocuklarla beraber annesine gitmeye ikna etmeye çalışıyordu. Annie karşı çıkınca, Paul da— onunla tartışmaya başladı.

Ben de ortadan kaybolmam gerektiğini düşündüm. Yani, sizden sonra yarım saat, 45 dakikadan fazla burada kalmadım. Beni sonra arayacağını söylemişti. Eğer maçı beraber izlemezsek, genelde maçtan sonra konuşuruz. Ama aramadı...'

Thorne başını salladı. Alzheimer kafasını tümden mahvedene kadar, babasıyla o da aynı şeyi yaparlardı. Sosyal olarak etkisiz hale gelinceye ve neredeyse Rawlings kadar küfürlü konuşmaya başlayıncaya kadar.

'Yani, gittiniz mi?' Rawlings boş bir bakışla ona baktı, neyi kastettiğini anlayamamıştı. 'Oyuna?'

Rawlings kafasını iki yana salladı. 'Sonunda ben de radyodan dinledim. Son dakikada kahrolasıca Bleeding Doncaster durumu eşitledi.'

Saat 10:30'dan biraz önce, ceset kapıdan çıkarılırken, dışarıdaki kalabalık da biraz olsun dağılmıştı. Bölge komutanı ve DCI'lar son derece hiddetliydiler; Nunn ve DPS dostları ise, Skinner'ı pek çoğundan daha derinden tanımalarına rağmen, gerektiği gibi üzgün görünüyorlardı. Rawlings, başı önüne eğik, ellerini yumruk yapmış halde dışarı çıktı. Met Beyzbol Takımının şapkalarıyla gelmiş olan birkaç polis, ceset önlerinden geçerken şapkalarını ellerine aldılar.

Morg arabası yola çıkınca, Thorne Hendricks'le son konuşma şansını değerlendirmek istedi.

Hendricks, yanına gelir gelmez Louise'i arayıp aramadığını sordu. Thorne, aramadığını itiraf etti ama yarına kadar konuşmamalarının daha iyi bir fikir olabileceği düşüncesini kendine sakladı.

'Yatağa kavgalı olarak gitmemelisiniz' dedi Hendricks.

'O da beni arayabilir...'

Brigstocke, onlara doğru gelirken, yüzündeki ifadeden Thorne'la yalnız konuşmak istediği anlaşılıyordu. Thorne bunu Hendricks'e söyleyince, patolojist memnuniyetle oradan uzaklaştı.

Gitmeden önce, yarın öğlene kadar PM sonuçlarını bildirmek için arayacağını ve daha kesin bir ölüm saati vermeye çalışacağını söyledi.

'Tüm bu zaman zarfında, ölüydü,' dedi Thorne. 'Eğer bir yardımı olacaksa.'

Brigstocke, Hendricks'in uzaklaşmasını bekledi ve hemen ardından Thorne'a yaklaştı. 'Canlı dinleme izni verdiler.'

Bu, Thorne'un sık duyduğu bir laf değildi ama ne anlama geldiğini biliyordu. Ciddi bir adımdı.

'Kim?' Brigstocke ona öyle bir baktı ki, Thorne sorusunun aptalca olduğunu o anda anladı. 'Ben, değil mi?''

Soruşturma Hakkı Kuralları kanununun kabulünden beri, bilgi toplama sistemleri de büyük değişime uğramıştı. RIPA, izinsiz dinleme ve görüntü alma konularında ciddi adımlar atmış, hatta büyük para cezaları koymuştu. Thorne biliyordu ki, çok gerekirse, mesela hayati tehlike varsa, izin alınmadan da yapılabiliyordu. Ama halk ve polis cemiyetinin çoğunluğu, gizli teknik destek ekibinden habersizdi. Bu ekip, Met'in her bölümü için çalışıyor ve gerekli zamanlarda dinleme ve görüntü alma cihazlarını gizlilikle yerleştiriyordu. Mahkemede kanıt olarak kullanılamayan bu bilgiler, olayı soruşturanlara naklediliyor ve soruşturmadan sonuç alınmasına yardımcı oluyordu.

Aslında var olan ama olduğu bilinmeyen bir ekip. Birçok diğer ekip gibi...

Thorne bir zanlı değildi; o yüzden dinlemeye alınmasına karşı çıkması gerekmiyordu. Ama bunu kabul etmeyecek ve asla özeline tecavüz edilecek olan başkaları da vardı işin içinde. Brigstocke, operasyonun son derece duyarlı olduğunu üst üste tekrar etti. Hatta Thorne'a, bunu kendisinden ve onun üstlerinden başka kimseyle konuşmasının, hapis cezasıyla sonuçlanabileceğini bile söyledi. 'Tamam mı?'

'Pekâlâ.' Hapishane lafı, herkesi iki kere düşünmeye iterdi ama Thorne daha çok, kendi hayatının tüm detaylarının, başka birinin işi haline gelmesine içerliyordu. Louise'in ona deli demesini duyan kulaklıklı polislerin, alay ettiklerini duyar gibi oldu.

Birinin çöplerini karıştırmasından biraz daha kötü bir durumdu.

'Nelerden bahsediyoruz?' diye sordu.

'Ev, ofis ve cep telefonları,' dedi Brigstocke. 'Hâlâ hazır kartlı telefonu kullanıyor musun?'

'Evet ama onu daha yeni aldım. Nicklin'in o numarayı Brooks'a vermiş olmasına imkân yok.'

Brigstocke başını evet anlamında salladı. 'O zaman en azından biraz rahat edersin. E-postalarına da bakacaklar. Ve bir de posta kutuna bakacaklar.'

'Ben kendi postama bakamayacak mıyım yani?'

'Sanmıyorum.' Thorne, alaycı bir tavırla konuştu: 'Katilden gelen her şeyi size vereceğime söz veriyorum.

Hatta pizza kuponları hariç her geleni vereceğim.'

'Bu işin öyle olmadığını biliyorsun, Tom.'

Thorne içini çekti ve başını yavaşça salladı. 'Her neyse.'

'Bunu halletmeliyiz,' dedi Brigstocke. Kalabalık halinde duran polis memurlarına ve morga doğru yola çıkan adamın evine baktı. 'Bu iş fazla ciddiye bindi-...'

Daha sonraları, Thorne zamanlamanın mükemmel olduğunu hatırlayacaktı. Ve Marcus Brooks'un o anda yakındaki bir evin penceresinden, onlara doğru bakıp bakmadığını düşündüğünü.

Brigstocke uzaklaştığı anda, cebindeki telefonundan mesaj sesi geldi. Thorne, bunun Louise'den gelmiş olabileceğini düşündü. Bilinmeyen bir numaradan geldiğini görünce, tuşlarla aşağı indi ve bu sefer ekranda kimin cesedini göreceğini merakla bekledi.

Fotoğraf yoktu. Sadece kısa bir yazılı mesaj vardı: Ben geldiğimde ölmüştü.

Brooks. Yıllar önce Sharon Lüleye söylediklerini tekrar ediyordu Thorne'a.

Cevap alacağını ummayarak, mesajın geldiği numarayı çevirdi. Çalma sesi gelince, gerildiğini hissetti. Cevap verilince, neredeyse bağıracaktı.

'Marcus...?'

Çok hafif bir nefes sesi ve uzaktan gelen trafiğin gürültüsü duyuldu. Hemen ardından, bağlantı kesildi. Thorne telefonu cebine koydu ve

arkasına dönüp, eve doğru dikkatle baktı. O anda, bir şeyi anladı.

Ben geldiğimde ölmüştü.

Brooks, 2000 yılında hüküm giydiği cinayetten bahsetmiyordu. Mesaj, Skinner'la ilgiliydi. Bu evden bahsediyordu.

Daha sonraları, tutuklamalar yapılıp, cesetler gömüldüğünde ve ucuz biranın acı tadı pişmanlığını körüklediğinde, Thorne hâlâ o anda yaptığı hareketi niye yaptığını bilemeyecekti.

Aslında çok belirgin bir şey değildi...

Aptallık, içgüdü, kendine zarar verme eğilimi... heriflerin ona kendi postasını bile açmayı yasaklayacak olmaları. Sebep ne olursa olsun, Thorne Nunn, Rawlings, Brigstocke ve diğerlerinin arabalarına doğru gitmelerini seyrederken, kimseye güvenemeyeceğini biliyordu. Paul Skinner'la beraber Marcus Brooks'u oyuna getiren polis, o cinayeti elleriyle işlemiş olabilirdi. Bu kadar süre kaçabildiğine göre, izini kapatmasını iyi bilen biriydi.

Ve pekâlâ, Thorne'un tahmininden çok daha yakında olabilirdi.

Yolun kenarında polisler birbirleriyle vedalaşıyorlardı. Tutulmayacak sözler veriliyor ve birbirlerinin sırtına vuruyorlardı. Aynı kaybın üzüntüsünü yaşayan bu insanlar, bir yandan da aynı hırsla bunu yapanı yakalamak istiyorlardı. Bir polisin öldürülmesi, çok daha önemliydi onlar için. Bir motorcudan veya genç bir anne ve çocuğundan daha önemliydi, en azından görünüşe göre. Paul Skinner'ın ailesinin acısı, gerçekten de Ray Tucker'ın, Ricky Hodson'un ailelerinin acısından fazla olabilir miydi? Ya da Marcus Brooks'un acısından?

Bir polisin ölümü bu kadar önemliyse, demek ki katil olan bir polisin yakalanması da aynı derecede mühim olmalıydı. Öyle değil mi?

Thorne, gözünü intikam hırsı bürümüş polislere bakarken, şu anda bulunduğu yerde, onlardan biri olmadığını düşündü.

Kararını da, o anda verdi.

Fazla vakti olmadığını biliyordu: Brooks SIM kartını elden çıkartmış bile olabilirdi. Daha bile iyi olur, diye düşündü Thorne. Zaten çok saçma bir fikirdi...

Normal cep telefonunu kullanamazdı, onu kontrol edeceklerdi. Yeni telefonuysa, evde kalmıştı. Hendricks tam eski model Renault arabasına binmek üzereyken, Thorne onu hızla dışarı çekti. 'Telefonunu ödünç almam gerek.'

'Ne?'

Thorne, acele etmesini belirtmek için parmaklarını şıklattı; kendini tutmasa, elini Hendricks'in cebine atıp, telefonu kendisi çıkaracaktı. 'Sallanma, Phil...'

Telefonun menusunu araştırırken, sokaktan aşağı doğru yürümeye başladı. Mesajı yazarken, elleri hafifçe titriyordu. Sonra, evdeki hazır kartlı cep telefonunun 11 rakamlı numarasını yazdı.

Ardından bir duvara yaslandı ve Brooks'un mesajı yolladığı numarayı, telefona yazdı.

Yollama tuşuna bastı ve bekledi. Bir zarf resminin ekranda uçuştuğunu ve "Mesaj yollandı" ibaresinin çıktığım gördü.

Neredeyse nefes almaya korkarak, Thorne hızla aynı numarayı çevirdi.

Telefon kesilmişti.

Bölüm 2. Görüş

Jennings onu, Squire'in beklemekte olduğu pub'a götürmüş ve hemen ardından içkileri almak için ortadan kaybolmuştu.

Baştan biraz meraklanmış ve kimlik göstermelerini istemeyi düşünmüştü ama aslında buna gerek yoktu. Polisleri tanırdı ve bu ikisi de kesinlikle polis tipindeydiler. Konuşmaları bile öyleydi.

Öğle vakti olduğu için, pub'da fazla müşteri yoktu. Erkekler tuvaletinin yanındaki büyük tahta masaya oturdular; kapı her açıldığında sidik ve çamaşır suyu kokusu burunlarına çarpıyordu.

Jennings, kendisi ve diğer polis için bira, onun için de bir bardak su almıştı. Ortaya birkaç paket fındık fıstık attı ve konuşmaya başladılar.

'Meşgul müsün, Marcus?'

'Bildiğiniz gibi...'

'Evet, elbette biliyoruz. Sevgilin ve sen kendinize iyi iş kurmuşsunuz.'

Gerçekten de, işleri iyi gidiyordu. Oyundan çıktığından beri, bir şeyler yapmaya çalışmıştı. Normal işlerde dikiş tutturamamıştı ama sefillik içinde de yaşamak istemiyordu. O sıralar Angie de evlere temizliğe gitmeye başlamıştı. O kadar iyi iş çıkarıyordu ki, ismi ağızdan ağza dolaşarak, daha büyük evlere girmesine yol açmıştı. Zengin evsahipleri, uzun öğle yemeklerine ve manikür yaptırmaya giderken, Angie'nin elinde ev anahtarları olmasına aldırmıyorlardı.

Fikir, Angie'ye aitti ve baştan beri iyi kurulmuş bir plandı.

İşe başladıktan ve evdekilerin güvenini kazanıp, tüm düzeni öğrendikten sonra, olaya Marcus dâhil oluyordu.

Gizlice yaptırılan anahtarlarla içeri giriyor, bir pencereyi açık bırakıp çıkıyordu. Ya da belki iyi bir hırsızlık süsü vermek için, bir şeyler kırıp öyle gidiyordu. Genelde Angie, olaydan birkaç hafta sonra işten ayrılıyor, başka bir bölgede temizliğe gitmeye başlıyordu. Ama yine de, hem soydukları hem de hâlâ Angie'nin temizlediği birkaç ev vardı. Hem o evsahiplerinden hoşlanıyordu, hem de parası hayır diyemeyeceği kadar iyiydi...

'Çok güzel,' demişti Jennings. Dudaklarını yalamıştı. 'Tam size göre bir iş. Bunu bozan ben olmak istemem.

Ama bozacağım.'

Squire, bir avuç fındığı tombul parmaklarının arasından ağzına akıtmıştı. 'Yapacağın bir iş var, bizim de öyle.'

'Hayatımızı sürdürmek zorundayız.'

'Holloway'de birkaç ay geçirirse, Angie'ye neler olacağını bir düşün.'

'Oradaki lezbiyenler için çok tatlı bir parça olacaktır...'

Aptal değildi. Bu ikisi gibi birçok polis tanımıştı zamanında. Bir olay hakkında önceden sana bilgi verirler, sonra da para paylaşılırken gelip haklarını almak isterlerdi.

'Ne kadar paradan bahsediyoruz?' diye sordu.

Squire, fındıkları bitirdi ve ellerini pantolonuna sildi. 'Parayla ilgisi yok. Sadece bir iyilik yapmanı istiyoruz.'

'Senin sokağında bir durum var da,' dedi Jennings.

'Eğer şu anda işler ters giderse, senin için kötü olur. Çocuk ve ailen için de.' Yapılacak işten bahsederlerken, ikisi de heyecanlanmıştı. Jennings, durmaksızın dudaklarını yalıyordu. Squire, masanın üzerinden ona doğru

uzanmış, sessiz ama korkutucu bir tavır takınmıştı. Ona, evin yerini, ev sahibinin ne zaman dışarıda olacağını söylemişler ve sadece içeri girip, bulabildiği tüm evrakı toplayıp çıkmasını istemişlerdi.

Marcus onlara evin sahibinin kim olduğunu sormuş, onlar da onu ilgilendirmediğini söylemişlerdi. Sadece bir iyilik istiyorlardı. Soru sorulmasından hoşlanmıyorlardı belli ki, sadece gerekli açıklamaları yapmakla yetiniyorlardı. Ona bir telefon numarası verdiler ve düşünmesini söylediler. Konuşma bitmişti.

Düşünecek fazla bir şey yoktu; bir hafta sonra, kırık bir camdan içeri adımını atıp, karanlık mutfağa girdi. İçerisi bir garip kokuyordu. Yağlı gibi. Evin içi arka taraftan gözükmüyordu ve evde kimse olmayacağına dair ona söz vermişlerdi. Bu yüzden, birisi tarafından görülmekten veya sesinin duyulmasından korkmuyordu.

Işığı açmıştı. Mutfak masasının üzerinde, parçalara ayrılmış bir motor vardı...

İçeriden gelen sesleri duyduğunda, girdiği yoldan hemen dışarı çıkmaya hazırlandı. Ama müzik başlayınca, bunun sadece televizyon sesi olduğunu anladı. Yine de bir gariplik vardı; evin bomboş olması gerekiyordu.

İçi dolu bir evi sadece bir kere soymuştu daha önce, ama bunu tekrar yapmaya hiç niyeti yoktu. Gerçi fazla bir şansı da yoktu ama...

O anda bile, ön taraflara doğru ilerlerken, bir terslik olduğunu anlamasına imkân yoktu. Bir boğuşma izi görünmüyordu, ta ki evrakların olduğunu söyledikleri odanın kapısını açana kadar.

İşte o zaman, paniklemeye başlamıştı. Her taraf kan içindeydi. 'Koltuk tersine dönmüş, her şey etrafa saçılmış, evde olmaması gereken herif de, hareketsiz bir biçimde yatıyordu. Coronation Street'e yüzü gömülmüş olarak. Kafasının arkası, ıslak ve şekilsiz duruyordu.

Etrafta evrak filan gözükmüyordu; herhalde herifi halleden adam alıp gitmişti. Koltuğun arkasında yere düşmüş boş bardağı da görmedi. Aslında, fazla bir şeyin farkına varamadı; tek düşünebildiği, biran evvel buradan gitmekti.

Sonraları olayı düşündükçe, hata yaptığını anlamıştı; o anda neler olduğunu kavrayamıyordu ama.

Ona verdikleri numarayı aramaya çalışmış ama Jennings ve Squire'a ulaşamamıştı. Daha sonraları, onu yakaladıklarında ve üzerinde parmak izleri olan bardağı getirdiklerinde, her şey yerli yerine oturmuştu. Nasıl bir oyuna geldiğini, ilk defa anlamıştı.

Pub'da su içtiği bardak...

Brooks, o geceye dair ne kadar çok ayrıntıyı sonradan hatırladığına, kendi de şaşırıyordu.

Televizyondaki program, ölü adamın ceketinin arkasındaki şekiller, sandalyenin deseni ve üzerindeki kan.

Aslında acayip bir durumdu; ilk zamanlardaki öfkesi dinince, intikam alma fikri de yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Başlarda, intikam fikri aklından çıkmıyordu, içerideki tüm vaktini, bununla ilgili planlar yaparak geçiriyordu. Ama zamanla, unutmuştu. Düşünecek daha güzel şeyleri vardı:

Angie ve Rob. Ona kendini iyi hissettiren şeyler...

İki adam, onun hayatının altı yılını çalmışlardı ama kendi hayatlarına devam ediyorlardı. Sonra, Black Dogs onun ailesinin peşine düşmüştü. Artık, tüm bahisler geçersizdi.

Jennings ve Squire. Biri gitti, biri kaldı. Ama önce, halletmesi gereken başka işleri vardı.

Evine doğru yürürken, cebinde telefon numarası yazılı olan kâğıdı hatırladı. Aslında onu yakalamaya çalışıyor olması gereken adam tarafından yollanan mesaj...

Thorne'la ilgili bir hayli düşünmüştü; Nicklin'in onunla neden uğraştığını anlamak istemişti. Nicklin'e göre; ciddiye alınması gereken bir herifti. Zaten Nicklin'i içeri attırdığına göre, öyle de olması gerekirdi.

Şimdi, işin diğer ucunda olması gereken polis, ona kendi mesajlarını yollamaya başlamıştı. Bir davet gibi...

Yorgun bir halde, Hammersmith Köprüsü'nün üzerinden gökyüzünün pembeye dönüşmesini izledi.

Tom Thorne'un neler yapacağını merak ediyordu.

15

'Bizim burada bir tane var, Disneyland gibi ışıl ışıl. Garajın tepesine bir kızak bile koymuşlar. Evin dışında da bir merdivenden eve tırmanmaya çalışan Santa var.'

'Bazı insanlar çocuklarını filan alıp gidiyorlar. Arabalarından çıkıp çocuklara seyrettiriyorlar.'

'Elektrik faturasını düşünmek bile istemiyorum.'

'Fark ettiniz mi bilmem ama bu kadar çok süsleyenlerin evleri, iyice ucuz oluyor.'

Kasımın ortasında olmalarına rağmen, Noel süslemeleri ekibe yeterince konuşacak konu sağlıyordu. İşyerinde çok bunaldıklarında, rahatlamak için birkaç dakika bile olsa kafalarının dağılmasını sağlıyordu. Birbirinin aynı günler ve birbirinin aynı ölümlerle dolu dünyalarında... Stone, masasından başını kaldırınca, Thorne'un fotokopi makinesinde kâğıtlarla boğuştuğunu gördü.

'Bu sene çöpçüler bahşiş almaya gelmedi mi?' diye bağırdı.

Herkes kahkahalar attı.

Birkaç yıl önce, Thorne kapısına gelmiş, yün şapkalar giymiş ve florasanlı pankartlar taşıyan bir grup çöpçüyle tartışmıştı. "Çöpçülerinizden iyi Noel'ler" diyerek kapı kapı dolaşan adamların, aslında oraların çöpçüleri olmadığını anlamasıyla, sinirden deliye dönmüştü. Ertesi gün işe gelince, dinleyen herkese bu sahtekârlıktan bahsetmiş; sanki Karındeşen Jack cinayetlerini çözmüş gibi heyecanlanmıştı.

'Kimlik soracak halim yoktu tabii ki. O florasan pankartları da her yerden alabilirsin...'

İş arkadaşları, onun bu haline çok gülmüşlerdi.

'Onun için biraz erken değil mi?' dedi Thorne. Kâğıtlarını toplamak için fotokopi makinesinin kapağını kaldırdı.

Karim sırıttı: 'Bilmem. Bence şehirdeki Noel ışıkları yanmaya başladıktan sonra, her an kapını çalabilirler.'

Bu sözler, ofiste kahkahalarla karşılandı ve birkaç dakika sonra, Stone, "My Old Man's a Dustman" şarkısını ıslıkla çalmaya başlayınca, ekip de

alkışlarla ona eşlik etti. Thorne da gülümsüyordu ama çareyi, biraz sonra Olay Odasından sessizce sıvışmakta buldu.

Salı sabahı, Skinner'ın evinde ekip olarak toplandıklarından 36 saat sonra, Thorne herhangi bir konuda gülmekte zorluk çekiyordu. Herkes gibi o da kendini işlere vermişti ama bunun çok da kafasını dağıttığı söylenemezdi. Brooks hâlâ saklanıyordu ve tek ümitleri, -eğer CCTV kameralarına yakalanmazsa veya bir kredi kartıyla alışveriş yapmazsa-cep telefonu sitelerinden gelecek bilgiydi.

Ya da yeni bir mesaj gelirse, batı Londra'da bir sokağa yoğunlaşmaları sağlanabilirdi en azından.

Thorne'un kendine saklamaya karar verdiği mesaj gibi bir tane mesela...

Verdiği karar sonucunda; kendisi ve en az iki kişi öldürmüş olan bir katil arasında, bir iletişim kanalı açmıştı.

Zaman geçtikçe, kararının etkileri daha da büyüyordu kafasında ama artık bunu değiştirmek için çok geçti.

Geri dönüp ne yaptığını itiraf edemezdi kimseye. Ya da neden yaptığını.

En az iki kere öldürmüş bir katil...

Eğer Skinner'ı öldüren Brooks değilse, kimdi? Simon Tipper'ı öldüren de aynı kişi miydi? Aynı polis memuru muydu?

Brooks'a o mesajı gönderdiğinden beri, kafasında bir sürü yeni soru belirmişti. İyi şeyleri iterek, zihnini kaplamaya başlayan, tatsız sorular. Onu sevindirecek bir şey düşünmeye başladığı anda, oldukları yerden çıkan sorular.

Louise, sonunda dün sabah aramıştı. Erken saatte, daha Thorne tam olarak uyanmamışken, hatta Skinner'ın evinin önünde olan olaylar, sanki bir rüyaymış gibi gelirken aramıştı. 'Sen deli değilsin.' 'Teşekkür ederim.'

Ama sesin çok kötü. Dün gece çok mu içtin?' Öyle hissediyordu kendini. Aslında tam olarak ne yaptığını da hatırlayamıyordu. 'Keşke,' dedi. 'Sonra görüşecek miyiz?' 'Seni birazdan arayabilir miyim?' 'Tamam.'

'Şimdi kapıdan çıkıyorum.'

Aslında çıplak bir şekilde mutfakta duruyor, su ısıtıcının kaynamasını bekliyordu. Bir yere gittiği yoktu. Tek düşünebildiği, konuşmayı kısa

kesmek olmuştu. 'Telefon dinleniyor, lütfen beni utandıracak bir şey söyleme.

Ya da başımı belaya sokacak bir şey,' diyemeyeceği için, yalan söylemişti. Görüştüklerinde, yüz yüze açıklamaya karar verdi. Tabii ki, her şeyi açıklamayacaktı.

Dün akşam asıl zor geceyi geçiren, Louise olmuştu. Günün sonunda, bir Arnavut mafya babasının karısı, Waitrose'da kaçırılmıştı.

Şimdi ofisinde oturan Thorne, Louise'i düşünüyordu; karşısında durmuş sutyenini çıkarırken, yüzünde beliren o ifadeyi hatırlıyordu. Bu ifade, Thorne için mutluluk verici, dört gözle beklenecek bir durumdu. Eğer Marcus Brooks işi bir adım ileriye götürüp, valiyi ve ailesini katletmeye karar vermezse, Louise'i ve o bakışı bu gece görmeye kararlıydı.

Marcus Brooks'un yüz ifadesinin anlaşılması ise, daha zordu. Belki yüzüncü kez, Thorne masasındaki çekmeceyi açtı ve dosyayı çıkartıp, ölüm mesajını almasıyla birlikte, intikam avına başlayan adamın resmine baktı. Tam beş ay önce. Hapisten çıkan, planlarını yapan ve ölüm mesajlarını göndermeye başlayan adamın resmine baktı.

Saçları kısa ve koyu renkti. Gözleri, açıklamada "kahverengi" yazsa da, daha koyu duruyordu.

Thorne, sadece bu kadarını net görebiliyordu. Adamın yüzündeki boş bakış, can sıkıntısından oluşmuş olabilirdi. Fotoğraf altı yıl öncesine aitti ve Thorne, Nicklin'den çok iyi gördüğü kadarıyla, hapis hayatının bir insanı fiziksel olarak nasıl değiştirebildiğini biliyordu.

Thorne, Marcus Brooks'un tam olarak kim olduğunu anlayamıyordu. Bu resmin de ona bir faydası yoktu zaten. Kendine bakmayı, işini bilen bir adamla karşı karşıya olduğunu sanıyordu; birinin ölümünü, gözünü kırpmadan seyredebilecek biriydi Brooks. Ama Nicklin'in tarif ettiği kişi ve aynı zamanda Thorne'un telefonda nefes alışım duyduğu adam, acıyla paramparça olmuş bir ruha sahipti. Sanki, yaşadığı üzüntü, içini boşaltmıştı.

Yüzlerin, her şeyi açığa çıkardığını düşünürdü Thorne. Kendi suratının resmini kime gösterirlerse göstersinler, aynı sözleri duyacağından emindi: Polis. Yalnız yaşıyor. Kalabalıktan hoşlanmıyor.

Ama Marcus Brooks'un fotoğrafı, o kadar açık belli etmiyordu her şeyi. Thorne'un tek umudu, yüz yüze gelirlerse, o anda adamın gözlerinden

tüm hikâyesini öğrenmekti. Kendi hayatı da dâhil olmak üzere pek çok hayat, buna bağlıydı.

O arada, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, resmin altındaki ifadeyi anlayamıyordu.

İnternetteki poker oyununun çizgi karakterlerine bakıyormuş gibi hissetti kendini.

DS Adrian Nunn, gün içinde kısa bir sohbet için aramıştı. Yoğun iş temposundan şikâyet edip, Thorne'a kaçta çıkacağını sormuştu.

Thorne, Becke House'dan altıyı biraz geçerek çıktığında, Nunn kapıda onu bekliyordu. Üzerinde, yine Gestapo paltosu vardı.

'Metro mu, araba mı?' diye sordu Nunn.

'Metro.'

Nunn, adımlarını onunkine uydurdu. 'Bana uyar. Kuzey hattını alıp, Embankment'e geçerim. Oradan aşağısı Putney'e gidiyor zaten.'

İşe geri mi döneceksin?'

'Hayır ama evim ofisin hemen köşesinde.'

'Yine de gidiş-geliş üç saat tutar,' dedi Thorne. 'Bence kısa bir sohbetten fazlasını istiyorsun. Ayrıca, gündüz aradığında da, kısa bir sohbet değildi niyetin, değil mi?'

Aerordrome Road'dan yukarı, metro istasyonuna doğru hızlı adımlarla yürüdüler. Colindale Park'ı ve British Newspaper Library'yi geçtiler. Thorne, bu kütüphaneyi, önemli bazı davalarda eski gazete kupürlerini incelemek amacıyla birkaç defa kullanmıştı. Her gidişinde, gerektiğinden fazla zaman geçirirdi orada. Araştırdığı konuyla ilgisi olmayan hikâyeler ve resimlere dalar, eski gazetelerin kokusunu ve hissini bırakmak istemezdi. Pre-Page Three. Spurs'un ekibi zamanında, meşhurların ünlü olmak için bir sebebi vardı.

'Sadece geçen gün konuştuklarımızın gizli kalması gerektiğini belirtmek istedim,' dedi Nunn.

'Pekâlâ.'

Nunn gülümsedi ama içten değildi.

'Bana biraz garip geliyor,' dedi Thorne, 'bu konuda bu kadar ısrarlı olman. Yani Skinner'ın öldüğünü düşünürsek...'

'Değişen bir şey yok.'

'Bunu Bayan Skinner a anlat bir de.'

'Olaylar durmuyor, bunu demek istiyorum.'

'Üstü çizilecek "T"ler ve noktası koyulacak "İ"ler var, değil mi?'

'Ya da, eğer Skinner'ın ceza gerektirecek bir durumu ortaya çıkarsa, karısının polis maaşı alıp alamayacağı gibi konular.'

Thorne, iki gündür ilk defa bir kahkaha attı. 'Bütün mesele bu muydu yani?'

'Sadece bir kısmı. Her şey olduğu gibi devam edecek.'

'Bak, bu ciddi tavrından hoşlandığının farkındayım,' dedi Thorne. 'Ama işin gerçeği şu ki; Skinner'ın öldürülmesinin sebebi, zaten yoldan çıkmış bir polis olmasıyla bağlantılı. Başka ölümler de birbirine bağlı. Bunu sır olarak saklamaya çalışmak, çok saçma. Ben çoktan kendi DCI'ımla konuştum. Bizim davamızın bir parçası bu olay.'

Nunn, başını kaldırdı ve ona baktı, 'Yolumuza çıkmadığınız sürece, problem olmaz.'

Güney treni geldiğinde, Thorne fazla beklemediğine memnun oldu. Platformda beklerken, havadan sudan konuştular ama Thorne'un canı sıkkındı. Vagona girdiklerinde, içerinin bomboş olduğunu gördüler. Kapılar kapandığında ve tren hareket ettiğinde, aşırı bir sıcak bastı ikisine de. Nunn, ayağa kalkarak ceketini çıkardı ve düzgünce katlayıp dizlerinin üzerine yerleştirdi.

'Gerçekten doğru mu?' diye sordu Thorne. 'Yani her şeyin olduğu gibi devam edeceği?' Nunn'un ne demek istediğini çok merak ediyordu. Soruşturma, Nunn'un bahsettiği saçma sebepler yüzünden mi devam edecekti, yoksa ortada dönen başka şeyler mi vardı? İkinci bir polis memurunu ciddi biçimde arıyorlar mıydı? 'Anlatabileceğim bir durum yok,' dedi Nunn.

'Bunu açıkladığın için teşekkürler,' dedi Thorne alayla. İçinden, acaba DPS'ler, yorum yapmama şekillen hakkında bir kursa mı yollanıyorlar, diye geçirdi. Politikacılar ve Thorne'un beraber olduğu bazı kadınlar da, aynı kurstan sınıf arkadaşı olabilirlerdi. 'Sonuç iyi mi, kötü mü?' dedi.

'Ne?'

'Skinner'ın öldürülmesi?'

'Anlamadım.'

'Ciddiyim. Skinner'ın ne derece yoldan çıkmış bir polis olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bunu kimse yüksek sesle söylemese de. Peki üstlerin onun ortadan kalkmasıyla ilgili ne düşünüyorlar?

Kendileri yapmak zorunda kalacakları bir işi, başkalarını halletmesi, onları sevindirdi mi? Ya da utanç verici bir durumdan kurtulmuş olmaları...'
'Kimse utanç içinde değil...'

'Peki ya sen? Sen onu yakalama ve işi ortaya çıkarma hakkını kaybettin. Kendini soyulmuş gibi mi hissediyorsun?'

'Hem de çok,' dedi Nunn. Verdiği cevabın Thorne'da yarattığı şaşkınlığı, keyifle izledi. 'Sana garip geldi, değil mi? Yoldan çıkmış bir polisi yakalamanın, bir katili yakalamakla aynı derecede güzel olduğunu düşünmedin mi hiç? Ya da bir uyuşturucu kaçakçısını veya silahlı bir soyguncuyu yakalamakla? Bunların hepsini yaptım ben ve sana garanti ederim ki, arada bir fark yok. Hem de hiçbir fark yok.'

Thorne omuzlarını silkti ama Nunn'un söylediklerine inanmamıştı. En azından, kendisinin öyle hissedeceğinden emin değildi. Bir katili yakalamakla, bir polisi yakalamak ona aynı tatmini sağlayabilir miydi?

Evet...

Bundan sonra, aralarında fazla bir konuşma geçmedi. Brent Cross ve Golders Green'de binen yolcularla beraber, Hampstead'dan ayrıldıklarında, tren dolmuştu. Birbirlerine seslerini duyurabilmek için, bağırmaları gerekiyordu ama tepelerinde dikilen meraklı yolcular sayesinde, her ikisi de buna gerek görmedi.

Tren Camden'e yaklaştığında, 'ben iniyorum,' dedi Thorne.

Nunn, Thorne'un ceketinin üzerinde oturduğu için, o kalkınca hafifçe ayaklanmak zorunda kaldı. 'Yeni bir şey olursa, nerede olduğumu biliyorsun,' dedi.

'Sen de öyle.'

Nunn, saatine baktı. 'Bir içki için vaktin yoktur sanırım,' dedi.

Davet o kadar içtenlikle yapılmıştı ki, Thorne biran ne diyeceğini şaşırdı. Saatine bakarak düşündü. Nunn'un yüz ifadesinde, adamdan hiç beklenmeyecek kadar üzüntülü bir hal vardı. Her nedense...

Polis. Yalnız yaşıyor. Kalabalıktan hoşlanmıyor. 'Aslında iyi fikir,' dedi Thorne. 'Ama kız arkadaşım yemeğe bekliyor...'

Bengal Lancer'in eve servisi, her zamanki gibi vaktinde geldi. Louise ve Thorne rogan gosht, chicken tikka, mutter paneer, sag bhaji ve pilavla ekmekten oluşan mönüyü, hızla yediler. Thorne dolaptan iki tane daha Kingfisher almak için mutfağa giderken, boş tabaklan da topladı.

Mutfaktan, salona doğru seslendi: 'Cep telefonumla ilgili bir şey söyleyecektim...'

Louise, geri seslenerek, tekrar etmesini istedi. Kanalları dolaşırken, ne dediğini duyamamıştı.

Thorne mutfak kapısına geldi ve Louise de televizyonun sesini kıstı. 'Cep telefonum,' dedi Thorne. 'Önemli bir şey değil ama birkaç gün beni sadece hazır kartlı telefondan ara.'

'Eski Nokia'nı geri aldığını sanıyordum,' dedi Louise.

'Evet ama o hat... dinleniyor. Brooks yeni bir mesaj yollayabilir ya da aramaya karar verebilir diye. O yüzden.

Numara var, değil mi?'

Louise ona numaranın kendisinde olduğunu söyledi. Thorne, bunu ona söylediği için, hapse girebileceğini söyledi. Louise de onu ziyarete gelmeye söz verdi.

'Yani olabilir mi diyorsun? Seninle tekrar irtibat kuracak mı, sence?'

'Tanrı bilir.'

'O zaman telefona bağlantı kurmuşlardır. Herif aradığı anda, onu yakalarsınız.'

'Evet, iyi olurdu.' Thorne mutfağa geri döndü ve Louise de televizyonun sesini açtı. Bulaşık makinesini yerleştirdikten sonra, lavaboya doğru yaslandı. Durduğu yerden, Louise'i görebiliyordu.

80'lerin müziklerini çalan bir kanal bulmuştu ve eski bir Depeche Mode şarkısını mırıldanıyordu.

Thorne, mutfak sandalyesinin üzerine attığı deri ceketine baktı. Nokia'sı bir cepteydi, hazır kartlı telefonu, diğer cepte.

Aklı karışmasın diye, ikisine de ayrı zil sesi ayarlamıştı.

Birasını bitirdi ve kendi kendine düşünmeye başladı.

Bilmesi gerekmediği halde, Louise'e cep telefonunun dinlendiğinden söz etmişti. O zaman, Marcus Brooks'a yolladığı mesajı ona söylememesini affedebilirdi Louise. Zaten bilmemesi daha iyi değil miydi? Karışmaması?

Thorne'un gitgide içine battığı bok çukurundan ne kadar uzak kalsa, o kadar iyiydi.

Louise'in buna bir an için bile inanmayacağım biliyordu aslında.

Aynı, "sana başkasıyla yattığımı söylemedim, çünkü bunun seni üzeceğini biliyordum," demek gibiydi bu. Tutkudan çok korkaklıkla ilgisi vardı bu durumun. Mecburi yalanlar, sonradan korkunç gerçeklerden daha çok üzerdi insanları.

Ama yine de ona söylemeyecekti. Eğer becerebilirse...

Thorne salona geri gidince, daha rahat bir şekilde oturmaya karar verdiler. Birlikte yere, televizyonun karşısına yerleştiler ve son Poppadoms paketini açarak, Crimewatch'da çıkan Yvonne Kitson'u izlemeye başladılar.

Programın son beş dakikasında ekrana gelen Kitson, Deniz Sedat olayıyla ilgili konuştu. Üzerine oturan, koyu gri bir takım giymişti. Olayın bir topluluğu şoke ettiğini ve bilgisi olanların onlara ulaşmaları gerektiğini söyledi. Arayanların kimliklerinin gizli tutulacağını ekledi. Son olarak, daha önce arayan genç kadına bir çağrıda bulundu. Onlara bir şey söylemek istediği ama korktuğu belliydi. Polisler, onunla tekrar konuşmak için can atıyorlardı.

'Londra'nın o sevimli kuzey tarafını iyi bilirim,' dedi Louise sonradan. 'Sanırım bir gangsterin bıçaklanması, oradakileri "şoke etmeye" yeterli sebep değildir.'

Thorne gülümsedi. 'Ama bunu halka açıklayanlayız, değil mi?'

Şehrin imajını düzeltmek için her yıl harcanan tonla para söz konusu olunca, şehirde hâlâ ayak basılmayacak yerler olduğunu itiraf etmek, baştakilerin işine gelmiyordu. Olimpiyat Oyunları birkaç yıl sonra yapılacaktı ve şimdiden, bununla ilgili espriler yapılmaya başlamıştı. Bu seferki oyunlarda, İngiltere'nin silah atma yarışmalarında nasıl iyi derece alacağı ya da, hırsızları yarışa soksalar, koşudan dereceyle döneceklerinden bahsedilip, gülünüyordu.

Louise, kanallarda dolaşmaya devam etti. 'Bence iyi iş çıkardı,' dedi. 'Kitson.'

Thorne, bu konuda hiçbir fikri yokmuşçasına omuz silkti.

Louise ve Yvonne, beraber çalıştıkları ilk haftalarda, iyi anlaşmışlardı. Aralarında bir sorun yok gibiydi. Ama sonraları, Thorne Louise tarafından bir sorun olduğunu, ondan bahsederken ses tonunun değiştiğini fark etmişti.

Bir keresinde, Louise'e onu Yvonne'dan kıskanıp kıskanmadığını sorduğunda, Louise çok sinirlenmişti. Kendini gözünde fazla büyüttüğünü söylemişti hatta. Thorne, onun ne demek istediğini anlayamamıştı. Acaba, Kitson'un onu beğeneceğinden şüphe mi duymuştu? Yoksa, Louise'in onu kıskanması fikri mi saçma gelmişti? Thorne, daha fazla şansını zorlamamış ve konuyu kapatmıştı.

'Başka bir şey var mı acaba?' diye sordu Louise. Thorne, eğilip Time Out dergisini aldı. 'Yatağa gitmemeye değecek bir program?'

Thorne, kanallardaki programları gösteren çizelgeye baktı. ITV'de Şampiyonlar Ligi özetleri vardı.

Channel Four'da, asla kaçırmadığı The Usual Suspects filmini gösteriyorlardı. En az üç kanalda da, gece yarısı pokeri başlamak üzereydi.

'Kesinlikle bir şey yok,' dedi.

Işık çok azdı. Otuz adım ötesini bile göremiyordu. Ama zaten, ses çıkarma korkusuyla, kıpırdamadan bekliyordu. Gördüğü, pek de Oscarlık bir performans değildi.

Zaten sadece 15 saniyelik görüntü alma kapasitesi vardı. Ama en azından, görüntüyü daha enteresan yapmak için uğraşmıştı. Çekime kanaldan başlayıp, herifi kameranın tam ortasına alana kadar, etrafta gezdirmişti. Her ikisini de alana kadar. Buna, "görüntüyü geliştirmek" diyorlardı.

Telefonu aşağı doğru tutarak, dizlerinin üzerindeki kadını kadraja aldı. Adamın kocaman elleri, kadının kafasındaydı. İnleme ve emme sesleri geliyordu.

Geliştirilecek çok şey vardı aslında... O ve Angie, kameralar konusunda çok meraklı değillerdi.

Robbie doğmadan önce, bir-iki kez denemişlerdi sadece. Ama içeride geçirdiği yıllarda, film izleme konusunda garip bir tad duymaya başlamıştı. Haftada bir büyük ekranda seyredebiliyorlardı. Bir de, kütüphaneden ödünç aldıkları DVD'ler vardı. Elbette ki şu anda gördüğü gibi sahneler yoktu ama binde bir gözüken göğüsler bile, heyecanlanmaya yetiyordu. Daha çok hapishane filmleri vardı ellerinde. Stir Crazy, Escape from Alcatraz, The Shawshank Redemption. Hepsini birden fazla kere seyretmişti. Bacağını biraz kaydırmaya çalışırken, arkasındaki çimenlerden gelen bir ses duydu. Bu şekilde, gölgelerin arasında iki büklüm durmak kötü olmuştu ama başka

şansı da yoktu. Bu herifi takip etmeye başladığında, adamın buraya geleceğini bilemezdi. Ya da bunu yapmayı planladığını...

Büyük arabayı Southall Park'tan Broadway e kadar ve oradan da kanal yolundan okul ve alışveriş merkezi arasındaki bölgeye kadar izlemişti. Araba yavaşlayınca, o da aynısını yapmıştı. Kızın, arabanın açılan camına yaklaştığını ve pazarlık yaptığını görmüştü. O zaman anlamıştı, adamın ne için dışarı çıktığını...

Ve parasını nereye harcayacağını...

Brooks, gerekeni yapmıştı. Çöp tenekelerinin arasında görünmemeye çalışarak, telefonu cebine koydu. Sırtını pis duvara yaslamış adama, içi bulanarak baktı. Heyecanlandığı için, kendine kızdı.

Adamın kendini ittirmesiyle, atkuyruğu sallanıyor; kadının kafası da hızla öne arkaya gidiyordu. O hissi hatırlıyordu. Yıllar önce, Angie de ona aynı şeyi yapardı.

Gözlerini kapadı ama tek düşünebildiği, bir daha asla ona dokunamayacağıydı.

Adamın yüzüne bir daha baktı. Sonra başını eğdi ve işlerinin bitmesini bekledi.

Karanlıkta yatıyorlardı. Thorne, Louise'e arkadan sarılmış, saçlarının ağzına girmesini engellemeye çalışıyordu. Nefesi yeni yeni yerine geliyordu. Louise üstteyken bitirmişlerdi; Thorne tam geleceğini söylediğinde, Louise bir anda onu da çekerek alta geçmiş, Thorne'un içinde kalmasını sağlamaya çalışmıştı. Thorne, son anda kendini geri çekebilmişti.

'Bunun güvenli olmadığını sanıyordum,' dedi Thorne sonunda.

'Değil.'

'Eeee?'

Louise Thorne'un elinin tuttu ve sıkıca karın bölgesine doğru bastırdı.

'Hamile kalmak mı istiyorsun?'

'Hayır. Sadece o anda... Benim içimde kalmanı istedim, o kadar.'

Bir kedi -Thorne, bunun pekâlâ Elvis olabileceğini düşündü- bahçede miyavlıyordu. Üst kattaki yaşlı kadın, televizyonun sesini sonuna kadar açmış, aptal bir yarışma programı seyrediyordu.

'Bir dahaki sefere bir şey takarım.'

'Ne mesela? İtfaiyeci şapkası ve hortum mu?'

'Prezervatif.'

Louise güldü. 'Biliyorum. Sadece bunu söylemeni duymak hoşuma gidiyor, beni güldürüyor. Çok acayipsin, bazı şeyleri söylemeye utanıyorsun.'

'Ben mi acayibim?'

İkisi de güldüler ve birbirlerine sokuldular. Louise, ona doğru kıvrıldı; Thorne da dizlerini yukarı çekti. Louise'in nefesi sırtına vuruyordu ve kirpikleri de, her açıp kapamada omzuna değiyordu.

Thorne, üst kattan gelen alkış seslerini dinledi. Televizyon sonunda kapandığında, aklında tek şey vardı: Bu kadını hiç tanımıyorum.

Robbie'nin doğumgünü partisini kaçırdığım zamanı hatırlıyor musun?

İçeri girmeden önceki son partisiydi. Hatırladığına eminim, çünkü büyük bir kavga etmiştik o yüzden. Sen bana Robbie'nin çok ağladığım söylemiştin, ben de zaten çok utandığım için daha da sinirlenmiştim. Wayne için bir iyilik yapmam gerekmişti. Kıyı tarafında aptalca bir araba kullanma işi.

Neye karıştığımı bilemeden bekliyordum ve yeni futbol tişörtünü giymiş Robbie'nin arkadaşlarıyla eğlendiğini düşünüyordum.

O herife bir borcum vardı, o yüzden gelememiştim.

Sorun şuydu: Ben her zaman sözünü tutan biri olarak bilinmiştim ve bunu tehlikeye atamazdım. Bir şey yapacağını söylersin ve bunu yaparsın. Anlıyorsun değil mi, Angie?

Nicklin'le olan durum da aynısıydı. Birinden hoşlanmak veya hoşlanmamakla ilgisi yok bunun. Birisi senin için bir şey yapar ve sen de ona borçlanırsın. İşte bu kadar.

Nicklin'den duyduklarıma bakılırsa, Thorne denen adam da benim gibi düşünen birisi. Sonuna kadar giden bir tip, yani. Sanki ölen o heriflere bir şey borçluymuş gibi hissedecek. Bana sorarsan, Nicklin de bunu düşündü. Thorne, bu işin peşini bırakmayacak ve her şeyi ortaya çıkaracak. Bir söz verdiyse, bunu tutacak ya da en azından elinden geleni yapacak. Benim de buna saygım var.

Fazla bir şey öğrendiğimi sanmıyorum bu hayatta.

Her zaman doğru olanı yapmak gerektiğinden başka. Öyle hissetmesen de...

Komik bir ikili olduk biz. Thorne ve ben. Burada oturmuş, bu bok deliğinden sana yazmaya çalışırken, onun benim için ne düşündüğünü merak ediyorum. Aslında umursamıyorum ama aklıma geliyor işte...

Hangimiz bu işin sonunda zararlı çıkacağız?

Belki de, ikimiz birden...

16

Güneş daha yeni doğarken; Thorne boş bir CD kabıyla, ön camına yerleşmiş buz tabakasını kırmaya çalışıyordu. Evinin yakınındaki tüm ağaçlar -ne olduklarına dair bir fikri yoktu-yapraklarını dökmüştü. Kışa hazırlık olsun diye, çoğunun dalları kesilmişti. Arabasından dışarı bakınca, tek sıra halinde dizili olduklarını gördü: Yarım ışıkta parlayan, bir örnek ağaççıklar.

Yarım saat önce gelen mesajın sesiyle uyanmıştı. Hazır kartlı telefonuna gelen mesajla.

Yarı çıplak halde dururken, kedi ayaklarına dolanmış halde, kameraya çekilen görüntüyü seyretmişti. Eğer görüntüdeki adamı tanımıyor olsaydı, bunun öylesine yollanmış bir amatör porno işi olduğunu sanırdı.

Ama karanlık ve puslu görüntüye rağmen, bir hayat kadını tarafından işi görülen suratı tanımamasına imkân yoktu. Yerdeki kadın, adamın karısı değildi.

Yani, Bayan Bin-bag değildi.

Thorne, dinlemeye alınan diğer cep telefonuna bakmış; mesajın oraya da gelip gelmeyeceğini görmek için beklemişti. Birkaç dakika boyunca, geçen her saniyeyle daha da soğuk ve umutsuz hissederek.

Louise, üzerinde geçirdiği bir sabahlıkla yanma gelmiş, mesajın kimden olduğunu sormuştu.

'Saçma sapan bir promosyon mesajı...'

'Ne?'

'Promosyon.'

Hâlâ uykuda olan Louise, bir şeyler mırıldanmış ve odaya geri dönmüştü.

Brigstocke ise, telefona cevap verdiğinde, Louise'den biraz daha uyanıktı. 'Kahretsin, Tom...'

'Martin Cowans iyi korunuyor mu?'

'Ne? Ah, sanırım evinde bir polis bekliyor.'

'Toplantı binasında?'

'Bunu sonra konuşamaz mıyız?'

Thorne, bir kadın sesi duydu ve aynı anda telefonun ahizesine bastırılan bir elle kesilen, boğuk konuşmalar.

Bir yerlerden çocuk çığlıkları geliyordu. Brigstocke'lerin, her sabah okula hazırlamak zorunda oldukları üç çocukları vardı. 'Russell?'

'Evet, toplantı binasında da biri var. S&O'nun adamları da olacak orada.'

'Kaç kişi?'

'Bilmiyorum. Ama kimse oraya girmeye cesaret edemez, değil mi? Sen oranın Fort Knox gibi olduğunu söylemiştin.'

'Skinner'ın evini de koruduğumuzu sanıyorduk, değil mi?'

Brigstocke artık tam olarak uyanmıştı ve son derece huzursuzdu. 'Bunu ofiste konuşuruz, tamam mı? Saat dokuzda bir toplantım var...'

Thorne, CD kabını içeri fırlattı ve arabasına bindi. Motoru çalıştırmış ve eski BMW'sine ısınma süresi tanımak istemişti önceden ama, ellerini direksiyona koyduğunda, dokunulmayacak kadar soğuk olduğunu gördü. Eve girip eldiven almaya da üşeniyordu. Saatine baktı, gitme zamanı gelmişti.

Trafik yoksa yedi buçukta ofiste olması gerekirdi.

Dönüş yapmak için vites değiştirdiğinde, gözü tepesindeki bir harekete takıldı. Üstünde duran ağaçta, ıslak ve tombul bir güvercin, aşağı sarkmış halde onu izliyordu. Kanatlarının şemsiye benzer açılımı, ona sanki titriyormuş gibi bir hava vermişti.

Üşümüş ve siniri tepesinde; bir ağaç kadar çıplak.

Ofis bomboş sayılmazdı ama yarım saat içinde, tek başına kalabilmişti. Bir tost yiyip, çayını içerken, uyuşturucu kaçakçısı, her tarafı dövmeli bir gangsterin durumunu merak ediyordu.

Martin Cowans'ın tehlikede olduğunu tek bilen oydu ve buna da yine kendisi sebep olmuştu.

Yaptığı en aptalca hareketin bu olduğunu düşündü.

Aslında başka hareketler, de vardı ama...

Penceresinden, Peel Centre'ye peşi sıra giren bir sürü polisi izledi. Bazılarını tanıyordu; diğerlerini sokakta görse tanımazdı. Bazılarıyla da, sadece merdivenlerde ya da kafeteryada bir iki kere selamlaşmıştı. Bir yerlerde, bir motorcuyu öldüren ve başka bir polisle birlik olup, bu suçu masum birinin üzerine atan bir polis memuru vardı. Ve sonra da, -Marcus Brooks'un dediğine göre-kendi yaptıkları ortaya çıkmasın diye, bu suç ortağını öldürmüştü.

Thorne, bu adamı bulmak istiyordu. Marcus Brooks'u bulmak istediği kadar, hem de...

'Parlak ve erken, Tom,' diyen Karim, gülümseyerek su ısıtıcının yanına doğru geldi. Elindeki iki çay poşetinden birini, Thorne'a uzattı,

'Yakalanacak bir sürü solucan var.' Güne erken başlayan tek o değildi. Thorne daha ikinci bardak çayını bitiremeden, Richard Rawlings telefon etti.

'Haber var mı?'

'PM, ölüm sebebinin kafaya alman ağır darbe olduğunu doğruladı. Ölüm saati de, Cumartesi akşamüzeri üç ve beş arası.'

'Bunu sormadığımı biliyorsun.'

'Sana daha ne söyleyeceğimi bilemiyorum doğrusu,' dedi Thorne.

'Brooks hakkında bir haber var mı? Bir gelişme...?'

Kimsenin Rawlings'e Brooks hakkında bilgi verdiğini duymamıştı Thorne ama, onun bu ismi bilmesine de nedense şaşırmadı. Birçok kaynaktan öğrenmiş olabilirdi: Ekipte olan bir arkadaşının arkadaşı, ya da ona neler olduğunu anlatan Skinner'ın kendisi bile olabilirdi.

Aslında, bir olasılık daha vardı: Rawlings'in Marcus Brooks'la ilgili, söylediğinden daha fazla şey bildiğini gösteren bir olasılık...

'Senin bize söyleyeceğin bir şey var mı?' diye sordu Thorne.

Karşı tarafta bir duraksama oldu: 'Ne gibi?'

'Mesela, Marcus Brooks ya da bir başkasının, neden arkadaşının başını ezdiğiyle ilgili?'

'Hiçbir kahrolasıca fikrim yok.'

'Konuşmanın başından beri ilk defa "kahrolasıca" dedin. En azından çaba göstermene sevindim.'

Thorne, Rawlings'in kahkaha attığını duyunca, şaşırdı. 'Bilirsin, güne erken ve yavaş başlayıp, saatler geçtikçe hızlanmayı severim.'

Sonraki saatlerde, Thorne gelen mesajlara geri dönmemeyi tercih etti: Keith Bannard, S&O'dan bir DCI, bir CPS sekreteri ve Eileen Teyze'den gelen ama neden aradığını bir türlü söyleyemediği bir mesaj.

Thorne, onun kendisine Noel akşamı için planlarını soracağından şüphelendi.

Kapının dışında birinin, Kitson'a dün akşamki programda iyi gözüktüğünü söylediğini duydu. İçeri geldiğinde, Thorne da tebrik etti.

'Yenilik var mı?'

'Birkaç kişi o civarda bir çöp kutusuna, bıçak gibi bir şey atıldığını gördüklerini söylediler ama bize fazla bir yararı olmayacak. Kadın hâlâ aramadı.'

"'Daha zaman var.'

Kitson, gizli futbol meraklılarındandı ve ikisi dün akşamki Avrupa ligi sonuçlarından bahsettiler.

Hamburg'a yenilen Arsenal, grup sonuna düşmüştü. Thorne henüz Hendricks'le konuşamamıştı ama onun da moralinin çok bozuk olduğuna emindi.

'Maçın ilginç noktalarını seyrettin mi?' diye sordu Kitson. 'Yapacak daha iyi işlerim vardı,' diye cevapladı Thorne.

Colindale istasyonuna kadar yürüdü ve Brigstocke'nin bölge komutanıyla olan toplantısının bitmesini bekledi.

'O kadar erken aradığım için kusura bakma.'

'Acelen neydi?' diye sordu Brigstocke.

'Acele değil. Sadece işimizi sağlama almak gerektiğini düşündüm.'

'Telefonda dediği gibi, bence durum iyi.'

'Skinner cinayetine yoğunlaşmamızı anlıyorum,' dedi Thorne. 'Ama Brooks'un Black Dogs'la işinin bittiğini varsaymamız için bir neden de yok.'

'Bir şey varsaydığımız yok.'

'Onların peşine düşmeyeceğine emin olamayız.'

'Haklısın.'

'Hem evde hem de toplantı binasında polisler var demiştin, değil mi?'

Polis merkezinin resepsiyonuna girdiler ve hemen geri çıktılar. Becke House'a doğru yürümeye başladılar. Gökyüzü griye dönmüştü ama hâlâ aralardan sızan güneş ışınları fark ediliyordu.

Ceketinin düğmelerini ilikleyen Brigstocke, 'senin şehrin motorcuları için bu kadar endişelenmen, gözlerini yaşarttı,' dedi.

'Bazılarının hayırseverlik kurumlarında aktif olduğunu duymuştum,' dedi Thorne.

Ana kapıdan çıkan bir Met arabasının yolunu kestiler. Kornaya basarak camdan dışarı sarkan şoför, Thorne'u tanıyınca, gülümsemekle yetindi. Brigstocke daha uzundu ama Thorne'un adımlarına yetişebilmek için, hızlı yürümesi gerekiyordu.

'Biraz yavaşla, kahretsin.'

Thorne yalan söyledi: 'Yavaşlayamayacak kadar üşüyorum.'

Sürücü Kursu girişi daha yakın olduğu için, kimliklerini göstererek oradan içeri girdiler ve yürüyüş alanının diğer yanında, kahverengi ve gri bir anıt gibi yükselen Becke House'a doğru yürüdüler.

Spor kompleksini geçerlerken, Brigstocke Thorne'un koluna elini koydu. 'Sana bir özür borcum var,' dedi.

'Ne için?'

'Çok ters olduğum için.'

'Hangisinden bahsediyorsun?'

Brigstocke, yere bakarak yürüyordu. 'Bir şeyler döndüğünün farkındasındır.'

"'Karanlık Taraftan mı bahsediyorsun?'

'Doğru ama detaylarına inmek istemiyorum.'

Thorne, üç gün önce bunu Nunn'la da konuşmuştu. Skinner'ın evine son suratla giderlerken, Thorne DPS adamına kendi ekibiyle ilgili bir soruşturma hakkında neler bildiğini sormuştu. Russell Brigstocke'nin Olay Odasında, Kural 9'ların uçurtma gibi uçuştuğunu söylemişti. Nunn, bunun İç Soruşturma Kumandası'yla ilgili bir durum olduğunu ve bu konuda bir

yorum yapamayacağını söylemişti. Bunun yeniden "yorum yok" tarzı bir konuşmaya dönüşeceğini gören Thorne, üstelememişti.

Ama hâlâ bilmek istiyordu, hem de eskisinden daha fazla.

'Sana söylemiştim,' dedi. 'Eğer bu konuda konuşmak istersen...'

'Teşekkür ederim.'

'Bir yere gidip kafaları çekebiliriz.'

Brigstocke başını salladı. 'Çekici bir teklif ama sadece son günlerde suratımın neden asık olduğunu açıklamak istemiştim.'

'Her zamankinden bir farkı yoktu,' dedi Thorne.

Becke House'a girdiler ve kapısı kapanmak üzere olan asansöre yetiştiler. Sessizlik içinde, her biri metal kapıda kendi yansımasına bakarak, yukarı çıktılar. Üçüncü kata geldiklerinde, Thorne doğruca Olay Odasına gitti. Göz ucuyla, Brigstocke'nin ofisine girdiğini ve kapıyı yavaşça kapadığını gördü.

Birkaç saniye olduğu yerde kaldı ve hemen ardından Holland'ın yanma gitti. 'Ne kadar meşgulsün?'

'Boğazıma kadar CCTV izin formları ve telefon şirketi işlerine batmış durumdayım,' dedi Holland. 'Daha iyi bir teklifin mi vardı?'

10 dakika sonra, Thorne'un arabasında Southall'a giderlerken, hangi CD'yi dinleyeceklerini tartışıyorlardı.

17

Milli Polis Bilgisayarında kısa bir gezinti, Martin Cowans'ın "kıdemli hanım'ının sadece uyuşturucu bulundurmak ve hırsızlık suçlarından sabıkalı olduğunu değil, aynı zamanda -şaşırtıcı bir biçimde-Guildford'da yetişmiş, zengin bir ailenin Philippa adındaki şımarık kızı olduğunu da belgelemişti.

'Ben nereden bileyim onun yerini?'

Martin Cowans'ın evinin kapısında duran Thorne, karşısındaki kadının kendini nasıl bu kadar değiştirebildiğini şaşkınlıkla izliyordu. Yetiştirilme tarzını çağrıştıran en ufak bir ipucu bile yoktu.

'Hem bilsem bile, niye size söyleyeyim ki?'

Thorne, Philippa'nın anne-babasının, damat adayıyla tanışıp tanışmadıklarını merak etti. Ağzı açık kalan iki kişi ve mirasın yeniden düzenlenmesi söz konusu olabilirdi.

'Cep telefonundan aradınız mı?' diye sordu Holland.

Bin-bag'in kız arkadaşı, tam gülmek üzereyken, kendini tuttu. Ağzındaki sigarayı eline alıp, son hızla Holland'ın üzerinden bahçeye fırlattı. 'Kendiniz arayın,' dedi. Siyah tişörtünün üzerindeki sabahlığı sıkıca bağladı. 'Ben yatağa gidiyorum.'

'Yardımın için teşekkürler, Pippa,' dedi Thorne.

Kadının gözleri biranda kocaman açıldı ve hemen ardından sinirle kapıyı suratlarına çarptı.

Holland, boğazını temizledi. 'Bizde cep telefonu numarası var mı?'

Thorne omuzlarını silkti. 'Listede yok. Bize kartvizitini de vermediğine göre...'

'Belki S&O'daki dostunda vardır.'

Thorne'un Keith Bannard'ı zaten araması gerekiyordu. Evin karşısında bekleyen görevli polis memurunun arabasına doğru yürürlerken, Thorne ceplerini karıştırdı ve numarayı buldu.

Bannard'ın telesekreterine mesaj bıraktı. Thorne ve Holland geldiklerinde, Ford Focus'un içinde 12 saattir oturmakta olan üniformalı polis memuru, sıkıntılıydı. Ama onların Cowans'ın evinden yüzlerine kapı çarpılarak kovulmalarım seyretmek, adamın keyfini yerine getirmişe benziyordu.

'Aptal orospu,' dedi. 'Dün bütün gece herif eve gelmediği için sinirli sanırım.'

Thorne, birden midesinden yükselen panik hissinin, boğazına oturduğunu fark etti. 'Onu en son ne zaman gördün?'

'Ben dün akşam görev başı yaptığımda, o zaten gitmişti. Adam tüm vaktini dışarıda geçiriyor.

Birinin dediğine göre, diğer motorcuların yanında takılıyormuş.'

Holland, Thorne'a baktı. 'Black Dogs'un bilinen tüm üyelerinin evleri izleniyor. Onu bulmamız zor olmaz.'

Arabadaki polis sırıttı ve gazetesini yan koltuğa fırlattı. 'Sanırım elinin altında başka birkaç kadın var.'

'Şanslı herif,' dedi Holland.

Birkaç saat önce gördüğü kamera kaydını anımsayan Thorne, Martin Cowans'ın o kadınlardan kaçına para ödediğini düşündü.

Kitson, kasetçaları odasına götürdü ve kapıyı kapattı. Olay Odasında son gelen telefonların kayıtlarını dinlemişti ama kalabalık ve sesten her şeyi net duyamamıştı. Dikkatini çeken bir kayıt vardı sadece.

Kalasını karıştıran ve onu heyecanlandıran bir tane...

Ofisinde, teybi yeniden dinledi. Dinlerken bir yandan da önündeki kâğıtta yazılı olan, konuşmanın metnini okuyordu. Ardından, dışarı çıkıp Andy Stone'un masasındaki Ipod kulaklıklarını aldı ve emin olmak için bir kere daha dinledi.

Ses, Kitson'a ilk anda tanıdık gelmişti ama daha önce aradığı için değil. İlk defasında, sokaktaki bir telefondan aramıştı; sesi trafiğin sesiyle karışıyordu. Kelimeler boğuk ve durgun gelmişti Kitson'un kulaklarına.

Bu sefer, tek ses, kadınınkiydi. Bu sefer, kadın daha cesurdu. Daha açıktı.

'Denizi kimin öldürdüğünü biliyorum.'

Kitson, sesi tanımıştı. Kadın hâlâ ismini verecek kadar kendine güvenemiyordu ve Kitson da onun doğruyu söylediğinden emin değildi. Ama arayanın kim olduğunu biliyordu.

Cowans'ın evinden doğruca Broadway e çıkan yola saptılar. Trafik, Asya pazarı ve marketlerin bulunduğu sokakta çok yavaş ilerlediği için Punjabi Bazaar, Rita's Samosa Centre, Sikh Bridal Gallery kanalın yanında geçen dar bir yola saptılar ve arabayı köprünün hemen altına park ettiler.

Thorne arabadan çıktı ve nehirden 10 adım yukarıdaki duvara dayandı. Sağ tarafında, dikenli tellerden oluşan bir çit, yolu ve büyük bir et kesim deposunu birbirinden ayırıyordu. Deponun camları yer yer kırıktı ve dış boyası da paslı bir kir içindeydi.

Holland, onluk bir Marlboro Lights paketi çıkardı cebinden. Parmağının ucuyla kapağını birkaç kere itti ve tekrar cebine koydu. 'Burada ne yapıyoruz?'

Son derece mantıklı bir soruydu ama Thorne'un verecek bir cevabı yoktu. 'Ofiste form doldurmayı mı tercih ederdin?'

Karanlık suyun kenarına doğru, taşmak üzere gibi duran plastik, torbalar, yirmi adımda bir çite asılı halde duruyorlardı. Kıyıda ise, etrafa

yayılmış boş plastik şişeler ve bira kutuları vardı. Ama suya en yakın noktada, çalıların arasında toplanmış iki düzine 'kuğuyu görmek, Thorne'u asıl şaşırtan şey oldu.

çoğu bembeyazdı ama arada birkaçının tüyleri daha alacalıydı. Hepsi de toza bulanmış gibiydiler.

Etraflarındaki çalıların üzerinde uçuşmuş tüyler dolanıyordu.

Bu gibi sürprizler, Thorne için önemliydi. Londra, arada da olsa sakinlerine böyle hoşluklar yaşatabiliyordu.

'Ben küçükken bir tanesi beni kovalamıştı,' dedi Holland. 'Hırslı hayvanlar.'

Thorne, çite doğru birkaç adım yaklaştı. Çıkışı olan atıkların nehre karışması için kurulmuş mekanizma, kanal genişliğindeki iki büyük metal ayağa oturtulmuştu. 20 adım sonra, bir otopark alam vardı. Büyük ihtimalle, hemen yanındaki pub'a aitti. "Food and Live Premiership Football."

Kafasından, telefondaki kamera kaydı tekrar geçti.

Brooks ya burada ya da buraya çok benzer bir yerde, Martin Cowans'ın gizli seks hayatını kameraya çekmek amacıyla saklanmıştı. Onları takip mi etmişti? Belki de Brooks, Cowans'a yaklaşan fahişeyi kendi ayarlamıştı. Thorne, duvara yaslanmış adam ve önünde diz çökmüş kadının arkalarından görünen birkaç binanın görüntüsünü hatırlamaya çalıştı. Umutsuzca etrafına bakmıyordu.

'Bir şeye mi bakıyoruz?' diye sordu Holland.

Thorne, sadece uzakta bir gaz deposu gördü. Bir de hemen nehrin kıyısındaki bir evin balkonunda, elinde bir sopayla güvercinleri kovalayan bir Asyalı kadın.

Eğer tanıdık gelen bir yer görseydi, ne yapardı, onu da bilmiyordu zaten...

'Bu da nesi?' diyen Holland, parmağıyla nehri işaret etti. Aşağı bakan Thorne, suda futbol topu büyüklüğünde, yuvarlak bir nesne gördü. Siyah çitlere çarpa çarpa gidiyor ve her hareketinde ışığı yansıtıyordu. 'Hindistancevizi,' dedi. 'Plastiğe sarılmış.'

'Anlayamadım?'

'Buradaki bazı Hintliler, dini bayramlarında bir adak olarak nehre hindistancevizi atarlar. Kutsal nehre en yakın olmaları, bu kadar oluyor.'

'The Grand Union Canal?'

'Aslında bu hindistancevizleri açık denize kadar yüzebilirler. Belki bir gün, Ganj Nehrine kadar giderler.'

'Bu çok saçma. Güney tarafında kaybolup gidecekler.'

'Bu sadece bir inanış, Dave.'

Holland başım iki yana salladı. Hâlâ suya bakıyordu. 'Böyle bir şey mümkün mü?'

'Umut etmenin bir zararı yok,' dedi Thorne.

Özellikle de, elinde umuttan başka kalan bir şey yoksa...

Ana yolun kenarında biraz daha yürüdükten sonra, pub'daki yemeklerden yemeği düşündülerse de, sonra Burger King'e girmeye karar verdiler. Whopper, patates kızartması ve kızarmış soğandan oluşan yemeklerini masaya götürürken, Thorne bu yemekten sonra hissedeceği vicdan azabının, nedense pub'da yiyeceği yemekten daha az olduğunu düşündü.

'Sophie hâlâ sigara kokusu alıyor mu senden?' diye sordu.

Holland kafasını evet anlamında sallarken, bir yandan da ağzına doldurduğu yemekleri çiğnemeye çalışıyordu. Ama Thorne, kız arkadaşının ismi geçince, Holland'ın yüzünden belli belirsiz bir bıkkınlık ifadesi geçtiğini fark etti. Sophie baştan beri Thorne'dan hoşlanmamıştı. Aslında aralarında bir tartışma geçmemişti, hatta çok nadir beraber olmuşlardı ama kadın, belli ki Thorne'un erkek arkadaşının tam da olmasını istemeyeceği gibi bir polis olduğunu düşünmüştü. Onun hakkında ne düşünürse düşünsün, kadın Holland'ın iyiliğini istiyordu aslında. Ve, karşısındakinin karakterini de bir bakışta anlıyordu.

'Bebek onu yeterince meşgul ediyordur, sanırım.'

'Chloe üç yaşında,' dedi Holland.

'Ne demek istediğimi biliyorsun.'

Holland, yüzüne hiçbir fikri yokmuş gibi bakıyordu. Tuvalete gitti ve dönüşte her ikisine de çay almak için kasada durdu. ''

'Tanrım, yalanda okulları araştırmaya başlayacaksınız.'

'Çoktan başladık bile, dostum.'

'Sizin oralarda iyi okullar var mı?'

'Sophie, Londra'dan uzaklaşmak istiyor,' dedi Holland. Bir yandan da çayını karıştırıyordu.

'Anladım.' Thorne, bu fikrin evlerinde sıklıkla konuşulduğunu ve artık sadece fikir olmaktan çıktığını anladı.

'Hoşuna gitmiyor mu?'

Holland omuzlarım silkti. Belli ki, asıl hoşuna gitmeyen, ona bu konuda soru sorulmasıydı.

'Neyse, umarım Sophie bu aralar bana kızgın değildir,' dedi Thorne. Holland tam cevap vermek üzereyken, Thorne onu susturdu. 'Önemli değil, ne düşündüğünü biliyorum. Fark etmez.'

'Neden "bu aralar" dedin?'

'Çünkü artık senin başını fazla belaya sokmuyorum.' Holland'ın gözleri anlaşılmaz bir karaltıyla bulanınca, Thorne işi şakaya vurmaya çalıştı: 'Seni gizlice karanlıkların arasına çağırmıyorum...'

Masadan kalkana kadar, başka bir şey konuşmadılar. Thorne ceketini giyerken onu ayakta bekleyen Holland, 'benim başımı belaya soktuğunu da nereden çıkardın?' dedi.

Günün sonunda yeni bir haber alamayan Thorne, asık suratlı ve gergin bir haldeydi. Ona teklif edilene kadar, bir içkiye ne kadar çok ihtiyacı olduğunu bile fark etmemişti. Stone, Holland ve Karime memnuniyetle katılarak, The Oak'a doğru yola çıktı. Pub'ın otoparkında Kitson'la karşılaşınca, diğerlerine önden gitmelerini söyledi.

'Bütün gün neredeydin?' diye sordu Kitson.

'Görünmez olmaya çalışıyordum,' dedi Thorne. 'Sen neden böylesin?'

'Gizemli kadın yine aradı.'

'Sana arayacağını söylemiştim.'

'Ve artık gizemli değil...'

'Kim?'

'Harika Kemal.'

Thorne bir an düşündü. 'Sedat'ın kız arkadaşı? Tuvalette olan?' Kitson evet anlamında kafasını salladı. Thorne'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

'Yarın onunla küçük bir sohbet edeceğim ve neler olduğunu anlayacağız.'

'Kutlama yapmamız gerek,' dedi Thorne.

'Ah, evet.' Beraberce pub'ın kapısına yürüdüler. 'Senden ne haber?'

'İyi haberlerden konuşalım, boş ver...'

İçeride, The Oak sesli ve dumanlı bir ortamda, Peel Centre ve Colindale'in hafta içi kalabalığını ağırlamaktaydı. "Geleneksel" atmosfer ve dekor, Thorne buraya ilk geldiğinden beri asla değişmemişti. Bunun sebebi, müşterilerinin sadece bira ve basit bar yemeklerinden başka bir şey anlamadığını savunan yıllanmış kiracıydı. Arada sırada bazı değişiklikler yapmak istese de, genelde başarısız sonuçlar almıştı adam. Bir keresinde düzenlediği quiz gecesi, kavgayla bitmişti. Daha önceden düzenlenen karaoke gecesi ise, iki polisin tam da "I Fought the Law" şarkısı çalarken bara girip, şarkı söyleyen sarhoşları dışarı atmasıyla sonuçlanmıştı.

Thorne ve Kitson, içkilerini alıp, Holland ve diğerlerinin yanma gittiler. Hepsi birden Kitson'u Sedat olayındaki gelişme için tebrik etti ve sorgulama hakkında da iyi şanslar diledi. Ama daha kimsenin kadeh kaldırmaya niyeti yoktu. Bu, bir tutuklama olduğu zaman yapılacak işti.

'Ne kadar zaman oldu?' diye sordu Kitson. 'Dört, beş gün önce mi gelmişti Brooks'un son mesajı?'

Thorne, büyük bir yudum biraz içti. 'Beş. Skinner görüntüleri.'

'Belki de o, sondu. Birkaç motorcu, bir de hapse girmesine sebep olan polisi halletti. Artık işi bitmiş olabilir.'

'Belki...'

'Bir insan ne kadar fazla intikam alabilir ki?'

'Ne kadar canının yandığına bağlı.'

'Ne olursa olsun kız arkadaşı geri gelmeyecek. Çocuk da.'

'Senin çocukların olduğunu düşün,' dedi Thorne.

Brigstocke geldiğinde, herkes yer açmak için biraz kaydı ve sohbet daha hafifledi. Son zamanlarda görülen bir davadaki komik olayı birbirlerine anlatmaya başladılar. Zanlı, akli dengesi bozuk bir kadından, onu öldürmesi karşılığında para almıştı. Ama sözünü tutmayınca, mahkemelik olmuşlardı.

Karim, bunun sadece para israfı olduğunu ve CPS'deki birinin iyi bir dayağı hak ettiğini söyledi. Stone ise, "bir grup arkası kıllı motorcuya" hemşirelik etmenin kaç para olacağını hesapladı. Holland, eğer israftan söz

edilecekse, onun iki gündür izin belgeleri için harcadığı zaman ve enerji israfının konuşulması gerektiğini söyledi. Daha fazla davayı çözümleyememeleri, şaşılacak bir durum değildi...

Stone, kadehini kaldırdı. İşte cevabın, dostum. Araştırmalar sonucunda, alkolün -belli bir oranda alınırsa elbette-insanın daha net düşünmesini sağladığı ortaya çıktı. Yemin ediyorum. Bize her gün iş saatlerinde bir, iki kadeh içki vermeliler.' Masadakiler hem güldüler hem de Stone'u alkışladılar. 'Size söylüyorum... Olay Odasına bir bira fıçısı koyun, bakın davaların çözülme oranları nasıl tavan yapıyor.'

Onun yanında oturan Thorne, Brigstocke masaya bardağını hızla vurunca, Kitson'un yerinde sıçradığını fark etti.

'Salak salak konuşma, Andy. Tanrı aşkına...'

Herkes, ağzı bir karış açık halde, Brigstocke'nin kalkıp bara gitmesini seyretti. Stone sinirle burnunu çekti, Karim, Hollanda bakarak kaşlarını kaldırdı ve diğerleri de ya omuzlarım silktiler ya da bardaklarını evirip çevirdiler.

Thorne, ayağa kalkıp Brigstocke'i takip etmeye karar verdi ama yarı yolda, bundan vazgeçti ve dışarı çıkıp, paralı telefondan Louise'i aradı. Ona, son kadehini içtikten sonra geleceğini, çok geç kalmayacağını söyledi.

Yarım saat önce, barın sivillere kapandığını gösteren zil çalmıştı. Thorne, son bir içkinin zararı olmayacağını düşündü. Louise artık yatmış olmalıydı. Thorne, dün gece yataktaki konuşmadan sonra, Louise'in, onu görmemek için geç geldiğini düşünmesinden korktu.

Acaba gerçekten Louise'i görmek istemiyor muydu?

Kitson, son kadehler gelmeden önce evine gitmişti. Çocuklarına iyi geceler demek ve yarınki sorgulamanın üzerinde çalışmak istiyordu. Brigstocke, bir köşede Stone'la konuşuyordu. Thorne, her şeyin yolunda olduğunu umdu ama görünüşe göre; bir hayli hararetli bir konuşma oluyordu. Üç bardak Guinness içmişti ama yavaş yavaş içtiği için, araba kullanmakta bir sakınca görmüyordu.

Cep telefonunun çaldığını duyunca, elini ceketine attı ve telefonunu bulmaya çalıştı ama aramayı kaçırdı. Tam telefonu almış, kimin aradığına bakıyordu ki; tekrar çaldı: Bannard.

'Cowans'ın cep telefonunu isteyecektim,' dedi Thorne.

'O telefonun artık çalıştığını sanmıyorum,' dedi Bannard. 'Biraz ıslanmış...' Thorne dinledi ve konuşma bitince, bara doğru yürüdü. Holland da bara gelmiş; yeni bir bira almaya çalışıyordu. 'Martin Cowans'ı bulmuşlar,' dedi. 'Bu sabah gittiğimiz yerden birkaç mil yukarıda, kanaldan çıkarmışlar.'

'Kahretsin,' dedi Holland. Bardan birkaç adım geriye gitti. 'Gidiyor muyuz?'

Thorne, çoktan kapıya doğru harekete geçmişti bile. 'Zavallı adam, Hindistan cevizleri kadar bile gidememiş,' dedi.

Merhaba bebeğim,

Başım belada mı? Ben kendimi yeterince suçlu hissediyorum...

Kapıdan girdiğim anda seni kızdıracak bir şey yaptığımı anlardım zaten. Sende öyle bir bakış vardı.

Bana başımın belada olduğunu ama sebebini kendim tahmin etmemi söyleyen bakış...

Gerçekten, dün gece hakkında biraz garip hissediyorum kendimi. O sapık herifi seyrederken hissettiklerim...

Senin hep seyrettiğin o pembe dizilerdeki oyuncuların konuşmaları gibi oluyor ama sonradan, kendimden utandım. Gerçekten de nefret ettim kendimden. Seni yarı yolda bırakmışım gibi...

Sanki sana saygısızlık etmişim gibi, en azında senin hatırana.

Senin buna inanacağını sanmıyorum. Seyrederken tahrik olmasaydım, ben de bir sorun olduğunu söylerdin. Ya da belki hapiste tercihlerimin değiştiğini...

Her neyse, ben seyrederken, gözümün önünde sadece sen vardın.

Her zaman sen...

Bu gece de uzun uzun yürüdüm, yedi, sekiz mil belki. Bunları düşündüm ve sana ne yazacağıma karar vermeye çalıştım. Sanırım, seni ve Robbie'yi yanımda hissetmem, bur aday missiniz gibi hissetmem çok güzel ama bazı şeyleri görmeni istemiyorum. Bazı... uygunsuz şeyleri...

Kendimi kötü hissediyorum, çünkü bunları da görüyorsun. Tasvip etmediğin zaman sesinin tonu değişiyor, tıpkı ben içkiyi fazla kaçırınca

bana kızdığın gibi. Seni, benim yaptığım bazı şeyler hakkında Robbie'ye açıklama yaparken görüyorum.

Ama diğer zamanlar, en kötü zamanlar, senden bana kalanların hiç ama hiç yetmediği zamanlar.

Sadece birkaç dakikamız daha olsa, her şeyin nasıl düzeleceği. Sadece kahrolası bir yarım saat!!!!

Beni kollarında tutsan, rahat rahat uyuyabileceğimi biliyorum.

Yanlış anlama, elimdekiyle de memnunum. Neden olmayayım ki? Seni burada, yanımda hissetmek sahip olduğum en iyi şey. Sensiz ben kaybolurum.

Sensiz, ben de olamam.

Her zamanki gibi evlerin etrafından dolandım, biliyorum, beni affet.

Marcus XXX

18

Kanalın Greenford tarafı, Holland ve Thorne'un o sabah bulundukları noktadan daha farklıydı. Yaya yolu çok daha temiz ve genişti, kenardaki levhaya göre, Hillingdon Trail'e aitti. Bir tarafta, tepenin üzerine sıralanmış modern yapılı evler vardı. Thorne, boydan boya pencerelerine dayanmış, sabahlıklarına sarınmış ev sakinlerinin, kıyıda olup bitenlere merakla baktığını fark etti.

Karışık bir düzenlemeydi: Işıklar, ses ve cesedin üzerinde bir tente. Tabii ki, çamur ve su içinde çalışanların keyfi, daha da yerindeydi.

Zamanlama, personel açısından "lojistik ikilem"lere yol açıyordu. Cinayet Keşif Ekibi elemanları gitmiş, yerlerini Cinayet Masası çalışanlarına bırakmışlardı. Ama açık bir soruşturma kapsamında bulunan ceset ve etrafı, Russell Brigstocke'nin MİT'ine geri devredilmişti. Elbette, Brigstocke'nin elemanlarının çoğu bir an önce ayılmak zorundaydılar.

'Kahve fena değil,' demişti Holland. 'Ama ceset daha çok işe yarıyor.'

Bu ceset, birkaç saat önce bulunmuştu ama Thorne olay yerine vardığından, daha 15 dakikadır suyun dışındaydı. Evlerin önünde demirlemiş bir tekneyle iskele arasında sıkışıp kalmıştı.

Teknenin sahibi bulunana ve çektirilene kadar, cesedi yerinde oynatmak mümkün olmamıştı.

Şimdi, altında plastik bir muşamba örtünün üzerine akan kahverengi pis sularla birlikte, kıyıda yatıyordu.

Hendricks, yanında bir grup SOC'yle birlikte, zaten çok karışık bir olay yerinde ilk incelemeyi yapmaya çalışıyordu. Kıyı, sigara izmaritleri ve köpek pisliğinden basılmayacak haldeydi ve etrafta çamurlu ayak izinden geçilmiyordu.

DCI Keith Bannard, kanala baktı ve ardından başını çevirip diğer tarafa baktı. 'Adamın bu seferkini çok uzakta öldürmemiş,' dedi. Ardından kendini tanıttı.

Thorne, S&O'cunun aksanından, tipi hakkında yaptığı tahminde yanılmamıştı. Uzun boylu ve inanılmaz yapılı bir adamdı. Kırlaşmış ve kıvırcık saçlarla dolu bir kafası vardı ve boynunun gömlekten görünen yerlerinden, daha fazla kırlaşmış kıl fışkırıyordu. Yüzü, etli ve yanıktı; sulu bir ifadeyle bakan gözleri, gülümsediğinde tamamen çizgi haline dönüşüyordu.

'Cesetleri saklamakla fazla vakit kaybetmiyor, değil mi?' dedi Bannard. 'Yani Cowans'ı öldürdüğü yerde suya attığını tahmin edebiliriz.'

'Mantıklı görünüyor.'

'Peki ama Bin-bag o saatte kanalda ne arıyordu? Gece balık tutmaya mı gelmişti?'

Thorne cevap vermedi.

Kendi kendine ıslık çalan Bannard, kanal boyunca yürümeye başlayınca, Thorne da onu takip etti. 50 metre kadar yürüdükten sonra, alçak bir köprünün altında durdular. Duvarların iki tarafına monte edilmiş turuncu lambaların olmadığı kısımlarda, su ve kıyı kapkaranlıktı.

'Çok artistik,' dedi Bannard. Uzaktaki duvarda görünen, üç boyutlu, renkli grafitiye baktı: Bir balık sürüsü, ördekler ve zıplayan tavşanlar; cam parçalarından ve seramiklerden oluşan bir tablo yaratmışlardı.

Thorne, bunun sadece köprünün altından geçebilecek kadar küçük tekneler için yapılmış olduğuna karar verdi. Ayrıca, diğer grafitici çocuklar

da duvarları boyarken, onların göz zevkine hitap edecek bir görüntü oluşmuştu.

'Sizin valiyle iyi bir sohbet yaptım.'

'Harika,' dedi Thorne.

Bannard, mutlu gözüküyordu. 'Artık bunun mafya bağlantılı olmadığına karar verildiğine göre, ben yolunuzdan çekilebilirim.'

'Nasıl isterseniz.'

'Evet. Ama bu kadar sevindiğini göstermesen de olur.'

'Size bir iyilik yaptığımı sanıyordum.'

'Martin Cowans gibi heriflerin azalması, herkes için iyiliktir. Ama benim iş yükümü azalttığını söyleyemem.'

Sesleri, köprünün altında yankı yapıyordu. Bannard konuşurken, hareketleriyle de sözlerine etki katmaya çalışan bir adamdı. Thorne, gözlerini onun ellerinden ayırmakta zorluk çekiyordu. Cesedin yanında el sıkıştıklarında, kendi eli Bannard'ın elinin içinde, adeta kaybolmuştu.

'Black Dogs konusu kapandı mı, yani?' diye sordu Thorne.

Bannard başını iki yana salladı, 'Sanmam.'

'En kıdemli üç üye öldü. Herhalde, bu işlerin gidişatını biraz olsun değiştirecektir.'

'Tekrardan organize olup, alttan başka üyeleri yukarı geçireceklerdir. Yarın akşamüzerine kadar yeni bir lider seçerler.'

Aynı Cowans'ın Simon Tipper ölünce başa geçmesi gibi.'

'Doğru.'

Karşı kıyıda bir hareketlenme fark edince, ikisi birden durdular. Dikkatle baktıkları halde, gölgelerden başka bir şey seçemiyorlardı. 'Altı yıl önce Simon Tipper'ı yoldan çekmek isteyen kim olabilir?'

Bannard, bir sigara yakmak üzereydi. Birkaç saniye, gözlerini dikip Thorne'a baktı; adeta eğleniyormuş gibiydi. 'Tipper, Marcus Brooks tarafından öldürüldü. Evine giren oydu. Brooks'u yakalayan kadın sana bunu söyledi, değil mi? Lilley?'

'Bana öyle söyledi.'

Bannard, sigarasını yaktı. 'Ve bütün bu pis işler de, bu yüzden başladı, değil mi?'

'Teorik olarak, evet,' dedi Thorne. 'Bundan kimin çıkarı olabilirdi?'

'Teorik olarak, herkesin. Özellikle de diğer motosiklet çetelerinin. Ya da aynı ekipten, haksızlığa uğradığını düşünen birinin. Belki, adamın izin almadan motorunu ödünç aldığı birinin. Kız arkadaşını ayarttığı birinin...'

'Black Dogs? Diğer çeteler? Çoğunun parayla satın aldığı polisler?'

Sırıtan Bannard, dişlerinin arasında duman çıkardı. 'Acaba bir kenarda biraz DPS işi mi yapıyorsun, Müfettiş?'

Thorne, bir sır verir gibi sesini kısarak, 'her küçük bilgi işe yarar, değil mi?' dedi.

'Bak, tüm bu çeteler, işin bir ucundan tutmaya çalışırlar,' dedi Bannard. 'Eğer aptal değillerse, uzun vadede bunun iyi bir yatırım olduğunu anlarlar.' Yine ıslık çalmaya başladı, ama bu sefer, daha yüksek sesle. Çıkan yankılardan hoşlanıyor gibiydi. Sigarasından iki derin nefes daha çekti ve suya fırlattı.

Olay yerinde, ceset morga götürülmek için hazırlanıyordu; Brigstocke de hemen yanı başında, nasıl hareket etmeleri ve hızlı olmaları gerektiğini anlatıyordu. Hemen, kimse işine gitmeden önce, evden eve soruşturma yapılacaktı. Ayrıca, Black Doğsun kurbanı gören veya onunla konuşan tüm üyeleri de sorguya çekilecekti. Martin Cowans'ın son saatleri, yeniden yaşatılacaktı. Yakındaki iki lambaya takılı olan CCTV kameralarından bant kayıtları alınacaktı. Thorne, duyduklarının son derece kurallara uygun, büyük bir zaman kaybetme organizasyonu olduğunu düşündü.

Eğer kendi kendini köşeye sıkıştırmayı göze alsa, onların bilmedikleri bilgilerle, çok daha farklı bir yol izlemelerini önerecekti. Fahişenin peşine düşebilirlerdi, mesela. O kadar da zor olmazdı onu bulmak.

Marcus Brooks hariç, Martin Cowans'ı son gören, o olmuştu.

Ama Thorne bildiklerini kendine sakladığı müddetçe, bunu yapması olanaksızdı.

Kendi kendine, çok da önemli olmadığım söyledi. Ne de olsa, katilin kim olduğunu biliyorlardı.

Detaylar sonradan işe yarayacaktı. Brooks'un son cinayetini ne şekilde işlediği, onu yakalamalarına yardım etmeyecekti.

'Bu sene ne de olsa Premiership'e yoğunlaştık. Şampiyonlar Ligi bizim için önemli değil.'

Thorne, başını çevirdi. 'Moralin bozuldu. İtiraf et.'

'İki hafta sonra sizin sahaya geldiğimizde, o zaman gününüzü göreceksiniz,' dedi Hendricks.

, Cesedin arabaya koyulmasını seyrettiler.

'Ölüm saatini öğrensek, iyi olurdu,' dedi Thorne.

'Ben de Justin Timberlake'i çıplak görsem, iyi olurdu ama işte...'

'Aşağı yukarı...?'

Hendricks, sedye taşıyıcıların tepeden yukarı çıkarken cesedi düz tutabilmek için çaba harcadıklarını gördü.

'Bayağı bir zaman suda kalmış. Çok şişmiş. 24 saat diyebilirim, ya da daha fazla.'

'Yani, dün gece geç saatlerde?'

'Sanırım, dün akşam saatlerinde.'

Thorne, duyduğu endişenin, genç bir kadınla çocuğunun ölüm emrini veren adam için değil, kendi kariyeri için olduğunun farkındaydı. Ama ne olursa olsun, yorgunluk ve sıkıntının içinden yükseldiğini hissedebiliyordu. Cowans, mesaj geldiği zaman ölmüştü. Onun için" yapabileceği hiçbir şey yoktu zaten.

'İşine yaradı mı?' diye sordu Hendricks.

'Evet, teşekkürler.' Ama duyduğu rahatlık, kısa süreli oldu. Mesajların yollanmasının bir düzeni yoktu. Tucker'ın fotoğrafı için, Brooks bir hafta beklemişti. Ama Hodson'un resmini, hemen hastaneden yollamıştı. Skinner'ınki, ölümünden bir gün önce gelmişti. Brooks büyük ihtimalle, gelecek sefer de farklı bir zaman seçecekti. Thorne, bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabileceğini hissetti.

Andy Stone, koşarak yanlarına geldi, kendinden çok memnun gözüküyordu. 'En azından Cowans'ın bir kadın tarafından öldürülmediğini biliyoruz,' dedi.

Thorne, Stone'un yüz ifadesinden ciddiyetsiz bir şaka geldiğini anladı. Kaşlarını kaldırarak, Hendricks'e baktı. 'Evet, devam et...'

Stone, hazırlanmış cevabı verdi: 'En son ne zaman bir kadının çöp torbasını dışarı çıkardığını gördünüz ki?'

Aslında, iyi bir espriydi. Aldığı karşılık da, ona göre oldu. Thorne, daha uzun bir süre gülemeyeceğini düşünerek, normalde yapacağından çok daha sesli bir kahkaha patlattı.

Dönüş yolu, dümdüz Hanger Lane'den giderek, A40'dan geçen kasabaya girmeleriyle son buldu.

Daha sonra Thorne, Knightsbridge ve Belgravia üzerinden, Louise'in evine, Pimlico'ya geçecekti. Holland'ın kendi evine, Elephant and Castle'a önce gitmesi gerektiğinden, Thorne ilk olarak onu bırakmayı önermişti.

Yollar neredeyse terkedilmiş gibiydi; yağmur da durmuştu. Yol kameralarına dikkat ederek, Ealing golf kulübünü ve Hoover fabrikasını geçtiler. Thorne radyonun sesini kıstı ve sanki sohbetin ortasında kalmışlar gibi konuşmaya başladı. 'Brooks, sadece şanssız bir adamdı. Tipper cinayeti zamanında, ideal bir seçim oldu. Günah keçisi.'

'Skinner için mi?'

'Skinner ve onun dostu için. "Jennings" veya "Squire." Ama niye Tipper'ı öldürmek istediler, onu anlayamıyorum.'

'Belki onlar da başka bir çete tarafından satın alınmışlardı. Elinde her şeyi düzenleyecek iki tane yoldan çıkmış polis varken, neden birini öldürtmek için başkasını parayla tutasın ki?' Thorne başını salladı. 'Ya Black Dogs için çalışıyorlardıysa?'

Holland biran düşündü. 'Tipper'ın kendi çetesinden biri, onun ölmesini mi istedi?'

'Büyük ihtimalle,' dedi Thorne. 'Ya da bu iki polis, kendileri ondan kurtulmak istediler. Belki Tipper açgözlülük etmeye başlamıştı. Onlara yeteri kadar ödemiyor ve isimlerini açığa çıkarmakla tehdit ediyordu.' Bu fikir, Holland'ın ilgisini çekmiş olacak ki, Thorne'a dikkatle baktı. 'Olay yeri raporu, mekânın tamamen darmadağın olduğunu yazıyordu. Brooks da her zaman, iki polisin ondan sadece "evrakları" almasını istediklerini söyledi durdu. Eğer iki polis çeteye çalışıyorduysa, belki aldıkları rüşvetlerle ilgili dokümanlar ya da fotoğraflar vardı. Geri almaları gereken şeyler.' Sanki daha karamsar fikirleri de varmış gibi, kendi kendine başını salladı.

Thorne, Holland'ın fikrine katılmıştı ve bunu ona da söyledi... Wormwood Scrubs'dan geçerlerken, hızı arttırdı ve White City'yi keserek geçtiler. Yolun ortasında gördükleri tilki ya da kedi cesedinin üzerinden geçmemek için, hafifçe sola kırdı direksiyonu.

'Peki ya Skinner ölene kadar Black Dogs için çalıştıysa?' dedi Holland.

Bu, Thorne'un da merak ettiği bir konuydu. Eğer Skinner ve arkadaşı Tipper'ı öldürdüyse, onun yerine gelen Martin Cowans'la da benzer bir iş ilişkisi içine girmiş olmaları, büyük olasılıktı. O zaman, Marcus Brooks'a karşı düzenlenen korkunç intikam planını biliyorlar mıydı? Skinner'la konuşurken bunları öğrenmek mümkün olmamıştı elbette; zira adam Brooks'u tanımadığına onları ikna etmekle meşguldü.

Her ne olursa olsun, konuştukları zaman Skinner'ın korkmuş olduğu belliydi. Brooks isminin tekrar karşısına çıkacağını düşünmemişti adam, besbelli.

Thorne Holland'ı eve bırakırken, DS Burger King'de öğle yemeği yerken söylediği sözün o kadar agresif çıkmasına üzüldüğünü söyledi. Thorne da, önemli olmadığına dair bir şeyler mırıldandı.

Thorne Pimlico'daki eve girdiğinde, saat üçü geçmişti. Louise," Kendinden geçmiş halde uyuyordu.

Thorne ise, geçirdiği günün stresine ve saatin geç olmasına rağmen, uyuyabilecek gibi değildi. Louise'in bilgisayarı, salonun köşesindeki masada, açık halde duruyordu. Thorne, birkaç el poker oynamayı düşündü önce. Ama sonra, bir çay alıp, kısık sesle Hank Williams dinlemeyi tercih etti. Birkaç hafta önce, Louise'in evine kendi CD'lerinden birkaçını getirmişti. Williams, Cash ve bir-iki tane de yeni çıkanlardan. Louise'in David Gray ve Diana Krall CD'lerinden ayrı bir rafa, alfabetik düzenle sıralamıştı hepsini.

Hanks, içinden canlı çıkamayacakları bir dünyadan şikâyet ederken, Thorne oturmuş, Louise'in dergilerini karıştırıyordu. Bir gece önce yatakta yaptıkları konuşmayı anımsadı birden. Gergin fısıltıları. Kitson'un çocuklarına iyi geceler diyebilmek için pub'dan erken ayrılmasını, Brigstocke'nin her sabah üç çocuğunu okula hazırlamak zorunda olmasını düşündü. O, baba olmak için yaratılmamıştı.

Küçükken, evlerinde bağırıp, çağıran tek kişi, annesiydi. Peşinden koşulamayacak kadar büyüdüğü zamanlarda ise, arkasından saç fırçası fırlatırdı. Kendini bildiği zamanlardan beri, sabırlı olan babası olmuştu. Thorne, gitgide babasının tüm kötü taraflarını almaya başlamasına rağmen, onun sabrına sahip olmadığını biliyordu.

Küçücük, beyaz çocukları, saçları kabarmış, kapüşonlu sweat-shirt'leri ve kulaklarında küpeleriyle; rap dinleyerek dükkânlara girip çıkarken ve küfür ederken görüyordu. Aynı yaşlarda kız çocuklarını, göğüslerine kadar

açık tişörtlerle, sokakta dolanırken görüyordu. Ya da sinemada telefonla konuşurken, otobüslere bedavaya binmeye çalışırken... En yakındaki saç fırçasını kapıp, üstlerine fırlatmak geliyordu içinden...

Kesinlikle baba olmak için yaratılmamıştı.

Hazır kartlı telefonu masanın üzerinde sesler çıkartıp, titreşmeye başlayınca, Louise uyanmadan mesaja bakabilmek için, masaya doğru koştu.

Marcus Brooks'dan gelmişti.

Eğer uyanıksan, belki de benim kadar kafayı yemiş birisin. Ya da ben seni uyanık tutuyorum, o zaman kusura bakma. Ama fazladan çalıştığın saatler için alacağın parayı düşün.

Thorne, cevap yazma tuşuna bastı. Buradayım, yazdı.

Mesajı yolladı ve beklemeye başladı.

19

Thorne, halkın gözünde bunun gayet basit bir iş olduğunu biliyordu. Kurbanlar ve ölenin akrabaları için, olmuş bitmiş bir şeydi. Eğer suçluyu yakalarsa, polis iyi iş başarmış sayılıyordu. Eğer yakalamamışsa, boka batmış demekti. Ama çok az insan, şansın bu olaylarda oynadığı rolün önemini kavrayabiliyordu.

İyi ve kötü. Kör...

Kötü şansla beraber yaşardı insan, ama iyiyi buldu mu, dört elle sarılırdı kaçırmamak için. Sutcliffe'i ve Shipman'ı yakalamakta, büyük rol oynamıştı şans. En kıdemli polis müfettişleri, kameraların önüne geçip "iyi başarılmış işler"den bahsederken, içlerinden de Tanrı ya da inandıkları her neyse, verdikleri şans için şükrederlerdi. Ve bir sonraki olayda da aynı cömertliği göstermesi için.

Skinner'ın cesedinin, bulunmasından sonra, iletişim ofisi, Pazartesi gününün *Standard*ının son baskısına bir açıklama yollamıştı.

Son derece hafif kalan bir açıklamaydı aslında: Delirmiş gibi bakan bir adam resmi yoktu mesela hikâyede; ya da "Polis Katili" başlıkları atılmamıştı. İç sayfalarda, birkaç satırlık bir haber olarak çıkmıştı. Marcus Brooks'un bir resmi ve bu adamın süregelen bir soruşturma kapsamında arandığına dair birkaç cümle vardı. Zanlının görünüşünün değişmiş olabileceği, ayrıca tehlikeli sayıldığı ve yanma yaklaşılmaması gerektiği de eklenmişti.

Haberin çıktığının ertesi günü ve bir gün sonrasında, telefonlar susmak bilmemişti. İsimler, adamı gördüklerini söyleyenler; hatta iki tane de, Marcus Brooks olduğunu iddia eden adam aramıştı. Gelen tüm raporlar takibe alınmıştı; en çok da batı Londra'dan gelen, son derece ciddi bir ipucu gibi gözüken bir tanesi.

Dört elle sarılınacak bir ipucu...

Arayan adam, Hammersmith'teki London Ark'ın -bakır ve cam üzerine çalışan bir fabrika-gece bekçisiydi.

İki farklı zamanda, sabah altı sularında işten eve giderken, Standart makalesindeki adama çok benzeyen birini gördüğünü belirtmişti. Adam, kendi evinin tam ters istikametindeki bir binaya giriyordu. Hatta ikinci karşılaşmalarında, birbirlerine aşina olmuş, başlarım sallayarak selam bile vermişlerdi.

Gece bekçisi, cep telefonu sitesince belirlenen üç bölgeden birinin, üç sokak aşağısında oturuyordu.

Söylediği bina, üç kata ayrılmıştı. Ön ve arka taraflarına yerleştirilen polisler tarafından giriş ve çıkışlar gözetlenirken, Andy Stone ve yanındaki memur, bina sahibini sorguya çekmişlerdi. Marcus Brooks olduğu sanılan kiracının, en üst kattaki tek odalı daireyi tuttuğunu öğrenmişlerdi. Robert Georgiou ismini vererek, iki hafta önce eve taşınmıştı adam. Üç aylık kirayı da nakit olarak ve peşin ödemişti; ev sahibi, şimdi geriye bakıp düşündüğünde, adamın gerçekten de biraz acayip bir tip olduğunu itiraf etti. 'Sessizdi, anlıyorsunuz değil mi? Yani gergin bir tipe benziyordu.' Ama adam, karısından ayrıldığını söyleyince, ev sahibi de fazla soru sormamayı tercih etmişti.

'Bazen hepimizin biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız olur,' dedi Stone'a.

Nakit paraya da, diye düşündü Thorne; Stone konuşulanları kendisine aktarınca.

Binanın karşısındaki bir daireye, sabah yedi sularında bir gözetleme ekibi yerleştirdiler ve dört saat boyunca izlemeye aldılar. Yakınlarda bir de silahlı ekip, hazırda bekliyordu. Binanın iki yanındaki daireler de, olabildiğince sessizce ve gizlilik içinde boşaltılmıştı.

Evde herhangi bir hareket olmadığı için ve adamın eve en son sabah 6'da girerken görülmesi üzerine, öğleden sonra hedefin evde uyuduğu kanaatine varıldı.

Brigstocke, üstüne danıştı ve içeri girme kararı alındı.

Kitson, sorgulama odasının duvarına monte edilmiş ikili CD kayıt cihazına biraz daha yaklaştı.

Aslında odadaki tüm mikrofonlar aşırı duyarlıydı ama yine de otomatik olarak her giren, mikrofona eğiliyordu.

Tıpkı, bir helikopterin pervanesini görünce eğilmek gibi.

'Bayan Kemal, avukat bulundurma hakkını kullanmayı yine reddetti.'

Karşıdaki iskemlede oturan genç kadın, kaşlarım çattı ve elleriyle saçlarını çekiştirdi. 'İhtiyacım yok, değil mi? Başım belada değil herhalde.' Sesi yumuşaktı, az da olsa Londra aksam taşıyordu.

'Sanmıyorum,' dedi Kitson.

'Yani...?' Omuzlarını silkti.

'Bu sadece bir prosedür, Harika. Önemli bir durum değil.'

Kız, 20'li yaşlarının başlarında, North London Üniversitesinde muhasebe öğrencisiydi. Kitson, kızın ne kadar çekici olduğunu fark etmişti; özellikle de, onu Colindale'deki istasyondan alırken, Stone'un yüz ifadesinden anlamıştı bunu. Stone kızı daha önce görmemişti; Harika Kemal, sevgilisinin öldürüldüğü gece sorgulandığında, Stone yoktu. Zaten o gece, kız da en güzel halinde değildi.

İri yeşil gözleri, komik denecek kadar uzun kirpiklerle çevriliydi. Kahverengi saçlarında ise, bal rengi röfleler vardı. Kitson, Stone'un ilk bakışta bu özelliklere takılmadığına emindi elbette...

'Bizi neden aradığını bilmek istiyoruz,' dedi Kitson.

Kız cevap vermedi.

'İki kere', dedi Stone.

'Bak, korktuğunu biliyoruz.' Kitson, bunu söylerken bile, bazen çocuklarıyla konuşurken takındığı ses tonunu kullandığım fark etti.

Ders çalışmadıkları veya dişçiye gitmek istemedikleri zamanlar gibi. 'Sesinden de anlamıştım korktuğunu [...]

Stone sevimli bir poz takındı. 'Haydi Harika, bize yardım et. Deniz'i kimin öldürdüğünü biliyorsan, bunu bize söyle.' […]

'Yapamam,' diye fısıldadı. […]

Londra'nın orta bölgelerinde ucuza ev kiralamak zordu ama […]

'Brooks'un moralinin niye bozuk olduğu belli,' dedi Holland.

Son derece kendine has bir atmosferi vardı evin: Üç değişik desenli halı bir odada, elektrikli ve iki barlı bir ölüm tuzağı bir duvarda duruyordu. Bir de, pislikten bakılamayacak gibi olmuş bir tuvalet ve pembe desenli bir banyo küveti vardı.

'Tanrım.'

'Kendini öldürmediğine şaşırıyorum.' 'Vaktimiz olunca geri gelelim de burayı kiraya veren herifi halledelim.'

Thorne, yavaşça yataktan, çekmeceli dolaba doğru yürüdü. Acelesi yoktu, hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyordu ama zaten istese de daha hızlı yürüyemezdi. Dün gece sadece üç saat uyumuştu.

Kanepede, eli göğsünün üstüne koyduğu cep telefonunda olduğu halde uyumuş ve Hammersmith'te Brooks'un tarifine benzer birinin göründüğünü haber veren telefonla uyanmıştı.

Evden çıkarken, Louise salona gelmiş ve onu giysili halde görünce şaşırmıştı. Gece bulunan cesetten bahsetmişti Thorne ona. Hemen çıkması gerektiğini söylemişti.

'Senden kaçmaya çalışmıyorum yani,' demişti gülerek.

Louise, komik bir şey görmüyordu durumda. "'Kimse öyle yaptığını söylemedi zaten...'

Thorne, üst çekmeceye elini uzattığında, odanın diğer tarafından onu çağırdılar. İsmini bir türlü hatırlayamadığı stajyer bir DC, bir sehpanın altında duran plastik kapaklı bir kutuda, nakit paralar bulmuştu.

Thorne kutuyu eline aldığında, eldiveninin altından kenarlarının aşınmışlığını hissetti. İçindeki paralara şöyle bir bakıp, kanıt toplayan elemana uzattı. Aynı eleman, o sırada ortadaki formika masanın üzerinden

kalemler, kâğıt parçaları ve sigara sarmak için ayrı kâğıtlar topluyordu. Her şey o kadar pisti ki...

TDC, 'Burada bayağı bir miktar para var,' dedi. '20'lik ve 50'lik halindeler.'

Thorne, banyoda duran Brigstocke'i yanına çağırdı. Ortaya gelişigüzel atılmış giysiler ve lavabonun üzerindeki rafta duran malzemeler vardı. Nakit parayı gören Brigstocke, başını salladı. 'Ya çok acele çıktı ya da geri gelecek,' dedi. 'Ne alacaksak almalı ve hemen buradan çıkmalıyız. Sokağın her iki yanmana adamlar koyalım.'

Olay yeri inceleme ekipleri, bir yere girdikleri hızla asla dışarı çıkamazlardı ama Thorne, yine de denemeye değer olduğunu düşündü. Çekmecelerin yanından geçip, kirli cama yürüdü. Skinner'ın evinin ön bahçesinde hissettiklerini anımsıyordu. Karşıdaki binalardan herhangi birinin içinde, Marcus Brooks pekâlâ onları izliyor olabilirdi şu anda.

Çekmece zorlukla açılabildi. Thorne yere eğilip, milim milim çekerek ve uğraşarak açmayı başardı sonunda. Yardım etmeyi öneren TDC, yanında duruyordu ve çekmecece açılıp da içindekileri görünce, ağzından bir homurtu çıktı. "Vay canına, kendi dükkânını da açabilir bu herif.'

Çekmecenin içinde, belki 12 tane değişik model cep telefonu duruyordu. Ekstra piller ve şarj aletleri de.

Değişik SİM kartları, kimi kullanılmış, kimi de hâlâ plastik torbala; arında üst üste yığılmıştı:

'Başka bir eğlencesi yok,' dedi Thorne. 'Bu yaptığı, onun için her şey demek.' Eldivenli parmağıyla bir kısmını yana itti. 'Bu plan için çok zaman harcamış.'

'Yollamayı düşündüğü her mesaj için bir tane s ayırdıysa, yandık demektir.'

Thorne, genç TDC'nin espri yaptığı biliyordu ama yine de nefesinin daraldığını hissetti.

Nokia ve Samsung'ların arasında göz gezdirirken, onları bıçak veya silah gibi görüyordu o anda.

Kitson'un pub'da söylediğini anımsadı birden.

'Bir insan ne kadar fazla intikam isleyebilir ki?'

Çekmecenin en dibine elini uzattı ve bir tomar kâğıt çıkardı. Birkaç tane lastikle tutturulmuşlardı. İlk sayfayı okudu ve yavaşça ikinciye göz

gezdirdi.

TDC, Thorne'un omzunun üzerinden görebildiği kadarını okumaya çalışıyordu. 'Ne onlar, eski aşk mektupları mı?'

'Eski değil,' dedi Thorne sonunda. Artık, Marcus'un evden ayrılmadığını biliyordu ve onu az bir farkla kaçırmışlardı. Kanıt toplama elemanını yanına çağırdı ve mektup tomarını uzattı. 'Biran önce bunların kopyasını istiyorum,' dedi.

'Ne istiyorsunuz?'

Thorne, istediğini tekrar ederken, Russell Brigstocke'un odada bir aşağı bir yukarı dolaşıp, herkese ellerini çabuk tutmalarını söyleyen sesi altında, kendi sözlerinin kaybolduğunu duydu.

Brooks, yolun sonunda diğer meraklı vatandaşlarla beraber bekliyordu. Gelene gidene bakıyorlardı hep birlikte.

Trafiği kesen polisi ve lambalara sarılmış sarı polis bantlarıyla "sapma" levhasını gördüğü anda, bir terslik olduğunu anlamıştı. Birkaç sokak öteye park edip, buraya kadar yürümeye karar vermişti sonunda.

'Çok fazla polis var,' dedi yanında duran adam. 'Ciddi bir şey olmalı.'

Arkadaki kadın öne doğru başını uzattı. 'Birisi bana, otomatik tüfekli polisler gördüğünü söyledi.'

O sabah altı gibi eve dönmüş, tıraş olmuş ve giyinmişti. Hemen ardından yine çıkmıştı evden.

Uyumaya çalışması anlamsızdı ne de olsa. Hem de nehrin karşı tarafında görülmesi gereken bir işi vardı; trafiğe takılmak da istemiyordu.

Onu nasıl bulmuşlardı? Her şeyi mahvetmeye ne kadar yaklaşmışlardı? Dairesinin penceresine baktı ve Tom Thorne'un orada olup olmadığını düşündü. Bir gece önceki mesajı hatırladı.

Dairesini kaybetmesi kötü olmuştu ama dünyanın sonu da değildi.

Her şey bitene kadar, ona kalacak yer bulabilecek bir sürü insan vardı. Bu, bir sorun olmayacaktı. Para için de aynı şey geçerliydi; Ona borcu olan öyle çok kişi vardı ki. Biraz yeni giysi ve birkaç yeni cep telefonu alırdı ve her şey yoluna girerdi.

Bu durum, planlarında bir değişiklik yapmayacaktı. Geri döndü ve arabacına doğru yürüdü. Arkasında duran kadının yanından geçerken,

kadının eve girmesi ve çocuklarına çay hazırlaması gerektiğiyle ilgili sızlanmalarım duyuyordu.

Elbette ki, mektuplarının gitmesine üzülmüştü. Ama aslında giden tek şey, kâğıt parçalan ve mürekkepti.

Kalan her şey, nasıl olsa aklına kazınmıştı.

20

Herkes körkütük sarhoşken, kendisinin tamamen ayık olmasına benziyordu bu durum.

Brooks'un dairesinin bulunması, herkesi iyi etkilemiş, moraller birden düzelmişti. Becke House'da Brigstocke ve ekibi, yeni bir hırsla işlerine gömülmüşlerdi adeta. Bundan sonra, bir tutuklama olması artık, an meselesi gibi geliyordu herkese. Ama Thorne, sanki her şeyi dışarıdan seyrediyormuş gibi, o heyecana dâhil olamıyordu; bunun da tek sorumlusunun kendisi olduğunun bilincindeydi.

Daha önce de çok defalar hata yapmıştı ama bu kadar dibe battığını; ayak çırparak kıyıdan uzaklaşmaktan başka çaresi kalmadığı bir başka zamanı anımsayamıyordu.

Brigstocke, saat dörtte bir toplantı yaptı. Ekibin çoğu Hammersmith'te görev başındaydı; diğerleri de bir gece önceki Cowans cinayetiyle uğraşıyordu hâlâ. Kanal boyundaki evlerin sakinleriyle yapılan görüşmeler, bir sonuç vermemişti. CCTV kameraları da, bir bankta yatmış sarhoşun tekinden başka bir görüntü çekmemişti. Sonuçta, Cowans'ın arabasının bulunduğu taraflarda, nehrin başka bir yerinden suya atıldığına karar verilmişti. Ceset bulunana kadar, 24 saatten fazla suda sürüklenmiş ve çıkarıldığı noktada iskele ve bot arasında sıkışıp kalmıştı. İlk yapılan PM raporunda, Cowans'ın kafasına aldığı sert darbelerle öldüğü anlaşılmıştı. Tucker ve Skinner gibi.

Bu cepheden gelen olumsuz haberler, Hammersmith'teki olayı daha da önemli hale getirmişti.

'Elbette ki, evden alınan her şey derinlemesine incelenecek,' dedi Brigstocke. 'Ama sanırım yarın sabaha, elimizde izleyecek önemli ipuçları

olacaktır. Evden çok fazla kanıt topladık.'

Thorne, bir kenarda duruyordu. Brigstocke'nin haklı çıkması da olasıydı. Belki de Brooks'a tahminlerinden çok daha çabuk ulaşılacaktı; hatta belki Thorne yeni bir mesaj alamadan evvel. Bu durumda, Thorne zor durumda kalacaktı ama yine de, kendisi dâhil herkes için, en iyi sonuç olacaktı bu.

Diğer polisin -Angela Georgiou ve oğlunun ölümlerinden dolaylı olarak sorumlu olan ve belki de Tipper ve Skinner'ı elleriyle öldürmüş olan polisin-yakalanıp yakalanamayacağı, tamamen farklı bir konuydu.

Ama Thorne'un çok canını sıkıyordu.

'Evden önemli olduğunu sandığım bir defter aldık,' dedi Brigstocke. 'Üzerinde çalışacağımız bazı telefon numaralan yazılı.'

Thorne, midesinin kasıldığını fark etti. Brooks'a mesajla yolladığı kendi numarası da onlardan biri olabilirdi.

O zaman, başı beklediğinden de önce belaya girecek demekti. Toplantı odasındaki üstlerine ve iş arkadaşlarına baktı; endişesinin yüzünden belli olmadığını umuyordu.

Brigstocke ise, her ne problemi varsa, onları yüzüne yansıtmamayı başarmıştı. Tam tersine, yeni bir hırsla, olaya hâkim bir tavır içindeydi. 'Herkeste gece bekçisinin tarifiyle çizilen E-fit'ler var. Basına da gece dağıtıldı. Marcus Brooks, şimdi bu resimdekine benziyor.'

Thorne, resme baktı. Saçları kısa kesilmişti ve hapse girmeden önceki halinden çok daha zayıf görünüyordu.

Adam, değişmişti; hem de her anlamda. Brigstocke devam ediyordu: 'Gece bekçisi ayrıca Brooks'un koyu mavi ya da siyah bir Ford Mondeo kullandığını söyledi. Eski modellerden biri. Binanın dışında park halinde görülmüş ve o civarda oturan kimseye ait olmadığı belirlendi. Çok belirgin bir iz değil ama yine de aklımızda tutmamızda yarar var.'

Holland elini kaldırdı. 'Nakitle satın alındığını düşünürsek, civardaki ikinci el araba galerilerine bakmakla başlayabiliriz.'

'Olabilir,' dedi Brigstocke. 'Ayrıca Loot ve Auto Trader'ın eski sayılarını da inceleyelim. Bir ruhsat numarası bulabiliriz.' Thorne'a döndü. 'Ekleyeceğin bir şey var mı?' Hem de çok şey var, diye içinden geçirdi Thorne. Ama onun yerinde, DCI'ın pozitif konuşmasına benzer bir konuşma yaptı. Sonuca yaklaştıklarım, şu andaki durumla bu işin çözümüne az

kaldığını; adamın tekrar harekete geçeceğini ve kimi hedef alırsa alsın; yeni bir ceset bulunmadan Marcus Brooks'u yakalamaları gerektiğini söyledi.

Brigstocke öne doğru bir adım attı. 'Son günlerde fazla çalıştık ve çoğunuz kötü görünüyorsunuz. Bu gece işi bitenler, pub'dan uzak dursun, tamam mı? Herkes evine gitsin ve en az sekiz saat uyusun. Yarın sabah da hepiniz dinlenmiş olarak gelin ve bu işi bitirelim. Ondan sonra da, aile içi kavgalar ve uyuşturucu cinayetlerimize rahatça geri dönebiliriz.'

Toplantı bitince, herkes masasına; bilgisayarlarına ve telefon başına döndü. Polisler son derece motive bir halde, yüksek sesle ve hızlı hareketlerle çalışıyorlardı. Toplantı, işe yaramıştı. Birisi, 'haydi, sallanmayalım, bu işi bitirelim,' diye bağırdı.

Thorne, operasyonun bir adım daha ilerlemesini seyretti. Tamamen ayık bir halde... Daha sonra, Brigstocke Thorne ve Kitson'u ofisine çağırdı.

'Bu gün bir şey yapmamız şart,' dedi. 'Cowans'ı öldürmeden önce mesaj yollamamıştı, o yüzden sanırım bize yardım etmekten vazgeçti.'

Kitson, Thorne'u omzuyla dürttü. 'Ya da Tom'dan sıkıldı.'

Thorne, gülümsemeye çalıştı.

'Belki de borcunu ödediğini düşünüyordur,' dedi Kitson. 'Tüm bu mesaj olayı Nicklin'e yapılan bir iyilik değil miydi zaten? Brooks'un devam etmesi için bir sebep yok.'

Brigstocke, bunun mantıklı olduğunu kabul etti. 'Sedat'ın kız arkadaşından bir sonuç çıktı mı?'

'Şimdi raporu yazıyordum,' dedi Kitson. 'Koca bir boşluk, maalesef.'

'Belki de gerçekten bilmiyor.'

'Belki sadece dikkat çekmek istedi,' diye lafa karıştı Thorne.

'Yarın onu bir daha göreceğim.' Kitson, toplantıda Brigstocke'nin olduğu kadar hırslı ve kararlı duruyordu.

'Sadece korkuyor. Sedat'ı öldürenden korkuyor olabilir çünkü onun kim olduğunu biliyor.'

'O zaman ismi öğren,' dedi Brigstocke. 'Bu hafta bitmeden bu iki olayı da halletmeye bakalım.'

Kitson ve Thorne, odalarına doğru yavaşça koridorda yürüdüler.

'Daha mutlu görünüyor,' dedi Thorne.

'Görünüyor...'

'Belki de problem her ne idiyse, çözüldü artık.' "Ne zamandan beri DPS'ler "çözülüyor?"'

'Ciddi olduğunu mu düşünüyorsun?'

'Söz konusu onlar olunca,' dedi Kitson, 'bilemiyorsun. Belki de sorgulama yaparken kendini kaybetti ve birini dövdü ya da bazı raporları yok etti. Sebep ne olursa olsun, DPS'nin yüz ifadesi hep aynı oluyor.'

Odanın kapısında durdular ve Thorne gidip ikisine de kahve almayı önerdi.

'Sen iyi misin?' dedi Kitson.

'Toplantıda söylediği gibi, bitmiş haldeyim.'

'O zaman git ve Louise'le evde takıl. Bu gece her şeyi unut.'

Thorne, her ikisini de yapabileceğinden emin değildi. 'Dinle, eğer Sedat'ın kız arkadaşı gerçekten bir şey biliyorsa, eminim bunu öğreneceksin.'

'Tekrar deneyeceğim.'

'Ama dikkatli ol. Daha rahat olduğu bir yerde konuş onunla. Sorgulama odasına giren herkes, masum da olsa korkar.'

Kitson başını salladı. 'Kusura bakma,' dedi Thorne. 'Sana ne yapman gerektiğini söylemek istemedim.'

'Önemli değil,' dedi Kitson. 'Ne tavsiyen varsa, alırım. Sen de benimkileri alacaksın ama.'

Thorne, kahveleri almaya giderken, başkalarının işine burnunu sokmanın ve onlara akıl vermenin ne derece kolay olduğunu düşündü. Brooks olayını da artık kendisinin gibi göremiyordu zaten. En azından, üzerinde çalışması açısından, onun değil gibiydi...

Su ısıtıcıya yaklaştığında, beyaz tahtaya gözü takıldı. Numaralar, isimler, siyah çizgiler, ölüm saatleri, ve yaraların fotoğrafları. Neredeyse, kendi adını da kurbanların isimlerinin en sonunda görmeyi bekliyordu. Ya da baş zanlının isminin yanında. Ama ismi, tahtanın tam ortasında, olayla ilgilenenlerin en başında, büyük siyah harflerle yazılıydı.

Thorne, Louise'i arayıp geç kalmayacağını söylediğinde, onun da geç çıkmayacağını öğrenmiş ve bir sinemaya gitmeyi kararlaştırmışlardı. Louise'in sesi iyi geliyordu, özellikle o sabah altı sularındaki hali göz önüne alınırsa. Birkaç dakika boyunca hangi filme gideceklerini tartışmışlar,

sonunda sinema planından vazgeçmişlerdi. Thorne eve gidince, Kentish Town Road'da yeni açılan bir Thai restoranını denemeyi önerdi ama Louise'in başka fikirleri vardı. Yemek yapmak için malzemelerle gelmişti. O hazırlıklarla uğraşırken, Thorne da çıkıp bir şişe şarap aldı.

Eve geldiğinde, Louise şişeye baktı. Kaça aldığını sordu ve duyduğu cevaba memnun olmuş göründü.

'Ucuz bira ve pahalı şarap,' dedi. 'Seni ilk tanıdığımda hoşlandığım şeylerden biri.'

'Biri?'

'Tamam, tek hoşlandığım şey,' dedi Louise. 'Şimdi düşününce...'

Thorne'un salonundaki küçük masada, makarnalarını yediler. Şaraplarını içerken, Thorne'un eBay'den sudan ucuza aldığı Juna Carter Cash CD'sini dinlediler.

'Geçen geceki konuşma hakkında,' dedi Louise, boş tabakları toplarken.

'Hangisi?' diyen Thorne, aslında neden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

'Ben bir şey istemiyorum, anlıyor musun? Yani şu anda bir bebek sahibi olmayı istemiyorum. Ama yine de bunu konuşmanın da kötü bir şey olduğunu sanmıyorum.'

'Tamam...'

'Tamam değil çünkü belki sen korktun. Ben sadece birbirimizi anladığımızdan emin olalım istiyorum.'

'Bu, artık ucuz bira içeceğiz anlamına mı geliyor yani?'

'Ben ciddiyim.' Louise, o geceki konuşmalara rağmen, aslında bebek sahibi olmak istemediğini açıkladı. Bu, asla istemeyeceği anlamına gelmiyordu ama öncelikle düşünmesi gereken bir kariyeri vardı.

'Yvonne Kitson'a bak,' dedi. 'Hem kariyerini hem de üç çocuğu birden idare etmeye çalışıyor. Ben bunu yapamazdım.'

Thorne, Kitson hakkındaki konuşmalarını ve Louise'i kıskanç olmakla suçladığını hatırladı. Belki de, sadece Thorne'u kıskanmasından daha derin, daha fazla bir konu vardı ortada.

'Şu anda bir çocuk istemek, aptallık olurdu.'

'Tamam,' dedi Thorne yine.

'Devamlı bunu söylüyorsun ama öyle değil. Sanıyorum ki sen benim, senden çocuk yapmak için delirdiğimi filan düşünüyorsun. Ya da senin tüm prezervatiflerini iğneyle delecek kadar umutsuz durumda olduğumu. Ama değilim ve ilişkimizin bu halinden de çok memnunum.'

İyi. Ben de,' dedi Thorne.

'Harika. O zaman anlaştık.'

Masadan kalkıp kanepeye geçtiler ve CD bitince, televizyonu açtılar. Saçma sapan bir şeylere bakarken, her ikisi de kendi düşünceleri arasında kaybolmuştu. 15 dakikalık sessizlikten sonra, Thorne Louise'in de onun kadar huzursuz olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Telefon çaldığında, bir şey söylemek üzere hazırlanan Louise, kumandanın sessiz tuşuna basmıştı.

Thorne, sesi hemen tanıdı.

'Ev telefonumu nereden buldun?' dedi. O anda, gözünün önünde, ses kayıt cihazlarıyla dolu bir masa ve kendi sesinin tınısını ölçen aletle, bir kayıt elemanı belirdi.

'Haydi ama,' dedi Rawlings. 'Sen benimkini bulmak isteseydin, ne kadar zor olurdu ki?'

'Ne istiyorsun?' Louise, yanında ağzıyla "kim o?" işareti yapıyordu. 'Şu anda önemli bir işim var.'

'Kısa bir sohbet. Sadece beş dakika.'

'Tamam ama şu anda değil.'

Karşı tarafta bir duraksama oldu. Thorne, Rawlings'in ağzından duman çıkardığını duyabiliyordu, adamın içinden de bir küfür salladığına emindi.

'Yarın?'

'Tamam, yarın beni ara.'

'Buluşabilir miyiz?'

Louise hâlâ kimin aradığını soruyordu. Thorne kafasını iki yana salladı, sonra açıklayacaktı.

'Yarın ne yapacağımı bilmiyorum. Bugün çok şey oldu ve—'

'Ne oldu?'

'Bak, sohbetimiz bitti...'

'Nerede istersen buluşabiliriz. Sadece beş kahrolası dakikanı istiyorum...'

Sonra, Thorne mutfakta çay yaparken, Louise salondan seslendi. Ya sen? Hiç çocuk sahibi olmayı düşünmedin mi?'

Thorne, yine aynı konu, diye düşündü. 'Düşündüm. Ama uzun zamandır değil'

'Sen ve Jan neden çocuk yapmadınız?' Thorne, eski karısından 12 yıl evvel boşanmıştı. 10 yıllık evlilikten sonra. Uzun süredir görüşmüyorlardı; Thorne'un tahminine göre, hâlâ onu uğruna terk ettiği öğretmen sevgilisiyle beraberdi. 'Yapmamaya karar vermemiştik. Sadece olmadı.'

Salonda bir duraksama oldu.

'Neden olmadığını öğrenmeye çalışmadınız mı?'

Thorne, çayı uzun süre karıştırdı. 'Hayır, üzerinde konuşmadık bile.' Omuzlarını silkti; Jan onu terk ettiğinde onun da ilk aklına gelen bu olmuştu: Acaba terk edilmesinin nedeni, çocuk yapmamış olmaları mıydı? Bunun neden olmadığını konuşmamış olmaları mıydı? Ya da her ikisi de?

'Bazı çiftlerin böyle olayları içlerinde saklamaları ne garip,' dedi Louise.

Thorne, çayları salona taşıdı Louise'in yanma oturdu. 'Aptalca,' dedi.

Louise ona baktı. 'Bunu yapmamamız önemli bir şey. Yani konuşabilmemiz çok önemli.'

'Biz konuşuyoruz ya.'

'Tamam.' Louise televizyonun sesini açtı. 'Bu, sadece bir sohbet zaten, başka bir şey değil. Konuşamamamız için bir sebep yok. Birbirini tanımanın yolu da, bu değil mi?'

'Bence biz birbirimizi gayet iyi tanıyoruz,' dedi Thorne.

'Ben sadece, birbirimizin hoşlanıp hoşlanmadıklarını öğrenmekten bahsediyorum. Okula nerede gittin? Tatil için en favori yerin neresi? İlerde çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun?'

'İlk iki soruya daha kolay cevap verebilirim.'

'Bir gün'. Hafifçe kolunu sıktı ve tane tane, yavaşça tekrar etti. 'İleride bir zaman, belki. Benimle olması bile gerekmiyor. O zamana kadar senden sıkılmış ve başkasıyla kaçmış olurum zaten. Bu sadece, teorik bir konuşma.'

'Tamam.'

'Biz sadece çocuk sahibi olma fikrinden bahsediyoruz, Tom. Neden seni bu kadar korkutuyor ki?'

Thorne, Louise'in söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu ama gerçekler, onun dediği kadar da basit değildi.

Konuşurken vampirlerden ve zombilerden de korkmuyordu ama, iyi çekilmiş bir korku filmi, uykularını kaçırmaya yeterdi.

21

Davey Tindall, ince camlı gözlüklerinin ardındaki gözlerini, elindeki gazeteden kaldırdı ve camekândan ona bakan iki adama çevirdi.

'Sekiz pound,' derken, yanındaki koçandan iki bilet kopardı. Ama' cama yapışan iki polis kimliğiyle burun buruna gelince, içini çekti ve biletleri çöp kutusuna fırlattı. 'Girin o zaman,' dedi sıkıntıyla. 'Ama film çoktan başladı.'

'Fark eder mi?' diye sordu Thorne. 'Camekânın yanına yapıştırılmış film afişine göz attı. 'Shy and Shaven'ın fazla maceralı bir film olduğunu sanmıyorum.'

Holland, Tindall'a teklifi için teşekkür etti ve Clubs and Vice'dan gelen bedavacılar olmadıklarını açıkladı. Thorne da, nereden geldiklerini ve ne istediklerini söyledi.

'Geçen gün sizinkilerle beraberdim,' dedi Tindall. 'DC Stone ve Asyalı bir polis.'

'O, geçen gündü. Başka polis memurlarıyla konuştun. Ve tüm bunlar, Marcus Brooks'u görmenden önceydi.'

Tindall, yine içini çekti ve gazetesini katladı.

Arkaya gidelim de su ısıtıcıyı çalıştıralım,' dedi Thorne.

Sinema salonu, Soho'da faaliyet gösteren bir grup gece kulübü, masaj salonu ve sinema salonları sahibi olan bir aileye aitti. Aile, aynı zamanda Londra'nın lüks otellerine telekız sağlamakla da yükümlüydü. Tindall, ailenin maaşlı elemanı gibi olmuştu, her işi yapıyordu. Kasada duruyor, telekızları getirip götürüyor ve gerekince haraç toplama işine bakıyordu. Arada sırada, DCI Keith Bannard'a para karşılığı bilgi veriyor ve "hapisten kefaletsiz çıkma" adına çalışmalar yapıyordu.

Tindall, bilet gişesini kilitledi ve Thorne ve Holland'ı arkadaki depo-ofis karışımı odaya yönlendirdi. Karim'in Thorne'a gösterdiği kayıtlardaki gibi bembeyazdı adamın yüzü. Ama siyah gözleri devamlı hareket halinde, gözlüklerinin ardından bir kaçış yolu arıyor gibiydi. 60'larına yaklaşmış olmalıydı, kısa boylu ve çok zayıftı; yanları sararmış kır saçları vardı. Yeni

görünümlü bir kot pantolon ve ütülü bir gömlek giymişti ama gömleğin yarısı, yeşil hırkasının içinde kayboluyordu.

'Çay yok,' dedi.

'Sadece espri yapmıştım,' dedi Thorne. 'Vaktimiz az.'

Yerde saçılmış duran video kasetleri ve masanın üzerinde de yayılmış gazete ve dergiler vardı.

Jenna Jameson'un bir posteri, kapının tam arkasına yapıştırılmıştı. Bir de, duvara asılı, köpek resimleriyle dolu bir takvim vardı. Hemen yanında, taksi durakları ve telekızların kartvizitleri asılıydı. Oda, içki ve çamaşır suyu kokuyordu.

'Brooks'la ne zaman konuştun?' diye sordu Holland.

'Konuştuğumu kim söyledi?'

'Onun bazı eşyaları bizde. Senin telefon numaran da dâhil.'

'Yani? Bende de bir sürü insanın telefon numarası var ama onları her gün aradığım anlamına gelmiyor bu.'

Adamın İskoç aksanı, Thorne'un kasette duyduğundan çok daha kuvvetliydi. Thorne, Tindall'ın iletişim kurmak istemediği zamanlarda bu aksanı kullandığından şüphelendi.

'Telefon kayıtlarını çıkarabiliriz' dedi Holland. 'Senin bulunmasını istemediğin her türlü işini bulup çıkarabiliriz. Her hareketini. Hatta işvereninin de bilmesini istemediğin her şeyi.'

Thorne, takvime baktı. 'Sadece DCI Bannard'dan bahsetmiyor,' dedi. Her ay için farklı bir cins köpeğin resmi vardı takvimde.

'Pazar günü geldiğimde onunla konuşmadım, yemin ederim.'

'Ne zaman konuştun?'

Tindall, bir süre düşünür gibi yaptı. 'Ertesi gün aradı. Ben buradayken.'

'Ve sen bize söylemeyi gerekli görmedin?'

'Aklımdan gitmiş,' dedi Tindall. Çekmeceleri karıştırmaya başladı. Thorne ve Hollanda sigaraları olup olmadığını sordu. Holland'da acil durumlar için bir onluk paket vardı ama bunu kendine saklamaya karar verdi.

'Onu gördün mü?' diye sordu Holland. Tindall başını iki yana salladı. 'Hayır, görmedim.' 'Emin misin?' Thorne, bazı kâğıtları eliyle yana itti ve

masanın üzerinden adama doğru eğildi. 'Çok iyi düşün.'

'Bir araba istiyordu, tamam mı? Nakit para karşılığında ona acele bir araba satabilecek biri olup olmadığını sordu bana.'

Thorne ve Holland birbirlerine baktılar. Tindall, Cowans'ın öldürüldüğü günden bir gün öncesinden bahsediyordu. Brooks'un bu amaçla araba istemesi olasıydı. Cowans arabayla bir fahişe bulmaya gittiğine ve onunla kanala indiğine göre, takip etmesi için araba şarttı. 'Ona yardım ettin mi?'

'Yıllar öncesinden kalan arabacı birkaç tanıdığım var,' dedi Tindall. 'O zamanlar aynı kişilerle takılıyorduk. Ama artık değil. Ona, başka birine sormasını söyledim.' 'Hepsi bu mu?'

'Evet, sadece birkaç dakika sürdü. Bir öksürük, bir balgam.'

'Belirgin birini önermedin mi?' dedi Holland. 'Dediğim gibi, o işleri çoktan bıraktım ben.' 'Alınma Davey ama,' dedi Thorne. 'hiç de iyi rol yapamıyorsun.'

'Yemin ederim—'

'İstediğin kadar yemin et. Bence sen ona yardım ettin. Ya eski zamanların hatırına, ya da acıdığın için. Belki de hapisten çıktığından beri yardım ediyorsundur. Gereken insanlarla buluşması için...'

'Doğru değil!'

'Polis arkadaşlarından hiçbiri sana bu konuda yardım edemez, bir katile yardım ve yataklık ediyorsun, dostum. Özellikle de polisleri öldürmeye meraklı bir katile...'

'Bakın, dün tekrar aradı, tamam mı?' Tindall, iki adama hızlıca göz attı; nasıl bir tepki alacağını görmeye çalışıyordu. 'Dün gece geç saatte. Beni de yataktan kaldırdı.'

'Ne istiyormuş?'

'Kalacak bir yer,' dedi Tindall. Thorne, yine Hollanda baktı. Tindall bu sefer doğruyu söylüyordu. Hammersmith'teki baskından haberi olamazdı. 'Birkaç günlüğüne kalacak bir yer bilip bilmediğimi sordu. Onu rahatsız etmeyecekleri bir yer.'

'Ve?' ,

'Arayabileceği bir-iki kişi söyledim.'

'Mesela?' dedi Thorne.

Tindall, gerileşmişti. 'Nasıl adamlardan bahsettiğimi biliyor olmalısınız...'

Thorne, masadan bir kalem aldı ve yırttığı gazete parçasıyla beraber, Tindall'a uzattı. 'İsimleri yaz.'

Tindall, gerçekten acilen bir sigaraya ihtiyacı varmış gibi duruyordu. İsimleri yazarken, ağzının içinde birkaç küfür geveledi. Yandaki sinema salonundan, filmin sesleri net bir şekilde duyulmaya başlamıştı.

'Birisi nefessiz kalmış gibi,' dedi Holland. Birkaç saniye, başını çevirip sesleri dinledi. 'Bayağı iyi inliyor.'

'İçerde kaç kişi var?' diye sordu Thorne.

Tindall burnunu çekti. 'Yarım düzine filan...'

Thorne, sabahın on birinde bu kadar kişinin bile Shy and Shaven'ı izlemeye gelmesine şaşırmıştı.

Neden evde kalıp DVD'de bir porno film seyretmiyorlardı ki? Artık ilgi dâhilinde olan her fantezinin CD veya DVD de bulunabildiği göz önüne alınınca, Thorne insanların hâlâ porno sinemalara niye gittiklerini ya da kitapçılardan porno dergi aldıklarını anlayamıyordu. Belki de sadece bu işin heyecanını seviyorlardı, hayatta istediği her kadınla yatabilecekken, 50 dolarlık fahişelerle yakalanan sinema artistleri gibi...

Thorne, Tindall'ın ona kabaca uzattığı kâğıt parçasını aldı. 'Teşekkürler Davey,' dedi. 'Artık sen de işinin başına dön. Tekrar ararsa bize haber vereceksin, değil mi?'

Tindall homurdandı: 'Bu pisliğe daha fazla ihtiyacım yok.'

Thorne, yavaşça kapıya doğru yürürken, onun yanında duraksadı. 'Gerçekten,' dedi. 'Umarım başka şeyler de aklından uçup gitmez. Onu aptal yerine koyarsan, Bannard'ın nasıl sinirleneceğini bilirsin.'

Thorne, S&O'nun iri gövdesini düşündü ve Tindall'ın surat ifadesi de bunu onaylar gibiydi. 'Ben daha da beter olurum.'

Tam kapıdan çıkarlarken, Tindall önlerine geçti. 'Bunun karşılığında bir şey vermeyecek misiniz bana?'

Thorne, dikkatle adama baktı ve yoldan çekilmesini bekledi.

'Ciddiyim,' dedi Tindall. 'Mesela bir 50'lik; zamanımı aldığınız için.'

Thorne, Tindall'ın bir dakikasını daha aldı. Sadece defolmasını söylemek amacıyla.

Yıllar içinde, Holloway Road'u daha değerli ve lüks bir hale getirmek için birçok adım atılmıştı. Restoranlar ve kafeler açılmış, ama kısa sürede kapanmıştı. Antik kitapçılar açılmış ve daha bir sene dolmadan, her şeylerini ellerinden çıkarmak zorunda kalmışlardı. Şehrin kuzeyine giden ana yolun üzeri olduğu için, asla bir Highgate Hill veya Hampstead High Street olamayacaktı. Ama Yvonne Kitson, bunun daha iyi olduğunu düşündü: Gereksiz kalabalığı olmayan, küçük barlar ve restoranlarla dolu ve birisi eğer gerçekten buraları biliyorsa, dans edecek ve müzik dinleyecek kaliteli mekânların olduğu bir yerdi. Üniversite okurken her gün gidip gelmekten sıkılınmayacak bir yer.

Harika Kemal'in öğrenci derneğinin kapısından, iki arkadaşıyla çıktığını ve elini çantasına atıp bir eşarp çıkardığını gördü. Onu gören kız, birden yüzünü astı.

'Sadece beş dakika konuşmak istiyorum, Harika.'

Kız başını iki yana salladı. 'Lütfen...'

Kemal'le beraber duran kız ve çocuk, belli ki bir çifttiler. Erkek olan, Kitson'a doğru bir adım attı. 'Bir sorun mu var?' dedi. Kitson, onun da Türk olabileceğini düşündü. Ya da Yunanlı. Kapüşonu kürklü, parlak renkli bir anorak ve ince metal çerçeveli gözlükler takmıştı.

Kitson, çantasından polis kimliğini çıkardı.

'Onu neden rahat bırakmıyorsunuz?' dedi diğer öğrenci.

Kız arkadaşı hafif tombul bir Asyalıydı. Kısa saçlı ve burnu piercing'li. 'Belki de daha faydalı işler yapabilirsiniz,' dedi kız. 'Mesela onun erkek arkadaşını öldüren hayvanı bulmak gibi?'

Kız, Kitson'un dokuz yaşındaki kızından duymaya başladığı, gençlere özgü alaycı tavırla sormuştu bunu.

'Tamam,' dedi Kemal. 'Ben sizi yakalarım.'

'Burada oturup sandviç yenecek bir yer var mı?' diye sordu Kitson.

Kız, omzundan çapraz astığı çantasına hafifçe dokundu. 'Benim öğle yemeğim yanımda.'

Yolu karşıdan karşıya geçtiler ve diğer kaldırımı kesen bir ara yola girdiler. Küçük bir İrlanda pub'ının hemen yanında, çamurlu çimenlerin üstünde bir bank buldular. Geriye bakan Kitson, diğer iki öğrencinin yerlerinden kıpırdamadan onlara baktığını gördü. Başını Kemal'e çevirince,

kızın çantasından bir plastik kutu çıkardığını fark etti. 'Arkadaşının söylediği şey,' dedi. 'Bizim de yapmaya çalıştığımız, o.'

'Biliyorum.' Kemal, sandviçlerinin üzerindeki folyoyu açtı.

'Ve seni kandırmaya çalışmamın da bir anlamı yok: Hiçbir sonuca ulaşamıyoruz. Yapmamız gereken her şeyi yaptık. Düşünebildiğimiz her yolu denedik. Televizyona çıktık, olası her tanıkla konuştuk. Televizyondaki programı gördüğünü biliyorum.'

Kız suskundu. Bir çimento kamyonu önlerinden geçti ve soldan ana yola sapmak için kavşakta beklemeye başladı. 'Elimizdeki tek şans, sensin.'

Kemal başım iki yana salladı; ama Kitson'a göre bu inkârdan çok, bir teslim olma hareketiydi. 'O kadar zor ki,' dedi.

'Elbette.' Aslında çok saçma bir cevaptı ama Kitson gerçekten de bunu açıklamanın kız için zor olduğunu görebiliyordu. Erkek arkadaşının ölümüne alışmak. Hem de, kafasında biriken sorular ve bildiği gerçeklerle.

'Aileyle nasıl yüzleşeceğim?'

Kitson, kızın yüzünü görebilmek için bankta öne doğru eğildi. 'Kimin ailesi? Denizin mi?' Bu sefer başını sallaması, bir öncekinden daha şiddetliydi. 'Tamam, Harika. Gerçekten, her şey yoluna girecek.' Kitson, kızın elindeki sandviçten bir ısırık bile almadan evirip çevirmesine baktı. Ona bakınca, Deniz Sedat gibi bir adamla nasıl ilişkiye girmiş olabileceğini anlayamıyordu. Para ve pahalı arabalardan etkilenecek bir kıza benzemiyordu. Bu paranın nereden geldiğini de bilecek kadar akıllı biri gibi duruyordu. Kitson, acaba Harika Kemal'i tamamen yanlış mı okuyorum, diye geçirdi içinden. Ya da belki, aralarında olan, gözlerini kör edecek bir fiziksel çekimden başka bir şey değildi.

'Kimsem kalmayacak.'

Kitson, başıyla üniversite binasını gösterdi. 'Belli ki çok iyi dostların var. Seni korumak istiyorlar. Ve daha önce de söylediğim gibi, seni ve aileni de koruyacağız.'

Kemal birden başını kaldırdı. 'Ya beni korumanız gereken insanlar, en yakınımdakilerse?' Yüzünde öfke ve sabırsızlık vardı ama daha lafını bitiremeden sesi hıçkırıklarla kesildi.

Kitson, çantasından bir mendil çıkarmaya çalıştı. Kıza uzattığında, onun çoktan kendi mendilini bulmuş olduğunu gördü. Demek ki, son zamanlarda mendilleri kolay ulaşılabilir bir yerde tutuyordu.

'Neye ihtiyacın olursa.'

'Denizin yanımda olmasına ihtiyacım var.'

'Benim de onu öldüren adamı bulmaya.' Kitson, kızın elini tutmayı düşündü ama bu biraz ileriye gitmek olabilirdi. 'Bana kim olduğunu söyle, Harika.'

Kız burnunu çekti ve gözlerini sildi. Sonra elindeki mendili buruşturup, cebine soktu. 'Hakan Kemal,' dedi.

'Kemal?'

'Ağabeyim, Deniz'i ağabeyim öldürdü.'

Kitson, birden her şeyi anlamış gibi başını salladı ama beyninin içinde sorular ve fikirler, oradan oraya koşturuyordu. Hemen ofise gidip, işe koyulmak istiyordu. Ama birkaç dakikalığına da olsa, heyecanına hâkim olup, Harika Kemal'le bu bankta oturması ve kızı teselli etmesi gerektiğini de biliyordu.

Kitson, Holloway Road'un karşı kaldırımında durmuş, hâlâ onları dikkatle izleyen iki öğrenciye baktı. Fırsatım bulsalar, Kitson'un başım memnuniyetle koparacakmış gibi duruyorlardı.

...Gecenin bir yarısı parkta oturmuş, yağmur altında ıslanıyordum ve ne kadar korkak bir pisliğin teki olduğumu düşünüyordum. Olanlardan suçladığım herkesten kurtulabilirim ve hiçbir üzüntü hissi duymam ama kendimi öldürecek cesaretim yok. İçerdeyken, sizinle ilgili haberi aldığımda ilk düşüncem, bu olmuştu. Kendimi bıçaklamak. Ama itiraf edeyim ki, sorumluları cezalandırma fikri kafama yerleşince, rahat bir nefes aldım. Ondan sonra, ne kadar korkak olduğumu düşünmeye fırsat kalmadı; yapacak planlarım vardı.

Eğer inandığım bir şey olsaydı, sanırım yardımı olurdu bana. Herhangi bir şey. Öldükten sonra sizi göreceğime dair bana garanti verebilecek en ufak bir inanç. Ama zaten baştan Tanrıya inanıyor olsaydım bile, artık böyle bir hissimin kalmayacağı garantiydi.

Bak, bunun olmayacağını artık biliyorum, en azından şimdilik, ama bir gün hayata yeni biriyle tekrardan başlamamın sana ne ifade edeceğini bilmek isterdim. Belki bir çocuk yapmak. Çok üzgünüm bebeğim, kendime hâkim olamıyorum, bu aptalca fikirleri engelleyemiyorum. Seks yapmayı, tatillere gitmeyi ve hatta bu kadınla kavga etmeyi. Senin nasıl kıskanacağını düşünüyorum. Ölü bir kadınla yarışmasının zorluğunu. Sonra bir gün bana

senin hakkında bir şey dediğini ve benim de kendimi kaybettiğimi. Ona zarar vermek istediğimi. Sarhoş olduğumu ve herkesin hayatım altüst ettiğimi.

Görüyor musun, o kadar boş zamanım var ki, bunları düşünüyorum. Bu arada da, bir hayalete mektuplar yazıyorum.

Ama gerçekten, eğer böyle bir şey olsaydı, eğer hayatıma yeni bir kadın girseydi, o zaman beni terk eder miydin? Robbie ve seni sonsuza kadar unutmam mı gerekirdi? Biliyorum ki, sen benim mutlu olmamı ve geriye bakmamamı istersin. Ama maalesef, kartlarımda bu yok.

Mutlu demek, unutmak demek...

Thorne, son satıra bir daha baktı ve mektubun fotokopisini, diğerlerinin yanma, çekmecesine koydu. Kapının önünden geçen Samir Karime başıyla selam verdi ve arkasına yaslanarak, çayından bir yudum aldı. Bu arada, acının korkunç gücünü düşünüyordu.

Marcus Brooks'u yönlendiren, motive eden şeyi anlamıştı. Gece bekçisi tarafından verilen tarife uygun olarak çizilen, Brooks'un son resmine baktı. O resimdeki adamın içini görmeye başlıyordu.

Hayatındaki kayıplarla uyuşmuş, günlük yaşama ayak uyduramayan biri. Yürüme, giyinme gibi en basit hareketleri bile, hayatını parçalayan insanlardan intikam almak amacıyla yapan biri.

Thorne'un Hammersmith'te bulduğu mektupların içeriğini sonradan anlayan stajyer DC, gözlerini döndürmüş ve Brooks'un "kafayı yemiş" olduğuna dair bir şeyler söylemişti. Bu reaksiyonu anlayabilen Thorne, başım sallamış ve gülümsemişti. İçinden, bu geri zekâlıya bir yumruk indirmemek için kendini zor tutarak...

Bir hayalete mektuplar yazıyorum...

Thorne da buna benzer bir şey yapmıştı; babası öldükten sonra bir müddet onunla konuşmuştu.

Aslında konuşan babasıydı ama Thorne'a göre fazla bir fark yoktu.

Vedalaşmak bir an sürüyordu ama hatırlamak bir ömür...

Kitson'un hızla odaya daldığını ve ceketini sandalyenin arkasına fırlatıp kendi kendine konuştuğunu fark etti.

Bugünlerde öğrencilerin polislerden bile daha genç durduklarından bahsediyordu.

'İşi bırakmalısın,' dedi Thorne. 'Olgun bir öğrenci olarak üniversiteye devam edebilirsin. Üç yıl boyunca küp gibi içmeyi ve 18'liklerle yatmayı istemez misin? Aslında düşününce, ben de seninle gelebilirim...'

Kitson ona aceleyle Harika Kemal'le konuşmasını ve erkek arkadaşını ağabeyinin öldürdüğünü öğrendiğini anlattı.

'Nereden biliyor?' diye sordu Thorne. 'Daha önceki ifadesinde, olayı görmediğini söylemişti.'

'Bundan emin değilim artık.'

'Tanık olmazsa işler zorlaşacak.'

'Bunu sonra düşünürüm.'

'Ağabeyinin bunu neden yaptığını söyledi mi?'

'Bunun cevabını ondan kerpetenle almam lazım,' dedi Kitson.

'Bir yerde bir tartışma olmuş olmalı.'

Kitson elini çantasına attı ve küçük bir kavanoz çıkardı. 'Hakan'ın Green Lanes'de bir kuru temizlemeci dükkânı var.' Dudaklarını birbirine bastırdı ve her ikisine de parmak ucuyla biraz krem sürdü. 'Finsbury Park'ın yakınında...'

Thorne, o civardaki pek çok işletmenin, korunma amaçlı olarak yerel uyuşturucu çetelerine para ödediğini biliyordu. Hatta bazıları, uyuşturucu kaçakçıları ve eroin alışverişi için işyerlerini de kullandırtıyordu. Restoranlar, taksi durakları ve süpermarketler. Thorne, Hakan'ın da tişörtler ve bluzlardan daha fazlasını akladığını düşünüyordu.

Kitson da aynı fikre sahipti. 'Belki de S&O baştan beri haklıydı. Çete işi bu.'

'Gördüğüm en yetenekli kiralık katil değilmiş,' dedi Thorne. 'Ama ben bilemem tabii ki.'

Kitson, her iki konuda da aynı fikirde olduklarını, gülerek belirtti.

Thorne, ona bakarak, 'Shy and Shaven diye bir film duymuş muydun?' diye sordu.

Cep telefonu çaldığında, Kitson'a Davey Tindall'ın ofisindeki kokuyu ayrıntılı biçimde anlatmak üzereydi. Ekrana bakınca, telefonu açmak ve açmamak arasında biran gidip geldi ama, kendini suçlu hissettiği için, yeşil tuşa bastı.

'Tom?'

'Eileen Teyze, merhaba. Ben de seni akşam arayacaktım.'"

'Eğer meşgulsen, kusura bakma canım. Sen işteyken aramaktan hoşlanmıyorum.'

'Önemli değil...'

'Sadece Noel için geleceklerin sayısını öğrenmek istiyorum, anlıyorsun değil mi?'

'Evet.' Bu konuşmanın er ya da geç olacağını biliyordu Thorne. Bir yerde oturmuş onun telefonunu dinleyen ve gülen kayıt elemanına, içinden sıkı bir küfür yolladı.

'Seni görmek çok iyi olurdu, canım. Hatta Noel yemeğine Victor'u da çağırdık.'

'İyi yapmışsınız,' dedi Thorne. Babasının kardeşi olan Eileen, onun hayatının son yılını beraber geçirdiği tek arkadaşı olan Victor'u, neredeyse evlat edinmişti. 'Eminim çok sevinmiştir.'

Derin bir iç çekişi duyuldu. 'Zavallı adam...'

Thorne, onun Victor'dan mı yoksa babasından mı bahsettiğini anlayamadı.

'Sen bir düşün,' dedi Eileen. 'Geçen seneki gibi tek başına kalmanı istemem.'

Aslında, babası öldükten sonraki ilk Noel olan geçen seneyi, Hendricks ve o zamanki erkek arkadaşı Brendan'la geçirmişti Thorne. Ama şimdi işler değişmişti; Hendricks yalnızdı. Thorne, aynı şeyi ona teklif edip etmemesi gerektiğini düşündü.

İlk birkaç Noel, en zor olanlarıdır, canım. O yüzden yanında ailen olmasını isteyebilirsin diye düşündüm.'

'Tamam, teşekkürler.'

'Yeni kız arkadaşını da getirebilirsin elbette...'

Louise çoktan Noel'i kendi ailesiyle beraber geçirmeleri fikrini ortaya atmıştı ki; bu da Thorne için ayrı bir sorundu. Bunu duyduğu zaman, yapabileceği en uygun manevralarla olayı geçiştirmeye çalışmıştı ama pek de başarılı olamamıştı. Daha sonra tekrar konuşmaya karar vermişlerdi. Bu da, Thorne için karşı karşıya kalacağı yeni bir tatsız kavga olacaktı. Louise'in ailesiyle tanışmamıştı. Babasının asker olduğunu bildiği için, kafasında gayet sert ve ciddi bir adam imajı vardı sadece. Bir Noel gününü,

savaş hikâyeleri dinleyerek ve yemekten sonra aile köpeğini gezdirerek geçirmek, pek de hoşuna gitmiyordu. Louise'le beraber olmayı çok istese de, Hendricks'le kalmayı ciddi olarak düşünmeye başlamıştı. Beraber The Great Escape'i seyredebilirlerdi. O gün hangi boks maçlarının olduğunu da öğrenmekte fayda vardı.

'Her şey çok havada şu anda,' dedi. 'Son ana kadar kimlerin görevde olacağı belli olmuyor ve sonra, bile, son anda bir olay olursa...'

'Fark etmez. O gün bile gelmeye karar versen, gelebilirsin.'

'Sizin işinizi zorlaştırmak istemem.'

'Saçmalama, tatlını. Benim her zaman fazladan yemek yaptığımı bilirsin.'

'Seni iyi duyamıyorum, Eileen Teyze.'

'Tom?'

'Kusura bakma... Burada telefonlar çekmiyor...'

'Üzülme canım. Haftaya yeniden ararım—'

Thorne telefonu kapatıp masaya koyduğunda, Kitson'un ona ağzı açık baktığını gördü. Başını iki yana sallıyordu ama etkilenmiş mi yoksa şaşırmış mı olduğunu, anlamak, mümkün değildi.

'Beni dehşete düşürecek kadar iyi bir yalancısın,' dedi.

22

'Çukur kazmaktan iyidir.'.

Daha aklı başında zamanlarında, Thorne'un yaşadığı evlerden şikâyet etmesi üzerine, babası arada sırada eski testeresini çıkarmaktan bahsederdi. Thorne'un herhangi bir çukur kazıcıyla seve seve yer değiştireceği pek çok zaman olmuştu hayatında ama babasının ne demek istediğini anlıyordu elbette.

Olay, bakış açılarıyla ilgiliydi.

Victoria Lane'den güneye giderken, Thorne başını gazetesine gömmüş haldeydi. Tam 20 dakikadır aynı sayfaya bakıyordu. Hikâye ve resimler artık anlamsız gelmeye başlamıştı ona.

Bazılarından daha iyi durumda olduğu kesindi. Hatta içinde bulunduğu durum bile -moduna göre "yapışkan" veya "kariyerinden edecek"- göz önüne alındığında, hayatın daha da kötü şartlar sunabileceğini biliyordu insana.

Pek çok tanıdığı kişi gibi...

Russell Brigstocke, içinde tuttuğu her neyse, onun yükü altında ağır ağır eziliyordu; Harika Kemal, itirafının bedelini ödüyordu. Raymond Tucker, Ricky Hodson ve Martin Cowans'ın aileleri, Anne Skinner ve kızı...

Ve Marcus Brooks. Hapiste olsun olmasın, tüm bu olaylarda başrolü oynayan adam, en kötü Noel'i geçiren isim olacaktı.

Thorne, minnet duymak ve başkalarının acılarından mutlu olmak arasında çok ince bir çizgi olduğunu biliyordu. Ama kendisi hangi tarafta olursa olsun, hileye uğrayan tek kişi olmadığı kesindi. Her gün yaptıkları hareketler ve gördükleri olayların, işten çıktıktan sonra onları nasıl etkilediğini iyi biliyordu Thorne.

Dave Holland'ın eve gidip kızına daha da sıkı sarıldığı geceler oluyordu. Phil Hendricks'in ellerini ne kadar yıkasa da, temiz hissetmediği geceler. Geçirdiği travmatik günü sisteminden çıkarmanın tek yolunun, Thorne'la çılgınca sevişmek olduğuna inanan Louise'in, sonrasında gözyaşları ve ter içinde ona sımsıkı sarıldığı geceler. İçki, seks, espriler...

Dayanma mekanizmaları.

Thorne ayrıca, insanların ne kadar değişmeye çalışırlarsa çalışsınlar, aynı kaldıklarını biliyordu. Ertesi gün, eski haline dönüyordu herkes; etrafı toplamaya başlıyordu ya da ayakkabısının altındaki kirleri temizlemeye başlıyordu.

En boktan çukurlar kazılıyordu.

Gülümseyerek trenden indiğinde, babasının son zamanlarında nasihatleri bıraktığını ve ona sızlanan küçük bebek dediğini düşünüyordu. Caddeye doğru yürürken, saatine baktı. Altı buçuğu geçmişti ama kalabalık saatin üçe sarktığı bu şehirde, bu saatte bile herkes daha evine gitmeye uğraşıyordu.

Thorne, onlara katıldı.

Önce görmesi gereken biri vardı ama işi bittiği anda, Louise'in yanına gidecekti.

İçinden, umarım travmatik bir gün geçirmiştir, diye düşündü.

Buluşmayı, Pimlico istasyonunun arkasındaki nezih bir kafede ayarlamıştı. Her 20 adımda bir Starbucks açılmamış nadir sokaklardan birinde, eski ve sadık müşterileriyle ayakta duran, şık bir yerdi burası.

Thorne, içeri girdiğini görüp ayağa kalkan Rawlings'in bu hareketine biraz şaşırdı. Neredeyse, centilmen görünmek için ilk buluşmada tavırlarına dikkat eden bir delikanlı gibiydi.

Rawlings'in önünde boş bir fincan vardı, Thorne bir tane daha isteyip istemediğini sordu. Rawlings, sokağın karşı tarafındaki puba gitmeyi tercih edeceğini söyleyince, Thorne fazla vakti olmadığını belirtti ve kahvesini almaya gitti. 'Neden burası?' diye sordu Rawlings, Thorne masaya gelince.

Thorne, kahvesinin üzerindeki köpüğü kaşıkla aldıktan sonra, 'bana uygun olan her yer olabilir demiştin,' dedi. 'Sadece merak ettim. Sorun değil' 'Köşede bir arkadaşımla buluşacağım.'

Rawlings bekledi ama Thorne daha fazla açıklama yapmak niyetinde değildi.

Özel hayatını her gün beraber olduğu insanlarla paylaşmak, çok zor gelmiyordu ona. Kitson aşağı yukarı neler olduğunu biliyordu. Holland da. Ama yine de Thorne, çok fazla insanın hayatında olup bitenleri bilmesinden hoşlanmıyordu. Zaten telefonlarının dinlenmesi de bu yüzden canını sıkıyordu. İster erotik hatları arar, ister pizza ısmarlardı. Bu, onun özel hayatıydı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, dedikodular oluyordu elbette. Andy Stone bir keresinde bir dergiden kestiği makaleyi getirip onun masasına bırakmıştı. "Değişik hediyeler" ve "hayatta bir kere olacak olaylar" üzerine çalışan bir firma," "kaçırılmak" için para ödeyen kadınlar olduğunu açıklıyordu. Birkaç yüz poundu gözden çıkaran, sokağın ortasından kaçırılıyor ve bir arabaya bindiriliyordu. Nereye gittikleri hakkında bilgi verilen erkek de, kahraman rolüne bürünüyor ve kadını kurtarıyordu. Şirketin basın sözcüsüne göre, bu yaşanan "sıradışı tecrübe", en sıkıcı seks hayatlarında bile mucizeler yaratıyordu.

Stone, Thorne'un yazıyı gördüğünden emin olana kadar beklemişti. 'Belki ilgilenirsin diye düşündüm,' demişti. 'Sen ve sevgilin, biraz fantezi yapmak için.'

'Neden sen işini yapan bir polis rolünü oynamıyorsun?' demişti Thorne.

O gece, yazıyı eve götürmüş ve Louise'e göstermişti. Ama Louise, komik bulmak bir yana, şirketin sahiplerini bulup onlara adam kaçırmanın nasıl olduğunu göstermeye karar vermişti. Kendi "sıradışı kaçırılma tecrübelerini nasıl bulacaklardı bakalım...

'Bu kadar acil olan nedir?' dedi Thorne.

Rawlings gergindi. 'Arkadaşın Adrian Nunn benim davamla ilgileniyor.'

'O benim arkadaşım değil.'

'Paul'un evinde konuştuğunuzu gördüm. Cesedin bulunduğu gece.'

'O gece pek çok insanla konuştum.'

'Bırak şimdi, sana yaklaşmaya çalıştığını biliyorum. Onlar böyle çalışırlar.'

'Hay aksi, ben de gerçekten arkadaşım olmak istiyor sanıyordum.'

'Ben ciddiyim.'

'Ne istiyorsun?'

Rawlings geçen garson kızı çağırdı ve kül tablası istedi. Kız ona içeride sigara içilmesinin yasak olduğunu söyleyince, sanki dünya tümden delirmiş gibi, etrafına bakındı. 'Sadece kimin tarafında olduğundan emin olmak istiyorum.'

Thorne bir an sessiz kaldı. 'Ben Spurs'um, sen de Millwall, sanırım.'

Rawlings, Thorne'un bir türlü onu ciddiye almamasına sinirlendiğini belli ederek parmağım ona doğru salladı ama birkaç saniye içinde yumuşamıştı. Agresif tavırların ona bir fayda sağlamayacağı belliydi. 'Haydi, sen de biliyorsun ki onlar ve biz, ayrı takımlardayız. Bu, hep böyle oldu.'

'Kimin daha güçlü olduğuyla ilgili bir durum,' dedi Thorne. 'Bütün mesele bu.'

Rawlings suratını buruşturdu. Etrafa bakındı ve garson kızı görmeye çalıştı. Sonunda onu bulduğunda, 'içeride kimse yok,' diye seslendi. 'Neden sigara içemiyorum?'

'Nunn ne söyledi?'

Rawlings'in yüz ifadesi, çoğu polisin pedofiller için sakladığı bir yüz ifadesiydi. 'Çok kaypak bir herif.'

'Hem de nasıl.'

'Bana şöyle diyor: "Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı, DS Rawlings?" Biliyoruz ki, bunun asıl anlamı, "seni yakaladık, o yüzden zaten bildiklerimizi bize söyle de bir sürü işten kurtar bizi.'"

'Ne biliyorlar peki?'

'Olta atıyor. Bildiklerini sandıkları şeyler demek ki yeterli değil ki, benden bilgi almak istiyorlar.'

'Peki, senin problemin nedir?' diye sordu Thorne. 'O. Nunn. Defolup gitmesini istiyorum. Elimde bir sürü dosya var ve bunları halletmem için müfettişler ensemde bekliyorlar. Diğer yandan

Paul'un karısı yarım saatte bir ağlayarak beni arıyor. Tamam mı? Bütün bunların üstüne o salak herifi çekecek halim yok.'

Eğer Rawlings, anlattıklarının yansı kadar bile stres altındaysa, bir sigaradan çok daha fazlasına ihtiyacı var demekti. 'Benden ne yapmamı istiyorsun?'

'Sen onunla çalışıyordun, değil mi?'

'O kadar da değil' Rawlings sabırsızlıkla elini salladı. 'Her neyse. Senin bu herifle bir yakınlığın olduğu belli, tabii o tiplerle ne kadar yakın olunabilirse...'

'Ve?'

'Belki de onu benden uzaklaştırabilirsin.'

'Şimdi ciddi olmayan kim?'

"Bilmiyorum... En azından neyin peşinde olduğunu öğren.'

'Nunn bana kahvaltıda ne yediğini bile söylemez,' dedi Thorne.

Rawlings oturmuş, sinir içinde Thorne'un gülmesinin bitmesini bekliyordu. Thorne sonunda onunla göz göze geldiğinde, karşısında bir şeyleri anlamaya çalışan bir adam gördü. Özellikle de Thorne'u anlamaya çalıştığı belliydi...

'Bana kalırsa sen bu işin içinden çıkamazsın,' dedi Thorne. 'Benim yapabileceğim bir şey yok, onu biliyorum.'

Garson kız geçerken onların masasına uğradı ve istedikleri bir şey olup olmadığını sordu. Cevap vermeyen Rawlings, sigara paketini ona doğru salladı. Yüzü kızaran kız, hızla uzaklaştı.

'Sadece işini yapıyor,' dedi Thorne. 'Senin hayatında Adnan Nunn'a nasıl ihtiyacın yoksa, onun da senin gibilere yok.'

Başını sallayan Rawlings, ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Thorne'un kahvesinin sonunu içtiğini görünce, öne doğru eğildi. 'Bak, olay şu: Sanırım Paul... Bazı işlere bulaşmıştı.'

Thorne boş fincanını kenara itti. 'Ne gibi işlere?'

Rawlings masaya bakıyordu, gözlerini birkaç saniye daha kahve fincanında dolaştırdıktan sonra, Thorne'a baktı. Sesini alçaktı ve yavaşça: 'Her türlü iş.'

'Ve sen de Nunn'un seni kullanarak DPS'nin dosyasını güçlendirmek istediğini düşünüyorsun.'

Rawlings gergin olsa da, sonunda Thorne'un onu anlamasına sevinmiş görünüyordu.

Thorne ise, tam olarak neyi anladığına emin olamıyor ama yararlı bir bilgi edindiğini düşünüyordu. Bu bilgileri Rawlings'den zorla almamıştı ve adamın neyin peşinde olduğunu da bilmiyordu. Ya da bir şeyin peşinde olup olmadığını. İnsanların tehdit altında çok garip davranışlar sergiledikleri bilinirdi ve Rawlings de, kendini fena halde tehlikede görüyordu.

Thorne, saatine baktı.

'Karşıdaki pub'a gitmek istemediğinden emin misin?' dedi Rawlings.

Thorne aslında bu konuşmaya devam etmek istiyordu. Skinner hakkında daha fazla ne öğrenebileceğini merak etmiyordu; zaten adam hakkında bilinecek her şeyi öğrenmişti. Ama bu adamın, ölmüş arkadaşını neden birdenbire satmaya karar verdiğini öğrenmeye niyetliydi.

Tekrar saatine baktı.

'Sadece bir tane,' dedi.

Eğer Louise Porter bir kaçırılma olayını üzerine almışsa, kafadan işe dalardı. Normal çalışma saatleri olmazdı; işi ofiste bırakmak gibi bir olasılık da yoktu. Ofisten ayrılabilmek, zaten başlı başına bir problemdi. Kendi kendini kaçıran uyuşturucu kaçakçısıyla ilgili dosya, CPS'yi geçememiş ve alt raflara kaldırılmıştı. Arnavut gangsterin kaçırılan karısı ise, sadece birkaç çizikle evine dönmüş ve şikâyetçi olmamıştı. Başka bir olay da olmayınca, son günler Louise için biraz daha rahat geçiyordu.

Ama Thorne'un üstlendiği olay için aynısını söyleyemezdi. Hatta Thorne'un kendisi için de...

Bazı görevler, insanı normalden daha fazla içine çekiyordu. Tanıştıkları zaman birlikte çalıştıkları olay da böyleydi ve Porter bunun

işaretlerini biliyordu. Peşi sıra gelen cinayetleri onun adına özel olarak yollanan mesajlar. Bu gibi bir iş, Thorne'un asla otomatik olarak yapabileceği türden değildi.

Kendine bir kadeh şarap koydu ve televizyonu açtı. Saat neredeyse sekiz buçuk olmuştu ve Thorne üç saat önce yolda olduğunu söylemek için aramıştı.

Thorne zaten bunalımlı bir tipti ama kendisi de öyleydi. Zaten tanıdığı tüm polisler, hatta tüm bir günü yüzünde gülücüklerle geçirenler bile, eve gidince suratlarını asarlardı. Louise, bu konuda düşünmüş ve Thorne'un bebek konusundaki tavrını, içinde bulunduğu olayların stresine bağlamıştı.

Bu dosyaya olan bağlantısı, onun standartlarına göre bile biraz aşırıydı. Louise, Thorne'un tavırlarının sebebinin bu olduğunu ümit ediyordu en azından. Eğer ölülerin ve yakında öleceklerin fotoğrafları kendisine yollanıyor olsaydı, aynı şekilde tepki vereceğinden şüphesi yoktu.

Hendricks aradığında, kadehini alıp kanepeye kuruldu. Tom Thorne'un ondan daha da iyi tanıyan biriyle konuşabilmek, içini rahatlatıyordu.

'Herhalde bir striptizciyle filan beraberdir,' dedi Hendricks.

Ah, o zaman sorun yok.'

'Ama onu suçlayamazsın, değil mi? Zavallı yaşlı herif, onun çocuğunu taşımak için umutsuzca çırpınan biriyle olmaktansa, başkalarıyla yatmayı tercih ediyor.'

Porter neredeyse şarabını dışarı tükürüyordu. Hendricks'e bu konuda daha önce olanları anlatmıştı ve Thorne'la yaptığı konuşmayı nakledip, beraberce gülmüşlerdi. Ama tüm bunları başlatan o birkaç saniyelik olaydan bahsetmemişti. Ona tutunmak istediği, sonuçlarını bile bile, içinden çıkmasını istemediği o birkaç saniye...

'Gerçekten, Phil. Yüzünü bir görmeliydin.'

'O her zaman öyle bakıyor.'

Aslında bir hamilelik testi almalıyım,' dedi Louise. 'Banyoya saklarım. Rennies'lerini almak için dolabı açtığında, yüzünün aldığı şekli görebilmek için sadece.'

Hendricks bir kahkaha attı. Porter, onun sigara içtiğini duyabiliyordu. Bu da, stresli geçen bir günden sonra orun eve gelip keyif yaptığı anlamına geliyordu. Thorne'un onaylamadığı bir keyif biçimi. .

'Yarın akşam gece kulübüne gitmek ister misin?' diye sordu Hendricks.

'Bilmiyorum...'

Hendricks'le çıktığı geceleri seviyordu Louise, içerek ve dans ederek çeşitli gay kulüplerinde ve barlarda geçirilen, eğlenceli zamanlar oluyordu. Hendricks'in diğer erkeklere yaklaşmasını, çoğu zaman da ona yaklaşılmasını seyretmek, keyifliydi. Ama Louise, daha fazla kadın arkadaşı olmamasına üzülüyordu. Gerçek kadın arkadaşlar. İşyerindeki birkaç kadınla, görev bitince arada sırada pub'a gidip bir şeyler içiyorlardı ama daha fazlası olmuyordu. Polis olmadan önceki kız arkadaşlarıyla da, ilişkisi kopmuştu artık.

'Haydi,' dedi Hendricks. 'Cumartesi gecesi, biraz eğleniriz. Eğer sıkılırsan, seni bir taksiye bindirir, evine yollarım.'

Aslında, çok fazla yakın erkek arkadaşı da yoktu. Hendricks en yakınıydı; bu da onu rahatsız etmeye başlamıştı. Beraber Hendon'da okuduğu Jason vardı ama o da güneye gittiğinden beri, eskisi gibi yakın değillerdi. Eski erkek arkadaşı Jon'la da arada sırada görüşüyorlardı ama Thorne, adamın adını duyduğu anda sinirlenmeye başlayınca, onunla da irtibatı kopmuştu artık.

'Önce bir Tom'la konuşayım,' dedi Porter.

'Onun bir şey diyeceğini sanmam. Çapkınlığa çıkmıyorsun nasıl olsa.' Porter bir kahkaha attı. 'O gece çalışıp çalışmayacağını öğreneyim,' dedi.

'Benimle daha çok eğlenirsin.'

'Orası kesin. Ama Tom'la ikimizin biraz yalnız zaman geçirmemiz iyi olur diye düşünüyorum. Belki sinemaya filan gideriz.' Uzanıp Time Out dergisini aldı ve bir yanda onu karıştırıp, gösterimde olan filmlere baktı.

'Sakın yine korkutma onu,' dedi Hendricks. 'Biliyorsun yaşlı bir adam o, kalbi hassas olabilir.'

'Korkutmamaya çalışacağım.'

'Karamsar olan ben olmalıyım aslında.'

Porter cevap vermedi. Hendricks, sigarasından derin bir nefes çekip, keyifle dumanı dışarı bıraktı.

'Eğer istersen yine de beni ara,' dedi. 'Tamam mı, Lou...?'

Porter telefonu kapatırken, sokak kapısının kapandığını duydu. Thorne'un anahtarını masaya bırakmasını ve ceketini çıkarmasını izlerken, bekliyordu.

'Üzgünüm,' diyen Thorne, salona geldiğinde, Porter da telefonu şarj aletini olduğu yere geri koyuyordu.

'Erkek arkadaşınla mı konuşuyordun?'

'Hayır, seninkiyle,' dedi Porter.

Thorne, gülmeye başladı. Birkaç kadeh içki sayesinde olduğu kokudan belli olsa da, Porter onu gülerken gördüğüne sevindi.

23

Deptford'dan yeni evine giden daha kısa yollar olmasına rağmen, Marcus Brooks nehrin kıyısından gitmeyi tercih ediyordu. Bir, bir buçuk saatten daha uzun sürmeyecekti yol, hem de gökyüzü, havanın soğukluğuna rağmen açık görünüyordu. U dönüşü şeklinde yürüdü ve EastEnders'ın oradan, Docklands'ı karşısına alarak yoluna devam etti. Mümkün olduğunca suya yakın kalmaya çalışıyordu.

Wapping'deki balinalar ve koyu renk dalgalan görmek, ona iyi geliyordu. Canary Wharf kulesi, önünü kaplamış haldeydi. Tepesindeki fener, önünü aydınlatıyordu. Adeta Brooks'a göz kırpar gibiydi.

Sonunda, nehir düzleşip Rotherhithe Tunnel'a gelince, fener de gerisinde kaldı.

Tek ayağını diğerinin önüne koyarak yürüyordu. Nehrin dalgalanıp durulmasını seyrederken, tek istediği oraya kıvrılıp gözlerini kapamaktı. Birkaç saatlik uyku uyuyabilmek için neler vermezdi ki; ama denemenin bir faydası olmayacağını da biliyordu.

Onun yerine, yere baktı ve ayağının kaldırıma basışını seyretti. Elleri ceplerinde, adımlarına uygun tempoda bir şarkı mırıldanmaya başladı. O son anda, Angie ve Robbie'nin yüz ifadeleri geldi gözünün önüne.

Tam araba çarpmadan önce. Ve diğer yüzler. Plastik torbada ne olduğunu anladıkları anda, panikleyen gözler. Çekici görünce...

Tucker. Hodson. Cowans.

Onların yüzleri, hafızasına kazınmıştı artık: Ağızları açık, gözleri irileşmiş halde, donmuş ifadeleri. İlk başlarda, onların neye benzediklerini bile bilmiyordu elbette.

Son görüştüklerinde kendini Jennings olarak tanıtan Skinner'ı hatırlıyordu. Daha yaşlanmış olmasına rağmen, genel olarak aynı ifadeye sahipti. Ama Marcus ona yaklaştığında, zaten ölmüştü Skinner. O harekete geçemeden önce, başkası tarafından halledilmişti.

Mahkemeye gelen bazı motorcuları da hatırlıyordu, hâkim tarafından salondan atılana kadar, ona doğru küfürler eden ve bağıran motorcular. Hapisten çıkıp onları yakaladığında, hatırladığı gibiydi hepsi de.

Ray Tucker ve Ricky Hodson, altı yıl önce mahkeme salonundaydılar. Bundan emindi. Martin Cowans hakkında şüpheye düşmüştü ama. Hepsi de uzun saçlı ve deri ceketliydi ne de olsa. Ama Angie öldürüldüğünde, onun çetenin lideri konumunda olması, ölmesi için yeterli sebepti zaten.

Long Lartin'de Nicklin'le geçirdiği günlerde, herkese eşit davranması gerektiğine karar vermişti. Sorumluluğu eşit olarak paylaşmalıydı herkes. Başka türlü davranmak aptalca olurdu; arabayı kullanan acı çekerek ölmeli ama yanında oturan sakat bırakılmalı... Bu, saçma bir fikirdi.

Hepsini birden suçlamak, en temiz yoldu.

Son hedefini sokakta görse tanımazdı aslında, ama o da, diğerleri gibi Brooks'un hayatını altüst etmekte bir rol oynamıştı. İlk seferde veya ikinci seferde... Nasıl olsa, ilk sefer olmasa, ikinci de olamazdı.

Onu tanımıyordu ama artık iyice bakmıştı adama. İşten çıkana kadar, elindeki adreste beklemişti.

Cep telefonunu çıkarmış ve arabasından çıkarken herifi birkaç saniyeliğine kaydetmişti.

Nicklin için yapmıştı bunu.

Yarın gece de, kendisi için yapacaktı.

Waterloo Bridge'in sonundaki adadan çıkış, insanlar ve arabalarla doluydu. Birkaç saniye durdu ve kuzeye, güneye dağılan, rüzgâra karşı durmaya çalışan, otobüs duraklarında sohbet eden insanlara baktı. Sanki hayatta hiçbir problemleri yokmuş gibi. Bu insanların nerelerden geldiğini merak etti; köprünün altındaki sinemalar ve tiyatrolardan olabilirdi. Ardından, ayaklarını tekrar hareket ettirmeye başladı; hızlanarak. Hiçbir şeyi umursamıyordu.

Waterloo istasyonunun arkasından dolanarak, St. Thomas's Hospital in önünden geçti. Yıllar önce bir Cumartesi gecesi, bir gece kulübünün dışında bıçaklanmış ve bu hastanede birkaç saat geçirmişti. Eve gittiğinde, Angie'den sıkı bir azar işitmişti. Angie ona bağırmış ve bunu kendi istediğini söylemişti. Sonra da, dikişlerini öpmüştü...

Birkaç dakikası kalmıştı ama işi, bir saat sonra bitirecekti. Nehrin üzerinde, son ana kadar durmak istiyordu, sonra Albert Embankment'i kesen dört şeridi geçecekti. Trafik ışıkları ve araba kornalarına aldırmadan, yavaş yavaş, yürüyerek geçecekti yolu. Angie'nin başlarına gelenleri son anda fark ettiğindeki yüz ifadesini hayal ederek. O son anda, Robbie'yi

düşündüğünü bilerek. Ve onu kurtarmak için, her şeyi yapmaya hazır olduğunu bilerek.

Oğlunu hayal ederek geçecekti yolu; onun o son anda aklından neler geçtiğini merak edecekti.

Kendisinin de, o son anda onların aklından geçtiğini umarak...

Louise, ikisinin de çok ilgisini çekmeyen bir belgeselin orta yerinde, kanepede uyuyakalmıştı.

Thorne, Louise'in bilgisayarına girmiş ve kulaklıkları takarak, birkaç el poker oynamaya oturmuştu. Seksi görünümlü sarışının karakterine bürününce, her bakımdan kendini çekici bulmaya başlamıştı nedense.

Bir saat sonra, kovboy şapkalı PokerMom'la karşı karşıya kalmışlardı. Tam 60 dolarlık bahse girmek üzereyken, bilgisayarın yanında duran hazır kartlı cep telefonunun ışıkları yanmış ve masanın üzerindeki telefon son hızla titremeye başlamıştı. Louise'i uyandırmamak için telefonu sessize almıştı.

Tuşlara basarak aşağı indi ve Brooks'un mesajını okudu.

Telefon elinde, Louise'in yanından geçerek tuvalete gittiğinde, 60 dolarlık bahsi PokerMom tarafından görüldü ve üç yediliye karşı, onun as ve altıları oyunu kaybetti.

evime mi girdin?

Yeni bir numaradan gelmişti bu mesaj. Brooks hâlâ SİM kartları bir kez kullanıp, çöpe atıyordu demek. Mesajlarının takip edilmediğinden haberi olamazdı; onları görenin sadece Thorne olduğunu ve kimsenin bu mesajlardan haberi olmadığını bilmiyordu.

Thorne, tuvaletin kapağını kapattı ve üzerine oturarak, yazmaya başladı. Evet. Mektupların güvende.

Bekledi. Mesajının gönderildiğini okudu. Daha da önemlisi, karşı taraf tarafından okunduğunu.

Elleri yapış yapış olmuştu. Parmaklarının arasındaki ağırlıktan rahatsız oldu. Sağ eline taktığı babasının alyansı, normal zamanlarda çevirmeye çalıştığında dönmüyordu bile. Ayağa kalktı ve lavaboya gidip elini ıslatırken, gelecek cevabı bekliyordu. Ellerini havluyla kurularken, beklediği oldu.

önemli değil

Tekrar mesaj, geldiğinde, Thorne ne yazması gerektiğini düşünüyordu.

yeni bir video yollayacağım Ne zaman?

yarın

Thorne, Brooks'un ne demek istediğini anlamamıştı. Videoyu yarın mı yollayacaktı yoksa videodaki kimseyi yarın mı öldürecekti?

Canlı mı ölü mü? Thorne bekledi.

yarın

Borulardan akan suyun sesini dinledi. Kapının arkasında eski sabahlıklarından biri asılıydı. Kedi tarafından parçalanmış ve kemirilmiş bir halde. Louise ona doğum günü için yeni bir sabahlık alınca, Thorne'da eskisini buraya getirmişti. Louise de bir sürü eşyasını onun dairesine taşımıştı. Thorne'un banyosu da neredeyse Louise'inki kadar güzel kokmaya başlayacaktı.

skinneri kim öldürdü'?

Thorne, duraksamadı. Herkesin o polisin ölümünden sorumlu tuttuğu adamla, kendi teorisini paylaşması, biraz kinayeli bir durumdu.

Diğer polis yapmış olmalı.

Brooks'un cevabının gelmesi bir dakika sürdü.

şaşırmadım

Diğeri kim?

Thorne, Richard Rawlings'le pub'da geçirdiği bir buçuk saatte, yararlı hiçbir şey öğrenememişti.

Thorne'a göre, DS gayet başarılı bir performans sergilemişti. Aslında şimdi düşündüğünde, belki sandığından da iyiydi...

'Paul'un bazı kanunsuz işlere karıştığı sanılıyor,' demişti Rawlings. Bunu söylerken, yüzünde gerçekten yıkılmış bir adam ifadesi vardı ve koca bardak birayı neredeyse bir dikişte mideye indirmişti. 'Ciddi anlamda kanunsuz...'

'Nunn mu söyledi bunu?'

'Gibi.'

'Ve sen de bundan haberdar değildin, öyle mi?'

'Belki... Bilmiyorum. Bazen şüphe duyuyordum ama bunları kendine saklarsın, başkaları bilmesin istersin. Biz dosttuk, belki kendimi

kandırıyordum ama ben ciddi bir şey olabileceğini sanmamıştım. Kahretsin, insanları tanıdığını sanıyorsun ama...'

Thorne'un elindeki telefon yine titreşime geçti.

squire

Thorne, sinirle küvetin kenarına bir tekme attı. Elleri yine terlemişti, telefonu tutan parmakları birbirine yapışmış gibiydi.

Gerçek adı nedir?

sana mesaj yollayacağım

Skinner, Jennings'di. Brooks'un her iki adamı da eşit derecede suçlu gördüğü kesindi; ama yine de, bir gün mahkeme olduğunda, kimin neden suçlu olduğunu bilmeleri önemliydi.

Tipper'ı o mu öldürdü?

bir tanesi

Thorne artık o kadar hızlı yazıyordu ki, yaptığı imla hatalarını düzeltmekle vakit kaybetmek istemiyordu.

Kim olduğunu söyle ben bulayım

gerek yok Ardından: ben zaten buldum

Thorne'un heyecanı, yerini rahatsızlığa bırakıyordu. Kendine de kızıyordu. Brooks'la olan iletişimine o kadar bel bağlamıştı ki, bilgi alamayınca sinirleniyordu. Geçen gece Louise'le birbirlerine söyledikleri şeyler, anlam yüklüydü. Ama şimdi yazdıkları sadece ekranda görünen harflerden ibaretti ve ona bilmek istediği hiçbir şeyi söylemiyordu.

Kontak kurmak, ilişki kurmakla aynı değildi.

Tekrar yazmaya başladı. Mektuplar hakkında ciddiydim. Bir buçuk dakika geçtikten sonra, Brooks'un söyleyecek bir şeyi kalmadığını anladı Thorne.

Karanlık bir sokak köşesinde durmuş, elindeki yeni SİM kartın paketini açıp, eskisini bir su birikintisine atarken hayal etti onu.

Beş dakika daha bekledikten sonra, ellerini yeniden yıkadı ve canı acıyana kadar havluyla kuruladı.

Artık yüzüğü rahatça döndürebiliyordu elinde. Telefonu masaya bıraktı ve Louise'i uyandırmaya gitti.

Davey Tindall, Vaukhall Cross'da gece otobüsünden atladı ve yürümeye başladı. Kapüşonunu kafasına geçirmiş, genç bir çocuk, önüne

geçip daha ağzını açamadan, ona defolmasını söyledi.

Tindall'ın işvereninin yürümesi gereken bir işi vardı: kâr kredileri ve genel giderler gibi konularla ilgili. Tindall bunu anlıyordu. Sinirlendiği, işvereni değil, polis kimliklerini gözüne sokan o iki herifti.

Tindall'ın patronunun onu son yolladığı yer, yolun arka tarafındaki bir taksi durağıydı. Gelecek haftanın sonuna kadar o işi ertelemek niyetindeydi ama patronun, o taksi şirketinde hissesi vardı. Yapılması gereken yapılacaktı. Bu gece onu eve bırakacak kimseyi bulamamıştı. 45 dakika boyunca pis kokulu otobüste yolculuk etmek zorunda kalmıştı mecburen. Hâlâ bir işi olduğuna şükretmeliydi aslında...

Kirli adamlar bu tip şeyleri düşünmek zorunda kalmazlardı asla, öyle değil mi?

Karşı kaldırımdaki kitapçıda çalışan biri, gişe ofisinin 15 dakika boyunca kapalı olduğunu görmüş ve birine söylemişti. Laf, ağızdan ağıza dolanmış ve sonunda patronun kuzenlerinden biri, üzerinde takım elbisesiyle gelmişti. Neler olduğunu bilmek istiyordu.

'Sadece 10 dakika kapalıydı, daha fazla değil.'

'Evet, o 10 dakikada da bizim müşterilerimiz başka yerlere gittiler. 10 dakika çok uzun süre, Davey'

Salak herife, dün gece yediği bir şeyden midesinin bozulduğunu söylemişti. Acilen tuvalete gitmek zorunda kalmıştı. Kuzen gittikten bir saat sonra patronun kendisi aramış, Davey ona da aynı hikâyeyi tekrarlamıştı.

'Umurumda değil. Senin miden bana pahalıya mal oluyor. Bir daha sefere yanında bir kova taşısan iyi edersin. Gişeyi sakın boş bırakma.'

Gülmüş ve üzgün olduğunu söylemişti. Konunun kapandığını düşünürken, 'bu akşam eve nasıl döneceksin, Davey?' diye sormuştu patron.

Tindall Embankment'ın kenarından yürüdü ve demiryolu köprüsünün altından geçip, anahtarlarını çıkardı. O kadar açtı ki, eve girerken aklındaki tek şey, peynirli bir tost yemekti. Akşam yemeği saatinde genelde sinemanın karşısında bir şeyler atıştırırdı ama patron aradıktan sonra, gişeyi bir dakika bile bırakmaya korkmuştu. İşten çıktığı saatte de sadece kebapçılar açıktı. Ama o yemekler de, Davey'nin midesini gerçekten bozuyordu.

Kapıdan girince "merhaba" diye seslendi ve Jack Russell'ıyla biraz ilgilendi. Köpek, kapı açıldığı anda koşarak yanına gelmişti. Onu takip

ederek mutfağa girdi ve bir kâseye biraz mama koydu. Ardından, küçük fırını yaktı ve üst kattaki misafir odasına çıktı. Kapıyı tıklattığında bir cevap alamamıştı, o yüzden yavaşça itip içeri girdi.

'Kusura bakma oğlum, dışarıda olduğunu düşünmüştüm.'

'O zaman neden odaya girdin?'

Brooks, kafasını kaldırmadan konuştu. Yatağın kenarına oturmuş, elinde tuttuğu cep telefonuna bakıyor ve tuşlara basıyordu. Spor ayakkabıları kirliydi. Yatağın üzerine yayılmış kâğıtlar ve çeşitli telefonlar görünüyordu kapıdan bakınca. Duvar kenarındaki plastik torbalarda, kirli giysileri duruyordu. Bir de, yerdeki halının üzerinde bir fincan ve kullanılmış bir tabak.

Tindall içeri girdi ve yerdeki tabakla fincanı aldı. 'Ben peynirli tost yapıyorum, eğer istersen sen de ye.'

Birkaç saniye sessiz kalan Brooks, sonra sanki İskoçyalı'nın sesini ilk defa duyuyormuş gibi baktı ona.

'Her neyse, eğer istersen aşağıda olacak. Çay da.'

Tindall, odada her şeyin misafirine uygun olup olmadığına bakar gibi -ya da eşyaların zarar görüp görmediğine bakar gibi- şöyle bir gözlerini gezdirdikten sonra, kapıyı çekti. Kapı, altındaki halıya takılıp, hıss diye bir ses çıkardı. 'Bu kahrolası kapıyı bir santim kestirmem lazım,' dedi.

Brooks, telefonuna bakıyor, ekranı inceliyordu.

'Biraz uyuman lazım, oğlum...'

Bir cevap beklemeden, kapıyı çekti ve alt katta kendini bekleyen akşam yemeğine ve köpeğine doğru yürüdü.

Thorne uyandığında, yanında Louise'in olması gereken yerde bir soğukluk hissi fark etti. Mutfağa doğru yarı uyanık ve çıplak halde yürüdü. Louise'i, sabahlığının içinde mutfak tezgâhına dayanmış ve en sevdiği fincanına sarılmış halde buldu.

'İyi misin?'

'Canım çay istedi,' dedi Louise. Thorne, ocağın önünde duran dijital saate göz attı. 'Sabahın dört buçuğunda mı?'

'Neden bana hiçbir şeyi söylemiyorsun?' Bunu duyunca, Thorne'un uykusu birden açıldı. Demek ki, Marcus Brooks'la olan ilişkisini öğrenmişti. Panik halini, uykusuzluk ve kafa karışıklığının arkasında

saklamaya çalıştı. Gözlerini kırpıştırdı ve bir nefes aldı. 'Anlamadım... Ne? Unuttuğum bir şeyden mi bahsediyoruz?'

Louise kafasını salladı. 'Sorun da bu işte.'

Konu Brooks değildi, daha genel bir şeydi demek. Louise'in içinde biriktirdiği bir konu. Önce rahatladı, sonra huzursuz oldu ve en sonunda üşümeye başladı. Eliyle önünü kapatarak, banyodaki sabahlığım almaya gitti.

İyi geceler,' dedi Louise.

Thorne'un birden omuzlan düştü. Kendini toplamak için derin bir nefes daha aldı. 'Sana söylemediğim nedir?'

Louise, sanki seçeneklerini tarıyormuş gibi gözlerini devirdi. 'Her şey.' Sonra, bir tanesinde karar kıldı.

'Baban...'

'Sana anlattım.'

'Ne olduğunu biliyorum. Şöyle böyle. Yangın ve yangının kaza olmaması ihtimali.'

Thorne içini çekti. Sanki karşısında bir çocuk varmış gibi, bir kere daha sabırla açıkladı: 'Bir yangın çıktı ve babam öldü. Bilmiyorum, belki ocağı açık unuttu ya da belki başka biri geldi ve babama yardım eli uzattı. Tamam mı?'

Louise'in başını sallaması, aslında tamam olmadığı anlamına geliyordu.

'Daha ne öğrenmek istediğin anlayamıyorum.'

'Senin ne hissettiğini.' Çayını tezgaha bıraktı. 'Tanrım, ben-'

'Nasıl hissetmemi bekliyorsun?'

'Sadece soruyorum.'

'Bence gayet açık seçik ortada nasıl hissettiğim.'

'Hayır, değil.' '' Thorne, çaresizlik içinde kollarını havaya kaldırdı. Olanların, kendinden çok Louise'in hatası olduğunu göstermek ister gibiydi.

'Bunu yaptığından şüphelendiğin adam?'

Thorne başını iki yana salladı; o ismi söylemek bile istemiyordu.

'Onun hakkında ne hissediyorsun?'

Mutfak taşlarına basan çıplak ayaklarına baktı ve onlara doğru konuştu: 'Çırılçıplağım ve uykum var.

Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bu çok aptalca...'

Louise, ellerini sabahlığının ceplerine sokarak, ona doğru bir adım attı. 'Beş aydır beraberiz ama bazen seni hiç tanımadığımı görüyorum. Beş ay. Geçen gece çok aptalca bir şey yaptım. Sonradan uzun uzun düşündüm ve sana ne demiş olursam olayım, içimden bir parça bunu istemiş olmalı. Birkaç saniyeliğine olsa bile.' Sağ eli cebinden çıktı ve karnının üzerinde dolaştı. 'Bir yanım istedi bunu, işte o yüzden gecenin bir yarısı çay yapmak istedim. Eğer dürüst olmamı istiyorsan, senin bana, Phil'den, Dave Holland'dan ya da sabah gazeteni aldığın adamdan daha fazlasını söylemediğini düşünüyorum.'

Thorne'un başını kaldırıp, onun yüzüne bakmasını bekledi. Bir süre sonra, 'haklısın,' dedi. 'Bu çok aptalca.'

'Yarın konuşabilir miyiz?'

Yanından geçen Louise, 'seni uyandırdığım için üzgünüm,' dedi.

24

'Bu iş kahrolası bir şaka gibi.'

'Daha yeni mi anladın?' dedi Thorne.

Kitson, tostunu bekleyen Thorne'un yanından geçti ve elindeki organik çay poşetini, kenarda duran tek kişilik -ve her kullanıldığında çayı masaya dökmekten başka işe yaramayan-çaydanlığa koydu. İyi haber-kötü haber şakası gibi,' dedi. 'Seri halinde, hem de.'

Thorne, alüminyum folyoya sarılı tereyağı paketine ve reçele uzandı. Kitson'un morali bozuksa, en az Rawlings kadar küfürlü konuşuyordu. Kendisi de bol küfür etmesine rağmen, son zamanlarda bunu başkalarında fark etmeye başlamıştı nedense. Babasının son aylarından kalma başka bir alışkanlık olsa gerekti, bu da.

'Benim için bir şakan mı var, yani...?'

Tepsilerini masaya taşıdılar ve başka ekipten olan bir grup dedektifin yanına yerleştiler. Bu polisler, kahvaltılarını tamamen sessizlik içinde yerlerdi; adamlar zaten gece nöbetinden çıkmış oluyorlardı. Tüm gece görev yaptıkları bir Cumanın daha bitmesiyle, rahat bir nefes alıp, kahvaltı etmek derdindeydiler. Thorne bu nöbette o kadar çok görev yapmıştı ki, haftanın en zor sekiz saati bitince, adamların evlerinde bekleyen kanlarına ve çocuklarına bile bıkkın halde gittiklerini biliyordu. İyi haber: Kurbanın kız arkadaşı tarafından katil zanlısı olarak belirlenen adamın ismini bulduk.' Kitson, çayını fincana boşalttı. Masaya dökülen kısmını, bir peçeteyle sildi. 'Kötü haber: Adam kayboldu.'

'Kemal?'

'Kuru temizlemeci bir haftadır kapalı ve komşuları da onu görmediklerini söylediler. Sanırım kaçmış.'

Thorne, ağzındaki ekmeğe aldırmadan konuştu. 'Eğer gömleğini ütületeceksen, kötü haber ama sen zaten aradığın adamı buldun.'

'İşte o yüzden kahrolasıca bir kötü haber dedim ya.'

Diğer dedektiflerden biri, sanki sabahın bu saatinde bir kadından böyle küfürler duymak çok ayıpmış gibi onlara baktı. Kitson, kelime haznesinde benzer laflardan daha çok olduğunu belirtircesine, geri baktı.

'Ortaya çıkacaktır,' dedi Thorne.

'Eğer hâlâ ülkedeyse. Bence şimdiden kaçmış ve bir Türk balıkçı köyüne saklanmıştır bile.'

'Limanlara adam koydun mu?'

'"Organize ediliyor."' Kelimeyi söylerken, elleriyle de tırnak işareti yapmayı ihmal etmedi Kitson. Organizasyonu yapanların yeterliliğinden şüphe ettiği belliydi. 'Ama sanırım artık geç kaldık.'

'Sence kız kardeşinin bildiğini anladı mı? Onu ele vereceğini tahmin etmiş midir?'

'Kim bilir?'

'Kızın neden o kadar korktuğu belli oldu şimdi.'

'Belki de korku içinde olan tek o değildir,' dedi Kitson. 'Deniz Sedat'ın çok belalı arkadaşları var ve ben Hakan Kemal'in yerinde olsam, polisten çok onlardan korkardım.'

Ekmeğini çiğneyen Thorne, başını salladı. Kitson'un dedikleri teoride doğruydu ama o daha, "tehlikeli" polislerle hiç karşılaşmamıştı.

Ofisine giderken, Thorne Stone'u çekici bir kadın memura, rutin flörtleşme numaralarını çekerken gördü. Görünüşe göre, taktiği işe yarıyor gibiydi.

Bu iş kahrolası bir şaka gibi...

Olay Odasında, her zamankinden daha pozitif bir atmosfer vardı. Cumartesi sabahı başka bir sürü şey -seks yapmak, Football Focus'u izlemek, seks yaparken Football Focus'u izlemek-yapabilecek olmalarına rağmen, polisler hevesle çalışıyorlardı.

Kahvaltıdan hemen sonra, eski cep telefonuna bir mesaj geldi.

Dün gece ÇOK ateşliydin. Harikasın. XXX

Hendricks. Thorne, mesajı silerken kendi kendine gülümsedi. Hendricks'e telefonun dinleneceğini söylemişti.

Bunu, dinleyen teknik ekip elemanlarını eğlendirmek için yapıyor değildi elbette; adamlar mesajın kimden geldiğini öğrenince, kim bilir aralarında neler konuşacaklardı.

Öğlene doğru, Keith Bannard'dan gelen telefon, Thorne'un neşesini kaçırdı.

'Benim adamımı rahatsız etmişsin galiba?'

Tindall: Binlerce bilgi ve harcama dokümanına göre; gizli insan bilgi ağı, ya da CHIS. Ama sözlük anlamını söyleyerek kendini küçük düşürmek istemeyen herkese göre; Jack Regan'ın sevilen polisiye kitaplarındaki gibi, ispiyoncu.

'Demek çok çabuk sinirleniyor?'

'Evet ama benim başımı ağrıtıyor...'

Onu dinlerken, Thorne S&O'yu bir TV polisi gibi canlandırdı gözünde; büyük şehirde iş bitiren, ciddi bir kasaba şerifi, kırmızı yüzlü ve kocaman elli. Fiyatlar ve insanların tavırları karşısında hep şikâyet eden biri. Her şeyi, kendi yoluyla yapmaya çalışan biri.

Thorne, Holland'la kendisinin neden Soho'ya gittiklerini anlattı. Bay Tindall son derece hassas bir kişilik olmasının yanında, sıkı da bir yalancıydı demek.

'Bir şey öğrendin mi?' diye sordu Bannard.

'Yani keder ve porno filme bedava girme teklifi dışında mı?'

'Onları hepimize teklif ediyor.'

'Bir isim listesi aldım.' Thorne, Bannard'a Tindall'ın Marcus Brooks'la yaptığı konuşmayı aktardı ve adamın

Brooks'a görüşmesi için verdiği isimleri açıkladı.

'Herhangi biriyle konuştun mu?' diye sordu Bannard.

'Bugün birkaçını ziyaret edeceğim.'

'İyi şanslar.' Thorne, Bannard'ın karamsarlığına şaşırmamıştı. 'Bu insanlar polisle konuşurken niye böyle oluyorlar, anlamıyorum. Kendilerini ele vermek ya da başkalarını ispiyonlamaktan bahsetmiyorum.

Herhangi bir şey söylemekten söz ediyorum! Black Dogs, sanki aralarında bir namus sözü varmış gibi davranıyor. Üniformalılar da, anne sevgisi ve boks maçlarından başka şey söylemiyorlar.'

'Belki de sadece sana öyle yapıyorlardır,' dedi Bannard. 'Benimle hepsi konuşuyor.'

'Eğer elinde onlara dair kanıt varsa.'

'İşe yarıyor.'

Tindall'ı ilk başta nasıl konuşturdun?'

'Para, dostum.' Bannard, sakince açıkladı. 'Konuşturmanın en kolay yolu. Karısı hastaydı, ölmek üzereydi sanırım. Ona bakabilmek için paraya

ihtiyacı vardı.'

Thorne, birden Tindall hakkında düşündüklerinden utandı. Aynı zamanda, Bannard'ın karakterinin, televizyon izleyicileri için biraz fazla sert olduğunu düşünüyordu. 'Bizim tarafa atabileceğin bir bilgi var mı?' diye sordu. İsimlerden aklına gelen?

'Maalesef.'

'Ben de biraz bilgi verebilirsin diye düşünmüştüm...'

'Dinle dostum, eğer o heriflerden birine bile ulaşabilseydim, zaten bunu çoktan yapmış olurdum.'

'Sadece bir düşünceydi.'

'Sormaktan zarar gelmez.'

'Bu firmalarda çalışan kimseyi tanımıyor musun?'

İçini çeken Bannard, sabahın dördünde nehrin güneyinden gitmesi istenen bir taksi şoförü gibi cevapladı.

'Oralara gidemem, dostum.' Ama yine de soruşturacağını ve ekibinde kimsenin bu konuda bilgisi olup olmadığını öğreneceğini söyledi. Herkesin değişik ilişkileri vardı.

Thorne, memnun olacağını söyledi. 'Geçen akşam konuştuğumuz konu,' dedi. 'Köprünün altında.

Black Doğsun kendilerine yeni bir lider bulup bulmadıklarını merak ediyorum.' Marcus Brooks'un bir sonraki hedefini merak ediyordu aslında. O gün almayı umduğu mesajda kim olacaktı acaba?

Bannard burnunu çekti. 'Birini seçtilerse de, ben bilmiyorum. Ama yakında duyarım'. Ama emin olabilirsin ki, bu seferki de uzun saçlı ve dövmeli bir herif olacak.'

Thorne, Bannard'ın söylemek istediğini anlamıştı. Kendisi bile şimdiden üç ölü motorcuyu birbirine karıştırıyordu. Beyaz ten ve renkli boyalardan oluşan bir et yığını gibiydiler.

'Sanırım takma isimleri bu yüzden kullanıyorlar,' dedi Bannard. 'Böylece kimin kim olduğunu anlıyorlar.'

'Mantıklı,' dedi Thorne. Bannard şaka yapıyordu ama, Thorne'un babası, ona bu alışkanlığı kazandırmıştı aslında. Hastalık ilerleyince, ilk unuttuğu isimler olmuştu; onların yerine, kısa ama genelde sevimsiz fiziksel

tanımlamalar gelmişti. Televizyondaki spikerden Tom Thorne'un kendisine kadar herkesin bir takma ismi olmuştu.

'Yani elindeki tek bilgi bu mu?' diye sordu Bannard. 'Tindall'dan aldığın isimler?'

'Tek bilgi mi?'

'Brooks'un izini bulmak için, demek istedim.'

Gece saatlerinde birbirimize yolladığımız samimi mesajlar sayılmazsa, evet, diye düşündü Thorne.

'Takip ettiğimizi birkaç iz daha var' dedi.

Aslında, birkaç taneden çok daha fazlaydı.

Martin Cowans'ın cesedinin nehirden çıkarılmasının üzerinden geçen o çok önemli "24 saat" içinde, fazla bir bilgi edinememişlerdi. Ama yine de ellerinde takibe değecek bir sürü küçük ipucu bulunuyordu: Hammersmith'teki adresten alınan mülk, Marcus Brooks'un son halinin robot resmi, Davey Tindall'dan gelen bilgiler. Tindall'ın listesindeki isimleri sorgulamaları için, diğer polisler de bilgilendirilmişlerdi gerçi ama, olayda görev alan ekibin -artık sivil ve üniformalı 55 kişiden fazla olmuşlardı- çoğu, modern dedektiflerin iş takibinde en fazla zaman harcadığı telefon, faks ve bilgisayar başında, kalan tüm detaylarla ilgileniyorlardı.

Artık, Met çalışanları tarafından doldurulan çoğu hastane raporu, sırt ağrısı ve eklemleri zorlamadan meydana gelen ağrılardan oluşuyordu. Dışarıda görev yapan polisler bile, ofistekiler kadar sağlık sorunu yaşamıyordu. Thorne, kendi kıdeminde birisi için, diğerlerinden çok daha fazla ayakkabı eskittiğinden emindi.

'Evet ama bu, birilerini kovaladığın için değil, devamlı birilerinden kaçtığın için oluyor,' demişti biri. Ya Holland, ya da Hendricks olmalıydı bunu söyleyen.

Bannard'ın gerçekten niye aradığını öğrenemeden telefonu kapatan Thorne, Holland'ı buldu. 'Hâlâ ağzımı tutmayı öğrenemedim, değil mi?' dedi DS. Perşembe günü yapılan toplantıda, Brooks'un arabasını nakit parayla nereden aldıklarını bulmayı teklif etmişti Holland. Thorne'la Soho'ya gittiği zaman hariç, kalan tüm vaktini, bu sözlerinden pişman olarak geçirmişti.

Masasının üzerindeki bir tomar kâğıdı, kenara itti. 'Acton, Brentford, Chiswick ve Shepherds Bush'taki 2. El araba galerileri. Yüzlerce var;

üstelik bunların içinde hileyle çalışanlar yok.' Üzerine bir şeyler yazdığı post-it'e uzandı. 'Birkaç tane de iyi kullanılmış BMW buldum, belki ilgilenirsin. Yani, kendi külüstürünü değiştirmeye karar verirsen.'

'Seni dinlemiyorum bile,' dedi Thorne.

Holland sandalyesini geri itti ve eski gazete ve araba dergilerinden oluşan yığını işaret etti. 'Bu da iyi fikirmiş.

Birkaç gün önce, nakit parayla koyu renk bir Mondeo alan var mı diye tüm bu aşağılık heriflerle tek tek konuştum. Onlara nereden aradığımı söylediğimde, seslerini duymalıydın. Sanki herifin birine bir ölüm tuzağı satmışlar da, zavallının biri de onun yüzünden öldürülmüş gibi...'

'Eğlenmişe benziyorsun,' dedi Thorne. Holland espri yapıyordu ama her ikisi de biliyordu ki; arabalar birçok olayda silah veya bıçaktan daha fazla cinayet silahı olarak karşılarına çıkıyordu. Thorne, elindeki kâğıt tomarını geri uzatırken, kendi masasında onu bekleyen kâğıtları hatırladı.

Bir adamdan, ölü karısı ve çocuğuna yazılmış mektuplar...

'DO seni arıyor,' dedi kapıdan kafasını uzatan Karim.

Thorne ona doğru baktı. 'Çok dikkatli bakmamış. Burada, ofis içindeydim.'

Karim, ben ne anlarım? ifadesiyle etrafa bakındı. Ardından takındığı ifade, sohbetlerine başka yerde devam etmelerini öneriyordu.

Koridora çıktılar.

'Brigstocke'nin randevusu var.'

Karim, kelimeyi o kadar üstüne basarak söylemişti ki, DCI'ın dişçiyle randevusu olmadığı kesindi.

Thorne, soru soran gözlerle baktı.

'Avukat,' dedi Karim. Anladığıma göre bu DPS olayı bir adım ileri gitti.'

Her şey gibi, diye düşündü Thorne.

'Yani, yeni DCI sensin.'

'Ne?'

'Sadece o geri gelene kadar. Birkaç saatliğine.'

'Neden ben? Genelde DCI'ın yerine ben geçmem.'

'Çünkü genelde ofis dışında oluyorsun. Her neyse, bunu o söyledi ve bence de biraz daha sorumluluk almanın zamanı geldi.'

Karim, uzaklaşırken gülüyordu ama Thorne'un aklı o anda başka yerlere gitmişti: O gece pub'da otururlarken, Sharon Lilley ona, DCI'ın Tipper olayına onun bakmasına izin verdiğini söylediğini hatırladı.

İsim vermiş miydi?

Lilley sadece, bu fikrin onun "ayakkabıları ayağına denemesi" için ortaya atıldığını ve büyük bir soruşturmayı yönetme fikrine alışmak adına yapıldığını söylemişti. Ama Thorne, bir müfettişin bir davaya bakmamasının daha başka nedenleri olduğunu da biliyordu: İşe karışmamak, beladan kendini kurtarmak gibi.

Özellikle de, zanlıyı tanıyorsa. Ve onu zanlı yapan iki adamdan birisi, kendisiyse.

Thorne, ofisine doğru giden koridordan hızla geçti. Lilley, DCI'ının nereye gittiğini bilmiyordu ama onun hep dört ayak üstüne düşen bir tip olduğunu söylemişti. Thorne, adamın nereye gittiğini bulması gerektiğini kafasına not etti.

Tam odadan içeri girerken, dışarı çıkan Kitson'la çarpıştı.

'Kemal'i bulduk,' dedi Kitson heyecanla. 'Bristol'deymiş; ya da en azından iki gün öncesine kadar oradaymış.'

'Hiç mi hayal kırıklığına uğramadın?'

'Anlamadım?'

'O Türk balıkçı köyüne gitmek istediğini biliyorum.'

'Bristol'de bir güne de razıyım ben,' dedi Kitson. 'Harika dükkânlar var.'

Dar koridorda durdular. Camın üzerinde, yeni girişimlere özendirici posterler asılıydı: Kefalet ödemekten kaçanları yakalama yolları ve nefret suçlarını durdurma amaçlı bir kampanyanın reklamı.

Met genelindeki cinayet olaylarının çözümünde, yüzde 87 yükseliş gösteren bir şema da vardı aralarında.

Eğer Marcus Brooks'u yakalayamazlarsa, yeni bir şema hazırlanması gerekecekti.

'İki gün önce Bristol şehir merkezinde bir park cezası kesilmiş. Hakan Kemal'in adına kayıtlı bir Renault.'

'Ödemiş mi?'

'Bence park cezasından daha büyük problemleri var.' 'Bristol'de kim varmış?'

'Hiçbir fikrim yok. Saklanacak bir yer buldu sanırım.'

'Kız kardeşiyle tekrar konuşacak mısın?' .

Ofisin içinden, hazır kartlı cep telefonunun bastırılmış mesaj sesi geldi. Ceketinin cebinde kalmıştı telefon. Duyduğu heyecanı göstermemeye çalışarak, Kitson'un yanından geçti ve sandalyenin yanında dolaştı. Bu arada, Kitson'u dinlermiş gibi yapmayı ihmal etmedi.

'... aradım ama telesekreter çıktı...'

Başını sallayan Thorne, 'devam et,' dedi ve telefonu, onu takip edip odaya giren Kitson'dan uzak tutmaya çalışarak, telefonun tuşlarına bastı.

'Aileyle bir konuşmayı düşünüyordum aslında.'

Ekranda küçük bir zarf işareti vardı. Thorne'un tanımadığı başka bir numara.

'Ama bence önce Harikanın bana geri dönmesini beklemeliyim.'

Thorne gösterme tuşuna bastı ve ardından video kaydını başlatmak için, play'e dokundu.

O anda, konuştukları her şey, Thorne'un düşünmekte olduğu her konu beyninden uçup gitti. Kemal, Sharon Lilley'in DCI'ının yeri ve ismi... her şey. Sanki Thorne'un kulaklarına iki koca el bastırılmış gibi, Kitson'un sesi de kayboldu.

Denizin altında konuşuyormuş gibiydi Kitson.

15 saniyelik kayıt sona erdi. Ekran dondu. Gri bir araba ve arabadan uzaklaşan bir adam.

Thorne, Phil Hendricks'in resmine bakıyordu.

25

Thorne ona söylediği zaman, Hendricks bir kahkaha attı. Belki sinirli bir gülüştü ama Hendricks hiç de endişeli görünmüyordu. 'Senin kafanı karıştırmaya çalışıyor, dostum.'

'Başardı da.'

'Zaten bütün bunların amacı o değil miydi? Bir tepki almak?'

Thorne, elinde hazır kartlı cep telefonuyla ofisten çıkarken, Kitson'a ne dediğini hatırlayamıyordu bile. Koridorun sonuna kadar hızla gitmiş, merdivenlere adım atar atmaz, yeni döşenmiş halı kokusuna içinden bir küfür savurmuştu. Derin bir nefes alarak, Hendricks'in cep telefonu numarasını tuşlamıştı.

'Bugün ne yapacaksın?' diye sordu Thorne.

'Sanırım bugün bir çekiçle kafamı dağıtacağım.'

'Bu konuda şaka yapma.'

'Ama bu kahrolası bir şaka.'

'Dinle, bence evden çıkmamalısın. Yanma birini verebilirim-'

'Sakin ol...'

Thorne sakin olmaya çalışıyordu ama kolay değildi bu. Hendricks'in panik olmamaktaki ısrarı, onun rahatsızlığını ve korkusunu daha da arttırıyordu. 'Kahretsin Phil. Son haftalarda neler olduğunu görmedin mi? Kaç tane ceset üzerinde çalıştığını düşünsene.'

'Motorcular ve yoldan çıkmış polislerdi onlar. Brooks'un kız arkadaşının ölümünden sorumlu tuttuğu insanlardı, hepsi de.' 'Ayrıca hepsi de bana fotoğrafı yollanan insanlardı.' 'Kafa karıştırmacadan başka bir şey değil, söylüyorum sana.'

'Üzgünüm ama bu kararı veren sen değilsin.' Hendricks yine güldü ama bu kahkaha, Thorne'un göğsüne bastırılmış bir parmak gibi geldi. 'Kitabına göre iş yapan polisi oynamadan önce, kimle konuştuğunu hatırlasan iyi olur, dostum.'

'Senin PM'ni kim yapacak, Phil? Arkandan gelecek kişiyi seçtin mi?'

'Şimdi saçmalıyorsun işte.' 'Gerçekten,' dedi Thorne. 'Merak ediyorum.' 'Burada dramatik davranması gereken benim. Tanrım...' Thorne, merdivenin dar tırabzanına gözlerini dikmiş, arkadaşının nefes almasını dinliyordu. Onların tartışma biçimi buydu. Politika ya da futbol konuşurken, Thorne bağırmaya başlar, kendini kaybeder; Hendricks de alayla karışık sakince onunla dalga geçerdi. Sonra da günlerce onun taklidini yapardı.

'Bütün bunlarla benim ne ilgim var?' diye sordu Hendricks. 'Biran dur ve bunu düşün, olayın ne kadar aptalca olduğunu göreceksin.'

'Senin benimle ilgin var. Bu da yeterli sebep olabilir.' 'Bak, bu adam iş olsun diye öldürmüyor. İntikam için yapıyor.' Arkadaşının söylediklerin deki mantığı kavramaya başlayan Thorne'un ilk anlardaki paniği, yavaş yavaş azalmaya başladı. Brooks'un Hendricks'i öldürmek için bir sebebi yoktu; tabii eğer Brooks, Thorne'un çözmeye başladığı adamsa gerçekten. 'Bunu biliyorum ve haklı olabilirsin ama senden sadece dikkatli olmanı istiyorum. Evde kal ve televizyon filan seyret. Bir pizza ısmarla. Bu seni öldürmez.'

'Son cümleyi bir daha söylemek ister misin?'

'Hayır,' dedi Thorne. 'Neredesin? Evde misin?'

'Hayır...'

'İyi, neredeysen orada kal' Thorne, video kaydında sadece Hendricks'i değil, arabasından inerken, evinin önüne doğru yürümesini seyretmişti. 'Yanında kimse var mı?'

'Var,' dedi Hendricks. 'Çok güzel bir kadın polis var yanımda. Gerçi şu anda duş alıyor ama, bir yere gideceğini sanmıyorum.'

Louise'in evindeydi. '

'Seçtiği adamlar konusunda garip bir zevki var ama kendine bakabiliyor.'

Thorne'un buna karşı çıkması için bir sebep yoktu ve her geçen saniyeyle beraber, Hendricks'in söylediği gibi ciddi bir durum, endişelenecek bir şey olmadığına da kendini inandırıyordu. Gerçi, Brooks'un bu bilgilere nereden ulaştığını göz önüne alırsa, Louise'in nerede yaşadığını da bilmesi olasıydı.

Bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı.

'Brigstocke ne diyor?'

Birden, Thorne verilecek daha da zor bir cevap olduğunu anladı. 'O bilmiyor.'

'Çünkü...?'

Çünkü ben kahrolasıca bir aptalım, dedi Thorne içinden.

Hendricks'e Brooks'dan gelen ilk mesajı aldığı zamandan bahsetti; Paul Skinner'ın evinin bahçesinde. Ortada, en az iki kişiyi öldüren ve

başkalarının da ölümünden sorumlu olan bir polis memuru olduğunu anladığı zamanı söyledi. Bunların, açıklanmaması gereken bilgiler olduğunu biliyordu. O zamandan beri, dinlemeye alınmayan hattından Brooks'la birkaç kere kontak kurduğunu ve Cowans'ın cesedi bulunmadan önce, onun öldüğünü biliyor olduğunu söyledi.

Brooks'un yine öldüreceğini de biliyordu.

'Sen kendine bak,' dedi Hendricks, Thorne anlattıklarını bitirince. 'Bir de bana ders veriyorsun.'

'Sadece seni uyarıyorum.'

'Pekâlâ, teşekkür ederim. Uyarıldığımı kabul ediyorum.'

'Bu, söylediklerimi değiştirmiyor, Phil.'

'Öyle mi?'

'Saçmalama.' Thorne, yine bağırmaya başlamıştı. Ama içten içe, bunun sebebinin otoritesini kaybetmesi olduğunun da farkındaydı. 'Evet, dibe battım. İlk defa olmuyor bu.'

'Ama son olabilir.'

'Dikkatli olmaktan zarar gelmez. Tamam mı?'

'Neden arkadaşın Brooks'a beni halledip halletmeyeceğini sormuyorsun. Hepimizi bu stresten kurtarırsın.'

'Bu iş öyle yürümüyor.'

Thorne, arkadaşının sessiz kalışından, öfkeli olduğunu anladı. Daha önce bir ya da iki kere şahit olduğu yüz ifadesini takındığı belliydi; yüz yüze olmadıklarına sevindi o anda.

'Gidip kapıları kilitleyeyim,' dedi Hendricks. 'Uslu bir çocuk gibi...'

'Dinle, Phil... Louise'e bir şey söyleme.'

'Neyi? Birinin beni öldürmek istediğini mi? Yoksa senin katille gizlice dostluk kurduğunu mu?'

Thorne'un verecek cevabı yoktu.

'Eğer bu kadar Tanrı rolü oynamak istiyorduysa dostum, kahrolasıca bir doktor olsaydın...'

Yüzü her ne kadar tersini söylüyor olsa da, Thorne öğle saatinin büyük çoğunluğunu, The Oak'da oturup, insanlara bir sorun olmadığını anlatmaya çalışmakla geçirdi. Kitson'un, Hakan Kemal'i Bristol'de yakalama konusunda duyduğu heyecanı paylaşamıyordu. Ya da, Tindall'ın

verdiği listede adı geçen kişilerin, Marcus Brooks'a kalacak yer bulma konusunda yardım etmediklerini söylemelerine bir tepki veremedi.

'Polis kimliğini görünce aptala dönüyor hepsi,' dedi Karim^

Stone, 'keşke tanıdığım bazı kadınlarda da aynı etkiyi yapsa,' deyince, herkes gülmeye başladı.

Thorne, tabağındaki yemekle oynuyordu. Aklına, Hendricks'in telefonu kapatmadan önce söyledikleri geldi.

Gerçekler ver zor sorular. Brooks'u ve yoldan çıkmış polisi yakalamanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünerek mi, kendi başına işlere kalkışmıştı? Kimseye güvenemediği için mi? Ya da, kendi hükümlerinin, başkalarından daha sağlam olduğuna mı inanıyordu? Ani bir kararın, hepsi de kendisi kadar tecrübeli olan bir ekip tarafından, düşünülerek ve tartılarak verilecek olan bir karardan daha iyi sonuç vereceğine mi inanmıştı?

Ne de olsa, Tanrı o ekibin bir parçası değildi.

Hendricks onu kızdırmaya çalışıyordu ama bilmeden de olsa, canını acıtmıştı. Onun fikirleri, Thorne'un dikkate aldığı nadir fikirlerdendi. İşte, sorun da bundan kaynaklanıyordu.

Kendini anlamakla geçirilen bunalımlı dakikalarda; en azından Hendricks'in tehlikede olmadığına inanmıştı.

Yine de içinde, o mide bulandırıcı panik hali devam ediyordu; Louise'in dairesinin, Hendricks'inkinden daha emniyetli olmadığım bildiği için.

Brooks'un bu bilgileri nereden aldığı göz önüne alınırsa...

Hendricks haklıydı, bu tamamen kafa karıştırmak amaçlı bir hareketti. Ama bunu planlayan, Marcus Brooks değildi. Thorne, ilk fırsatta Long Lartin'e bir ziyaret yapmayı kararlaştırdı.

Pub'dan çıkarken, Kitson elini Thorne'un koluna koydu; onun ısrarlarına rağmen, diğerlerinin aksine, Thorne'un iyi olduğunu düşünmüyordu.

'Bir sonuç alacağız,' dedi. 'İkimiz de.'

Thorne, ofislerinin dışında asılı olan şemayı düşündü ve gülümsedi.

'Haydi ama Guv, bizi motive etmek senin görevin.'

'Guv?'

'DCI'ın yerini geçici olarak alan kişi.'

Thorne, ceketini giydi. Günlerdir birilerinin yerine bir şeyler yapıyordu zaten.

Hava soğuktu; otoparka çıktıklarında, rüzgâr bir bıçak gibi yüzlerini kesmeye başladı. Arkalarından bir korna sesi gelince, Thorne başını çevirdi ve çöp kutularının yanında duran siyah bir Volvo gördü. Sürücünün kafasının arkasını tanımıştı; Kitson ve diğerlerine, onlara daha sonra yetişeceğini söyledi.

Volvo'nun sürücüsü, uzanıp yolcu kapısını açtı ve Thorne arabaya girdi. Önce deri koltuklara sırtım dayadı, sonra da bacaklarım öne doğru uzattı. En son, açık kalan kapıyı kapattı.

'İyi misin?' diye sordu Nunn.

Thorne, evet anlamında başım salladı. Birkaç ay önce bir sırt ameliyatı geçirmişti ve ağrılarından kurtulduğunu sanıyordu ama yine de dikkatli olmak zorundaydı. İçinden, Spurs'un her gol atışında havalara zıplamak geçse de, mantığı ona oturduğu yerden yavaşça kalkmasını söylüyordu.

'Güzel araba,' dedi Thorne. Volvonun içi tertemizdi; yeni kokuyordu.

'Senin daha eski şeylere meraklı olduğunu sanıyordum.'

'Yoksa Dave Holland senin ajanın olarak mı çalışıyor?'

Espriyi anlamayan Nunn, ona boş bakışlarla baktı. Thorne, önemli olmadığını söyledi.

Arabasının içi sıcaktı. Nunn, radyo dinliyordu. Uzanıp sesini kıstı. 'Richard Rawlings'le sohbetin nasıl geçti?'

Thorne, radyonun kanalının Magic FM'e ayarlı olduğunu ve bir Petula Clark şarkısı çaldığını fark etti. 'Beni mi takip ediyordun yoksa Rawlings'i mi?'

'Belki de pub'ı gözetliyorduk ve şansımız yaver gitti,' dedi Nunn. 'Rawlings senden ne istiyormuş?'

Demek Nunn, Rawlings'in onunla görüşmek istediğini biliyordu. Aslında mantıklı olsa da, Thorne DPS'nin onun ev telefonuna, da dinleme cihazı yerleştirip yerleştirmediğini merak etti. Artık onu hiçbir şey şaşırtamıyordu.

'Sanırım senin onun peşinde olduğunu düşünüyor. Benim "etkimi" kullanarak, seni uzaklaştırmamı istedi. Ya da onun gibi bir şey.'

'Sen ona ne dedin?'

'Senin üzerinde etkim olmadığım söyledim.'

'Ve bu da bir buçuk saat sürdü, öyle mi?'

'Çoğunlukla o küfür etti.' Nunn güldü. 'Üzerinde bir etkim yok, değil mi?'

'Kullanacağım kelime o olmazdı ama ikimiz de, bir noktada çakışacak olaylar üzerinde çalışıyoruz.

Senin hareketlerin, etkili olacaktır.'

Bir noktada. İkisinin de peşinde oldukları adamın kimliği açıklandığında. Gerçi Thorne, artık adamı aynı sebeple aradıklarından emin değildi. Ondan sonra, kimin kime tokat atacağına, dönüşecekti olay ve Thorne da sonucun ne olacağını iyi biliyordu.

'Rawlings bir hayli asabi bir adam ama, değil mi?' diye sordu Nunn. 'Sinirlendiği zaman yanında olmak istemem doğrusu.' 'Korkuyor.'

'Eğer bir şey yapmamışsan, korkman için bir sebep olmaz.' ?

'Bu saçmalık,' dedi Thorne. 'Senin gibilerin insanları boş yere korkuttuğunu biliyoruz.'

'Sadece onlara hatırlatmak için.'

'Sizi özel eğitime alıyorlar, değil mi?'

'Sen korkmuyorsun ama.'

'Devamlı olarak korku içindeyim.'

Nunn başını salladı. 'Anlıyorum. Senin hakkında büyük bir dosyamız var. Ben de senin yerinde olsam, korkardım.'

Thorne, ileriye doğru baktı. Petula'nın yerine, Glen Campbell gelmiş, ''Rhinestone Cowboy''u söylüyordu.

Üç yıl önce, Thorne kuzey Londra'nın azılı bir gangsterinin ölümüne sebep olmuştu. Yas tutan insan sayısı az olmasına rağmen, Thorne günün birinde bunun için bir cevap vermesi gerekeceğini biliyordu. Bu olay ya da buna benzer olayların DPS dosyasında yer alıp almadığında emin değildi ama Nunn'un böyle bir dosya olduğunu söylemesi bile, endişelenmeye yetiyordu. Thorne, ona üstü kapalı bir teklif yapıldığını anladı ama aynı zamanda, bir tehdit havası da seziliyordu Nunn'da.

Yanındaki adama doğru baktı ama Nunn, gözlerini pencereden dışarıya çevirmişti.

Ben de senin yerinde olsam, korkardım...

Thorne, Richard Rawlings'den hoşlanmıyordu ve hiç güvenmiyordu ama yine de Nunn'a öğrenmek istediklerini tam olarak söylememek, hoşuna gitti. Birden, bu tavırlardan sıkıldığını fark etti; bu kelime oyunları ona göre değildi, hele de işinin ehli biriyle karşı karşıya kalınca. 'Skinner öldürüldüğünde, sana hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını sormuştum. Onu yakalama şansını kaçırdığın için.

'"Soyulmuş" kelimesini kullanmıştın,' dedi Nunn. 'Ve ben de sana öyle hissettiğimi söylemiştim.'

Thorne, Nunn un iyi bir hafızası mı olduğuna yoksa yanında kayıt cihazı mı taşıdığına karar veremedi bir an.

Sonunda, paranoyaklaşmaya başladığını düşündü. '"Soyulmuş hissettin" çünkü yoldan çıkmış bir polisi yakalama fırsatını kaçırdın, değil mi? Ya da iki tane polisi.'

'İki her zaman birden daha iyidir. Her zaman.

'Ya diğer polisin kim olduğunu biliyorsun ya da Skinner'ın sana bir kanıt vereceğini umuyordun.

Daha da iyisi, Skinner'ı partnerini ele vermeye zorlamak niyetindeydin.'

'Artık öldüğüne göre, bir önemi kalmadı.'

'Hangisi?'

Thorne'un yüzü kadar düşündüğünü ele veren bir yüzü varsa insanın, bilgisayarda poker oynamanın avantajı, kötü el geldiğinde bile gülümsüyormuş gibi durabilmekti. Thorne Nunn'a baktı ve en azından ne düşündüğüne dair bir ipucu bulabilmeyi ümit etti. Nunn, radyodaki şarkının temposuyla başını sallıyordu. Büyük ihtimalle, Thorne'dan daha iyi bir poker oyuncusuydu.

'Bak, ikimiz de bu adamın neler yaptığını biliyoruz,' dedi Thorne. '"Squire"' Bu isim, Nunn'un ilgisini çekmeyi başardı. Aralarında ilk kez ismi telaffuz ediyorlardı. 'İkimiz de onu içeri attırmak istiyoruz ama sadece birimiz bunu bir rekabet haline getirmiş.'

'Yanılıyorsun.'

'Öyle mi dersin? Gidişata bakarsak; onun ismini öğrendiğimizde, yerde kafası parçalanmış olarak yatıyor olacak.'

Nunn, birden korkmuş gibi göründü. 'Böyle bir şey olmayacak.' Neler olacağını çok iyi biliyormuş gibi bir tavır içindeydi.

'Rawlings mi?' Cevap gelmedi. 'Rawlings kim olduğunu biliyor mu?'

Thorne, içini çekti. Nunn, oturduğu yerde kaykıldı ve ona baktı.

'Yani, birimiz bunun bir rekabet olduğunu düşünüyor,' dedi. 'Bence de, sadece birimiz dürüst davranıyor. Sanki doğruları söylermiş gibi konuşuyor, kendine bir şey saklamıyormuş gibi...'

Ne kadar uğraşsa da, Thorne yüzünün kızardığının farkındaydı. Eğer Nunn onun Marcus Brooks'la gizlice konuştuğunu biliyorsa, başı büyük belada demekti. Rawlings'in dediği kadar köşeye sıkışmış hissetti kendini; ya da Brigstocke kadar, ne yapmış olursa olsun. 'Sizin nasıl bu kadar sevilmeyen insanlar olduğunuz belli oluyor.'

Nunn gülümsedi, sanki başı dertte birinden de bir tek bu cevap beklenirmiş gibi. Sanki bu cevabı, daha önce yüzlerce kez duymuş gibi. 'Bunun yapmaya değer olduğunu düşünmüyor musun? Bu boku temizlemenin?'

'Sadece bu boktan bahsetmiyoruz ama, değil mi?' 'Bunu yapmamın sebebi, insanların hangi departmandan olduğumu duyduklarına, yüzlerinin aldığı ifadeden hoşlanmam değil. İnsanların bana boktan isimler takmasından ya da kafeteryaya girdiğimde birden bütün konuşmaların kesilmesinden de hoşlanmıyorum. Eğer önemli bir iş olmadığını düşünseydim, sence bunu yapıyor olur muydum?'

Birkaç gün önce trende giderlerken, kazınmış saçların ve uzun paltonun gizleyemediği bir kırılganlık sezmişti Thorne, adamda. Şimdi de, küçük de olsa bir zayıflık hissediyordu ama o ifade, daha düşüncesini toplayamadan, ortadan kayboldu.

'Biz insanların ne düşündüğünü çok iyi biliyoruz,' dedi Nunn. 'Çoğu insanın...'

Neil Diamond söylüyordu: "Beautiful Noise." Thorne'un sevdiği bir şarkıydı. 'Eğer benim ne düşündüğümle ilgili en ufak bir fikrin varsa, duymaktan memnun olurum. Çünkü şu anda, ben bile ne düşündüğümü bilemiyorum.'

Nunn, öne doğru eğilip, radyonun sesini açtı. Görünüşe göre, sohbetlerinin sonu gelmişti, Neil Diamond şarkısı hâlâ beyninin içinde dönerken, -artık eskisi kadar sevmiyordu gerçi şarkıyı- öğleden sonra sularında Thorne, Louise i aradı. Telefonu açtığında, Louise'in sesi zorlukla duyuluyordu.

'Neler oluyor orada?'

Arkadan gelen sesler yüzünden, Louise bağırarak konuşmak zorunda kaldı. 'Phil'in yanında getirdiği heavy-metal albümü.'

'Tamam...'

Hendricks hâlâ oradaydı.

Thorne Louise'in Hendricks'e müziği kısması için seslendiğini duydu; ardından da müzik tamamen kesildi. Louise telefona geri geldiğinde, fısıltıyla konuşuyordu.

'Bugün çok gergin.'

Demek Hendricks, aralarında geçen konuşmadan Louise'e bahsetmemişti. İyi olmuş, diye düşündü Thorne.

Kendisi bir an için Louise'e mesajdan ve Hendricks'in onu ciddiye almamasından bahsetmeyi düşündüyse, bundan hemen vazgeçti. O da, Hendricks'in sorduğu sorulan soracaktı; Brigstocke'nin ne düşündüğünü öğrenmek isteyecekti ve Thorne da bu konulara girmeye hiç niyetli değildi. Ona, DCI'ın yerine geçici olarak görev yaptığını söyleyebilirdi ama daha fazla yalana kimsenin ihtiyacı yoktu. Bir şey söylemedi.

Zaten yeteri kadar insanla başı dertteydi.

'Neler oldu?' diye sordu Louise.

'Aynı şeyler. Kahvaltıda nasıl hissedersen hisset, ondan sonrası hep kötü gidiyor.'

'Uykusuz kaldın,' dedi Louise. 'Üzgünüm...'

'Önemli değil.' Arkadan birinin seslendiğini duyuyordu. O sabah Hendricks'in yolladığı mesajdan bahsetti.

'Öyle mi? Bana bir şey söylemedi.'

Şaşırmamıştı. Thorne, Hendricks'in harikasın mesajını düşünürken, o cepheden azından bir süreliğine başka espri gelmeyeceğini biliyordu.

'Komik,' dedi Louise. 'Doğru değil ama komik...'

Thorne, onun sesinde bir neşe kıvılcımı duyduğuna sevindi.

'Ne zaman gelebilirsin?'

'Çok geç kalmam. Sekiz, sekiz buçuk.'

'Belki gidip o filmi görürüz. Cumartesi geceleri genelde geç matineler de oluyor.'

'Ya da üçümüz beraber bir şeyler yaparız,' dedi Thorne. 'Bir DVD alırız.'

'Peki,' diyen Louise'in sesi, yine buz gibi olmuştu.

'Yarın tüm gün boşum.'

'Tamam, her neyse...'

Thorne, bu cevaptan Louise'in kırıldığını anlamıştı; o gece için yalnız kalmalarını planlamıştı belli ki.

Ama Thorne, hâlâ o video kaydını unutamıyordu. Belki de, Louise'e her şeyi açıklaması daha kolay olacaktı zira telefonu kapattıkları anda, zaten Louise'le başının derde girdiğini biliyordu.

Odanın kapısından çıkarken, panik hissi dağılmış gibiydi...

Olay Odasına girdiğinde, Louise'le arasını nasıl düzeltebileceğinin yollarını arıyordu. Ceketini giydi ve yüzünde bir gülümsemeyle, Pazartesiye kadar herkesle vedalaştığını ve iyi bir Pazar günü geçirmelerini dilediğini söyledi ekibe. Beyaz tahtanın önünden geçerken, ilk iki kurbanın fotoğraflarına takıldı gözü. Tucker ve Hodson.

Ölü beyaz etler ve renkli boyalar.

İki ayrı düşünce ve farklı sohbetlerin parçaları, birden kafasında bir araya geldi. Beyni hızla çalışıyordu.

Bannard'ın, her motorcunun birbirine benzemesiyle ilgili yaptığı şaka: Hepsi uzun saçlı ve dövmeli.

Ve Hendricks'in, Tucker otopsisini beraber izlerlerken söylediği bir şey...

Thorne hızla odasına girdi ve kapıyı kapatıp, sırtını dayadı. Bunun, gereksiz bir korku ve endişe olduğunu ümit ediyordu. Hazır kartlı telefonuyla önce Louise'in evini, sonra da Hendricks'in cep telefonunu aradı.

İkisi de açmadı.

Bir dakika boyunca, hızla nefes alıp verdi, düşünmeye çalıştı. Hemen ardından, başka bir numarayı tuşladı.

26

Telefonu kapattığında, aklındaki sorulara olabildiğince net cevaplar bulmuştu ama Brooks, memnun değildi.

Başka insanları işlere karıştırmaktan hoşlanmıyordu, gereksiz insanlara borçlanmaktan da. Halledilecek her iş, onun kendisine ait olmalıydı; onun hakkıydı.

O, işlerini böyle yürütmezdi.

Tindall'ın misafir odasındaki yatağın üzerine oturdu ve karşıdaki şifoniyerin aynasında, kendi aksine baktı.

İnanılması zor bir görüntüydü; nasıl korkunç bir değişim geçirdiği.

İşlerini böyle yürütmezdi...

Tanrım...

Üstelik, nasıl valiz topladığından ya da nasıl araba kullandığında da bahsetmiyordu. Bunları düşünmüyordu bile; en kötü zamanlarında, içeri girdiği ilk günlerde bile. Ama yaşanan her şey; büyük ya da küçük, insanı değiştiriyordu. Başka birine dönüştürüyordu adeta. Gördüğü ve düşündüğü her şey, bir andan diğerine farklı bir insan yaratıyordu. Zaten nasıl olmasındı ki? Belki de, iyi ya da kötü yaşanan her an, her olay, insanı doğuştan kaderinde yazılı kişi haline getirmek içindi.

Cinayet işlemek artık onun için kolaydı; bu kadar basit.

Bu seferkinde kimse yardım teklif etmemiş, yol göstermeye çalışmamıştı. Ama bunu anlayabiliyordu.

İşler eşitleniyordu artık. Bu herif de, diğerleri kadar ölümü hak ediyordu.

Yüzünü şekilden şekle soktu.

Diğer insanlarla da çalışabilirdi. Angie'yle beraber evleri soydukları o birkaç yıl, çok keyifli geçmişti mesela.

Ama aynı sebeple, aynı amaç için beraber çalışmalıydı iki insan. Onlar, işi yapmış ve evlerini geçindirmişlerdi. Giysilerini almış, tatillere çıkmış ve Robbie'yi hiçbir şeyden mahrum bırakmamışlardı. Hikâye, bundan ibaretti aslında. İş konusunda aynı tavırlar içindeydiler, bir riske girmek söz konusu olduğunda, düşünceleri paraleldi. Çünkü, sınırları aynıydı.

Onun yaptığı işle ilgisi olan hiç kimse, böyle hissedemezdi. Çekici tam indirirken hissettiklerini başkası anlayamazdı. Bir yerde öyle bir an

gelirdi ki, herkes ama herkes, bu kadarı yeter, derdi. Yürüyüp giderdi. O ise, bu noktaya gelmenin umudunu çoktan kaybetmişti.

Kimse onun kadar çok veya onun kadar az hissedemezdi.

Öne atılarak yataktan kaydı ve dizlerinin üzerinde, aynaya kadar süründü. Yüzünü, aynaya bastırdı.

50 yaşlarında gibi duruyordu. Babasının birkaç kez ziyarete geldiği o zamanlarda göründüğü gibi.

Üzgünüm, bebeğim, diye düşündü. Bunlar olmadan önce iyi görünüyordum, yemin ederim. En azından bundan daha iyiydim. Son birkaç ay, yediklerime dikkat ettim ve egzersiz bile yaptım. Sana geri geldiğimde, bok gibi gözükmek istemiyordum. Nicklin ve diğerleri gibi yani...

Küçük ya da büyük; her şey seni değiştiriyor. Ama ben, akşam yemeklerinde ekmeklere elimi sürmeyip, Long Lartin'in egzersiz odasında ter atarken, bunu henüz bilmiyordum. Senin bir yere gideceğini tahmin etmemiştim.

Bir hapishaneden çıkıp, diğerine adım atacağımı da...

'Bay Yashere? Di Thorne.'

Bir duraksama oldu. 'Size üç gün önce mesaj bırakmıştım.'

'Kayıp spor ayakkabısı.'

'Doğru. Kaybolan ayakkabı. Sizde mi?'

'Hayır...'

'Bu kadar önemli bir delilin kaybolması, büyük problemlere yol açıyor.' Yashere, Nijeryalı aksanıyla, yavaş ama anlaşılır biçimde konuştu.

'Söz veriyorum bulacağım,' dedi Thorne. 'Ve bulduğumda da, size onu bizzat, kırmızı kurdeleli bir kutuda teslim edeceğim. Ama şu anda sizden başka bir ricam var.'

'Eve gitmek üzereydim.' Kraliyet İddia Makamının, Colindale istasyonunun hemen köşesinde küçük bir ofisi vardı. Ama çalışma saatleri dışında oldukları için, Thorne'u Edmonton'daki ana binada yer alan Kriminal Adliye Ünitesine transfer etmişlerdi. Anthony Yashere ve ekibi, işte burada çalışıyordu: Delilleri toplamak, delillerin güvenliğini sağlamak, inanılırlığını kanıtlamak ve kanlı bir spor ayakkabısı kaybolduğunda, ortalığı birbirine katmak amacıyla.

Thorne, ne istediğini açıkladı.

Yashere detayları, tarihleri ve isimleri not etti. Thorne'a, mahkeme tutanaklarını birkaç güne kadar ona yollayabileceğini söyledi.

'Yeteri kadar çabuk değil,' dedi Thorne. 'Üzgünüm.' Yashere, sesli düşünmeye başladı ve İT sistemine giriş yaparken, Thorne'a prosesin adımlarını açıkladı. Açık olan tüm davaların detaylarını oradan görebilirlerdi ama üç yıl önce sistem yenilenirken, daha eski olan dava kayıtlan silinmişti. Ve maalesef, hâlâ onları yerine koyamamışlardı.

Thorne, bilgisayarın tuşlarına basılırken çıkan sesleri dinledi. Bir de telefonun diğer ucundaki adamın sinirli ve yorgun nefes alışverişlerini.

,'Çok uzun bir zaman geri gidiyoruz,' dedi Yashere. 'Belki sistemi benden iyi bilen bir arkadaşıma danışmalıyım.'

Thorne'un daha iyi bir fikri vardı. 'Savcı kimdi? Raporlarda yazılı olmalı.'

'Sanıyorum öyledir.'

'Numarası var mı?'

Yashere, başka bir sisteme giriş yaparken, Thorne yine bilgisayar tuşlarının sesini dinlemeyi sürdürdü.

'Sanırım ev numarasına ihtiyacınız olacak,' dedi Yashere. 'Bir Cumartesi günü bu saatte sizin ve benim gibi çalışan fazla aptal bulamazsınız.' Sonra, Stuart Emery'ye ulaşmaya çalışacağını ve ondan Thorne'u aramasını rica edeceğini söyledi.

Thorne, Yashere'ye hazır kartlı numarasını verdi. 'Ona bunun çok acil olduğunu söyler misiniz?'

'Lütfen benim kayıp spor ayakkabımı unutmayın, dedektif...'

Thorne, tekrar Hendricks'in cep telefonunu tuşladı ama cevap alamadı. Ofisinin içinde dolanıp dururken, iyi akşamlar demek için kapıdan kafasını uzatan Kitson'a, Pazartesi görüşeceklerini söyledi. Dakika başı, saatine bakıyordu.

Thorne Yashere'yle konuştuktan 10 dakika sonra, Stuart Emery aradı.

Brooks, Tindall'ın mahzeninden yukarı çıkan tahta merdivenleri tırmandı. Burada ışık olmadığı için, mutfak çekmecelerinden birinden aldığı eski bir feneri kullanmak zorunda kalmıştı. İnce ve zayıf bir ışık veren, çocuk feneri. Nemli dergi yığınları ve tozlu videoların durduğu bir karton kutunun içinde duran bez bir alet torbasından, iki çekiç bulmayı başarmıştı. Onları, üst kata çıkartıp, bol ışıkta incelemeye karar verdi.

Aralarından küçük olanı seçti: Ucu yeşil boyalı, sivri uçlu çekiç. Koridordan aşağı getirip, kapının yanına bıraktığı naylon poşetin içine attı.

Daha çok zamanı vardı.

Mutfağa geri gitti ve buzdolabının kapağını açtı. Tindall'ın köpeği hemen sepetinden fırladı ve yiyecek umuduyla yanma yanaştı. Süt, bira, soğan. Bir kapta küçük kesilmiş domatesler vardı. Brooks, domateslerin yanına bir peynirli tost yapıp yemeyi düşündü ama sonunda, bir yağ kalıbı içinde duran ve üzeri folyoyla kaplı' sosisleri yemeye karar verdi.

Tabağı eline alıp, duvarın yanındaki küçük masaya taşıdı ve köpek için yere yarım sosis attı. Dışarıda hava çıldırmış bibiydi. Yağmurun hızla çatıya vurduğunu duyabiliyordu.

Bir Pazar günü Angie'nin ona nasıl bağırdığını, hatırladı. Robbie'yi alıp futbol oynamaya dışarı götürmüştü ve eve geldiklerinde, -ikisi de sırılsıklam olmuştu. Ellerindeki top da, çamura bulanmıştı. Robbie, bu durumu çok komik bularak, mutfağın ortasında saçlarını sallamaya başlayınca, Angie daha bir havlu alıp gelemeden, çocuğun minicik tişörtünü çıkartıp almış ve bağırmaya devam etmişti.

Köpek, bacaklarıyla sandalyeye tırmanmaya çalışıyordu. Brooks, dayanamayarak onu kucağına aldı. Tabakta kalanı yalamasına izin verdi. Köpeğin yumuşak karnını okşadı ve aklına gelen anılardan uzaklaşmaya çalıştı. Olayı parçalar halinde hatırlasa da, Robbie'nin kafasını sallayışını ve yeni çıkmakta olan ön iki dişini göstererek gülmesini net olarak hatırlayabiliyordu.

Daha sonra plastik torbaya elini uzattığında, aklına bu kare gelecekti.

Stuart Emery, Thorne'a bu bilgiyi ne sebeple istediğini sorarken, gayet ciddi, hatta ters bir ses tonu kullandı.

Thorne, basit ve çabuk bir açıklama yaptı.

Sadece yanıldığımı düşünmek istiyorum, diye geçirdi içinden. İkinci kere, telefonun diğer ucundaki kişinin, korkularını doğrulayacak veya doğrulamayacak bilgileri bulmasını bekliyordu.

'Burada bir yerde 12 yıllık bilgilerin dökümü olacak,' dedi Emery.

Yağmur camlara vururken, Thorne da sakin olmaya çalışıyordu.

'Regina Brooks'a Karşı, değil mi?'

'Eylül 2000. Middlesex Kraliyet Mahkemesi.' Thorne sabırla, klavyeye vurulan her tuşun son olmasını umut ederek bekledi.

İyi ki, organize bir adamım,' dedi Emery. 'Karıma sorarsanız, "manyakça" diyecektir.' Tanrı aşkına...

İşte... buldum sanırım... "Ceza kayıtları" , "tanık söylemleri" , "otopsi sonuçları" Bunlar sadece benim aldığım notlar.'

Thorne onu durdurdu ve geri gitmesini söyledi. Emery okudu ve ismi söyledi. Sonra bir isim daha. En büyük korkusu.

Ağzının içinde bir "teşekkür ederim" dedikten sonra, tam telefonu kapatırken, son bir soru geldi aklına. Acele etmeliydi ama bu sorunun cevabı da önemliydi. 'Bu bilgilere isteyen ulaşabilir mi? Yani internetten?'

'Aslında bunlar sadece benim notlarım. Kesinleşen cezalar daha sonradan dava dosyalarına not düşülüyor ama yine de, yeteri kadar dikkatle bakarsanız, artık internette her şeyin cevabını bulabilirsiniz.'

Eğer zamanın varsa, diye içinden geçirdi Thorne.

Panik vücudunu dondurmuş gibiydi ama aynı anda, öfke de tüm kaslarını germişti. Brooks'a duyduğu öfke, onu bunları yapmaya yönlendiren adama duyduğu öfke ve hepsinden çok, kendine duyduğu öfke.

Bu gibi acil durumlarda, hatta kâbus durumlarında, prosedür gereği açık olmak lazımdı. Ama Thorne, kendi aptallığı yüzünden, çıkmaz bir yola girmişti artık.

Brigstocke'nin cep telefonu numarasını tuşladı.

Russell, çok aptalca işler yaptım ve tüm bunlar bitince ne olacağı umurumda değil ama çok önemli bir durum var...

Fikrini değiştirdi ve Louise'i tekrar denedi.

'Neredeydin? Seni arayıp duruyorum.'

'Süpermarkete kadar gitmiştim.'

'Phil seninle mi?'

'Hayır, bir saat önce gitti. Sen iyi misin?'

'Onu aradım ama... Kahretsin...'

'Tom, neler oluyor?' Ondan sonra, Thorne Louise'e neler olduğunu anlattı: Hendricks'le ilgili gelen mesajın üzerinde durarak. O arada, daha fazla kendini tutamayarak, geri kalanları da anlattı. Kendine sakladığı her şeyi.

Louise, bir an bile beklemedi: 'Sen kahrolası bir aptalsın!'

'Biliyorum ama vaktim yok,' diye bağırdı Thorne. 'Daha sonra bana ne istiyorsan söyle ama' şimdi ulaşmam gereken yerler var. Phil'i bulmalıyım.'

'Aradığını söylemiştin...'

'Telefonu devamlı çalıyor ama açılmıyor. Ya yanında değil ya da duymuyor.'

'Nerede olduğunu biliyorum,' dedi Louise. 'Şehirde gidebileceği iki ya da üç yer var, birinde olacaktır. Benim de onunla gitmemi istemişti.'

'İki ya da üç mü?'

'Bazı geceler üçüne birden gidiyor. Kiminle tanıştığına bağlı.'

'Tanrım...'

'Dinle, ben oralara gittim. Yerlerini biliyorum.'

Thorne, konsantre olamıyordu bir türlü. Panikten başı dönüyordu adeta. Bu gidişle, işlerin iyi sonuçlanması mümkün değil gibi duruyordu. . Senin otopsini kim yapacak, Phil?

'Tom...?'

'Brigstocke'i aramalıyım. Her şeyi söylemem lazım.'

'Bekle.' Louise'in sesi kısık ama çelik gibi çıkmıştı. 'Kimseyi araman gerekmiyor.'

'Oralara polis yollamamız lazım.'

'Kariyerini çöpe mi atacaksın?'

'Şu anda bunun önemi yok.'

'Bunu yapabiliriz.'

Thorne, arkasını masaya dayadı; her an kusabilecekmiş gibiydi. Omuzlarından aşağı ter damlaları yuvarlanıyor, sırtının çukurunda birleşiyorlardı. Cinayet işleyecek gibiydi.

Umutsuzdu. 'Nasıl?'

'Kime güveniyorsun?' diye sordu Louise.

'Bilmiyorum. Holland... Kitson...'

'Holland'ı ara.'

Thorne, karşı çıkmak istiyordu ama gücü yoktu. Daha önce beraber çalıştıklarında, Louise'den emir almıştı.

Zaten bu konularda Louise ondan daha becerikliydi. 'Tamam.'

Louise, ona sakin olmasını ve dinlemesini söyledi. West End'deki iki gay kulübün adreslerini yazdırdı. 'Sen ve Holland o ikisine gideceksiniz. Ben de benim çocuklardan birkaçını alıp, diğer ikisine gideceğim. Önemli olduğunu söylersem, benim için yaparlar bunu. Soru da sormazlar.'

'Cumartesi akşamı?'

'Benim güvenebileceğim çok insan var, tamam mı?'

Thorne telefonu kapadı ve koridordan hızla geçti. Holland'ı masasında otururken buldu; burnunu Auto Trader dergisine gömmüştü.

'Senin başını belaya sokmak konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?'

Holland, Thorne'un yüzüne kısa bir an baktı ve hemen ayağa kalktı. Bir yandan ondan özür dilerken bir yandan da açıklama yapmaya çalışıyordu. Neler olduğunu elinden geldiğince net biçimde anlatırken, Holland'ı merdivenlerden aşağı neredeyse çekiştirerek indirdi. Kapıları çarparak dışarı, yağmurun altına çıktılar.

27

15 dakika sonra, Tottenham Court Road'un başına çıkmışlardı.

Holland, arabanın tepesine manyetik mavi lambayı yerleştirdi, Thorne da kabloyu alıp, arabanın içindeki sigara çakmağına taktı. İkisi de yol boyunca sessizlerdi; bunun sebebi de sadece konsantre olmak değildi. Thorne'un devamlı kornaya basması ve ıslak yollarda hızla giderlerken duydukları içgüdüsel panik, onları konuşmamaya itmişti.

Zaten söylenecek pek fazla şey de yoktu.

Aslında Holland'ın Thorne'a sormak istediği sürüyle soru vardı ama bunların zamanı olmadığım da biliyordu.

Sessizlik içinde, elleriyle arabanın ön konsolunu tutmuş giderken, kendi kendine de sorması gereken ama cevap bulamadığı sorular olduğunu düşündü. Mesela Sophie'ye bunları nasıl açıklayacağı gibi...

Bir ambulans yolun ters tarafına girip üstlerine doğru gelince, Thorne yavaşlayıp direksiyonu kırmak zorunda kaldı. Beklerken, eliyle direksiyona vuruyor ve BMW'nin motoruna devamlı gaz veriyordu.

'Bir düşün,' dedi Holland. 'Brooks bir kulübün orta yerinde adam öldürecek değil ya. Cowans'a yaptığı gibi, onu da takip etmiş olmalı.'

Başını sallayan Thorne, arkadan gelen otobüsün önüne doğru hızla çıktı. Otobüs şoförü, hem kesintisiz olarak kornaya basıyor hem de arkadan selektör yapıyordu.

'Hendricks'in hâlâ... yaşıyor olduğunu varsayarsak,' dedi Holland. 'Gecenin sonuna kadar vaktimiz var demektir.'

Thorne saatine bakınca, daha dokuz bile olmadığını fark etti.

'Vaktimiz var,' diye tekrarladı Holland.

Holland'ın söyledikleri mantıklıydı ama yine de Thorne'un içini rahatlatmıyordu. Aklını kaçırmış gibi araba kullanıyor ve öyle de düşünüyordu. Kafasındakileri bir düzene sokmaya çalışıyor, başaramıyordu.

Elinde Hendricks'in bir fotoğrafı yoktu, bu yüzden bardaki insanlara ve çalışanlara ne göstereceğini bilmiyordu. Gözlerini kullanmak zorundaydı. Geçmişte birkaç kere bu tip yerlere gitmişti. Elindeki bira şişesinin üzerini bile okuyamayacak kadar az ışık olurdu içeride.

Brooks'un yolladığı video kaydını kullanabileceğini düşündü.

Tüm bunlarla benim ne ilgim var?

Benimle ilgin var. Bu da yeterli.

Thorne artık tek sebebin bu olmadığını biliyordu ama yine de Hendricks'in hedef alınmasındaki asıl etken, kendisiydi. Başka bir motorcudan veya polisten önce seçilmesinin.

Oxford Street girişini kırmızı ışıkta geçtiler ama önlerindeki trafik sıkışıklığından dolayı yavaşlamak zorunda kaldılar.

'Bu iki kulüp birbirinden birkaç dakika mesafede,' dedi Thorne. 'Hangisini istersin?'

Holland başını iki yana salladı. 'İkisine de beraber gideceğiz'

'Hayır.'

'Haydi, artık yeteri kadar aptallık ettik. Brooks hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum, bunları niye yaptığını sanıyorsun...'

'İyi. Beraber gideriz.'

'Aslında korkuyorum,' dedi Holland gülerek. 'Seni bilmem ama...'

Thorne, Holland'ın haklı olduğunu biliyordu ve ihtiyacı olan son şey, başka birinin hayatını daha tehlikeye atmaktı. 'Ayrılırız ama birbirimizi de gözden kaybetmeyiz.' Aslında üç kere cinayet işleyen bir adamdan korkması gerektiğini biliyordu; en azından dikkatli davranması gerektiğini ama, Marcus Brooks'la karşılaşmak, onu nedense ürkütmüyordu. Arkadaşının hayatı kadar...

Thorne, Cambridge Circus'ta sağa saptı ve Spice of Life'ın önünde arabayı park etti. Dışarı çıktılar.

'Hendricks'i görürsem?'

Thorne un elleri yumruk haline gelmişti. Phil Hendricks'e öfke duymak içini rahatlatmıştı biraz olsun.

En azından, başkalarına duyabildiği kadar, ona da duyuyordu.

'Üstüne atla,' dedi. 'Kahrolasıca aptalın üstüne atla.'

Porter'ın ona soru sormadan dediklerini yapacak üç adam bulması, sadece 10 dakikasını almıştı.

Bunun sebebinin saygı hatta sevgi olduğunu düşünmek isterdi ama, yağcılık yapmak daha gerçeğe uygun bir tanım olacaktı.

Bir şey fark etmiyordu.

Thorne'un ısrarları üzerine, Hendricks'in Deptford'daki evine de bir DC göndermişti. Belki de geceyi uzatmadan eve dönmeye karar verirdi. Nehrin güneyinde oturan başka bir polis de, New Cross -Hendricks'in şehre inmeye üşendiği zamanlar gittiği yerel bir kulüp-adındaki kulübe gitmişti. Thorne'a söylediği tüm yerler içinde, gitmesi en az ihtimal olan, oydu aslında. Daha kapalı, daha az "piyasa" yapılan bir yerdi.

Thorne ona Hendricks'in telefonuna bakmadığını söylediğinde, onun Çok yüksek sesle müzik çalan bir yerde olduğundan emin olmuştu zaten. Hendricks'in öğleden sonraki halini düşününce, dans edebileceği ve kafasını dağıtabileceği bir yeri tercih edeceğinden emin olmuştu. Belki de kendini iyi hissetmek için, oradan bulduğu biriyle yatacaktı. Ama hepsinde daha çok, bir gün önce Hendricks ona beraber çıkmayı teklif ettiğinde, "evet" demiş olmayı isterdi.

Elbette ki artık, Hendricks'in o halinin, Thorne'la konuştukları yüzünden olduğunu biliyordu. Thorne her şeyi itiraf ettiğinde, bu konuda konuşmaya zaman kalmamıştı ama bu iş sona erdiğinde; nasıl biterse bitsin,

Louise ona hesap soracaktı. Neden daha önce söylemediğini, Hendricks'e ona bahsetmemesi için neden tembih ettiğini öğrenecekti.

'Guv..?'

Dedektif Kenny Parsons, Pizza Express'in ön camlarının yanındaki boylu boyunca uzanan cam kapılardaki küçük sırayı işaret etti. Çoğu kişi, sıralarını beklerken şemsiyelerin altına sığınmıştı ama Porter ve Parsons gibiler, yağmura pek de aldırış etmiyordu. Adam; Charing Cross istasyonunun arka tarafında, üyelere özel bir yerdi. Çoğu zaman kulüpten çok bar olarak çalışıyordu ama Cuma ve Cumartesi geceleri dans müzikleri başladığında, çok daha hareketli bir mekâna dönüşüyordu. Porter buraya birkaç kez Hendricks'le gelmişti; hatta onun eski erkek arkadaşı Brendan'la da bu kulüpte tanıştığını hatırlıyordu.

Parsons, sıranın önüne geçerek polis kimliğini çıkardı ve ikisi, iri kıyım bir kadın güvenlik görevlisi tarafından hemen içeriye alındılar.

Kulüp, son hız geceyle yarışıyordu.

Dar merdivenlerden aceleyle inerlerken, Porter cep telefonuna göz attı. Sinyal yerin altında kesilebilirdi; ama başka haberleşme yöntemleri de dinleme cihazlarına takılabileceği için, Thorne'la ikisi yine de şanslarını deneyip, cep telefonlarıyla birbirlerine ulaşmaya karar vermişlerdi.

Müzik gitgide yükseliyordu, Porter o anda, Hendricks'in bu seste cep telefonunu duymasının imkânsız olduğunu fark etti. Bu durumda, Thorne ve o da birbirlerinin aramasını duyamayabilirdi. En iyisi, telefonun titreşimini açmak olacaktı.

Vestiyerde duran kızla göz göze geldiler. Tam içeri girerlerken, sesini duyurmaya çalışarak Parsons'u kolundan çekti. 'Hazır mısın, Kenny?'

Parsons, hazır olduğunu söyledi.'

Porter ona Phil Hendricks'in iyi bir tanımlamasını vermişti. Marcus Brooks'un tanımlaması ise, biraz daha çelişkiliydi. 'Merak etme, daha hiç silah veya bıçak kullanmadı,' derken, bir yandan da kapıyı gözlüyordu.

'Burası o kadar kalabalık ki, çekiç kullanacaksa bile, havaya kaldırmak için yeri olmayacak.'

Parsons'un kulağına doğru eğildi. 'Ciddiyim. Eğer sana birini halletmeni söylersem, sakın iki kere düşünme bile.'

Kulübün adı, Crush'dı ve ismine layık bir yere benziyordu. Mekân olarak geniş bir alan değildi ve içeride 100 kişiden fazla olamazdı. Ama son

derece boğuk ve sıkışık bir hava vardı. Hoparlörlerden hardcore soul ve Motown müzikleri geliyordu. Küçük dans pisti tıklım tıklımdı ve tüm erkekler, birbirleri için dans ediyor gibiydiler.

Ciddi bir rekabet ortamı vardı.

Thorne sol tarafı kontrol etmeye karar verdi ama ilerlerken, bir gözüyle Holland'ı da takip altında tutuyordu.

Sorun sadece ışığın azlığı değildi; olan loş ışık da devamlı hareket ediyordu. Kırmızılar ve yeşiller yer değiştiriyor, beyaz daireler atlayıp zıplıyordu ama hiçbiri, bir kişinin üzerinde uzun süre odaklanmıyordu.

Thorne, Hendricks'i tanımak için ışığa ihtiyacı olmadığını biliyordu ama Brooks öyle değildi.

Odanın en uç iki köşesinden ilerleyen dar birer koridor var gibi duruyordu. Thorne'un sol tarafında sandalyelere dizilmiş adamlar, ellerinde içkileriyle sohbet ediyor, sigara içiyor ve gülüşüyorlardı.

Bazıları da sadece etrafa bakmakla yetiniyordu. Adamlara dikkatle baktıktan sonra, diğer tarafa yöneldi ve tuvaletlere gitmek için sıraya giren erkeklerin arasına karıştı.

Kafasını tuvaletten uzatıp, içeriye bir göz atınca, aynanın önündeki birkaç kişi ona merakla baktı. 'Phil' diye bağırdı ve bekledi. Birisi bir şeyler söyledi, başka bir adam güldü ve duvardaki elektrikli el kurutucusu, dans pistinden gelen bas sesine karışarak çalışmaya başladı.

Dışarı çıktığında, ona kafasını olumsuz anlamda sallayan Holland'ı gördü. İkisi birden, barın olduğu tarafa yöneldiler.

Freda Payne'in "Band of Gold"u başlayınca, dans pistinde alkışlar yükseldi.

Barmen, göğsünde "Crush" yazan dar ve siyah bir tişört giymişti.

'Buyrun, beyler.' Avusturalyalı.

'Birisine bakıyorum,' dedi Thorne. Ama söylediği anda, bunun aptalca bir laf olduğunu fark etti ve barmenden bir kahkaha veya anlamsız bir şaka gelmeyince, rahatladı. Hendricks'in tarifini yaptı.

Bu sefer, adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. 'Burada öyle çok adam var.'

Thorne içeri girdiğinden beri, değişik tiplerde adamlar görmüştü. Fred Perry giymiş düzgün tipler, bot ve deri ceket arasına, pahalı kotlar giymiş,

neredeyse hiç poposu olmayanlar vardı. Ama Cumartesi gecesi gidilen herhangi bir kulüpten daha fazla piercing ve dövme yoktu.

'Kahrolasıca herifler o kadar çok ki,' dedi Thorne.

Barmen yutkundu. 'Üzgünüm, dostum.' ' 'Yani?'

Adam, bardaki diğer çalışanları işaret etti. 'Diğer çocuklara da sorun.'

Thorne, barın alt kısmına doğru ilerledi. Şansı bu sefer yaver gitmişti.

'Boynunda bir Arsenal dövmesi var mı?'

Evet diyen Thorne, nefesini tutup bekledi.

'Tamam, bahsettiğiniz adamı biliyorum. Ama bu gece gelmedi. Eğer mesaj bırakmak isterseniz, daha sonra kendisine iletirim.'

Thorne, kapıdan çıkmıştı bile.

The Adam'daki DJ, Fatboy Slim olmaya çalışan ama beceremeyen birine benziyordu. Çalanlar Porter'ın zevkine uygun olmasa da, müşterilerin çok hoşuna gittiği belliydi. Parsons bile, etrafı kolaçan ederken, müziğin temposuyla başını sallıyordu. Etraftaki adamlardan da birçoğu ona bakıyordu.

Uzun boylu ve zenci bir adamdı Parsons ve Porter'ın gözünde tam bir polisti ama ona bakan diğer erkekler bunu fark etmiş gibi değillerdi. Ya da belki, fark etmişlerdi ve bu da çekiciliğinin bir parçasıydı.

Kulüp, iki katlıydı. İkisi de birer katı dolaşmaya karar verdiler. İlk içeri girdikleri andaki kadar kalabalık olmadığı için, 15 dakikada işleri bitmişti. Brooks un son tanımlamasına uyan birkaç kişi görseler de, Hendricks'e benzeyen kimse yoktu burada.

Çalışanları sorguya çekmeye başladılar ve birkaç dakika sonra, Parsons Porter'ı yanına çağırdı. Porter dans pistindekileri yararak geçmeye çalışırken, Parsons da ona el sallamaya devam etti. Yanında, bir bar taburesine oturmuş, komik denecek kadar uzun bacaklı ve pembe bale tütüsü giymiş bir garson kız vardı. Kızın siyah saçları dimdikti ve aşırı iri göğüsleri vardı.

Parsons Porter'ı işaret etti. 'Bana söylediklerini ona da söyle.'

Bulundukları yer, dans pistine göre çok daha sakin olduğu için, kızın bağırmasına da gerek kalmamıştı. Ama daha önceden fazlaca bağırdığı anlaşılan kızın sesi, çatal çatal olmuştu. 'Sorduğu adam?

Biraz önce buradaydı. Buraya devamlı gelir zaten.'

'Bu gece?'

'Gittiğini görmedim ama evet, bir saat önce buradaydı. Kuzeyli bir adam, değil mi?'

'Yanında kimse var mıydı?' diye sordu Porter. Kız, ellerini saçının arasına daldırdı ve tepelerini biraz daha dikleştirdi. 'Sanırım birkaç kişiyle konuştuğunu gördüm. Bazıları aynı zamanda çıktılar, belki o da onlarla gitmiştir.' Porter'a dikkatle baktı. 'Sen de onunla gelmiştin buraya.'

'Nereye gidebileceği hakkında bir fikrin var mı?'

'Üzgünüm, tatlım, hiç fikrim yok.' Kız, ayağa kalktı ve yana bıraktığı tepsisini alıp, tekrar işinin başına döndü.

Ayaklarında topuklu ayakkabılar vardı ama onlar olmasa bile, Porter'dan en az bir kafa uzundu. 'Göğüsler ve bahşişler...'

'Teşekkürler,' dedi Porter.

Kızın imajı son derece marjinaldi ama yine de o göğüslerin, kulübün müşterileri arasında ziyan olduğunu düşündü Porter. Kız birkaç adım gittikten sonra, ani bir hareketle geri döndü. 'Köprünün karşı tarafında yeni bir yer açıldığını duydum,' dedi. 'Oraya gitmiş de olabilir.'

'Nerede?'

'Waterloo. Old Vic'in civarında sanırım. Bilmiyorum ama 10 dakikalık yürüyüş mesafesinde olabilir.'

Strand'e geri çıktıklarında, Porter hemen telefonundan mesajları dinlemeye başladı.

Hendricks eve gitmemişti ve New Cross'a giden diğer polis memuru da bir sonuç alamamıştı.

Porter'a başka gitmesi gereken bir yer olup olmadığını soruyordu adam. Yürürlerken, Porter onu geri aradı ve Brixton'a geçmesini söyledi. Hendricks bir keresinde The Fridge'de bir gay gecesine gitmekten bahsetmişti ve eğer oradaysa, küçük bir ihtimal bile olsa, onu kaçırmak istemiyordu.

Cumartesi gecesi biraz eğleniriz, demişti Hendricks.

Arabaya geldiklerinde, Parsons yürüyerek gitmenin daha kolay olacağını söyledi. 'Köprüden sağa dönüş yok. Aldwych'in etrafından dolaşmam gerekecek.'

Porter, sağ kapının kulbunu hızla çekti. 'O zaman hızlı dolaşırsın.'

28

Hapishanenin insanda değiştirdiği şeylerden biri de, nasıl beklediğin konusundaydı.

İçeride ne kadar uzun zaman kalsan da, çıkmayı beklerken neler yaparsan yap, hep zaman öldürüyordu insan. Yani, hiçbir şey, o işten keyif almak adına yapılmıyordu. Bir bilardo oyunu, eğlence amaçlı değildi mesela, sadece yarım saat geçirmekti hedef. Bu da, beklediğiniz olaylara, başka bir gözle bakmak demekti; eh azından onun için öyleydi. Sabırsız olmak, bir ders iptal olunca sinirlenmek, saçmalıktı aslında. Çünkü siz vakit geçirecek bir uğraş bulmak için beklerken, zaman zaten geçip gidiyordu.

Tabii ki, tüm bunlar dışarıda sizi neyin beklediğine bağlıydı. Bazıları içeride son derece sakindi; ama bazıları da, onlara yanlış baktınız diye peşinize düşecek kadar tez canlıydı. Onlar, zamanın nasıl geçtiğini önemsemeyenlerdi, zira hayatlarının sonuna kadar orada kalacaklarını biliyorlardı.

Artık, farklı şekilde bekliyordu o. Beklemek, herkes gibi onu da huzursuz ediyordu ve yorgunluk da üstüne biniyordu. Bir önceki gün Tindall'a bağırması, yersiz bir davranış olmuştu. Her şey göz önüne alınırsa...

İçerideyken, saat takmaya hiç merakı olmamıştı. Devamlı çalan ziller ve yemek kokuları, zamanı söylemeye yeterliydi zaten. Şimdi ise bir saati vardı ve her birkaç dakikada bir, kontrol ediyordu. Boynunu esnetiyor ve her geçen saniyede plastik torbayı daha sıkı kavrıyordu.

Thorne, Beware'den daha büyük kulüpler olduğunu biliyordu. G-A-Y ve Heaven gibi yerlerde, dört ya da beş ayrı kat ve her birinde de binlerce kişi kapasiteli dans pistleri vardı. Ama Thorne için, bu da yeteri kadar büyüktü. Hatta, çok geniş alanlı mekânların onu rahatsız ettiğini söyleyen Hendricks için de. 'Küçük kulüplerde müzik daha iyidir,' demişti. Ayrıca da, seçeneklerin daha bol ve rekabet de daha azdır.'

'Zaten seçeneklerin çok da fazla değildir,' demişti Thorne gülerek.

'Ama sadece bir tane iyi adama ihtiyacım var,' diye cevaplamıştı Hendricks.

Kulüpte 300 ya da 400 kişi vardı, ışık sistemi, daha kesin bir rakam söylemeye izin vermiyordu. Ses düzeni, Holland'la biraz evvel çıktıkları

kulübü aratır haldeydi. Ne çaldığını merak etmiyordu ve öğrenmek niyetinde de değildi, insanın bu kadar panik halindeyken dinleyebileceği bir müzik olmadığından emindi sadece.

'Kolay olmayacak,' dedi Holland.

Thorne başım salladı ve tepede dönen ışıklı küreye, dev aynalarına, etrafa aç gözlerle bakman adamlara baktı. Kısa bir an için; neden burada olduğunu ve hatta nerede olduğunu dahi unutmuş gibi hissetti kendini. Müziği sesi; hatta basına, kafasındaki en basit düşünceleri bile silmiş, fonksiyonlarını sıfırlamış gibiydi.

Eğer Hendricks'i görürse, onu tanıyıp tanıyamayacağını merak etti. Kalabalıkta ilerlemeye çalışırken, Holland'ı gözden kaybetti. Çarpan dirsekleri ve ayaklarına sürünen ayakları umursamayarak, yüzlere ve enselere odaklandı.

Tanrım, çok gürültü vardı. Ve sıcaktı.

İki uzun boylu adamın arasından geçmeye çalışırken, kafasını kazıtmış olanın yüzüne dikkatle baktı. Adamlar da aynı dikkatle ona baktılar.

Ses, bir kumaşa sarılmış çekiç gibi, ayaklarından kafasına doğru inip çıkıyordu.

Vuruyor, bastırıyor ve kahrolasıca havayı ciğerlerinden çekiyordu.

Shtoompshtoompshtoomp...

Sanırım başıma bir çekiç darbesi yiyeceğim.

Bunun şakasını yapma...

Thorne, ceketini çıkardı. Başını çevirerek, Holland'ı görmeye çalıştı. Bir adamın yüzüne vuran ışığın, sonra ceketine çarpmasını ve adamın tekrar dönerek dans etmesini izledi.

Shtoompshtoompshtoomp...

" Açık gözler, kapalı gözler, dans edenler. Şov yapanlar, kendini kaybedenler. Suratlar, vücutlar, sadece birer şekilden ibaret, hareket eden bir insan kalabalığı.

Kahretsin, Phil...

İri yarı bir adam, yandan Thorne a çarptı ve dişlerinin arasında ses çıkarmadan "pardon" dedi.

Kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin...

Kendi terini ve diğer insanların terini duyumsuyor. Ağzının kenarında, adrenalin pompası gibi bir tik. Tuz ve metal..

Sıcak, ıslak nefeslere ve terli sırtlara çarparak, kaygan zeminde yer bulmaya çalışan ayakkabılarının, Adidas ve Nike'ların arasında çirkin ve biçimsiz kaldığını düşündü. Acaba Phil hangi ayakkabıyı giymişti?

Beyaz ve parlak grili olan spor ayakkabıları, büyük ihtimalle.

Motorcu botlarıyla dans edemezdi.

Shtoomp...

Arkadan gelen bir ses, biraz önce yanından geçtiği adam, ona nereye gittiğine dikkat etmesini söylüyor. Thorne durdu ve derin bir nefes aldı. Bir ışık kütlesi geldi ve yüzünde durdu.

Kendini zorla zapt ederek, yanındaki adama bir yumruk indirmemeyi başardı.

Sonraya saklıyordu.

Onun yerine, hızla arkasını döndü ve odanın ortasındaki yükseltilmiş dans platformunun içinden, kalabalığı dirsek ve omuzlarıyla yararak ilerlemeye başladı. Çevresindekilerin ona küfür ettiklerinin farkındaydı ama önemsemedi. Etraftakilerin ellerindeki içkilerin dökülmesine bile aldırış etmeden, DJ kabinine yaklaştı.

Cama eğilip, polis kimliğini DJ'e doğru salladı.

'Sesi kapat...'

DJ, sanki karşısında delirmiş biri varmış gibi anlamsızca baktı. Thorne, birkaç basamaklık merdiveni tırmandı.

Bunun herhangi bir istek olmadığını anlayan DJ, Thorne tam yakasına yapışmak üzereyken ayağa kalktı ve kulaklıklarını çıkardı.

'HEMEN. ŞİMDİ. SESİ. KAPAT.'

Dans edenlerin duraksamasına kadar geçen o birkaç saniye, ortamda bir gariplik yarattı. Kafalar birer birer DJ kabinine doğru dönerken, tepedeki ışıklar hâlâ müzik varmışçasına dönüyordu. Birkaç kişi, ellerini kolların; sallayarak, neler olduğunu öğrenmeye çalıştı.

Thorne, mikrofona uzandı: 'Phil?'

Dans pistinden bağıranlar mikrofonu ele geçiren adamın dışarı atılmasını talep ediyorlardı.

Thorne ağzını mikrofona fazla bastırınca, ses cızırtı yaptı. 'Phil Hendricks?'

Kabine doğru yaklaşan iki ızbandut gibi görevliye, polis kimliğini gösteren Thorne, aynı anda gözlerini ayırmadan piste bakıyordu. 10 saniye sonra, cep telefonu çaldı.

Birisi, 'belki o arıyordur,' diye bağırdı.

Elinde çalan ve titreşen telefonla, dans pistine atladı. Aceleyle dışarı çıkmak isterken, ona elini uzatan bir kaç adamı itti ve birinin de göğsüne bir darbe indirdi. Sonunda kapıyı omzuyla itip, dışarı çıkarken, ona doğru gelen Holland'ı fark etti. Müzik, son hızla devam ediyordu. Thorne, telefona cevap verdi.

'Waterloo'ya gidiyorum,' dedi Louise.

'Orada ne var?' Thorne, Wardour Street'den karşıya geçti ve bir dükkânın girişinin altına sığındı.

Louise, ona Hendricks'in The Adam'da görüldüğünü ve hikâyenin kalanını anlatırken, Holland'ı gören Thorne, ona eliyle işaret vererek, yerini bildirdi.

'Elimden geldiğince çabuk yanına geleceğim,' dedi.

'Gerek yok. Zaten yanımda Kenny var. Sen neredesin?'

Thorne ona bulunduğu yeri söyleyince, Louise onların Old Compton'daki tüm, küçük bar ve kulüpleri kontrol etmelerini söyledi. Bildiği kadarıyla oradakiler Hendricks'in sık gittiği yerler değildi ama mutlaka bir, iki defa uğramıştı hepsine. 'Bir zararı olmaz,' dedi Louise.

Thorne, elini dükkânın camına vurdu ve yürümeye başladı. 'Sadece zaman kaybı,' diye söylendi. Arkasından yetişen Holland, ıslak saçlarını elleriyle düzeltti ve neler olduğunu sordu. Yüzünü buruşturan Thorne, başını iki yana salladı.

'Başka ne yapabilirsin ki?' dedi Louise.

Porter ödemiyordu ama yine de girişin 15 pound olduğunu kapıda gördü. Diğer kulüpler galiba daha ucuzdu ama pek büyük bir fark da yoktu aralarında. Bir gecede üç ya da dört değişik kulüp ve her birinde tek içkiye verilen dört pounddan hesaplanırsa, Phil Hendricks'in bir Cumartesi gecesinde kaç para harcadığını merak etti birden.

Parsons ve Porter, sıraya girmeden kapıdan içeri girme hakkına sahip olsalar da, mutlaka siyah ve uzun bir ceket giyen ve kulağında da bir

kulaklık olan güvenlik görevlisinin onları durdurduğu ve kim olduklarını sorduğu o garip an geliyordu her kulüpte.

Porter, sadece bakıyordu. Parsons, adama yoldan çekilmesini söylüyordu.

Bu seferki görevli önce şaşırdı, sonra kızardı ve Porter'a dönüp, çantanızı aramam gerekip gerekmediğini bilemiyorum,' dedi. Ama Parsons'un elini kolunda hissedince, geri adım attı. 'Çantanızda silah filan olabilir,' dedi.

'Birkaç tane,' diye cevap verdi Porter. Belki de yeni olduğu içinde ama Vada, The Adarhdan daha kaliteli bir yer gibi duruyordu. Müzik basıncı daha az, ortam daha nezihti ve dans pisti de, orta odanın sadece küçük bir bölümünü kaplıyordu. İçerideki atmosfer sakin görünüyordu ama Porter, daha sonra buranın da kafalarını dağıtmak isteyen müşterilerle dolacağını düşündü.

Parsons'la ikisi bara doğru ilerlerken, erkeklerin birbirlerine sokulmuş dans etmelerini ve fısıldaşmalarını görüyordu. Mekânın dizaynını yapan kişi 60'ların sonlarının havasını yakalamaya çalışmıştı; siyah ve kırmızı kadifeler, lifli lambalar ve Caine ve Jagger'in büyütülmüş posterleri vardı etrafta.

Porter, bar çalışanlarından işine yarar bir bilgi alamayınca, Parsons'la ayrılıp her yeri aramaya karar verdi.

Ama, ses ne kadar azsa, ışıklandırma da ona paralel olarak o kadar kısıktı. Bir sürü kuytu köşe ve karanlık gölge vardı içeride. Porter, siyah veya gri bir tişört, kısa kesilmiş saçların ensede bittiği yerde başlayan bir dövme arıyordu. Banket ve masalara yaklaşarak, tamdık kahkahayı arayarak, en kuytu köşelere bakıyordu.

Umudunu kaybetmemeye çalışarak.

Küçük merdivenlerin üst tarafında, daha sessiz bir bar var di. Porter her köşeye bakmaya çalışırken, yüzündeki ifadeni: müşteriler tarafından kınama olarak alındığının farkındaydı. Ama yapacak da fazla bir şey yoktu.

Yukarı kattaki barmenin de alt kattakinden daha fazla yaran olmadı. Porter'ın arkadaşının daha gelmemiş olabileceğini söylemekten başka bir önerisi yoktu adamın. İçinden, Thorne'a bir kere daha söylendi. Elbette ki, yalan söylemediğim, sadece onu korumak için böyle yaptığını söyleyecekti Thorne ama, Porter bunun saçmalık olduğunu çok iyi biliyordu. Marcus

Brooks'un tanımına uyan biri tam önünden geçip ona gülümseyince, Porter birden Thorne'a olan öfkesini unuttu. Kendisi ve Parsons'dan başka daha kaç polisin o anda kulüpte olabileceğini merak etti.

O arada, DS barın kapısının önünden başını uzattı ve Porter'a bakarak kafasını iki yana salladı. Bu hareketten, Hendricks'in izini bulamadığından başka, Cumartesi gecesi için yeteri kadar fazla yağcılık yaptığı ve artık evine dönmeye hazır olduğunu da belli oluyordu.

Bardan çıkıp, beraberce alt kata inerlerken, Porter sırayla geçtikleri yerlerdeki kuytu köşeleri araştırmaya devam etti. 'Çıkmadan önce, her yere bakmış olmak istiyordu. Bunu yaparken, bir yandan da Thorne'la ilgili olacakları; eğer kötü bir şey olursa onu nasıl teselli edeceğini düşünüyordu. Tam o anda, tanıdığı bir yüz gördü.

Adam, kuytu masalardan birinde, kapıya en yakın yerde, iki adam ve bir kadınla beraber oturuyordu. Ortalarındaki masada, çoğu boşalmış bir sürü içki şişesi ve kadehler duruyordu.

Porter'ın kendini tanıtmaya vakti yoktu; polis kimliğini uzatarak bu işi kısaca halletti. 'Daha önce tanışmıştık,' dedi. Phil Hendricks'le.'

'Muhakkak öyledir,' dedi adam. Bir sigara çıkarıp yaktı ve ince bir duman huzmesini, Porter'ın arkasına doğru bakarak üfledi. 'Buralarda bir yerde takılıyor.'

Porter, midesinin kasıldığım hissetti. 'Nerede?'

Adamın gözleri, Porter'ın arkasında bir şeyler araştırıyor gibiydi. 'Dazlak kafalı bir herifle beraberdi. Çok samimiydiler.' Porter da arkasını döndü ve kalabalığı gözleriyle taradı. '10 dakika önce buradaydılar...'

Adam ve arkadaşları hâlâ konuşurken, Porter kapıya doğru hızla atıldı. Koridorun sonunda Parsons'u gördüğü sırada, cep telefonunu çıkarmış, numaraları tuşlamaya çalışıyordu. [...] Hemen gelmelisin.' Adresi verdi ve telefonu kapattı.

'Nereye bakmadık?'

'Ofisler?' dedi Parsons. 'Tuvaletler?'

Halı kaplı koridorun diğer yanındaki kadınlar tuvaletine doğru Porter koşarken, Parsons da hemen yanındaki erkekler tuvaletine girdi. İçeride, aynanın önünde ellerini yıkayan kadın, tuvalet kapılarını ayağıyla iten Porter'a garip bir ifadeyle baktı. Hendricks, yoktu.

Tuvalet kapısı ardından kapanmadan, Porter koridorda koşmaya başlamıştı bile. Sola dönünce, kendini mutfakta buldu; masanın başında oturmuş iki garsonla göz göze geldi ve dışarı çıktı.

Gidecek başka bir yer kalmamıştı.

Parsons da ortalarda gözükmüyordu. Müzik; duvarlara çarparak yankılanıyor, mutfak kapısından gelen yağmurun sesine karışıyordu. Metal kapıya abandı ve kulübün arka kapısından dışarı çıktı.

Burası, kulübün arkasından anayola doğru uzanan, 40-50 yardlık bir dar sokaktı. İki tarafındaki çatılardan akan sular, sokağın ortasında birleşip, ince bir çizgi halinde yola akıyordu. Kapıların cılız ışıkları ve arada bir yanan sokak lambaları, suyun üzerine vuruyor ve ışıltılı bir görünüm oluşturuyordu.

Ortalarda bir yerdeki kapının giriş kısmında, iki siluet gördü Porter.

Adımlarına dikkat ederek, yavaşça ilerlerken, iki figürden birinin yer değiştirdiğini gördü. Kapıya vurulmuş gibi bir ses duydu sonra. İnleme sesi gibi.

'Phil?'

Üç, dört adım daha attı ve duvardan uzaklaşıp yolun ortasına geldi. Kafasını çeviren adam, yüzü gölgeler içinde, ona doğru baktı.

Hendricks, arkası kapıya sertçe dayanmış halde duruyordu.

Boynunu sıkıca kavramış iki el vardı...

Çantasına elini atan Porter, hızla koştu ve teleskopik batonunu çıkardı. Adamların yanma geldiğinde, hiç duraksamadan, batonu arkadaki adamın bacaklarına indirdi. Bir yandan da adamı yakasından tutup geri çekti ve yere düşünce, kendi de onun üstüne atladı.

'Kahretsin... Louise...'

Yerdeki adamın göğsüne bir darbe indirdi ve batonu boynuna bastırdı. Aynı anda, arkadan saçını yakalayan ve boynuna sarılan bir çift el hissetti.

Phil Hendricks, bir yandan çığlık atıyor, bir yandan da küfürler ederek bağırıyordu. Porter'ın yüzünden kanlar akarken, Hendricks'in sesi de yağmura karışmış, kulaklarında çınlıyordu adeta.

29

Telefon çaldığında, Thorne ve Holland arabaya binmek üzereydiler.

'Ben Kenny Parsons, efendim...'

Parsons'un diğer söyledikleri, arkadan gelen çığlıklar arasında kayboldu. Hendricks'in sesini duyan Thorne, içinden bir rahatlama dalgası geçtiğini hissetti. Ardından gelen diğer erkek sesi, tehditler savuruyordu.

'Neler oluyor?' diye bağırdı Thorne.

Telefonun el değiştirmesi sırasında, bir sessizlik oldu: Louise, boğazını temizledi.

'Yanlış anlamışım. Hendricks iyi.' Sesi son derece gergindi, nefes nefese geliyordu. Yanıldım.'

'Anlat.'

'Brooks sandım, tamam mı? Phil'e saldırıyor sandım. Görünce,-'

'Sakin ol' Thorne, arkadan Parsons'un herkese sessiz olmalarını söyleyen sesini duydu.

'Anlamıyor musun, adamla işi hallediyormuş. Burada tanıştığı bir çocukla.' 'Emin misin?'

Louise ona, Hendricks'in kendisini yerdeki adamın üzerinden nasıl çektiğini anlattı ama sonra, sanki devamını getirmek istemiyormuşçasına, durakladı. Gördüklerini paylaşmak istemiyordu besbelli. 'Sanki o herif... üzerindeydi, anlıyor musun?'

Thorne, hızla yürüyordu. 'Kimse yaralandı mı?'

Louise cevap veremeden, telefon yine el değiştirdi.

'Şu anda tek istediğim, senin hayatını kaydırmak,' dedi Hendricks. 'Brigstocke'e gidip; her şeyi bir bir anlatmak ve başını belaya sokmak.'

Thorne, Hendricks kadar kendisinin de kızmaya hakkı olduğunu biliyordu ama sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. 'Sesini kes ve beni dinle,' dedi.

Hendricks, mesajı almıştı.

'Kafa karıştırmaca değildi, tamam mı? Sen onun gerçek hedeflerinden birisin, çünkü altı yıl önce Marcus Brooks'un mahkemesinde tanıklık ettin.'

'Saçma,' diye kükredi Hendricks. 'Altı yıl önce ben daha stajı yeni bitirmiştim. Kahrolasıca bir mahkemeye adım bile atmamıştım.'

'Kıdemli Patolojist, Allan Macdonald'dı.'

'Yani?'

'Hatırlamıyor musun?'

'Altı ay filan ona asistanlık yapmıştım...' Hendricks duraksadığında, Thorne onun kafasının karıştığını anladı. 'Sanırım birkaç yıl önce öldü.'

'Evet. Bu da seni sıradaki hedef yaptı. Çok mantıklı değil mi?'

'Hâlâ neden bahsettiğini anlamıyorum. O mahkemeyle benim bir ilgim yoktu. Olsaydı hatırlardım.'

'Savcılık, Simon Tipper'ın Brooks evdeyken ölmüş olabileceğine dair bir yazılı belge sundu.

Brooks'un savunmasında, zamanlama en önemli unsurdu. Hatta tek unsurdu, denilebilir. Bu tıbbi delil ve parmak izleri jürinin önüne koyulunca, sonucu tahmin etmek de zor olmadı zaten.'

'O zamanlar ben sadece getir götür işlerine bakıyordum. Dosyalama filan...'

'Belgenin altında senin de imzan var, Phil.'

Birkaç saniye boyunca, sadece yağmurun sesi duyuldu. 'Kahretsin.'

'Evet. Kahretsin.'

Thorne, koluna dokunan elin temasıyla hafifçe yerinden sıçradı. Holland'ın işaretini takip ederek, hâlâ Spice of Life'ın önünde park halinde duran arabaya doğru baktı. Ön cam ve silecek arasına sıkıştırılmış park cezasını ve ön lastiğe kilitlenmiş duran kirli turuncu tekerlek kilidini fark etti.

'Orada bekleyin,' dedi Hendricks'e. 'Hemen geliyorum.'

Thorne'un o geceki yardımları için Hollanda söz vermiş olduğu içki, onu arabanın yanında bekleyip, çekiciyi çağırmaya 'ikna edince, iyice suya düşmüş oldu. Yola çıkarken, Hollanda BMW'nin bozuk kaporta kapağına dikkat etmesini tembih etti. Yoldan geçen bir taksiyi çevirirken, ona seslenerek, yarın gelip arabayı alacağını söyledi.

Taksi Thorne'u almak için bir u dönüşü yaparken, Thorne da Holland'ın arabaya girdiğini ve kendi kendine mırıldandığını gördü. O sırada, cep telefonu çaldı.

'Ona biraz eğlenmesi için zaman tanıdım,' dedi Brooks. 'Çocuk onu bana getirmeden önce.'

Thorne'un duyduklarını anlayabilmesi için, birkaç saniye geçmesi gerekti.

Louise'in, Hendricks'i beraber yakaladığı adam, demek ki Brooks için çalışıyordu. Hendricks'in ilgisini çekmek için kısa bir seks ve ardından belki de çocuğun evine gideceklerdi. Brooks'un orada bekliyor olacağına, şüphe yoktu.

'Zavallı herif, kuyruğunu kıçına kıstırmış halde geldi. Bir kadın onu fena benzetmiş.'

Taksi Charing Cross Road'dan aşağı hızla ilerlerken, Thorne arka koltukta iyice geriye yaslandı. 'Hendricks olmaz,' dedi kısaca.

'Senin arkadaşın olduğu için mi?'

'Sana olanlarla onun bir ilgisi yoktu.'

Thorne, emniyet kemerinin altından kalbinin hızla çarptığını hissetti. Saçlarından akan yağmur suları, kulağıyla telefonun arasında birikiyordu.

Angie ve Robbie'nin dokunulmazlığı yoktu ama.' Thorne, ıslanan telefonu çabucak üzerine sildi. Üzgün olduğunu söylemek istedi ama onun yerine, 'ben de kaybetmenin acısını biliyorum,' dedi.

Thorne ve taksi şoförünün arasındaki camda kahverengi kir izleri vardı. Ama yine de, adamın ensesindeki noktalar belli oluyordu.

Brooks homurdandı. 'Nicklin istedi.'

Thorne'un eli, telefonun üzerinde gerildi. Nicklin'in onun hakkında bilmediği bir şey kalmış olabilir miydi, acaba?

'Yani?'

Aynı şey değil.'

Thorne, bunu tartışmaya zamanları olmadığını biliyordu ama bu konuşmaları defalarca kafasından yapmıştı zaten. 'Neden başka insanlara da bunu yaşatmak isteyesin ki?'

'Öyle değil—'

'Başka aileler

Taksimetre iki kere çınlayarak paranın arttığını belirtti. 'Senin arkadaşın olduğu için üzgünüm. Bazı olaylar ne kadar garip gelişiyor, değil mi?'

Thorne, aslında bu olayın hiç de garip gelişmediğinin farkındaydı. Aradaki bağlantının nasıl kurulduğu, artık belli olmuştu. Gerekli araştırmayı yapıp, edindiği bilgileri Marcus Brooks'a verenin kim olduğu da.

Bunun üzerine, daha sonra gidecekti.

'Beni dinle, tamam mı? Eğer Phil Hendricks'e bulaşırsan, işler senin için tahmin edemeyeceğin kadar kötüye gidecek. Bunu bilmeni istiyorum.'

Brooks cevap verene kadar, 10 saniye geçti. 'Daha fazla ilgilendiğim insanlar var,' dedi sonunda.

Thorne, onu anlıyordu. 'Bu nerede sona erecek, Marcus?'

'Kim bilir?'

'Sırada hâkim mi var? Jüridekiler mi?' Taksi, Trafalgar Square'in etrafından hızla döndü. Strand'a doğru sola saptı. 'Mahkeme yazıcısını ve cezaevi arabasını kullanan şoförü de unutma.'

'Ne kadar zamana ihtiyacın var?' diye sordu Brooks. 'Bu konuşmayı izleyip, yerimi bulmak için?'

'Bu hattı kimse izlemiyor.'

'Beş dakikadan fazla oldu sanırım, değil mi?'

'Bizi kimse dinlemiyor, yemin ederim.'

'Tamam.'

'O yüzden sana bu numarayı verdim.'

Thorne, karşı taraftaki duraksamadan ve Brooks konuş maya başlayınca, sesinden adamın yorgunluğunu fark etti. Konuşmaya başladıklarından beri, Brooks'un sesi her dakikada daha azalıyor, sanki biri ona anestezi uygulamış gibi, bulanıklaşıyordu.

'Sanırım sana inanıyorum,' dedi.

'Buna sevindim.'

'Ve... bilmiyorum.'

'Ne?' . '

'Nerede sona ereceğini...'

'Marcus?'

Ama Brooks, telefonu kapatmıştı bile.

Thorne'un taksisi kaldırıma yanaştığında, yağmur azalmıştı ve üçü birden kulübün kapısının önünde bekliyorlardı. Thorne, daha Waterloo Bridge'in üzerindeyken taksiciye bir onluk uzatmıştı bile ve durdukları anda arabadan hızla aşağı indi.

Louise, Parsons ve Hendricks, sıra bekleyenlerden biraz ötede duruyorlardı. Parsons, ikisinin birkaç adım daha gerisinde bekliyordu. Ellerini havaya kaldırarak onlara yaklaşan Thorne, soru sorar gibi bakışlarını üzerlerinde gezdirdi.

'Çocuğun gitmesine neden izin verdiniz?' Louise, kızgınlıkla başını iki yana salladı. 'Ne?'

Hendricks'in öfke dolu bakışlarına aldırmayan Thorne, kaldırımda bir ileri bir geri yürüyordu.

'Tanrım, çocuk benden şikâyetçi olmadığı için şanslı sayılırım.'

'O da bu işin bir parçasıymış.' Thorne, Parsons'a doğru baktı ve Louise'e biraz yaklaştı.

'Kenny'den çekinme,' diye söylendi Louise.

Başım sallayan Thorne, yine de sesini alçalttı. 'Her şey planlanmıştı. Phil'i Brooks'a teslim edecekti o herif.' Spor ayakkabısını ıslak kaldırımda ileri geri sürten Hendricks, bakışlarını yerden ayırmıyordu. Kot pantolon üzerine ince bir siyah tişört giymişti ve Thorne, onun ceketini kulüpte bıraktığını fark etti.

Yağmurdan sırılsıklam olmuş olması, titremesinin tek sebebi değildi ama.

'Bütün bunları nereden öğrendin?' diye sordu Louise.

Thorne, onun soğuk gülüşünden, cevabı bildiğini tahmin etti. Sesini daha da alçalttı. 'Ben buraya gelirken, Brooks aradı.' Konuşmaya devam edecekken, yakından gelen bir ambulans sireniyle sustu. Üçü birden, son hızla giden ambulansın köprünün üzerinden geçip, ışıklarda durmadan güneye doğru fırlamasını seyrettiler bir süre.

'Nerede yaşadığımı biliyor mu?' diye sordu Hendricks.

Daha önce konuştuklarında, Thorne Hendricks'e çok fazla detay vermemişti; ama artık, bir şey saklamaya çalışmanın da yaran yoktu. 'Mesajdaki video, senin evinin önünde çekilmişti.'

'Harika.'

'Tamam, Phil...'

'O zaman bu gece sana mı geliyorum?'

'Benim nerede yaşadığımı zaten biliyor,' dedi Thorne. 'Bence üçümüz de Lou'ya gitmeliyiz.' Louise'e baktı.

'Eğer bir sakıncası yoksa.'

Louise, Parsons'a başıyla işaret edince, adam ceketini çıkardı ve ona verdi. Onlara doğru döndüğünde, yüzündeki gülümseme iyice buz gibi olmuştu. 'Benim için problem yok.' Louise, ceketi Hendricks'in omuzlarına koydu. 'Acaba dostun benim evimi de adres defterine yazmış olabilir mi?'

Thorne, aslında Brooks'a bu bilginin de verildiğinden emindi ama kullanmayacağım da biliyordu. 'Bence artık bir sorun olmaz.' Hendricks'e baktı. 'Ona geri çekilmesini söyledim.' Hendricks de ona baktı.

'Aradığında. Sanırım mesajı aldı.'

'Demek sanıyorsun?' dedi Louise.

'Birbirimizi anlamaya başladık.'

'Bu söylediğinin ne kadar aptalca olduğunun farkında değil misin?'

'Louise—'

'Ne kadar aptalca konuştuğunun?'

Thorne orada dururken, Holland'ı arabada bırakmamış olmayı istedi biran. Önceden ne kadar öfkeli bir hırs içindeyse, şimdi de kendini bir o kadar yalnız hissediyordu. Louise'in dediği kadar da aptal hissediyordu ayrıca. Her şey bittiğinde, cevaplaması gereken onlarca soru olacaktı ve bunlara nasıl yanıt vereceğini de bilemiyordu.

Islak kaldırım, yeni döşenmiş halı gibi kokuyordu.

'Pekâlâ, Pimlico'ya gidelim,' dedi. 'Kenny, sen arabayı al, biz taksiyle döneriz.'

Parsons, onay almak istercesine Louise'e baktı.

'İçeride eşyalarını var,' dedi Hendricks. 'Ve zaten koca bir içki içmeden, bir yere gitmeye de niyetim yok.' Hendricks kulübe doğru yürümeye başlayınca, Louise de yanma Parsons'u alarak onun peşine takıldı.

Onları durduğu yerden seyreden Thorne, yeni bir ambulans sireninin sesini duydu. Elleri ceplerinde yumruk olmuş halde, tek titreyenin Hendricks olmadığım fark etti.

Bölüm 3. İleri

30

Daha keyifli geçen Pazar sabahları olmuştu.

Herkesten önce uyanan Thorne, biraz televizyona bakmış, ardından da Holland'ın evine gidip arabasını almaya karar vermişti. Elephant ve Castle metrosunda giderken sıkılmamak için, yanma gazeteyi de aldı. Belki de bombalama haberleri ya da goller ve dedikodular, biraz olsun kafasını dağıtabilirdi.

O gay kulüplerinde arama yaparken, Tottenham'da çifte bir cinayet işlenmişti. Daha önce iki zenci adamın öldürüldüğü ev, artık kimsenin uğramadığı bir yer olmuştu ama okuduğu son cinayetlerle, turistik bir yer kıvamına gelmeyeceği de kesinlik kazanmıştı.

Pimlico'dan kalkan tren neredeyse bomboştu ama Stockwell'de geçtiği tren, yanında oturana dirseğini çarpmadan gazete okumasına bile izin vermeyecek kadar doluydu.

Tekrardan baş sayfa haberine baktı. Vahşi ama basit bir olaydı; uyuşturucu bağlantılı olması da muhtemeldi. Okurken, kendi hayatında da böyle basit ve seçim yapmasını gerektirmeyecek bir olay olmasını ne kadar istediğini fark etti. Başındaki beladan kurtulmak istiyordu. Daha önce de canım sıkan, hayatında yer eden olayları araştırmıştı ama kendini bu kadar çaresiz hissettiği, bu kadar kontrolü kaybettiği hiç olmamıştı.

Nereye doğru yol aldığını kestiremiyordu artık.

Gazeteden başını kaldırınca, karşısındaki adamın bakışlarını yakaladı. Yakalanan adam, gözlerini hemen Thorne'un başının üstündeki reklamlara, oradan da kucağındaki kitaba çevirdi.

Metro trenlerinde, herkes birbirine bakardı. Hangi koltukta oturduğunun hiç önemi yoktu. Yerin neresi olursa olsun, önünü göremiyordun.

Holland'ın kız arkadaşı Sophie, kapıyı açtığında Thorne'a araba anahtarlarını fırlatmadı ama, bunu yapmaktan zevk alacak gibi baktı. Önce

merhaba, sonra üzgünüm diyen Thorne, içeri girdi. O gün göreceği en sıcak karşılama bu olacak gibiydi.

'Ben de tam markete gidecektim,' dedi Sophie, Thorne'la birlikte salona yürürlerken. 'İstediğin bir şey var mı?'

Holland, oturduğu kanepeden başını kaldırıp baktı. Thorne gibi, onun da uykusuz olduğu suratından belliydi.

Başını iki yana salladı ama hem o hem de Thorne biliyordu ki; Sophie Thorne'un evden gittiğinden emin olana kadar, kendisi de gitmeyecekti. Daha önceleri Thorne Sophie'yi aramayı ve aralarındaki problem her neyse, çözümlemeye çalışmayı düşünmüştü. Hatta Holland'ın olmadığı bir gün eve gelip, baş başa konuşmayı bile tasarlamıştı. Ama bunların hiçbirini yapmamıştı sonuçta; olaylar da kendi akışıyla belli bir düzene oturmuş gibiydi.

İstersen fasulye al. Sonra çili yaparım,' dedi Holland.

Sophie gidince, Holland çay yaptı.

'Dün gece için teşekkürler,' dedi Thorne.

'Bence de teşekkür etmelisin. O arabayı kullanmak bir kâbustan farksız.'

'Arabayı kastetmemiştim.'

Holland, elindeki çay fincanından tüten dumanın üzerinden, Thorne'a baktı. 'Neler oldu?'

Thorne ona her şeyi anlattı: Holland'ı BMW'nin yanında, yağmurun altında bıraktığı andan, Louise'in evine gitmelerine kadar.

Holland güldü ve Thorne'a Bere'de mikrofonu eline alıp bağırmasını hatırlattı. 'Bence sende doğal bir yetenek var,' dedi. 'Sana bir beysbol şapkası almam lazım...'

Thorne da gülmeye başladı; kendini uzun zamandır gülmemiş gibi hissediyordu.

'Hâlâ Brigstocke'e gidip durumu anlatabilirsin,' dedi Holland.

'Hayır...'

'Düşünüyordum.' Thorne başını ısrarla iki yana sallamasına rağmen, Holland devam etti.

'Brooks'la konuştuğun telefonu, normal cep telefonuna yönlendirebilirsin. Hazır kartlıyı bir yere atarsın ve kimse olanları bilmez.

Eğer iş oraya kadar gelirse, senin sözüne karşılık Brooks'un sözü olur.' 'Böyle bir şey olmayacak.'

'O zaman her şeyi açıkla. DCI senin dostun sonuçta, değil mi?'

'Zaten onun da başı belada. Durum her neyse, o konu kapandığında da başka bir soruna bulaşmak istemeyecektir.' Thorne, Holland'ın bir çıkar yol bulmaya çalıştığını biliyordu. 'Merak etme, Dave.'

Holland'ın kızı Chloe, yan odadan, elleri renkli kalemlerle dolu olarak yanlarına geldi. Sophie'nin minyatürü gibi duruyordu. Thorne ilk birkaç yıl kıza doğum günü hediyeleri almıştı ama birkaç ay önceki son partisini kaçırmıştı. 'Senin adın ne?' diye sordu çocuk. 'Bu, Tom,' dedi Holland. 'Daha önce de gelmişti buraya.'

Chloe çoktan konudan uzaklaşmıştı. Yere oturdu ye masanın altından bir boyama kitabı çekti. Thorne ve Holland, çaylarını içerken kızın boya yapmasını seyrettiler. Chloe'nin dudakları konsantrasyonla birbirine yapışmıştı. Thorne ona, ne çizdiğini sordu.

'Gökyüzü,' dedi çocuk. Basit bir cevap.

'Hâlâ Londra'dan ayrılmayı düşünüyor musun?' diye sordu Thorne Hollanda.

Holland kollarını havaya kaldırarak, Thorne'a etrafı gösterdi. 'Bir baksana şuraya. Yeni bir yere gitmemizin zamanı geldi.'

Giriş katı hep eşyalarla dolu olmuştu ama çocuktan sonra bunlara bir de oyuncaklar eklenmişti. Thorne, bu ailenin daha büyük bir yere ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. Ama yine de, taşınmanın Holland için işten tamamen kopmak olmasından endişe etti. Kız arkadaşının Holland'ı devamlı olarak başka işlere yönelmesi için cesaretlendirdiğini biliyordu. 'Sanırım Sophie de işe dönmek istiyor,' dedi Holland. Omuzlarını silkti. 'Ama henüz verilmiş bir karar yok.' Thorne, Sophie'nin Chloe'yi doğurmadan önce ne iş yaptığını hatırlayamadı. Sormaya da niyeti yoktu.

'Uzağa gitmezsen sevinirim,' dedi.

Chloe, boyama kitabını babasına getirdi. Thorne, onlara bakarken babasının elinin kızın kafasına dokunmasını ve kızın kolunun da babasının boynuna dolanmasını keyifle izledi.

Kıskandı hatta.

'Şimdi bir köpekbalığı çizeceğim,' dedi kız. 'Ve ben de onu öldürürken.' Birkaç dakika daha boyama kitabıyla oyalandıktan sonra,

plastik sandalyesini televizyonun önüne çekti ve kucağında kumandayla izlemeye başladı.

Holland BMW'nin anahtarlarını getirmek için kalktığında, 'Brooks'la konuştuğunda sesi nasıl geliyordu?' diye sordu.

Thorne adamın sesindeki yorgunluk ve bıkkınlık halini hatırladı ama Holland'ın sorduğu sorunun bu olmadığını biliyordu. 'Umursamıyormuş gibi,' dedi.

'Yakalanmayı mı?'

'Hiçbir şeyi.'

'Bu, kötü haber.'

'Birisi için öyle,' dedi Thorne.

Thorne eve geri döndüğünde, Louise hâlâ uyanmamıştı. İle doğru yatak odasından çıktığında ise, birbirleriyle birkaç kelimeden fazla konuşmadılar. 'Sofa sırtını ağrıttı mı?' 'Hayır.'

'Pişmiş kahvaltı mı istiyorsun?' 'Çok zor olmazsa, evet.' Louise çayını alıp yatak odasına gitti ve 15 dakika sonra giyinmiş olarak geri geldi. Markete gidip birkaç şey alacağını söyledi.

'Dave'den dönerken ben de alabilirdim,' dedi Thorne.

Louise cevap vermeden kapıyı çekti ve çıktı. Thorne, onun kendisini duyup duymadığından emin olamadı.

Hendricks misafir odasından çıktığında, Thorne'un eski sabahlığını üzerine almıştı ve sucuğun harika koktuğuna dair bir şeyler mırıldanıyordu. Thorne, onun biraz utangaç durmasına sevindi. Hendricks magazin dergilerinden birini aldı ve bir süre arkasına saklandı. Louise onu mutfağa çağırınca, dergiyi de alıp gitti.

Thorne, salonda oturmuş Spurs'un Manchester City'deki golsüz maçının haberini okumaya çalışırken, bir yandan da ikisinin mutfakta fısıltıyla konuştuklarını duyabiliyordu. 10 dakika sonra, Louise'e seslenerek, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu.

'İyiyiz,' diye cevap verdi Louise.

Sucuk, salam, yumurta ve fasulye; yanında da kızarmış ekmek ve taze kahve. Mutfaktaki radyodan anlaşılmaz bir müzik geliyor ve güneş ışığı, masayı aydınlatıyor. Kahvaltısını önce bitiren Thorne, hâlâ yemek yiyen

Louise ve Hendricks'i seyrediyor. Diğer ikisi, kendi aralarında havadan sudan konuşuyor.

Denese de, daha fazla kendini tutamadı Thorne. 'Siz ikiniz bana kızmaya hakkınız olduğunu sanıyorsunuz, sanırım.'

Onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi, ikisi birden kafalarım kaldırdılar. 'Sence?' dedi Louise.

Thorne, neredeyse bütün gece uyuyamamış, en yakın dostunu kaybetmeye ramak kaldığını düşünmüştü. Sonra, onu belki de çoktan kaybettiğini ve çok daha fazlasını kaybetmeye de hazırlıklı olması gerektiğini düşünmüştü gece boyunca. 'Bence dün gece şanslıydık,' dedi. 'Bence en azından... şükran duymalıyız.'

'Duyuyorum,' dedi Louise. 'Ama başka bazı konulardan çok da emin değilim.' Ona dik dik baktı ve sonra bakışlarını Hendricks'e çevirdi. Hemen ardından, tekrar Thorne'a baktı. 'Bence bunları sonra konuşmalıyız.'

Thorne başını iki yana salladı; çatalıyla bıçağını da yan yana tabağa bıraktı. 'Bu olanların hiçbiri normal değil. Bu olay, normal değil.'

'Seninle ilgili her şey gibi.'

'Anlamadım?'

'Asla kolay yolu seçemezsin, değil mi? Her şey kahrolası bir karmaşaya dönüşmek zorunda senin için. Sanki bir şey canını acıtmıyorsa, onu yapmaya değmezmiş gibi. Eğer acı çekmek istiyorsan, sen çek ama bizi de yanında sürükleme.'

Thorne, Hendricks'i işaret etti. 'Tanrım, eğer ben olmasaydım...'

Hendricks, bu lafı beklermiş gibi başım dikleştirdi. 'Ne?'

'Eğer sen saçma sapan işlere kalkışmasaydın, o herifi çoktan yakalamışlardı,' dedi Louise. 'Dün gece de hiç yaşanmamış olacaktı. Bunu yapmak çok kolay olurdu, değil mi?' Çatalını tabağın içinde sürttü. 'Yeteri kadar canını acıtmazdı.'

'Benim suçum mu yani bunlar?' dedi Hendricks.

'Ben böyle söylemedim,' diye kendini savundu Thorne. 'Hatırlamam mı gerekiyordu?'

'Sadece şaşırdım, hepsi bu...'

'Altı yıl önce gördüğüm bir cesetti, tamam mı? Asistanlık yaptığım zamanlarda. Her hafta kaç cesetle uğraştığımı biliyor musun sen? O zaman

ismini biliyor olsam bile, şimdiye kadar unuttuğum kesin.

Zaten onu öldüren herifin ismini de hiç bilmiyordum.' Hendricks heyecanlanmıştı; Louise elini onun koluna koyarak, sakinleştirmeye çalıştı. 'Ellerin dirseklerine kadar birinin bağırsaklarına gömülmüşken, onun da yaşamış bir insan olduğunu düşünmemeye çalışırsın, anladın mı? Adının John veya Anne veya başka bir şey olduğunu bilmek istemezsin. İşin bitip de onun parçalarını tırnaklarının arasından temizlerken, diğer cesedi getirdiklerinde, bunları bilmiyor olmak işine yarıyor...'

Thorne elini kaldırdı. 'Phil...'

'Sen hepsini hatırlıyor musun?' Hendricks'in gözlerinde yaşlar vardı, elleriyle silip devam etti. 'Her gördüğün cesedi ve onların ölümünden sorumlu her kahrolasıca herifi?'

Thorne, Louise'in dediklerini hatırladı. Bunları unutmak, kolay yolu seçmek demekti. Tabağını aldı ve lavaboya yürüdü.

Daha sonra, Hendricks televizyonun önünde yayılmış otururken, Thorne ve Louise de yatak odasında konuşmaya başladılar. Artık bağırıp çağırmıyorlardı. Louise, son derece sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. Thorne, onun çığlıklar atmasını yeğlerdi.

'Phil'in hayatından endişe etmememiz gerektiğine emin misin?'

'Ne dersem diyeyim, endişelenecek,' dedi Thorne. 'Ama Brooks bana başka işleri olduğunu söyledi.'

'Ona bu kadar güvenmen ne hoş.'

'Ben asla ona güvendiğimi söylemedim.'

'Pekâlâ. Sadece bana güvendiğinden fazla güveniyorsun diyelim.' Thorne'un yüz ifadesini görünce, Louise alayla güldü. Parmaklarını havaya kaldırarak, sırayla saymaya başladı. 'Bunun doğrusu olduğuna inandın, beni işe bulaştırmak istemedin ve beni korumaya çalışıyordun. Bunları önceden söyleyip, seni yormamak istedim.'

'Bütün bunlar doğru.'

'Elbette.'

'Sana yalan söylemedim.'

Louise, şakayla karışık yatağın kenarına vurdu. 'Kahretsin, bir tanesini unutmuşum.'

Thorne, kendini köşeye sıkışmış hissediyordu ve öyleydi de. Kaçacak yeri olmadığının da farkındaydı. 'Ben dün Brigstocke'le konuşmak istedim,' dedi. 'Beni sen vazgeçirdin.'

'Senin kariyerini kurtardığım zamandan mı söz ediyorsun? Evet," haklısın. Çok bencilce davrandım.'

'Ne dememi istiyorsun?'

'Ne istersen söyle.'

'"Üzgünüm", "Teşekkür ederim", ne?'

Louise arkasını döndü ve yatağın kenarına oturdu. Başucu masasından bir kutu krem aldı ve ellerine sürmeye başladı. Thorne, sırtını duvara dayadı. Diğer daireden gelen televizyon sesini duyuyordu; üst kattan olmalıydı. Klasik müzik. İzinli gününü ne kadar istekle beklediğini hatırladı.

'Brooks sırada kimin olduğunu da söyledi mi?'

Thorne, konunun değişmesine sevindi. Polis polise konuşmak daha işine geliyordu. 'Paul Skinner'a onu hapse attırmakta kim yardım ettiyse, o sanırım. "Squire."'

'Senin bütün derdin buydu, değil mi? Diğer polise ulaşabilmek?'

Profesyonel konuşma çok kısa sürmüştü. 'O, bildiğin yoldan çıkmış polislerden değil,' dedi Thorne.

Doğru kelimeleri seçmeye özen göstererek, bir plan yapmadığını, sadece olayların gidişine kendini bıraktığını ve aptalca kararlar aldığını açıklamaya çalıştı. Ama Louise'in suratındaki ifade, pek de inanmış gibi değildi.

'Bu yaptıkların seni de yoldan çıkmış bir polis yapmıyor mu?' diye sordu sonunda. 'Ya da dün gece benim yaptıklarım?'

'Biz kimseyi öldürmedik.'

'Ya Cowans daha sonra öldürülseydi? Ya Phil'e zamanında ulaşamasaydık? Verdiğin aptalca kararların sorumlu olmayacak mıydı bunlardan?'

Thorne, duyduklarının gerçeği yansıttığım biliyordu.

Louise, kremi yerine koydu ve ayağa kalktı. 'Bundan ders almalısın, Tom. Ciddiyim. Olayları ele alış tarzın hakkında, benim hakkımda...'

Louise kapıya doğru ilerlerken, Thorne bir an uzanıp onu kendine çekmek istedi. Ama o anda, Louise'in aklından neler geçtiğini anlayamıyordu. 'Phil burada kalacak mı?' diye sordu.

Louise başını iki yana salladı. 'Brendan onu almaya gelecek. Phil biraz önce onu telefonla aradı.' 'Seninle kalmayı tercih etmez mi?'

'Sen de buradaysan, etmez.'

'Pazar sabahı? Keşke ben de o kadar çalışkan olsaydım,' dedi Kitson. Harika Kemal, çalışması gerektiğini, okuması gereken onlarca sayfa olduğunu söylemiş ve konuşmaya vakti olmadığını belirtmişti. 'Söz veriyorum, uzun sürmeyecek...'

'Size her şeyi anlattım.'

'Biliyorum ve senin için bunun ne kadar zor olduğunu da tahmin ediyorum."'' ?

'Sanmıyorum.'

Kitson, arka plandan gelen sesleri duyabiliyordu. Seslerin sahibinin, o gün üniversitenin çıkışında Harikanın yanında gördüğü çift olup olmadığını düşündü, çok basit bir sorum var, aslında. Hakan'ın Bristol'de olduğunu sanıyoruz.' Karşı taraftan bir tepki bekledi ama alamadı. 'Neden orada olduğuna dair bir fikrin var mı?'

'Nerede olduğunu bilmiyorum.'

'Onu sormadım.'

'Evet, sordunuz.'

Kitson, sabrının azaldığını hissetti. Eğer Kemal gerçekten de Bristol'deyse, çoktan oradan ayrılmış olabilirdi.

Aldığı park cezasının yerini bulmalarına sebep olacağını akıl edebilirdi. 'Ağabeyini bulmamızı istemediğinden şüphelenmeye başladım.'

'Sizi ben aradım, öyle değil mi?'

'Belki de aramamış olmayı isterdin. Ailenle konuşuyor musun?'

Cevap, çabuk ve samimiydi. 'Hayır.'

'Birimiz konuşmak zorunda kalabilir.' Duraksayan Kitson, Harikanın burun çekişlerinin yani bir ağlama krizinin habercisi olup olmadığım anlamak için bekledi. 'Er ya da geç ağabeyini yakalayacağız. Ailen de her şeyi öğrenecek. Neden erteliyorsun?'

'Her şey o zaman başlayacak zaten,' dedi Harika.

'Üzgünüm ama buna yapabileceğim bir şey yok.' Kitson, arka plandan müzik sesleri geldiğini duydu. Sesini biraz yükseltti. 'Bak, Denizin suçsuz olduğunu ve tertemiz bir sicili olduğunu söyleyemeyiz ve sen de bunu herkesten iyi biliyor olmalısın. Ama onun da bir ailesi vardı ve ben de onları düşünmek zorundayım. Sen de onları düşünmek zorundasın.'

Harikanın hâlâ telefonun diğer ucunda olduğundan şüpheye düştüğü anda, kızın fısıltıdan farksız sesini duydu. 'Kuzen.'

'Ne?'

'Bristol'de yaşayan bir kuzenimiz var.'

Arabanın saati ikiyi gösterdiğinde, Camden'deki trafikten kaçmak için King's Cross üzerinden Kentish Town yolunu yarılamıştı bile. İlk fırsatta arabayı kenara çekti ve telefonu tuşladı.

'Burada esaslı dostların var sanırım,' dedi Nicklin.

'Pek sayılmaz. Sadece seni benim kadar çok seven bir sürü insan var burada.'

'Pekâlâ, ama çabuk ol. EastEnders'ı kaçırmak istemiyorum.'

'Uzun sürmez.'

Nicklin, mahkûmların özel telefon görüşmeleri yapmasına izin verilmediğini biliyordu elbette.

Polis memurlarından bile olsa bu gelen telefonlar. Thorne, daha önce 15 dakika boyunca Long Lartin'in yöneticisiyle telefonda konuşmuş, bildiği tüm yağcılık yöntemlerini hayata geçirerek, görüşme için izin koparmıştı. Yönetici, mahkûmu önceden belirlenen saatte alt kattaki odalardan birine getirtmeyi kabul etmişti.

Arkadaşın için üzgünüm,' dedi Nicklin.

Thorne, Nicklin'e planının başarısızlıkla sonuçlandığını; Hendricks'in canlı ve iyi durumda olduğunu söylememeye karar vermişti. Nasılsa, sonunda kendisi öğrenecekti. Şimdilik, Brooks'un Hendricks'e dokunmamaya söz vermesi üzerine, şansını zorlamayıp, Nicklin'in onu üzüntülü ve acılı bir halde sanmasına göz yumdu. Nicklin de, en az Thorne kadar inatçı ve dik başlıydı.

Cevap verirken duyduğu öfke, gerçekti. 'Üzgün olacaksın,' dedi.

Thorne, Hendricks için planlanan saldırının, Brooks'un öldürdüğü diğer adamlara yapılandan ne kadar farklı olduğunu hemen fark etmişti.

Gerekli bilgilerin Brooks'a ulaştırıldığını biliyordu ve bu işte kimin eli olduğunu da anlamıştı. Stuart Nicklin'in geçmişine bir bakmak, bu planı onun bizzat yaptığını gösteriyordu. Kulüpte Hendricks'le beraber olan çocuğu, geçmiş hayatındaki bağlantıları sayesinde bulduğuna da şüphe yoktu. 'Eğer elinde en ufak bir kanıt olsaydı, beni aramazdın,' dedi Nicklin. Adamın ses tonu, hukuk açısından başına bir şey gelmeyeceğine inanan birinin sesiydi. Ne de olsa, iki müebbet hapis cezası, bir taneden farklı değildi. 'Ama yine de ne istiyorsan yap. Mahkemede biraz zaman geçirmek benim de hoşuma gider doğrusu.'

'Daha iyi yollar var,' dedi Thorne. 'Daha ucuz yollar.' Karşı taraftan gelen gülümsemeyi duyuyordu.

Arkadaşının başına nasıl olsa bir gün bir şey gelecek.'

'Senin başına ne gelmesini istersin?'

'Bu senin "kanunun uzun kolu" sohbetin mi?'

'Öyle olmasını istersen, neden olmasın?'

'Peki, nasıl bitecek? Metal bir çubukla mı? Ucu sivrileştirilmiş bir kaşıkla mı?'

'Seni uyarmıştım. Seg Unit'de otururken.'

'Ne söylediğine dikkat et, Tom. Benim tüm telefon görüşmelerim kayda alınıyor. Bu da öyle.'

'Artık alıştım,' dedi Thorne. 'Gerçekten de umursamıyorum.'

31

Aslında iyi bir film olabilirdi; ama Thorne'un hiçbir fikri yoktu. İki saat seyrettikten sonra, birisi sorsa filmin ne hakkında olduğunu bile anlatamazdı. George Clooney, çalıntı paralar, ortalarda bir yerde, eskiden CSI'da oynayan kadınla, sıkı bir sevişme sahnesi.

Louise'in de ondan pek farkı yoktu. İkisi sinemada oturmuş, kendi düşüncelerine dalmış; sanki bir problem yokmuş gibi davranmaya

çalışıyorlardı. Geçen son 24 saati yaşanmamış farz edip, birlikte oldukları zamanın biran önce bitmesine uğraşıyor gibiydiler.

Camden Parkway'e çıkan kapılardan dışarı adım atarken, 'bence bayağı iyiydi,' dedi Louise.

Erken bir matineye gelmişlerdi; saat daha dokuz bile olmamıştı.

Thorne omuzlarını silkti. 'Ben fazla izleyemedim.'

Kentish Town'daki Thorne'un evine yürümeye karar verdiler. Soğuk ama yağmursuz bir akşamdı; her ikisi de kalın ceketler ve kaşkollara sarınmış haldeydi.

High Street'in Chalk Farm Road'a döndüğü yerde, bir restorandan çıkan bir grup kadınla karşılaştılar. Thorne yanlarından geçmeye çalışırken, kadınlarda biri uzanıp kolunu tuttu. 'Tom...'

Thorne, eski karısına baktı.

Jan, babası öldüğünde onu aramıştı ama sekiz veya dokuz yıldır hiç görüşmemişlerdi. Aslında kadın hiç değişmemişti ama Thorne onu görmeyi beklemediği için, şaşkınlık içindeydi. Anlamsız bir durum olmuştu.

Louise'in elini tutmak için uzanırken, eski karısının adını söyledi.

'Birkaç arkadaşımla yemek yedim,' dedi Jan. Camden istasyonuna doğru yavaş adımlarla ilerleyen iki kadına doğru baktı. Thorne'a dönünce, onun karnına bakışlarını fark etti ve kızardı. 'Ben de aslında seni arayacaktım...'

Thorne'un ilk izleniminden çok daha fazla değişmişti demek ki.

Thorne, bir aptal gibi başını sallayıp durduğunu fark etti. Durdu ve gülümsedi. 'Doğru.'

'Dürüst olmam gerekirse, ne yaptığımı bilmiyorum. Benim yaşımda...'

Jan'ın kaç yaşında olduğunu hesaplaması, birkaç saniyesini aldı. 40-41 olmalıydı. Başını tekrar salladı.

'Şeyin mi?...'

Boynuna doladığı açık renkli şala, daha da sıkı sarıldı. 'Patrick'in.' Zoraki bir kahkaha attı; sanki Thorne şaka yapmış gibi. 'Elbette ki.'

'Harika.' Onu uğruna terk ettiği öğretmen.

'Evde, ödev kontrolleri yapıyor.'

Thorne, onun bu açıklamayı yapma ihtiyacını neden hissettiğini anlayamadı. Acaba hâlâ erkek arkadaşı mıydı, yoksa evlenmişler miydi? Aklına, adamın onları yatakta bastığında, odadan nasıl panikle kaçtığı geldi. Kıvırcık saçlar, geniş ama biçimsiz bir göğüs, kısa bacaklar.

Üçüncü ya da dördüncü kere, Jan'ın gözleri Louise'in üzerinde kısaca gezindi.

'Kusura bakma, bu Louise,' dedi Thorne. 'Jan...'

Louise, öne bir adım atarak kadının elini sıktı. 'Doğum ne zaman?'

'Altı hafta.' Jan da bir adım ileri geldi. 'Daha fazla bekleyemiyorum. Halime bak. Noel'de artık yürüyemez hale geleceğim.'

'Sanırım yaz ayında doğurmaktan iyidir.'

'Doğru.'

'Yeni yıla başlamak için güzel bir yol,' dedi Louise.

Restorandan yeni bir grup dışarı çıkınca, üçü birden kaldırıma doğru yanaştılar.

Jan, Thorne'a baktı. 'İyi misin?'

'Evet, iyiyim.'

'Hâlâ aynı yerde misin?'

'Şimdi... eve gidiyorduk.' Thorne, Louise'e baktı ve o da onaylarcasına başını salladı.

Jan, uzakta bir dükkânın vitrinine bakan iki arkadaşına doğru göz attı.

'Beni aramayı düşündüğünü söylemiştin,' dedi Thorne. 'Şeyi... haber vermek için mi?'

'Yani... Aslında sadece nasılsın diye sormak içindi. O yüzden, görüştüğümüze sevindim.'

'Ben de.'

Aradaki sessizlik korkunç bir hale gelmeye başlamıştı ki, Louise Thorne'a doğru sokuldu ve 'üşüdüm,' dedi.

Sonra Jan'a doğru baktı ve 'siz de üşümüşsünüzdür,' dedi.

Ardından, birkaç kısa veda cümlesi geldi. Jan tekrardan görüşmelerine, sevindiğini, dünyanın ne kadar küçük olduğunu söyledi ye Thorne'la Louise'i yanaklarından öperek, hızla arkadaşlarının yanma doğru gitti.

Thorne ve Louise, Chalk Farm Road'dan ilerlemeye devam edip, Kentish Town'ı keseri tren yolunun kenarına çıktılar. Hızlı adımlarla, fazla konuşmadan yürüyorlardı. Aralarında konuşulan birkaç cümle de, Louise'in söylemesiyle oluşuyordu, zaten. Thorne'a; eski karısının hiç de umduğu gibi olmadığını ve gayet sevecen birine benzediğini söyledi. Thorne, homurdanarak kısa cevaplar verdi; film hakkında söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Sinemaya girerken telefonunu sessize alan Louise, mesajlarını dinlemeye başladı. Ardından, Hendricks'i aradı. Thorne'la arasında birkaç adımlık mesafe bırakarak yürürken, Hendricks'e filmden bahsetti ve onun ne yaptığını sordu. Karşı taraftan duyduğu bir şeye güldü ve yarın konuşacaklarını söyleyerek telefonu kapattı.

'İyiymiş,' dedi Thorne'a. Bundan daha fazlasını söylemeye niyeti yoktu.

Thorne'un evinin bulunduğu sokağa geldiklerinde, Louise metroya kadar yürüyeceğini ve evine gideceğini söyledi. Yorgundu ve ertesi sabah erken kalkacaktı.

'Ben de,' dedi Thorne.

'Tamam o zaman.'

'Hayır, bende kalmanın bir mahsuru yok demek istemiştim.'

Omuzlarım dikleştiren Louise, çantasını düzeltti ve sanki bir şey söylemek istermiş gibi Thorne'a baktı. Ayaklarının ucunda kalkarak, aynı Jan'ın yaptığı gibi Thorne'u yanaklarından öptü.

'Yarın konuşuruz,' dedi.

Üçüncü ya da dördüncü kere, bir araba yol kenarında durmuş adamın dörtyol ağzını kullanmaya niyetli olmadığını fark edince, kornaya basa basa geçti.

Brooks, geçenlere bakmadı bile.

Aslında bir buket çiçek getirmeyi düşünmüştü ama çiçeklerin ömrünün kısalığını düşününce, bundan vazgeçmişti. İçeride geçirdiği zamanda değişen bir durumdu, bu da: Buket buket çiçekler ve oyuncak ayılar, lamba direklerine bağlanıyordu. Geçen haftalarda yaptığı gece gezintilerinde, bu tip şeylere rastlamıştı. İçinden, acaba birileri Hodson ve Tucker için de çiçek bırakıyor mudur, diye geçirdi. Ya da,

Martin Cowans için, nehrin kenarına bırakılmış motosiklet şeklinde bir çelenk.

Kazanın saat kaçta olduğunu bilmediğini fark etti birden. Büyük ihtimalle, okuldan eve dönüyor olmalıydılar.

Belki de, yol üzerindeki şeker dükkânına uğramışlardı. Hava aydınlık olmalıydı. Sürücünün her ikisini de rahatça görebilmesi için, yeteri kadar aydınlık. Ve, onların da arabanın tam üstlerine doğru gelmesini görebilecekleri kadar aydınlık.

Yolda fren izleri kalıp kalmadığını merak etti. Kan izleri. "İçkili çocuklar", demişti haberi vermeye gelen polislerden biri. Hızla nefes alan, yakası kirli polisin dediklerini hatırlıyordu: 'Boya izi almayı başardık.' Cesetlerini görmemişti.'

O zaman, görmediğine memnun bile olmuştu; onları o halde görmek, dayanamayacağı kadar ağır olabilirdi.

Şimdi, gecenin soğuğunda, olayın olduğu yerden birkaç adım uzakta dururken, keşke görebilseydim, diye düşünüyordu. Gözlerini kapatır, onları öperdi; Vedalaşırdı.

Bir kadın yanma geldi ve beklemeye başladı. Kar yağacağını söyledi. Işıklarda bir araba durunca, kadın yolu geçti. Karşı kaldırımda durup, Brooks'a baktı. Cenaze töreni, vedalaşmak için yeterli olmamıştı. Ödünç alınmış bir takım içinde terleyerek, insanların fısıltı ve bakışlarından kaçarak oturmuştu kilisede. Sonra, kuzenler ve akrabalarla beraber bir arabada oturmuştu; Angie'nin yeteri kadar zaman geçirmediği yakınlarıyla. Rahip, "bereketli bir yaşamınız olsun," demişti. Ardından da manikürlü parmaklarını tabutların üzerine koymuş ve "hatıraları sonsuz olsun," diye eklemişti. Birkaç dakika sonra, iki tabut kaybolmuştu gözünün önünden; Angie ve Robbie'nin onların içinde olduğuna hâlâ inanamamışken.

Angie'nin anne ve babası, onunla tek kelime bile konuşmamalardı.

Bir başka araba kornaya basınca, Brooks hızla başını havaya kaldırdı. Ani bir hareketle kaldırıma çıktı. Arkasını dönüp arabadaki kadına çılgınca bir bakışla baktı. Kadının elini kaldırdığını ve kapı kilitlerini kontrol ettiğini gördü.

Brooks, yola çıktı ve arkasına bakmadan karşıya geçti. Artık orada, onun için bir şey kalmamıştı.

Onlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Mondeo'yu bıraktığı yan yola saptı. Gidebileceği en kısa yolu düşünüyordu. Şansı yaver giderse, bu gece bir fotoğraf daha çekebilirdi; hatta belki bir video.

Artık, Tom Thorne'u da içinde bulunduğu kötü durumdan kurtarabilirdi.

...Ve Robbie'ye, bunu kanıtlaması gerektiğini de söyle'. Bana ziyarete geldiği zamanlarda söylediği kadar iyi olduğunu, kendi gözlerimle görmek istiyorum. Geldiğimde hemen onunla parka gideceğiz, atışlarını ve top tutmasını gösterecek bana. İki ayak, ona söyle. İki ayağı yerdeyken atmasını görmek istiyorum. Hep bahsettiği gibi West Hamda oynamak istiyorsa, bunu yapmak zorunda. Ve ona söyle, beraber gideceğimiz birkaç maç var.

Tanrım, bekleyemiyorum...

"Geri geldiğim zaman" dediğimde, elbette ki önce yapmak istediğim birkaç şey var, anlıyorsundur. Aslında, ev yemekleri ve seninle yatakta geçireceğim zamanları düşünürsem, Robun beni en az bir hafta evden çıkarabileceğini sanmıyorum.

15 gün, meleğim, hepsi bu. Bu mektup sana ulaştığında, herhalde 13 gün kalmış olacak.

Hiçbir şey değil, hatta herhangi bir tatilden bile daha kısa. Ama bana yine de, çok uzunmuş gibi geliyor.

Herkes bilir ki, son günler en zorudur. İçerideki birçok adam, son günlerde aklını kaçırır...

Tatilden söz ederken, biz de biran evvel bir yere gitmeliyiz. Nereyi istersin? Sıcak bir yere gidebiliriz, kocaman bir havuzu olan. Sen bir bakın istersen, bir şeyler bulabilirsin belki. Tek düşündüğüm; Robun okulunun ne zaman tatile gireceği.

Doğrusunu istersen, nereye gideceğimizin benim için hiç önemi yok, sen karar ver. Bundan sonrası benim için sonsuz bir tatil olacak zaten...

Thorne, fotokopi çekilmiş mektubu masaya bıraktı. Bu, gönderilmemiş bir mektuptu; Marcus Brooks'un ölüm haberlerini almasından sadece bir gün önce yazılmıştı:

Bilgisayara doğru yürüdü. Oyun hâlâ açıktı ama yarım saat önce başından kalkmıştı. Eve geldiğinde, kafasını biraz dağıtmak amacıyla oyuna girmişti ama pokerden daha fazlasına ihtiyacı vardı bunun için.

Beş dakika kadar bilgisayarın başında durdu, sonra yine kalktı.

Johnny Cash'in de fazla bir yaran olmuyordu: "I See a Darkness"ın sözleri, onu içindeki gülümsemeyi dışarı çıkarmaya davet ediyordu ama bunu başarmak kolay değildi.

Thorne, elini uzatıp kedinin gıdısını okşadı. Hendricks'in bir gece önce, onun yanından ayrılırkenki yüz ifadesi geldi aklına. Ve Louise'in, sabah kahvaltı masasından kalkarkenki gergin ve soğuk hali. Bir de üzerine Jam görmek...

Gerçekten de Thorne u arayıp bebeği haber verecek miydi acaba? Belki de gerçekten bilmeyi hak ettiğini düşünmüştü. Ya da sadece Thorne bunu hak ettiğini sanıyordu. Şimdi, öğrendikten sonra çeşitli hisler geçiyordu içinden ama, keyif, bunlardan biri değildi.

Masanın üzerindeki mektuba baktı. Marcus Brooks'un ölüm haberlerini aldıktan sonra hücresine doğru yürüdüğünü ve mektubu çekmeceye kaldırdığını düşündü. Kendisine bir araba çarpmış gibi hissetmişti, belki de. Ya da en azından, öyle olmasını umut etmişti.

Thorne'un aslında nefret hissiyle bir problemi yoktu; hatta Marcus Brooks'a yaptıklarından dolayı nefret duymak, çok daha mantıklıydı. Ama acıma hissi, daha kolayına gelmişti.

Gecenin bu saatinde, kendisi içinde aynı şeyi hissediyordu; elinde bir kutu bira, CD çalarda da Cash varken...

Utanmak yerine, oyuna gelmiş olduğunu düşünmek.

Zil çaldığında, Elvis peşinde hızlıca yerinden kalktı ve kapıyı açtı.

Louise, tek kelime etmeden ve Thorne'un suratına bile bakmadan içeri girdi ve salonun ortasına gelince durdu. Thorne, peşinden geldi. 'Ne?'

Louise çantasını koltuğa attı ve ceketini çıkarmaya başladı.

'Her şey yolunda mı?'

'Sadece bir sorum vardı,' dedi Louise.

'Anlamıyorum. Eve kadar gidip, geri mi geldin?'

'Elimi tutup sıktın.' Artık Thorne'a bakıyordu. 'Jan'la konuşurken. Kaldırımda.'

'Öyle mi?'

Başını evet anlamında sallayan Louise, ceketini kanepeye fırlattı.

'Peki...' Thorne, salonda öylece durmuş, bu konuşmanın sonunun nereye gideceğini düşünüyordu.

'Benim bozulacağımı mı sandın?' diye sordu Louise. 'Eski karını gördüğümüz için, utanacağımı ya da kendimi kötü hissedeceğimi mi düşündün?' Derin bir nefes aldı. Gülümsemeye çalıştı, ya da çalışmadı ama Thorne anlayamadı. 'Ya da hamile olduğu için?'

Thorne, birkaç adım atıp, müziğin sesini kıstı. Aralarındaki pek çok şeyin, vereceği cevaba bağlı olduğunu hissedebiliyordu. Ellerini kafasına götürdü ve saçlarının arasına daldırdı, sonra da başının üzerinde birleştirdi. 'Bilmiyorum. Sadece... sadece elini sıktım.'

Sonunda Louise başını kaldırıp ona baktığında, yüzünde gerçek bir gülümseme vardı. Titrek ve kendinden emin olmayan bir gülümseme. Titreyen alt dudağı yüzünden, şekli bozuk bir gülümseme. Ama gerçek.

'Çok hoştu,' dedi.

Sonra, Thorne tuvalete prezervatifi atmak için gittiğinde, Louise'in kendini temizlemesi için de biraz tuvalet kâğıdı getirdi.

'Çok iyiydi,' dedi.

Bir müddet, Brooks'dan ve mektuplardan söz ettiler. Louise, yakınlarını, özellikle çocuklarını bu şekilde kaybedenlerin bazılarının asıl sakin kalabildiğine şaşırdığını söyledi. Yaşadıkları acıyı tahmin edemeyeceğini...

Thorne, ona Holland'ın evine yaptığı ziyaretten bahsetti. Holland'ın şehirden uzaklaşmaya karar vermesinden. 'Hatta işten bile,' dedi.

'Sen bunu hiç düşündün mü?' diye sordu Louise. Daha önceden hakkında şakalaştıkları bir konuydu aslında bu; her polis gibi. Thorne, esprili bir cevap vermeyi planlarken, Louise tekrar konuştu. 'Gerçekten?'

'Yapabileceğin başka bir işin olmasını isterdim,' dedi Thorne. 'Herhangi bir şey'

'Hepimiz ara sıra yaptığımız işten nefret ediyoruz.'

'Yapamadıklarımızdan da.'

Louise başını kaldırdı ve karnının üzerine dönerek, hafifçe doğruldu. 'Sadece bir olay mıydı?'

Bazı olaylar, sadece anı veya anlatılan hikâyelerden çok daha fazla iz bırakıyordu insanda.

Tenine bastırılmış buz parçası gibi, ya da içini parçalayan bıçak darbeleri gibi. Son derece tehlikeli adam ve kadınlardan oluşan bir liste ve

yanında da ölenlerin isimleri. Marcus Brooks'un, ya birinde ya da diğerinde yerini alacağından emindi.

İsimler, olaylar.

Ama bunların hiçbiri değildi...

'20 küsur yıl önce,' dedi Thorne. 'Brixton'da çalışan çok yeni bir polistim. Bir gün, Thornton Heath'da bir eve çağrıldık. 60'ların modeli, üç, dört katlı bir apartmanda, yaşlı bir adam vardı. 70 yaşlarındaydı sanırım. Eve geldiğinde, bir grup gencin evi darmadağın ettiğini görmüş. Çocuklar işe yarar bir şey bulamayacaklarını anlayınca, ortalığı mahvetmeye karar vermişler. Adam eve gelince de, acısını ondan çıkarmışlar.'

'Onları yakaladın mı?'

Kaşlarını çatan Thorne, olanları hatırlamaya çalışıyor gibiydi. 'Duvar kâğıtlarında köpek resimleri vardı. Yeşil ve kahverengi... Çay paketlerinden kartlar yapmıştı, koleksiyon gibi bir şeydi. Yüzlerce ıvır zıvır vardı evde, eski futbolcuların resimleri, kuş bibloları. Ambulansı beklerken, diğer polislerle beraber yere saçılmış eşyaları topluyorduk.' Thorne bacaklarını yukarı çekti ve yatak örtüsünü ikisinin üzerine gelecek şekilde örttü. Adamın yüzünü dağıtmışlar ve tek koluyla üç kaburgasını kırmışlardı.

Daha da kötü olabilirdi ama o haliyle bile birkaç hafta hastanede yattı.'

Louise'e baktığında, daha fazlasını anlatmasını isteyen bakışlarla karşılaştı.

'Her neyse, olaydan bir ay sonra eve geri çağrıldık. Adresi görünce aklıma, zavallıya tekrar saldırdıkları geldi. Komşular aramıştı bu sefer; adam balkona çıkmış, aşağı atlamak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Orada öylece durmuş, dehşet içinde titriyordu.' 'Onu içeri aldık ve bir fincan çay yaptık ama adam fena haldeydi. Olaydan beri uyuyamıyor ve yemek yiyemiyormuş. Ev de korkunç bir durumdaydı; her yerde köpek pislikleri ve korkunç bir koku.'

'Başka bir adam olmuştu sanki, Lou. Zayıf ve ölümüne korkmuş, hayata nasıl devam edeceğini bilemez haldeydi. Neden devam etmesi gerektiğini de bilmiyordu. Salonda durmuş, elinde çay poşetlerinden yapılmış kartlarıyla, titreyerek bana bağırmaya çalışıyordu ama sesi bile çıkmıyordu.'

Thorne, hafifçe gülümsedi. Sesi, bir fısıltıya dönüşmüştü. 'Bana, gençliğinde olsa o çocukların hakkından tek başına bile gelebileceğini

söylemek istiyordu. Kendini koruyabilir, evini koruyabilir, ne gerekiyorsa yapabilirdi. Ama artık iş işten geçmişti. Zavallı bir adam olduğunu, kendi kendini bile öldüremediğini söyledi. Tekrar tekrar nasıl işe yaramaz bir adam olduğunu ve onu öldürmüş olmalarını tercih edeceğini söyledi durdu. Konuşurken de, elindeki bastonu eski bir koltuğun kollarına vuruyordu. Her vuruşunda, havaya toz bulutları uçtuğunu hatırlıyorum. Orada durmuş, elindeki bastonla koltuğa vuruyor ve bir bebek gibi ağlıyordu.'

'O adama ne oldu?' diye sordu Louise. . 'Bildiğim kadarıyla onu bir bakımevine yerleştirdiler.'

Uzun ve titrek bir nefes bıraktı Thorne. 'Fazla yaşadığını sanmıyorum.'

Louise, ona yaklaştı. Başını, omzunun arasına gömdü.

'Kahrolasıca adını bile hatırlayamıyorum,' dedi.

32

'Cumartesi günü bilmem gereken bir olay oldu mu?' diye sordu Brigstocke.

'Aklıma bir şey gelmiyor,' diye cevapladı Thorne.

'Sadece Kemal'le ilgili gelişmeler.'

'Neyse ki, iyi haberler var,' dedi Brigstocke.

Önceki gün sabah saatlerinde, kuzeninin Bristol'ün St. Paul bölgesindeki evinde yakalanan Hakan Kemal, geceleyin Londra'ya sevk edilmişti. Thorne ve Brigstocke konuşurlarken, Yvonne Kitson da Colindale. İstasyonundaki sorgulama odasında zanlıya suçunu itiraf ettirmeye çalışıyordu.

'İzin günün nasıl geçti?'

Sorular, gitgide zorlaşmaya başlamıştı. 'Bildiğin gibi bir Pazar günü,' dedi Thorne.

Hayatında, işe mutlulukla geldiği bir Pazartesi gününü hatırlayamıyordu zaten; bir de yağmurlu ve soğuk hava üstüne gelince, fazla keyifli olması beklenemezdi. Ama, Brigstocke'i eski haline dönmüş

olarak görmek, güzeldi. Tüm sorunların çözülüp çözülmediğinden emin değildi ama DCI'ın keyfi iyi görünüyordu.

'Brigstocke, bir anda birkaç işi yapmaya çalışıyordu: Konuşmaya ara verip evrak imzalıyor, küçük kâğıtlara notlar alıyor, arada ne yapacağını unutup, Thorne'u soru yağmuruna ve eleştiri bombardımanına tutuyordu.

'Brooks olayında bir gelişme olursa iyi olacak. Doğruyu istersen, benim asıl sonuç beklediğim olay, oydu.'

'Bence hâlâ şansımız var.'

'Umarım öyledir. Sadece herifin bu aralar kimseyi öldürmediğine seviniyorum. Belki onu kızdıracak bir şey yapmışsındır.'

Thorne, zorlukla yutkundu. 'Kim bilir,' dedi. 'Artık elimizde sadece mesajlar değil, çok daha fazla ipucu ve delil var.'

Kâğıtlara tekrar bir şeyler karalayan Brigstocke, içini çekti. 'O evden aldığımız hiçbir şeyin bize faydası yok.

Ya da onu bulmamıza faydası yok. Zamanı gelince onu hapse attıracak çok delilimiz var ama şimdi işe yaramıyor.'

'Eğer hapse girerse, sence onu nereye atarlar?' Thorne, odanın küçük penceresine doğru yürüdü.

Brigstocke'nin manzarası da, onunkinden biraz daha az depresifti. 'İyi bir savunmayla, azaltılmış sorumluluk kapsamına girebilir.'

'O kadar kolay olmaz. Her şeyi aylar öncesinden planladığını biliyoruz. Birden aklını kaçırıp milleti öldürmüş değil.'

'Ama ailesine olanlar. O zaman yaşananlar...'

'O, bir polis öldürdü. Bunu unutma.'

'İstesem de unutamıyorum zaten.'

'Jüride asla sempati uyandırmayacak bu durum.'

'Skinner da aramızdaki en temiz ve namuslu polislerden değildi ama.'

'Elbette ama yukarıdakiler, bu gerçeği çok fazla göz önünde tutmayacaklardır.'

Tanrım...

Birkaç dakika daha, başka olaylarla ilgili konuştular. Smirnoff şişesiyle karısının kafasını parçalayan adamın mahkemesi, son hızla sürüyordu. Azaltılmış sorumluluk savunması, adamın davasındaki en etkin savunmaydı. İddia makamı da, karısını en yakın arkadaşının kocasıyla

yatakta yakalayan bir adamın, bir anda kendini kaybetmesinin anlaşılabilir olduğunu söylüyordu.

Bahisler -Karim bu davalar için bir kitap açmıştı ve genelde de bahislerden en çok kârla çıkan o oluyordu-adamın cinayet suçundan kurtulup, daha az bir suçla cezaevine gireceği yönündeydi.

Thorne, bunun mantıklı olduğunu düşündü. Ama o zaman geldiğinde, Marcus Brooks'un bu kadar şanslı olacağını sanmıyordu.

Kimse, polis katillerinden hoşlanmazdı, ne de olsa.

Thorne tam odadan çıkmak üzereyken, Brigstocke onu durdurdu. 'DO olmaktan hoşlandın mı?'

'Beni yanlış anlama,' dedi. 'Güç sahibi olmak güzel ve daha büyük bir odaya da hayır demem. Tek problem, sorumluluk almak ve hoşlanmadığım kararlar vermek zorunda kalmam.'

'Sen ne zamandan beri karar vermekte zorlanıyorsun?'

'Pekala, o zaman, doğru kararlar vermek diyelim.'

'Ama sorumluluk konusunda haklısın...'

Thorne, biraz daha bekledi, daha duyacakları bitmemiş gibiydi.

'DPS'yle ilgili olanları sana anlatmalıydım,' dedi Brigstocke.

'Önemli değil. Şimdi de açıklaman gerekmiyor.'

'Artık önemi yok. Aşağı yukarı halloldu sayılır.' Brigstocke gözlüklerini çıkardı ve önündeki evrakları bir kenara itti. 'Bir memur The Oak'da içkiyi fazla kaçırıp, bir kadın memura uygunsuz sözler söylemiş.'

Thorne başını salladı. Bunu yapanın kim olduğunu duymasına gerek yoktu; zaten belliydi.

'Bu olay olduğunda, ben de oradaydım, hatta aynı masada oturuyordum. Ben de çok içmiştim sanırım ama gerçek şu ki; o masada olduğum ve olaya müdahale etmediğim için, benim de suçum var.'

'Şimdi olayı görmezden gelmeye mi karar verdiler?'

'Neyse ki. Ama benim sicilime geçiyor yine de.'

'Ya Andy Stone?'

Brigstocke gülümsedi. 'Daha belli değil.'

Thorne, kapı koluna dayanmış dururken, insanların ne kadar değişik yöntemlerle zamanlarını ve paralarını harcadıklarını düşündü. Bu gibi

olaylar, başkentin polis gücünün enerjisinin nerelere yönlendirilmesi gerektiği hakkında sorular yaratıyordu ama, bir yandan da Russell Brigstocke gibi iyi adamların zor durumda kalmasına da sebep olunuyordu.

Ama bunlardan önce, sorması gereken daha önemli bir soru vardı. 'Haydi,' dedi Thorne. 'Her şeyi anlat. Stone kadına ne demiş?'

Hakan Kemal tamamen sessiz değildi ama olayla ilgili de konuşmuyordu bir türlü.

Kitson, avukatlarının talimatına uyarak konuşmayan pek çok zanlıyla karşılaşmıştı ama kanun değiştiğinden beri, bu duruma daha az rastlıyorlardı. Artık, sorgulamaya girenlere, jürinin sessiz kaldıklarını öğreneceği ve bu konuda kendi yorumlarını yapacakları söyleniyordu. Bir şeyler gizledikleri düşünülebilirdi mesela. Bazılarında bu yöntem işe yarıyordu ama Hakan Kemal'de değil.

'Parmak izi sonuçlarınız yarın gelecek,' dedi Kitson. 'İkimiz de biliyoruz ki, bu sonuçlar, bıçaktan alınan izlere uyacak.'

'Bekleyip göreceğiz.'

Kemal, kız kardeşinden en az 10 yaş daha büyüktü. Gözlüklü, saçları hafifçe dökülmüş, ufak tefek bir adamdı. Sesi, son derece tizdi ve az da olsa Türk aksanı fark ediliyordu konuşmasında.

Kitson, Kemal'in yanında oturan genç, zenci kadına baktı, görevli avukat Gina Bridges, son derece şık ve bakımlıydı; üzerinde gri bir tayyör vardı. Kitson, onun yanında kendini çuval giymiş gibi hissediyordu.

'Müvekkilinize, bir yere gidemeyeceğini söylerseniz iyi olur,' dedi Kitson. 'Eğer istiyorsa, 24 saat burada konuşmadan otursun. Ardından ben de memnuniyetle bir uzatma izni alırım ve her şeye tekrardan başlarız.'

Bridges gülümsedi. Dişleri bile mükemmeldi. 'Bahsettiğiniz parmak izleri gelene kadar; tabii işinize yarayacağını varsayarsak; onu burada tutmak için bir kanıtınız yok. Gördüğüm kadarıyla, Bay Kemal tamamen size yardımcı oluyor.'

Kitson, bakışlarını Kemal'e çevirdi. 'Bu cinayeti planladığına inanmıyorum, Hakan. Bence panikledin ve bıçağı da çöp tenekesine bu yüzden attın. Kimse senin birinci sınıf bir katil olduğunu düşünmüyor. Belki de Deniz'le bir kavgaya tutuştun ve işler kontrolden çıktı. Belki, seni kızdıracak bir şey söyledi. Büyük ihtimalle onu öldürmek istemiyordun.' Gözlerini ondan ayırmamaya çalışıyordu. 'Böyle mi oldu?'

Kemal, onun sol tarafındaki bir nesneye odaklanmış gibiydi. Başını iki yana salladı.

'Deniz Sedat'ı öldürmediysen, neden dükkânını kapatıp kaçtın? Neden Bristol'e saklandın?'

'Bay Kemal'in saklandığına dair bir kanıt yok,' dedi avukat. 'Kendisi, bana kuzeniyle kaldığını haber vermişti.'

Kitson, derin bir nefes alarak, odanın köşesinde duran kameraya baktı, Yanında duran saat, ona tam 40 dakikadır boşa kürek çektiğini gösteriyordu. 'Deniz Sedat'ı tanıyor muydun?' Ağzını elinin tersiyle silen Kemal, evet anlamında başını salladı.

'Kameranın duyabileceği şekilde, lütfen.'

'Evet. Onu tanıyordum.' .

'Cumartesi gecesi, 6 Kasımda onu gördün mü?'

Hakan gözlerini masaya dikmişti. Ağzından çıkan homurdanma, evet anlamına geliyordu.

'6 Kasım akşamı, Finsbury Park'daki Black Horse pub'ında Deniz Sedat'ı gördün mü?'

'Evet, gördüm.'

Kitson, sesindeki heyecanı bastırmaya çalıştı. 'Neler oldu, Hakan?'

Kemal, iki elinin başına dayadı ve sanki kafasından bir şeyleri atmak ister gibi, iyice bastırdı. Yarım dakika kadar sonra, gözlerini kaldırdı ve ilk defa olarak Kitson'a baktı.

Soruyu tekrar etti ama Kemal'in bakışları son derece rahatsız ediyordu. Bugüne kadar defalarca bakışların üzerinde dolaştığını hissetmişti ve ona bakanlara, aynı bakışlarla karşılık vermekten çekinmemişti. Ama bu derece... tasvip edilmediğini hiç hatırlamıyordu.

Kemal, bir tek kelime daha söylemedi.

Kitson, sorgulamayı bitirdikten sonra, nezaret polisiyle biraz sohbet etti ve küçük bekleme alanına doğru ilerledi. Orada, bir iskemlede, kucağında kâğıt tomarlarıyla oturmuş çalışan Gina Bridges'i gördü.

Kadın, görev başında değilken çok daha sevimli görünüyordu; hatta Kitson'un güzelliğini affetmesine bile sebep oldu. İş programlan ve çocuklar hakkında biraz konuştuktan sonra, Kitson; sorgulamada ağzını açmayan zanlıların zorluğundan dert yandı.

Her ne kadar diğer taraftan olaya bakıyor olsa da, avukat güldü ve Hakan Kemal'in gerçekten zor bir müvekkil olduğunu itiraf etti. Kendisi bile, ondan iki kelime duyabilmek için çok uğraşmıştı.

'Merhaba, yine ben. Sadece nasıl olduğunu görmek istemiştim. Vaktin olunca, bizi ara.'

Thorne, o gün içinde üçüncü kere Hendricks'in telesekreterine mesaj bırakıyordu. Üçüncü kere, telefon uzunca çalmış ve açan olmayınca, kayıta düşmüştü. Thorne, Louise'i aramayı düşündü. Bu saate kadar Phil'le çoktan konuşmuş olması lazımdı onun. Ama sonunda, Phil'i kovalamanın yersiz olduğuna karar verdi. Olanlar karşısında, Hendricks'in tutumuna kızmaya başlamıştı. Bu kadar öfkeli ve kinci olmasına ne gerek vardı sanki? Thorne, bunun büyük ihtimalle, arkadaşının -tabii eğer hâlâ arkadaşlarsa-pantolonu aşağıda yakalanmasından kaynaklandığını tahmin etti.

Aptal herif.

Çok daha kötü şeyler olabilirdi...

Thorne'un ofis penceresinden, dışarıdaki havanın da kendisi kadar iç karartıcı olduğu görünüyordu. Yağmur gelecekti; hava kapalı ve boğucuydu.

Brigstocke'nin söylediklerini düşününce, bunların hem komik hem de son derece acıklı olduğunu fark etti. DPS, birkaç anlamsız laf için onların peşine düşüyor ama Skinner ve partneri, çok daha kötü şeyler yapıp, yıllarca onlardan kaçabiliyordu. Kim bilir, daha ortalıkta serbestçe dolaşan kaç tane "Squire" ve "Jennings" vardı:

Yvonne Kitson, odaya elinde dumanı tüten iki kahveyle girince, Thorne onun kendisinden bir şey isteyeceğini anladı.

'Kemal olayı nasıl gidiyor?'

'Ben de seninle bunu konuşacaktım.'

Thorne, algılarının hâlâ yerinde olduğuna sevindi. 'Sonuç alamadın mı?'

Kitson ona Colindale'de olanları anlattı. 'Bir şeyi inkâr etmiyor, anlıyor musun? Sadece benden hoşlanmadı sanırım, benimle konuşmak istemiyor.'

'Ona kahveyle rüşvet teklif etmedin mi?'

'Kadınlarla genel olarak bir problemi var bence.'

'Bu, sanki kötü bir şeymiş gibi konuştun şimdi.'

'Kes sesini.' Çenesini, kahve fincanının ağzına dayadı. 'Her zaman böyle mi, bilmiyorum ama bu konuda bir kadınla konuşmak istemediğine eminim. Her ne olursa olsun...'

'Benim konuşmamı mı istiyorsun?'

'Beraber de yapabiliriz,' dedi Kitson. 'Öğle yemeğinden sonra, yarım saat yeterli.'

Thorne, kahve fincanını havaya kaldırdı. 'Bir tane bisküviyle de beni kandırabilirdin.'

'Hepsi bitti, dostum. Son zamanlarda Karim'in nasıl kilo aldığını fark etmedin mi?'

Thorne, ayaklarının yere basacağı bir olaya dâhil olmaktan memnundu. İlerleme kaydedebileceği bir durum vardı en azından bu olayda. Kitson'a biraz düşüneceğini söyledi ve tuvalete doğru yürümeye başladı. Pisuvarlara geldiğinde, kendini Andy Stone'la yan yana buldu.

'Büyük adamların takıldığı yer, işte burası,' dedi Stone.

Thorne cevap vermedi. Aynı espriyi daha önce de duymuştu. İşi bitince, fermuarını çekti ve lavaboya gitti.

'Başını beladan uzak tutuyor musun, Andy?'

'Elimden geldiği kadar.' Sesindeki kendine güvenli hava, biraz daha temkinli bir tona dönüştü.

Thorne, sabun sıkacağına boş yere uzun süre bastırdı ama sonuç alamadı. Ellerini suyun altına soktu.

'Tanrım...'

'Ya sen?'

'Nasıl olduğunu bilirsin. Bazılarımız ne yaptığımıza diğerlerinden biraz daha fazla dikkat etmek zorundadır.'

Stone güldü ve başını evet anlamında salladı. '

'Ve bazılarımız da, ne söylediğine biraz daha fazla dikkat etmek zorundadır.' Thorne, ellerini kaynar suyun altında tuttu. 'Anlıyorsun değil mi?'

Aynadan, Stone'un fermuarını çektiğini ve cevap vermeden arkasını dönüp kapıdan çıktığını gördü. Acaba bu adam her zaman ellerini

yıkamadan mı tuvaletten çıkıyordu? Belki de, bira ve güzel garson kızlar ortalıkta değilken, kendini o kadar da konuşkan hissetmiyordu.

Cebindeki telefonun titreşime geçtiğini fark edince, aceleyle el kurutma makinesine yürüdü. Isı çok az geliyordu ve gelen de zaten ılıktı. Ellerini, pantolonunun arkasına silerek kuruladı ve ceketinin cebine uzandı. Marcus Brooks'dan gelmesini beklediği mesaj.

Thorne, lavaboya dayanarak, video kaydını izledi. Adamın, küçük ve siyah bir köpeği caddede yürütmesini, elindeki sigaranın izmaritini bir kenara fırlatmasını ve köpek bir ağacın altını koklarken, orada beklemesini seyretti.

Adamı hemen tanımıştı. Gördüğü, onda büyük bir şok etkisi yaratmadı.

Bir zamanlar kendini "Squire" olarak tanıtan polis memuru, bundan sonra başka kirli işlere bulaşamayacaktı.

33

Thorne, kafeteryanın sessiz bir köşesinde, kulağına telefon dayalı halde oturuyordu. Önündeki yemek pek de iç açıcı değildi ama telefonda yaptığı görüşme, ağzının sularını akıtıyordu. Bir buçuk hafta önce, Sharon Lilley'le yaptığı görüşmeden beri. O zamanda beri işler iyice karışmıştı; dava, neredeyse önündeki chicken curry kadar kötü kokmaya başlamıştı.

Artık, bu kokulan yıkamanın zamanı gelmişti.

'Yeni bir mesaj aldım,' dedi Thorne. 'Köpeğin ne cins?'

'Anlamadım?'

'Marcus Brooks evinin yerini biliyor.'

Thorne, bir duraksama olmasını bekliyordu ama daha uzun süreceğini sanmıştı.

İyi.'

Aslında, telefona cevap verip veremeyeceğini bilmiyordum. Ne de olsa, Paul Skinner'la fazla vakit kaybetmedi, değil mi? Yani, 'Jennings''le.'

'Jennings de kim?'

'Tanrı aşkına, oyun oynama...'

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Thorne, bir kapının kapandığını duydu. Aramana sevindim ama bazılarımızın yapacak işleri var...'

'Her konuştuğumuzda, benim neler bildiğimi, olayın ne boyutlarda olduğunu öğrenmeye çalışıyordun.'

'Sadece işimi yapıyordum.'

'Daha önce fark etmediğime inanamıyorum.'

'Sen de fazla dürüst değildin ama, değil mi Tom? Senin bir işler karıştırdığını tahmin etmiştim.'

Thorne'un daha önce birkaç ay beraber çalıştığı bir memur, yanından geçti. Birbirlerine gülümsediler. 'Neden "Squire?" Öylesine mi seçtin? Merak ediyorum, ilk isim neydi? Arkadaş olduğumuza göre, bana cevap verirsin sanırım.'

'Bunların anlamı nedir?'

'Sadece sana haber vermek istedim,' dedi Thorne. 'Önceden uyarılan, daha şanslı olur.'

'O zaman kendimi uyarılmış farz ediyorum.'

'Bence kendini her biçimde iyice boka batmış farz etsen daha da iyi olur.'

Bu seferki sessizlik, daha da uzun sürdü. 'O zaman beni arayan neden sensin'? Neden şu anda karşımda kapımı tekmeyle açan bir çete üyesi yok?'

'Bence bu olduğunda, gelenin bir çete üyesi olması için dua edeceksin.'

'Demek bu sefer yalnız çalışmıyorsun, öyle mi?'

'Sana bir şans veriyorum.'

Bir kahkaha. 'Devam et...' 'Kendine bir korunma yöntemi bulsan iyi olur. Hatta hemen, en yakındaki polis istasyonuna yürü -hayır, koş- ve onlara neler olduğunu, neden korunman gerektiğini anlat. Marcus Brooks'un nefretini kazanmak için ne yapmış olduğunu da unutma.'

'Ya da...?'

'Ya da bunu senin yerine bir başkası yapacak.'

Telefonun diğer ucundaki adam, nefesini hızla içine çekti. Aslında, bunu korkmadığını göstermek için alayla yapmıştı ama Thorne, adamın sarsıldığını fark etti.

'Neden herhangi bir şey yapayım ki?'

'Öncelikle, bu konuşmanın kaydedildiğini söyleyebilirim.'

Thorne telefonu kapattı ve eski cep telefonunu masanın üzerine koydu. Çatalını eline almıştı ki, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu yemeği yiyemeyeceğini anladı. Tepsiyi kenara itti.

Colindale'de Kitson'la buluşmaya giderken, The Oak'a uğrar ve bir domatesli-peynirli sandviç alırdı. Belki de yanında içmek için bir şey.

Kitson, Hakan Kemal ve Gina Bridges, başka bir polis memurunun da onlara katılacağını haber vermişti. Önce resmi olmayan bir şekilde onları tanıştırdı; sonra da kayıt yapan teyp için, daha ciddi bir şekilde konuştu. Kemale dönüp, iyi olup olmadığını ve sorgulamaya başlamadan evvel bir şeye ihtiyaç duyup duymadığını sordu. Kemal, sadece omuzlarını silkti.

'Sorun yok,' dedi Bridges. 'Ama elinizde kanıt olana kadar, biz size sadece iyilik yapmak için buradayız.'

'Teşekkür ederiz' dedi Kitson. 'Ama zaten Bay Kemal'in ismi, bu olaylara çok yakın olan biri tarafından bize verilmeseydi, şu anda burada olamazdı.'

Kemal hızla başını kaldırdı.

'Denir Sedat'ı ne kadar yakından tanıyordunuz?' diye sordu Thorne. Kemal, Thorne'a şöyle bir baktı; onunla başa çıkıp çıkamayacağını ölçmek ister gibiydi. Thorne bunu umursamadı. Adamın dikkatini çekmek işine geliyordu. Aranızda bir iş ilişkisi mi vardı?'

'Hayır,' diye cevap verdi Kemal.

Ama onu tanıyordunuz.'

Kemal yine gözlerini kaçırdı. Bir yandan da ağzının içini kemiriyordu.

'Bu olay uyuşturucu veya para aklamayla ilgili değil,' dedi Thorne. 'Şu anda, sizin işleriniz bizi ilgilendirmiyor.'

Kemal, yeniden uzunca bir süre Thorne'a baktı. Sonunda, bir karar vermiş gibi, 'evet,' dedi. 'Deniz Sedat'ın kim olduğunu biliyorum. Ve parasının nereden geldiğini de.'

Kitson da Thorne'a baktı. Dediği çıkmıştı; Kemal gerçekten de bir erkekle daha kolay konuşabiliyordu. 'Yani onunla arkadaş değil miydiniz?'

'Sadece o, arkadaş olduğumuzu sanıyordu.'

'Neden böyle söylediniz?'

'Beni kulüplere, casino'lara götürürdü. Para saçmasını seyretmem için.'

'Bu, kız kardeşinizle çıkmaya başlamasından sonra mı oluyordu?'

'Aileymişiz gibi davranıyordu; sadece arada bir kız kardeşimi gördüğü için.'

'Ondan hoşlanmıyor muydunuz?'

Kemal'in yüz ifadesi, yeterli bir cevap niteliğindeydi.

'O zaman, Deniz ve Harika çıkmaya başladığında, bundan hiç memnun olmadınız.'

Tam karşısında oturan Kemal, dudaklarını birbirine o kadar bastırmıştı ki; adeta bembeyaz bir çizgi oluşmuştu. Thorne, onun tekrardan sessizliğe gömülmesinden korktu.

'Sizi anlıyorum,' dedi. 'Benim de küçük bir kız kardeşim var. Claire, Harikadan bir ya da iki yaş büyük olmalı.

Onun için hiçbir adam yeteri kadar iyi olamaz bence. Ne yaptığı, nasıl biri olduğu önemli değil...

Sanırım, buna asla alışamayacağım.' Thorne, Gina Bridges'in içini çektiğini ve önündeki kâğıda bir şeyler karaladığını fark etti. 'Ama şunu biliyorum ki, eğer Sedat gibi biriyle beraber olsaydı, peşini bırakmazdım.' Kemal'in yüzündeki gerginliğin biraz olsun azaldığım fark etti. 'Böyle düşündüğüm için bazen benden nefret ediyor ama elimde değil. Babamız artık yaşamıyor, o yüzden...'

Thorne, Kemale bakmaya devam ederek, Kitson'un bakışlarından kurtulmayı amaçlıyordu. Ne de olsa Kitson, onun kardeşi olmadığını biliyordu.

'Sedat, anne babamız tarafından kabul görmüştü aslında,' dedi Kemal. 'Türk'tü ve zengindi. Bunlar ailem için çok önemlidir. Harikanın evlenip çocuk doğurmasını istiyorlardı. Üniversitedeki arkadaşlarından fazla hoşlanmıyorlardı.'

'O zaman, ona göz kulak olmak görevi de size kalmıştı.' 'Göz kulak oluyordum,' dedi Kemal. Ama sadece o kadar.'

'Tamam.' Thorne, Kitson'a döndü. Ondan geri gelen bakış, devam et, der gibiydi. Ama Kemal, kız kardeşinin sevgilisini, öldürülmeyi hak etmiş bir adam gibi gösteremediğinin farkındaydı ve buna sinirlenmişti. Yanında oturan Gina Bridges'in yüzünden de, aynı şeyleri düşündüğü belli oluyordu.

'O gece Sedat'ın Black Horse'da olacağını biliyor muydunuz?' 'Çoğu Cumartesi gecesi, Sedat ve Harika oraya giderlerdi. Sedat'ın arkadaşları da gelirdi.'

'Ve siz de oraya, Sedat'ın orada bulunacağını bilerek mi gittiniz?'

'Onunla konuşmak istiyordum.'

'Normalde biriyle konuşmaya giderken yanınıza bıçak mı alırsınız?' Kemal, gözlerini kaçırdı.

'Cinayet silahının üzerinde parmak izleriniz var.'

Gina Bridges, sandalyesinden fırladı. 'Birisinin parmak izleri var, dedektif.'

Thorne, bakışlarını Hakan'dan ayırmamıştı. 'O parmak izlerinin kime ait olduğunu biliyorsun, değil mi Hakan?'

Kemal, başını iki yana salladı ama bu, inkâr etme değil, yalvarma manasında bir hareketti.

'Pub'da neler oldu, Hakan? Sedat senin ona söylediklerinden hoşlanmadı mı? Seni tehdit mi etti?

Onun gibileri hepimiz biliriz, sen de işlerin bu kadar çığırından çıkmasını beklemiyordun.'

'Harikaydı.' Kemal, masanın üzerinden öne doğru eğildi. Son derece hızlı nefes alıyordu. 'Sebep, Harikaydı.'

Thorne, bir kez daha hazır kartlı telefonun cebinde titreşime geçtiğini hissetti. Bu seferki, mesaj değil, aramaydı. Thorne artık ikisini ayırt edebiliyordu. Kim olduğunu da biliyordu.

Başını eğerek, Kitson'un kulağına bir'' şeyler fısıldadı. Bridges'e dönerek özür diledi ve ayağa kalkıp odadan çıktı.

Thorne kapıyı arkasından çekerken, Kitson da sorguyu bitiriyordu. Masanın etrafındaki yüzlere bakılırsa, Thorne'a sinirlenmeyen bir tek Hakan Kemal vardı odada.

Nezaret odası, ana baba günü gibiydi. Sıraya girmiş polisler, boş bir sorgulama odası bekliyorlardı, öğle yemekleri hâlâ hücrelere gidiyor ve geri

getiriliyordu. Tam ortada durmuş iki kadın, görevli memura avazları çıktığı kadar bağırıyorlar ve onları tutuklayan polis de, elinden geldiğince sakinleştirmeye çalışıyordu.

Telefon hâlâ çalıyordu ve Thorne da bu aramayı kaçırmak istemiyordu. Kalabalık arasından zorlukla ilerlerken, cevap verme tuşuna bastı. Telefona ismini söylerken, hemen oradaki "kafes'e -mahkûmların arka bahçeden içeri alındıkları gizli bölme-girdi. Aslında, konuşmayı dışarıda yapmak istemişti ama yağmur şiddetle yağdığı için, kafesin bir köşesine doğru ilerledi.

'Thorne...?'

Son defa konuştuklarından çok daha belirgin bir yorgunluk tonu vardı seste. Thorne, diğer kulağını sağ eliyle kapattı. 'Buradayım. Mesajını aldım.' Metal kapıya doğru biraz daha sokuldu. '"Squire"i gördüm.'

'Sanki hayatta hiçbir derdi yokmuş gibi görünüyor, değil mi?'

Artık düşünmesi gereken çok şey var, diye geçirdi içinde Thorne.

'Kahrolasıca köpeğini yürütüyor...'

'Dinle... Onu tanıyorum' dedi Thorne. Karşı taraftan bir tepki beklerken, arka bahçedeki arabaların üzerine hızla vuran yağmur damlalarını seyretti.

Ama sandığın kadar iyi tanımıyormuşsun, değil mi? Kendini olmadığı biri gibi göstermekte çok başarılı.'

Bir WPC, köşeden döndü ve kafese girdi. Thorne'un hemen yanında durdu ve yağmura bakarak bir küfür savurdu. Kadının yanından ayrılmasını bekleyen Thorne, telefona evet gibi bir şeyler mırıldandı.

'Peki ne yaptın?' diye sordu Brooks. En basit soru bile, sanki ağzından zorlukla çıkıyormuş gibiydi.

'Ona söyledin mi?'

'Ona bir seçim şansı verdim.'

'Hepsi bu mu?'

'Şimdilik, evet.'

'Kendini ihbar edeceğini mi umuyorsun?'

Bu, video kaydındaki adamın hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu ama Thorne'un bu soruya verecek kolay bir cevabı da yoktu. "Squire"i, yaptığının cezasını çekerken görmek istiyordu ama hepsi buydu.

Cezasını nasıl çektiği, ayrı bir konuydu. 'Ne yapacağını bilmiyorum.'

Brooks'dan kısa ama inlemeye benzer bir homurtu geldi. 'Senin oynadığın oyunun ne olduğunu bilmek isterdim,' dedi.

'Ben de.' 'Onu tutuklayabilirsin.'

'Elimde kanıt yok.'

'Var. Sen de biliyorsun.'

'Kanıtları toplamam için bana süre vermelisin.'

Brooks tekrar konuşmaya başlamadan önce oluşan sessizlik, Thorne a onun bu işi bir an önce halletmek istediğini söylüyordu. ''Squire''in fazla vakti kalmamıştı. 'O zaman, planın nedir?'

'Aslında planım yok,' dedi Thorne.

'Onu izliyorsundur, sanırım. Benim bir aptal gibi ortaya çıkmamı ve her ikimizi de aynı anda tutuklamayı bekliyorsundur.'

Thorne'un kararsızlığı, anında rahatsızlığa dönüştü. Bu boktan havayı seyrediyor ve bir katilin ona ne yapması gerektiğini söylemesini dinliyordu. Kendi de biliyordu ne yapması gerektiğini. 'Bana niye tüm bunları yolladın? Hepsini? Aptal değilsin, er ya da geç bunların senin aleyhine kullanılacağım biliyordun. Mesajları yollaman, sadece Stuart Nicklin'e yapılmış bir iyilik olamaz.'

Thorne, cevabı duyabilmek için kulağını iyice telefona yapıştırdı. Yağmur şiddetlenmişti ve Brooks da sanki uyuyacakmış gibi kısık bir sesle konuşuyordu. 'Nicklin'i kızdırmak istemem,' dedi. 'En basit cevap şu: Tüm bunlar olup bittiğinde, bana ne olacağı hiç umurumda değil hapse girmek beni daha kötü bir duruma düşürmeyecek. Bunların hepsi sadece bir oyun.' Tekrar konuşmaya başladığında, sesi sanki başka bir hat karışmış gibi duygusuz ve mekanik geliyordu. 'Bekleyip neler olacağını görmek, benim için yeterli.'

Thorne, telefonun kapandığını ve ardından gelen üç kesik ton sesini duydu. Kendisi bekleyip neler olacağını görmek istemiyordu, ama başka bir şansı da yoktu.

Kemal hâlâ konuşuyordu ama olayla ilgili değil.

Avukatından talimat almış da olabilirdi; sorgulama kesildiği için kızmış da olabilirdi. Ne sebepten olursa olsun, Thorne geri geldiğinde, sorgulamanın hızını kaybettiğini fark etti. Bunu geri kazanmak da, onun elindeydi.

'Seni nasıl bulduğumuzu biliyorsun, değil mi Hakan?'

'Park cezası.'

'Hayır, yani aradığımız adamın sen olduğunu nasıl öğrendiğimizi.'

Kemal bekledi.

'Harika söyledi.' Thorne hafifçe gülümsedi ve başını salladı. 'Senin Deniz Sedat'ı öldürdüğünü, kız kardeşin söyledi.'

Thorne, hemen yanında duran Kitson'un gerildiğini fark etti. Kitson, Harika Kemal'e güvence vermişti ve Thorne'un yaklaşımından da memnun değildi. Ama Thorne adamı konuşturmak için her yolu denemeleri gerektiğini biliyordu.

Kemal tekrardan sorgulama odasına alınmadan önce, Kitson'la kısaca konuşmuşlardı. Kitson ona dikkatli davranması gerektiğini söylemiş, Thorne'da ona, kendisinin onu buraya çağırdığını hatırlatmıştı. Kemal'in Harikayla konuştuklarını er ya da geç öğreneceğini ve şu anda adamın itiraf etmesini sağlamanın en önemli şey olduğunu söylemişti.

Kitson, karşı çıkmamıştı. Thorne'un hırslandığı belliydi. Ona dikkatle bakmış ve 'telefondaki kimdi?' diye sormuştu.

Sorgulama odası son derece sıcaktı. Sessizlik anlarında, Thorne sıcak su borularından gelen su seslerini duyuyordu; üstlerindeki çatıya vuran yağmur seslerine karışarak. Diğer üç kişinin de, kendisi kadar terleyip terlemediğini merak etti.

Hakan Kemal'e baktı. 'Bu seni'' sinirlendirdi mi? Yani bize gelip senin suçlu olduğunu söyleyen kişinin, kız kardeşin olması?'

Kemal, kollarım önünde kavuşturdu. Sandalyesinde geri yaslanıp, sanki orada olduğunu yeni fark etmiş gibi, Gina Bridges'e baktı.

'Haydi, canın yanmış olmalı. Sinirlenmiş olmalısın. Eğer bunu yapan benim kız kardeşim olsaydı, ben delirirdim. Hem de sen ona bu kadar göz kulak olmuşken. Bence onunla ilgilenen tek kişi de sendin. Bu doğru, değil mi? Ailede onun iyiliğini isteyen tek kişiydin.'

Kemal, bir an için başım evet anlamında salladı. Thorne, adamın ellerinin yumruk halinde, kollarının altından göğüs kafesine bastırılmış olduğunu gördü.

'Harikanın seni ele verdiğini mi düşünüyorsun?' Thorne, Kemal'in yüz ifadesinden, doğru noktaya parmak bastığını anladı. 'Senin değil de, Sedat'ın tarafını tuttuğunu mu düşünüyorsun? Ya da ailesine karşı geldiğini?'

Kemal, yavaşça sallanmaya başladı. Ağzını açtı ve kapadı. 'Onun bir hain olduğunu düşünüyor musun?'

'Evet...'

'Seni yarı yolda bıraktığını...?'

'O çok nankör.'

Son kelime, adeta kükrercesine çıkmıştı Kemal'in ağzından. Thorne, tekrar durumu ele aldı. 'Peki sen—'

'Bunu onun için yaptım.' Kemal bağırıyordu. Yumruklarını masanın üzerine bastırmış halde, devam etti: 'Ona yaptıkları yüzünden oldu.'

'Deniz Sedat'ı öldürdün mü? Bunu mu söylüyorsun?' Kemal başım evet anlamında salladı. 'Teyp kaydı için...'

'Onu öldürdüm.' Sesi daha az çıkmıştı.

Kitson, Gina Bridges'le göz göze geldi. Avukat, omuzlarını silkti; sanki "iyi iş başardınız" der gibiydi. Kitson, öne doğru eğildi. 'Sedat kız kardeşine tacizde mi bulunuyordu, Hakan? Ona tecavüz mü etti?'

Yüzü allak bullak olan Kemal, gözlerini Thorne'dan ayırmadı. 'Ona bazı şeyler yaptı... seksle ilgili. Normal olmayan şeyler.'

'Anlayamadım,' dedi Thorne.

'Arkadan ilişki.' Kemal, başını eğmiş, sesi de fısıltıya dönüşmüştü. 'Kardeşimle arkadan ilişki kurdu. O bir hayvandı.'.

Thorne, Kitson'a göz ucuyla baktı. Hakan Kemal'in kadınlarla konuşmak istememesinin sebebi belli oluyordu. Tekrar Kemal'e döndü. 'Neden sinirlendiğini anlıyorum ama Sedat ve kız kardeşinin yaptığı şey, yasadışı bir olay değil...'

'Sedat'ın ona yaptığı şey.'

'Her neyse. Ama bu, onu öldürmek için bir sebep değil.'

'Ne yaptığını bana anlatırken, sırıtıyordu,' dedi Kemal. 'Kulübün barında oturmuş, tüm arkadaşlarını da yanma toplamıştı. Kardeşimle neler yaptığını anlatıp böbürleniyordu. Bana yaklaştığında, iğrenç parfümünün kokusu geldi burnuma. Kardeşimi nasıl öne doğru eğip, ona sahip olduğunu

anlattı. İlk başta nasıl canının acıdığını ama sonradan ona tekrar yapması için yalvardığını anlattı. Tüm bunları söylerken, gülüyordu ve kendinden çok memnundu...'

'Bu, kız kardeşinle ilgili bir olay değil,' dedi Kitson. Konuşurken, yüzüne kan basmıştı. 'Bu, sadece seninle ilgili.'

'Hayır...'

'Sedat'ı kız kardeşine yaptığı şey yüzünden öldürmedin. Sana bunları söylediği için; saygısızlık ettiği için öldürdün.'

Elini sallayan Kemal, onu susturmaya çalıştı. 'Hayır, hayır. Her ikimize de saygısızlık etti o.'

'Hayvan olan sensin,' dedi Kitson.

Ardından, her şey bir bir açığa çıktı. O gece Kemal nasıl Black Horse'a gittiğini, Deniz Sedat'la yüzleşmek niyetinde olduğunu, ceketinin içine yapıştırdığı bıçağı söyledi. Aslında niyetinin, Sedat'ı kız kardeşinin önünde öldürmek olduğunu ama gecenin sonunda Sedat otoparka yalnız gelince, fırsatı kaçırmak istemediğini söyledi.

Artık Kitson ve Thorne, Harikanın her şeyi baştan sona gördüğünü anlamışlardı. Başta söylediğinden daha erken gelmiş olmalıydı otoparka. Belki de ağabeyini olay yerinden uzaklaşırken görmüş ya da cinayetin işlenmesine bile şahit olmuş olabilirdi.

'Ona yaklaştım ve yüzüne baktım,' dedi Kemal. 'Bıçak tam olarak içerideyken. Kendimden ne kadar memnun olduğumu görsün istedim.'

Detayları öğrenmek için çok zamanlan vardı. Kemal yana dönüp avukatıyla konuşmaya başladığında, Kitson da sorgulamayı bitirmek üzere harekete geçti.

Gina Bridges dinledi ve yüzünü buruşturdu. Dedektiflere soracağı sorunun cevabını zaten biliyordu ve sadece görevi gereği, mecbur olduğu için soruyordu. 'Bay Kemal, sizinle bir anlaşma yapmak istiyor.'

'Onun için sevindim,' dedi Kitson.

'Elinde bilgiler olduğunu söylüyor.'

Thorne, kibarca gülümsedi. 'Ona, bunları saklamasını ve cezaevinde koğuş arkadaşlarını eğlendirmek için anlatmasını söyleyin.'

'Bildiğim şeyler var,' dedi Kemal. 'Uyuşturucu işleri, paraların aklandığı yerler; Sedat'tan duyduğum bir sürü bilgi.'

'Bizim bölümümüz değil,' dedi Kitson. 'Hepsini yaz, biz de diğer departmana iletiriz.' Sorgulamayı bitirdi ve teybi kapattı.

Bridges dosyalarını topladı. Thorne ayağa kalktı. 'Peki ya cinayet? O sizin bölümünüz mü?'

Kitson, Thorne'a bakarak gözlerini döndürdü. 'Sadece 30 saniyen var.'
.

'Haziranda öldürülen genç bir kadın ve oğlu. Bethnal Green'de araba çarptı. Kaza değildi.'

Thorne yerine oturdu. Ensesinde bir damarın hızla attığını hissetti. 'Ne bildiğini düşünüyorsun, bilmiyorum

Hakan ama zamanlaman bir hayli kötü.'

'Onları kimin öldürdüğünü biliyorum...'

Kitson, Bridges'e baktı. 'Müvekkiliniz için kötü haber ama olay neredeyse kapanmak üzere.'

'Arabadaki adamların ismini bilmiyorum ama emri kimin verdiğini söyleyebilirim,' dedi Kemal.

'Sana söylediğim gibi,' dedi Thorne. 'Geç kaldın. Bunu yapanın kim olduğunu biliyoruz ve hatta öldüğünü de biliyoruz.'

Kitson, sandalyesini geri itti.

'Hayır. Hayır.' Kemal ellerini havada sallıyordu. 'Ölmedi. Cinayeti planlayan adam, yaşıyor.'

Thorne, Kitson'a baktı. Belki de emri veren Martin Cowans değildi. O değilse, ya Tucker ya da Hodson olmalıydı. Kitson omuzlarını silkti.

'Devam et,' dedi Thorne. 'Adı nedir?'

Kemal cevap verdiğinde, Thorne nefesinin kesildiğini sandı. Odada, içine çekecek kadar bile hava kalmamıştı.

Yutkunmaya çalıştı ama yapamadı.

Herkesin, özellikle de Kitson'un gözlerini üzerinde hissederek, Thorne Hakan Kemal'den ismi bir daha tekrarlamasını istedi.

Kemal, bir şeyler olduğunun farkındaydı. Biran duraksadı, sonra devam etti: 'Zarif...'

34

Camberwell Road'daki yol kamerası, onu 55 hızla giderken yakaladı. Bir küfür savurup, ellerini direksiyona vurdu; sanki morali yeterince bozuk değilmiş gibi. Ayağını, ışıklara yakalanmamak için gaz pedalına bastırdı ve orada tuttu. Kameralara dikkat ediyordu ama polise yakalanmak konusunda korkusu yoktu. Trafikte görev yapan heriflerden herhangi birini çok kolay alt edebilirdi; hatta iş oraya varırsa iyi bir kavgaya bile tutuşurdu.

Green'den Peckham'a ve New Cross'a giden yoldan sola döndü.

Her zaman başını beladan kurtarmayı bilirdi; en iyi yaptığı iş, buydu zaten. İşler ne zaman karışsa -ki çok defa olmuştu bu- çözümleyen o olurdu. Birkaç hafta önce, Marcus Brooks su yüzüne çıkana kadar, her şey yolunda görünüyordu.

Martin Cowans ve onun gibilerden gelen nakit paralar, gittiği pub'larda içtiği beleş içkiler, geniş bir bilgi ağı ve işten sonra bedava yararlandığı saunalar, onun hayatıydı.

Her zaman bir çaresini bulurdu.

Yıllar önce, Tipper açgözlülük yapmaya başlayıp da, onu halletmeleri gerektiğinde, tüm bu bağlantıları sağlamıştı. Ardından Cowans'la yaptığı anlaşma, daha da iyiydi. Tipper'ın evine gidip işi bitiren de o olmuştu. Marcus Brooks'u bulan da yine oydu. Adamı iyi kandırmıştı. O zamandan beri, paylarına düşenin yarısından fazlasını o almıştı ve aklım kullanan Skinner da, tartışmamayı uygun bulmuştu.

Skinner, çoğu zaman bir zorlamayla ikna olurdu zaten...

Tanrım... Peckham Road'da ne kadar hızlanırsa hızlansın, peşindeki genç çocuktan bir türlü kurtulamıyordu.

Frenlere birkaç kez, sebepsiz yere bastı. Arkasındaki uzaklaşana kadar. Sonra, yine gaza bastı.

Thorne evine geldikten sonra, Skinner'ın ödü patlamıştı. Ne yapacaklarını bilmek istiyordu, hatta ülkeyi terk etmekten bile bahsediyordu. Parasını nakite çevirip, buralardan gitmeyi planlıyordu.

Direksiyonu daha da sıkı kavradı ve Thorne'un önce bugün söylediklerini düşündü. Eğer Skinner hayatta olsaydı, onun bu teklife ne

diyeceğini bilmek zor olmazdı.

Bir hafta öncesinde, Skinner'ın ne yapacağı o kadar belirsizdi ki, saçmalayacağından ciddi ciddi korkmaya başlamıştı. Sonuçta, yapacak tekbir şey kalmıştı; onu da yapmak zor olmamıştı.

Brooks'un hesabına yazılacak bir ceset daha demekti, sadece. Brooks'u eve girip onu öldürme zahmetinden kurtarmış oluyordu.

Skinner panik olmaya başlamadan önce, Cowans aramıştı onu. O ve diğer acayip kılıklı çeteciler, ona yardım etmesi için yalvarmışlardı. Diğer arkadaşları birer birer ölürken, onlar da korkudan delirmişlerdi.

Neler olduğunu biliyor muydu?

Neden olduğunu?

Ona yeteri kadar ödüyorlardı, bu olayları durdurmak için bir şeyler yapamaz mıydı?

Motorcuları teker teker halledenin kim olduğunu anladığında, yapacak fazla bir şey kalmamıştı; sadece ortalıkta fazla görünmemelerini söylemekten başka. Elbette ki, ortalıkta görünmemelerinin de bir faydası olmamıştı. Durum komik geliyordu ona; özellikle de, Black Dogs'un Brooks'un kız arkadaşının öldürülmesiyle bir ilgisi olmadığı düşünülürse.

Gerçekten komik bir durumdu.

Cowans'ın bebekler gibi sızlanması, bunun adil olmadığım haykırması, kimin yaptığını öğrenirse canına okuyacağım söylemesi, onu sadece güldürüyordu.

Ama Brooks'un, Skinner ve kendisinin peşine düşeceği, hiç aklına gelmemişti.

Böyle bir problem çıkmamasını tercih ederdi elbette ama, bunu da halledecekti. Brooks konusunda fazla endişelenmesine gerek yoktu; ne de olsa daha önce onun hakkından gelmişti. Bu sefer de onu bekliyor olacaktı.

Thorne, Brooks'dan da daha kolay olacaktı...

Zaten zavallı herifin kendisi hakkında elle tutulur bir kanıtı olmadığını biliyordu. Onun da fazla temiz olmadığı kesindi. " Bu yönden, saldırabilirdi ona: Zamanı geldiğinde, onun hakkında gerekli bilgileri ele geçirip, Thorne'un üzerine çıkmayacak şekilde yapıştıracaktı.

Sonra da, Tom Thorne'a birkaç tane seçenek sunacaktı. Ona "şans" verecekti.

Arabayı Peckham Rye'a doğru kırdı ve yan yola saparak, evinin sokak kapısından 50 metre uzakta bir park yeri buldu. Kendi kapısının tam önünde duran arabaya bir not yazıp bırakacak ve sahibinin bir daha oraya park etmemesini sağlayacaktı.

Tam arabasından çıkarken, diğer araba yan yola saptı. Işıkları gördüğünde, kapışını kapatıyordu. Arabanın kendisine doğru geldiğini fark ettiğinde ise, kendi arabasının kapısına iyice yaslanmış, diğer arabanın geçmesi için yol açmıştı.

Kaçmaya çalıştı ama vakit kalmamıştı.

Gelen arabanın motoru, kendi çığlığım bastıramadı. Arabanın tamponu bacaklarını kaptı, onu yukarı kaldırdı ve cama yapıştırdı. Sonrası, karanlıktı...

Son anlarında, camın parçalanmasını ve kendi kemiklerinin kırılma seslerini duydu. Araba gitmişti bile. Eski karısı ve hiç görmediği iki çocuğu.

Köpeği...

'Benim. Sadece nasıl gidiyor diye aradım. Gelince bir ara da, hangimizin günü daha boktan geçmiş, görelim.'

'Merhaba, tatlım. Umarım iyisindir. Sadece Noel için fikrin değişti mi diye sormak istemiştim.'

'Eğer beni sonra aramak istersen, fark etmez. Geç de olsa ara, tamam mı?'

Eve gittiğinde Thorne'un telesekreterindeki mesajlar bunlardı: Louise, Auntie Eileen, Yvonne Kitson.

Thorne, hiçbirine cevap vermedi. Bu konuşmaları yapmak; cevap veremeyeceği sorularla muhatap olmak istemiyordu. Konuşmak istediği tek bir kişi vardı.

İşten çıkışını, eve gelişini, kapıdan içeri girişini ve hatta kedinin mamasını vermesini bile, hatırlamıyor gibiydi. Yeni uyanan biri gibi, evin içinde odadan odaya dolandı. Televizyonu açtı ve yine kapattı.

Evin içine, sanki yeni görüyormuş gibi baktı. Bir köşede, duvarın tavanla birleşmesi. Oda kapısının açık halinin, onda yarattığı şaşkınlık hissi.

Evin içinde dolaştı ve Arkan Zarifi düşündü...

İki buçuk yıl önce, Thorne bir seri gangster ilişkili cinayetler soruşturması yürütüyordu. Soruşturma, sonradan genişlemiş ve 1984 yılında bir çocuk parkında, genç bir kızı ateşe veren adamın yakalanması çalışmaları da dâhil olmuştu.

Bittiği zamana kadar, pek çok kişinin hayatına mal olan bir soruşturmaydı; bir ölçüde adalet yerini bulmuş olsa da, asıl suçlu kaçmayı başarmıştı.

Hatta kendi yakınlarının da başını yakarak.

Zarif ailesinin, restoranları ve taksi şirketleri vardı. Ama asıl gelirleri, başka bir yerdendi: eroin ve insan ticareti ve şantajcılıktan. Tüm işler, Memet, Tan ve Hassan Zarif adlı oğulları tarafından yönetiliyorsa da, asıl kararları veren hep "Baba" Arkan Zarifti.

Zarif, yıllar içinde yakınlarının ölümüne ve hapse girmesine şahit olmuştu. İşlerinin, Thorne ve onun gibiler tarafından sabote edilmesine de tanık olmuştu. Ama kendini korumayı bilmiş ve işi olarak bir karavan görevi gören restoranlarının başında durmuştu. Etleri seçmiş, kuzu şişleri ve baharatlı sütlaçları elleriyle hazırlamıştı. Dokunulmazlığını korumayı bilmişti. Hayat ve işler, normal seyrinde gidiyordu... Thorne, onu bir kere görmeye gitmişti; soruşturma sonuçlandığında. Ona, çözümlenmemiş problemleri ortada bırakmaktan hoşlanmadığını söylemişti. Yaşlı adama gururdan söz etmiş ve boş tehditler savurmuştu.

Daha sonra, Zarifin koruma altına aldığı birinin ölümünde rol oynamıştı. Bundan bir ay sonra da, kendi babası evinde çıkan bir yangında ölmüştü.

Thorne, Arkan Zarifle bu konuda defalarca konuşmuştu. Her gülümsemeyi, o güçlü omuzların her hareketini anımsıyordu.

İşlerime çok önem veririm,' demişti Zarif. Thorne, babasını koruyamamıştı; hem de onun kendine bakamayacak halde olduğunu bilmesine rağmen. Bu yüzden de, babasının ölümünden kendini sorumlu tutarak, yangın kaza da olsa, bu acıyla yaşamayı öğrenmişti.

Sorgulama odasında Zarifin ismini duymak bile yetmişti ona. Ağzı birden kurumuş, midesi bulanmaya başlamıştı. Babasına ne olduğunu bilememek zaten kötüydü ama Thorne ne zaman gerçekleri öğrenme hayalleri kursa, ne bulmayı umduğuna bile karar veremiyordu.

Şimdi, evdeki mobilyaların arasında dolanıyor ve bekliyordu. Eğer Kemal doğruyu söylüyorsa, Arkan Zarif bir aileyi daha yok etmiş demekti. Birçok insanın daha hayatım altüst etmişti. Thorne, belki çözümsüz kalan bir olay sonuçlanır diye düşünüyordu.

Ama bu, heyecandan çok ürkütücü bir histi. Brooks, saat 10'dan biraz önce aradı. 'Bitti,' dedi.

Thorne, Brooks'un ne demek istediğini hemen anladı. Bugün konuştuğu polis, yanlış seçimi yapmıştı. Ya da, doğru seçimi, yeteri kadar çabuk yapamamıştı. Thorne, o gün yağmur yağacağını duymuş olmaktan daha farklı bir tepki vermedi. 'Hayır,' dedi. 'Daha bitmedi.'

'Yorgunum. Umurumda değil.'

'Dinlemen gerek,' dedi Thorne. 'Bu telefonun dinlenmediğine inanıyorsun, değil mi?'

Brooks sonunda içini çekti; sanki bu hareket bile canını yakmış gibiydi. 'Sana inanıyorum.' İyi.'

Thorne koltuğa oturdu. 'Çünkü bu, biraz uzun sürebilir...'

35

Thorne, Green Lanes'e giden yolu uykusunda bile bulabilirdi. Defalarca, arabasında oturmuş ve Zarifin restoranına uzaktan bakmıştı; saat kaçta kimlerin girip çıktığını iyi biliyordu. Arabasını, görünmeyecek yerlere park etmeyi ve Manor House metro istasyonunun arkasından dolanan ara sokaktaki işyerlerinin arka kapılarım da öğrenmişti.

Saat, sadece 11'i biraz geçiyordu.

Zarifin restoranının servis kapısı, az ışıklı bir arka sokaktaydı. Hangisi olduğunu da biliyordu Thorne. Daha sokağın başından, kapının önündeki plastik, gri tekerlekli çöp kovalarını görebiliyordu. Çok defa aynı noktada durmuş ve yaşlı adamı ya da karısını ve kızım, çöpleri çıkarırken görmüştü. Aynı anda, ön kapıdan da gecenin son müşterileri uğurlanıyordu.

Thorne, bunun gece 11:30'dan biraz önce gerçekleştiğini biliyordu. Eğer Cumartesi gecesiyse, belki biraz daha geç. Sonraki yarım saat içinde, temizlik işleri bitiyordu. Zarifin kızı ve karısı, Woodford'daki büyük ve güvenlikli malikânelerine doğru yola çıkıyorlardı; babayı tek başına, önünde bir kadeh şarap veya bir Türk kahvesiyle baş başa bırakarak.

Huzurlu ve güçlü. Restorandan günün getirdiklerini düşünerek. Ya da, daha kârlı olan diğer işlerinin getirilerini kafasından sayarak.

Sokağın başından, cılız bir kedinin sürünerek uzaklaştığını gördü Thorne. Hayvan da, çöp kutularının ne zaman dolduğunu onun kadar iyi biliyordu demek ki. Anayolda bir araba alarmı çığlık çığlığa ötmeye başladığı anda, kedi de tam kendini temizlemeye koyulmuştu. Hayvan, yerinden sıçradı ve hızla uzaklaştı.

Bir dakika kadar sonra, Thorne kedinin az önce durduğu yerden, bir insan figürünün çıktığını gördü. Adamın onu görebildiğini biliyordu; arkasından vuran cılız lamba ışığı, siluet olarak da olsa, Thorne'un yerini belli ediyordu.

Adam, hafifçe elini kaldırdı ve kedi kadar hızla uzaklaştı. Birkaç dakika daha bekleyen Thorne, arabasına doğru yürüdü.

45 dakika sonra, hâlâ restoranın kapısına bakmakta olan Thorne, BMW'nin tavanına vuran yağmur damlalarım dinleyerek vakit geçiriyordu.

Müşterilerin teker teker çıktıklarını gördü. Son olarak, tek başına bir garson kız da kapıdan çıktı. Ama içeride hâlâ hareket eden figürler vardı.

Restoran, geniş bir kaldırımın üzerinde, bir emlakçı ve taksi şirketinin arasındaydı. Bu da, Arkanın büyük oğlu tarafından yönetilen diğer bir aile işiydi zaten. Thorne, babalarının olduğu kadar, tüm oğullarının da giriş çıkışlarını ezbere biliyordu. Eğer Memet veya diğer iki kardeşi oradaysa da, şimdiye kadar çoktan arka odaya çekilmiş, arkadaşlarıyla iskambil kâğıdı oynamaya başlamışlardı.

Restorana görünmeden girebileceğinden emindi. Eğer her şey yolunda giderse, bilmesi gereken iki kişiden başka kimse, onun orada olduğunu anlamayacaktı.

12'ye çeyrek kala, koyu renk bir Mercedes araba kapının önüne geldi. Thorne, beş dakika sonra Sema Zarif ve annesinin restorandan çıkıp, aceleyle arabaya bindiklerini gördü. Uzaklaşmalarım seyrederken, Louise'in söylediklerini düşündü: yakınlarım feci şekilde kaybeden daha pek çok

insanın, neden çıldırıp, şiddet eğilimi göstermedikleri. Kendisi, defalarca aynı noktada oturmuş ve şiddet eğilimine kendini bırakmasına ramak kalmıştı. Koşarak karşı kaldırıma geçmek ve Arkan Zarifle hesaplaşmak için. Eline ne gelirse; bir şişe, bir bardak, ya da Zarifin gururla duvarında sergilediği o bıçaklardan biriyle.

'Tüm etleri ben seçerim,' demişti bir keresinde Thorne'a. Thorne, o gülüşü ve omuzların dikleşme hareketini çok net hatırlıyordu.

Emin olmak için 10 dakika daha bekledi ve arabadan çıktı.

Bu bölge, onun için yaşanacak bir yer değildi; o yüzden emlakçının önünden geçerken, vitrindeki ilanlara bakma gereği duymadı. Cama yakın durarak, hızla ilerledi.

Restoranın önüne gelip de içeriye baktığında, Arkan Zarifin tam kendisinin olduğu yere baktığını gördü. Sanki Thorne'u bekliyormuş gibi. Birkaç saniye sonra, bunun bir ışık oyunu olduğunu anladı.

Zarif aslında sadece uzaya doğru bakıyordu.

Thorne, tuttuğu nefesi bıraktı ve yüzünü cama dayayarak, parmaklarıyla tıklattı.

Ayağa kalkan Zarif, meraklı bir ifadeyle cama doğru yürüdü. Thorne, adamın gözlerinin kısıldığını ve 10, 15 saniye sonra da, karşısındakinin kim olduğunu anlayınca iyice açıldığını gördü.

Thorne, onun kendisini hemen tanımaması yüzünden, içinde bir öfke kıvılcımı parladığını hissetti.

Kapıya giden Zarif, kilidi çevirdi. Thorne'u içeriye davet ederken, hem gülümsüyor hem de saatine bakıyordu. 'Çok aç olmalısın,' dedi.

Büyük bir mekân değildi, yarım düzine masa ve her birinin içlerine doğru tersten kapatılmış sandalyeler vardı. Birkaç tane de, köşe masası görünüyordu. Tavandan sarkan çeşitli materyallerden yapılma otantik lambalar, tamamen kapalıydı. İçerideki tek ışık, barın arka tarafındaki küçük bir ayaklı abajurdan geliyordu.

Zarif, yavaşça köşe masalardan birine doğru yürüdü. Masada bir şişe içki ve içi dolu bir de kadeh vardı. Kahverengi muşamba koltuğun üzerinden kayarak, yerine oturdu. Barın üzerindeki hoparlörden, yumuşak bir kadın sesi geliyordu.

Thorne da karşısına oturdu. Ayaklarının Zarife değmemesi için, bacaklarını yana doğru uzattı.

'Yemek yok,' dedi Zarif. 'Kapandık.'

'Önemli değil.'

Thorne'un onu son gördüğünden bu yana, kilo almıştı ama şişman değil de iri yapılı gözüküyordu. Yuvarlak omuzlan vardı ve yürürken hafifçe sekiyordu. Gri kumaş pantolonun içine soktuğu beyaz gömleği, göbek hizasında gerilmişti. Kollarını kıvırdığı gömleğin üzerine, beyaz bir yelek giymişti. Yeleğin yakalarından, beyaz ve siyah karışımı kılları belli oluyordu.

Saçlarında da daha fazla grilik vardı ama dökülmemişti. Kalın kaşlarının üzerinden, arkaya doğru yatırarak taranmıştı. Favorileri de, kaim bıyıkları gibi beyazlamıştı. Tek değişmeyen, parlak yeşil gözlerindeki canlılıktı.

Zarif, elini masadaki şişenin üzerine koydu. 'Raki,' dedi. 'Aslan sütü. İster misin?'

Thorne, elini cebine attı. 'Bedava olmaz,' dedi. Cüzdanını çıkardı ve masanın üzerine 5 pound koydu.

Zarif bardan bir bardak getirdi ve biraz içki koydu. 'Kasa kapandı. Bedava olmak zorunda.' Thorne, omuzlarını silkti ve parayı masanın üzerinde bıraktı.

Zarif, kendi bardağını Thorne'unkine yavaşça tıklattı. 'Şerefe' dedi.

Thorne, cevap vermedi ama bu hareketi hatırlıyordu. 'Onurumuz için,' gibi bir anlamı vardı, elindeki bardakta, renksiz bir içecek vardı ve öksürük şurubu gibi kokuyordu. Ama Thorne için, bunların önemi yoktu.

'Benim soruşturmalarımın sonlarında hep senin adın çıkıyor,' dedi sonunda, 'Mutfaktaki kötü kokunun nereden geldiğini bilmeyip, bir dolabı açınca ölü hayvanı bulmak gibi.'

Zarif, bardağını dudaklarına götürdü ve sanki espresso içiyormuş gibi hızla yudumladı. 'Bu, polis soruşturması mı yoksa kişisel bir olay mı?'

'Cinayet olayı.'

'Son defa her ikisi de olduğunu düşünmüştüm çünkü aç bir köpek gibi saldırıyordun. Burada oturup, isimlerden konuştuğumuzu anımsıyor musun?' elini havaya kaldırdı ve bir şeyler yazarmış gibi yaptı.

Thorne. Başından atması güç olan bir şey.' Aksam son derece belli oluyordu ve Zarif, kullanacağı kelimeyi bulmakta zorlanıyormuş gibiydi.

Ama Thorne, onun işine geldiği zaman lisana hâkim değilmiş gibi yaptığını iyi biliyordu.

'Sen de bana kendi isminin anlamını söylemiştin,' dedi. '"Arkan" yani "soylu kan" ama aynı zamanda, popoda demek.' Zarif başını hafifçe yana eğdi. 'O zamanlar, zararsız büyükbaba numaraları yapıyordun. Ben seni tanıyamamıştım daha.'

'Benden ne istiyorsun?'

'Senin iyi bir işadamı olduğunu biliyorum. Buna şüphem yok. Kendini nasıl geliştirdiğin belli.'

Zarif kollarını iki yana açtı ve etrafına bakındı.

'Bundan bahsetmiyorum,' dedi Thorne. 'Bana salak muamelesi yapma.'

'Pek, zor da olsa uğraşırım.'

'Her şey aslında, yeni iş alanları açmakla ilgili, değil mi?'

'Elbette.'

'Onları nasıl geliştireceğini bulmaya çalışıyorsun.'

'Bir işin genişlemesi esastır.' Yan masada oturan birileri olsa, yaşlı adamın bu sohbetten hoşlandığını düşünürdü. 'Öyle olmasa, bir anlamı olmaz zaten.'

'Black Dogs, senin için mükemmel bir fırsattı.'

'Dogs mu? Anlamıyorum.'

'Uyuşturucu işinde yeni sayılırlar... Ve orta derecede bir büyüklükleri var. Senin gibiler için, kolayca elde edilebilir bir grup.

Zarif cevap vermedi ama Thorne da bir cevap beklemiyordu zaten.

Henüz değil.

'Bir de ellerini kirletmeyeceksen, daha ne olsun,' dedi Thorne. 'Piş işlere bulaşmadan...'

'Ne söylememi bekliyorsun?'

Zarifin ismi geçtiği anda, olaylar çok daha net ama bir o kadar da dehşet verici olarak gözükmeye başlamıştı. Başka durumlarda, Thorne ortaya çıkan sonuçlardan şüphe edebilirdi ama Arkan Zarif söz konusu olunca, onun neler yapabileceğini iyi bildiği için, şüphe duymuyordu.

Thorne ve Zarif ilk tanıştıklarında, Zarifin ilişki içinde olduğu uyuşturucu çetelerinin savaşları, riskli girişimlerdi. Kazanılan her avantaj,

polisin ilgisini çekmek suretiyle dezavantaja dönüşüyordu. Ardından da, yıllar süren sorgulamalar ve her adımın takip edilmesi geliyordu.

Eğer başka biri bunları onun için yaparsa, polisle uğraşmasına gerek kalmayacaktı.

Marcus Brooks, altı yıl önce "Jennings" ve "Squire" tarafından oyuna getirilmişti. Şimdi, yeniden onu ağlarına düşürmüşlerdi. Zarifin tek yapması gereken; ona bir sebep yaratmak olmuştu. Basit ve kesin bir sebep. Angela Georgiou ve oğlunun öldürülmesini ayarladıktan sonra, Long Lartin'e haber uçurtmuş; kimin sorumlu olabileceğini de içeri sızdırmıştı. Ondan sonra da arkasına yaslanmış ve Brooks'un Black Dogs'u bir bir yok etmesini seyretmişti. Zarif ve ailesinin uyuşturucu işine girmesi için, yeterli yer açılmıştı böylelikle.

Brooks'u yaralamış ve bırakmıştı.

'Brooks'u nasıl buldun?' diye sordu Thorne.

Zarif ona boş bakışlarla baksa da, Thorne bunu hapishanedeki ortak bir tanıdık sayesinde olduğunu tahmin edebiliyordu. Aynı kişi, Brooks'un kız arkadaşını kimin öldürdüğünü öğrenmesinde de kullanılmış olabilirdi.

Ya da, Zarifin Black Dogs çetesinin içinde bir adamı olabilirdi. Bu daha düşük bir ihtimaldi ama yine de akla yatkındı.

'Tanrım, herhalde Brooks senin için polisleri de öldürmeye başladığında çok sevindin. Motorcuların, polisler arasında sahip olabileceği muhtemel dostlarından da kurtuluyordun böylelikle. Bence harika bir bonus olmuş bu.'

Zarif, kendi bardağına iki, üç parmak daha içki doldurdu. 'Seni takip edemediğim için beni affet. Ne yaptığımı sanıyorsun, bilmiyorum ama bana da söylesen iyi olur.'

'Ne yaptığım biliyorum'.

'Senin için sevindim.' Zarif, alaycı bir alkışla, parmaklarını hafifçe masanın üzerine vurdu. 'Gerçek şu ki; buraya tek başına geldin ve bana kimlik göstermedin. Yani, ne biliyorsan ya da bildiğini sanıyorsan, yakın zamanda tutuklanmayacağıma eminim.'

Bugün içinde Thorne, bu lafları ikinci kez duyuyordu. Bu kahrolasıca herifler başlarının ne zaman gerçekten belada olduğunu, ne zaman ise yırtacaklarını, içgüdüsel olarak biliyorlardı sanki. Thorne yine de, ona birkaç saat evvel "elinden geleni yap" diyen bir polis memurunun, şimdi o

kadar iyi durumda olmadığım biliyordu. Bundan da garip bir tatmin duyuyordu.

Zarif bile, kendine fazla güvenen havasının altında, az da olsa endişelenmiş gibiydi. Ya da sadece sarhoş olmaya başlamıştı. Biraz daha tedirgindi, belki de.

'Sana, bana gerçekleri anlatman için bir şans verdim.'

'Neyi anlatmam için?'

'Son şansın...'

'Sana hayal gördüğünü anlatmam için mi? Defolup gitmeni söylemem için mi?' 'Brooks için. Çocuğu ve karısı için,' dedi Thorne. 'Durmayan bir araba için.' Bir bardak. Bir şişe. Zarifin kendi bıçaklarından biri. 'Ya da, bilmem gerektiğini düşündüğün başka bir konu için...'

Hoparlörden gelen kadın sesi, biraz daha neşeliydi şimdi. Müzik de daha hareketlenmişti. 'Artık gitme zamanın geldi,' dedi Zarif.

Thorne, oturduğu yerden kayarak kalktı. 'Tuvalete gitmem gerek.'

Merdivenlere doğru yavaş yavaş yürüdü. Geriye baktığında, Zarifin gözlerini pencereye çevirmiş olduğunu gördü. Masanın altında, ayakları ''tabla'lara tempolu şekilde vuruyordu.

Thorne hızla basamakları indi ve birkaç saniye kendini toplamak için bekledi. Ardından, küçük tuvalet kabinine açılan pis kapıyı itti. Tuvalete sinen korkunç koku, sanki kendi üzerinden geliyormuş gibi hissetti.

Kapıya arkasını dayandı ve kokuyu içine çekti.

Hayır. Bitmedi. Daha bitmedi.

Uzanıp, sifonu çekti. Rezervuar gürültüyle dolarken, dar koridora çıktı. Duvar boyunca uzanan yarı dolu kutuların ardında, mutfağa açılan kapıyı gördü.

Kapıya giderek, alt ve üst kilitleri sessizce yerinden çekti.

Tokmağı çevirmeyi denedi.

Sonra, arkasını dönerek merdivenlere doğru ilerledi. Yolda sadece birkaç saniye durdu ve ellerini buz gibi suyun altına tuttu.

36

Zarif hâlâ aynı yerde, aynı pozisyonda oturuyordu ama Thorne, onun hareket etmiş olduğundan şüphelendi.

Thorne alt kattayken, kalkmış olabilir miydi? Belki birini arayıp, Thorne'un orada olduğunu haber vermişti.

'Sağlık Bakanlığı ekipleri tuvaletlerine en son ne zaman baktılar? diye soran Thorne, adamın yanına yaklaştı.

Zarif, başını çevirerek, şaka olduğunu anladığını göstermek istercesine gülümsedi. Ailenin maddi olanakları ve tanıdıkları sayesinde, Sağlık Bakanlığı hakkında endişelenmeleri tamamen gereksizdi. Thorne, "Baba" Arkan Zarifin hayatta herhangi bir konuda tedirginlik duyup duymadığını merak etti.

"Baba" Türkçe'de sadece baba demekti. Ama organize suçlar dünyasında, çok daha dehşet verici bir anlamı vardı.

Zarif, Thorne'un masaya kadar gelmesini ve oradan geçip kapıya yönelmesini seyretti. Onu takip etmek amacıyla kendisi de ayaklandı; arkasından kapıyı kilitleyecekti. 'Daha misafirperver olamadığım için üzgünüm,' dedi.

'Önemli değil.'

'Umarım ziyaretinin sana bir faydası olmuştur.'

Thorne, kapıda durdu ve kilidi içeriden çevirdi. Hemen ardından, geri dönüp, restoranın içine yürüdü.

'Bakalım, göreceğiz...'

Zarif bir anda donup kalmıştı ama merdivenlerden gelen ayak sesleri üzerine, hemen kendini toplayıp geri döndü. Bir anda iki yöne çekilirmiş gibi, şaşkınlıkla bakakaldı. Karşısındaki adamı gördü ve adamın hızlı darbesiyle, boğazından bir ses yükseldi.

'Birisi daha seninle sohbet etmek istemiş,' dedi Thorne.

'Bu... doğru değil,' dedi Zarif. 'Çok delisin.' Bu sefer, gerçekten de aradığı kelimeleri bulamıyordu; sanki kafasındakileri düzene sokmak istiyor ama yapamıyor gibiydi.

Thorne'la konuşuyor ama gözlerini Marcus Brooks'dan alamıyordu.

Thorne o anda, kendisi gibi Zarifin de Marcus Brooks'u ilk defa görüyor olduğunu anladı. Hayatım altüst ettiği adamın neye benzediğini bile bilmiyordu. Ama artık yaşlı adamın, kiminle yüz yüze olduğundan şüphesi kalmamıştı.

Brooks'un saçları, tanık resmindekinden daha uzundu. Sakalları da çıkıyordu. Ama yüzü, son derece zayıftı.

Üst dudağında, büyükçe bir yara vardı. Gözleri, uykusuzluk ve yorgunluktan, mor birer halkayla çevrelenmişti.

Kot pantolon ve eski bir sweat-shirt giymişti ve üzerinde de kahverengi bir ceket vardı. Spor ayakkabıları çamur içindeydi. Tek elinde, öne arkaya sallanan bir naylon torba tutuyordu.

İşin bundan sonraki kısmı planlanmamıştı. İkisi de Zarife doğru aynı anda ilerlediler. Zarif, önceden oturduğu masaya doğru geriledi ve köşesine tutundu.

Thorne'a baktı. 'Yakında dostlarım var. Oğullarım...'

'Biliyorum,' dedi Thorne. 'Panik düğmen filan yok mu? Aslında sende çığlık atıp yardım isteyecek bir tip de yok ama istersen bir dene.'

Thorne, Zarifin korkmuş göründüğünün farkındaydı. Ama daha çok, öfke taşıyordu gözlerinden.

Yaşlı adamın zeytin renkli teni, yüzüne hücum eden kanla daha da morarmış gibi geldi ona. Omuzlarını geri itti.

'İçeri izinsiz girdiniz.'

'Beni sen davet ettin,' dedi Thorne. 'Hatta bana içki ikram ettiğini hatırlıyorum.'

Zarif, davet edilmediği kesin olan adama çevirdi gözlerini.

'Kapı açıktı,' dedi Brooks. 'Gerçekten aklınızı kaçırmışsınız.' Zarif başını iki yana salladı. Zorlukla yutkundu. 'Belki de polisi aramalıyım.'

Thorne'u işaret etti. 'Senin gibilerden anlayacak birilerini çağırabilirim.'

Brooks, bir adım attı. 'Bana Angie'den bahset.'

Zarif cevap vermedi. Gözleri, naylon torbadaydı. Thorne, Zarifin Brooks'u tanımadığı halde, o ana kadar neler yaptığından bir bir haberdar olduğundan emindi. Hatta olan her şey, detaylarıyla öğrenmekten zevk almıştı büyük ihtimalle.

'Sadece bilmek istiyor,' dedi Thorne.

'Yolladığın adamların isimlerini istiyorum,' dedi Brooks. 'Arabayı kim kullanıyordu?'

'Kafasını rahatlatmak için,' dedi Thorne.

'Angie'nin yanında oğlumun olacağını biliyor muydun?'

'Yoksa o ekstra bir bonus mu oldu?'

'Planlanmış mıydı?'

Zarifin vücudu hareketsizdi ama gözleri iki adamın arasında hızla gidip geliyordu.

'Bence öyledir,' dedi Thorne. Aileler senin için asla dokunulamaz, olmadı, değil mi ''Baba?'''

'Her ikisini de öldürmeyi mi planladın?'

Zarif başını iki yana salladı.

Thorne, bara arkasını dayadı. 'Hayır, ''bilmiyorum'' mu yoksa hayır, ''söylemeyeceğim'' mi?'

'Defolun,' diyen Zarifin sesi, Thorne'unki kadar sakindi. Brooks, naylon torbayı sıktı. 'Her iki şekil de aynı benim için.'

'Sen de defol...'

Thorne, kendini bardan ileri itti ve dolanarak arkasına geçti. 'Eğer daha fazla söyleyecek bir şeyin yoksa, bizim de burada kalmamıza gerek yok.' Brooks'a baktı. Adamın yüzünde, yorgunluk kadar açlık hissi de belirmişti. 'O zaman sana bırakıyorum...'

'Tamam,' dedi Brooks.

Thorne, üstteki raflara göz gezdirerek, CD çaları bulmaya çalıştı. Görünce, uzanıp aletin sesini yükseltti. Kadın hırsla şarkı söylüyor, davulcu da aşırı bir tempoyla çalıyordu.

'Nereye gidiyorsun?' diye sordu Zarif.

Thorne cevap vermedi; adamın sesinde duyduğu korkunun keyfini çıkardı. Barın arkasından çıkarken, başıyla müziğe tempo tuttu. Zarifin yanından geçerek, merdivenlere yöneldi.

'Şu anda bu aptallığa bir son vermelisiniz.'

Kalbi göğsünü delecek kadar hızlı atarken, o umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

'Bunu yapmayacak kadar akıllısın...'

Merdivenlerden inerken, duyduğu sesleri -çığlıklar, küfürler, kontrolünü yitirmiş bir adamın bağırışları- unutup, kafasını müziğe odaklamaya çalıştı. Alt kata indi ve gri, metal kapıdan dışarı çıktı.

Ara yoldan acele etmeden, yavaş yavaş yürüdü; oradan da caddeye çıktı. Sabahki kadar olmasa da, bu saatte bile Green Lanes'de bir hayli trafik vardı. Sürücüler kuzeye doğru, Turnpike Lane'e veya oradan da ileriye, şehre doğru gidiyorlardı.

Thorne, arabaların, taksilerin ve kamyonların gidişini seyrederken, içlerinden kaçının sürücüsünün, kendini bir şeye ait hissettiğini düşündü. Londra'da birbirine son derece bağlı yerleşim merkezleri vardı.

Buralarda yaşayanlar, gerçekten de komşularına güveniyor ve gerektiğinde sırtlarını dayayabiliyorlardı.

Ama aynı zamanda, bu şehirde elinde Evening Standard olan birisi, kendini tüm meraklı bakışlardan da koruyabilirdi. Ölümün -vahşice ölümün- şehrin dokusuna işlediği bir yerdi burası; park etme sorunu ya da tavan yapmış ev fiyatları gibi.

Islington, Camden ve Haringey gibi yerlerde, yaşam uzunluğu diğer yerlere göre 10 sene düşmüştü.

Arkan Zarif gibilerin, kendileri için plan yaptığı ve ceplerini doldurduğu yerlerde.

Thorne, emlakçının vitrininin önünden bir kez daha geçti ve restoranın camının önünde dürdü.

Masanın üzerinde duran şişe ve bardağı görebiliyordu, içeriden gelen müzik de duyuluyordu. Ama onun dışında, bomboş bir restoran vardı karşısında. Brooks, Zarifi ya arkadaki odaya götürmüş ya da alt kata indirmiş olmalıydı. Belki de, ses çıkmasından çekinmişti.

'Tamam,' demişti tam Thorne çıkarken. Demek ki, bunu içtenlikle söylemişti.

Thorne, cama arkasını dönünce, kendini boş hissetti ama aynı zamanda, iyi de hissediyordu. İlk defa olarak, Zarif gibi adamlar söz" konusu olduğunda, kendi fikirlerinde değişiklik yapmanın doğru olduğuna inanmıştı.

Herkes gibi onun da bir sınırı vardı elbette, ama onu, bu sınırı aşmaya zorlayan adamlar da vardı.

Psikopatlar, sadistler, çocuk tacizcileri.

Arkan Zarif, Thorne'un dünya görüşüyle oynamıştı; iyi ve doğru olan bildiği her şeyi altüst etmişti.

Adeta, tekrardan tanımlamıştı bunları...

Uzaktan bir polis arabası geçti. Thorne, birden Louise'in yüzünü görür gibi oldu; sinirli olduğunda ya da seviştikten sonra olduğu gibi, kızarmıştı.

Onun sesini ve kendi sesini duydu. Bu yaptıkların seni ne kadar yoldan çıkmış bir polis yapıyor? Ya da benim dün gece yaptıklarım, beni ne yapıyor?

Biz kimseyi öldürmedik.

Gözünün önündeki görüntü kaybolunca, Thorne mutlulukla ilerledi. Arkan Zarif konusunda doğru sonucu alabilmek, her şeye değerdi.

Thorne, devamlı olarak saatine bakıyordu. Restorandan çıkalı tam 17 dakika geçtiğini hesaplamıştı ki, telefonu çaldı.

Eski cep telefonu.

Cebinden çıkardı ama yanıt vermedi. Telesekretere bağlanmasını bekledi. Marcus Brooks, ona verdiği numarayı arıyordu. Thorne'un söylemesini istediği sözleri tekrarlıyordu telesekretere.

Thorne mesajı dinlerken; bunu yapanın sadece kendisi olmadığını da biliyordu. Sonra, dükkânların arasından, ara yola saptı.

Yolun sonunda, Brooks'la buluştu.

'Ne dedi?' diye sordu Brooks'a.

Gece lambasının ışığı altında, Brooks'un yüzü sapsarı duruyordu. '"Lütfen," dedi. Ama çok uzun sürmedi.' Thorne'a dikkatle hazır kartlı telefonu uzattı. Thorne'un CD çaların sesini açarken, barın üzerinde unuttuğu telefon. Sonradan Brooks'un orada görüp aldığı telefon.

Thorne, ekrana baktı. Telefonun ses kayıt cihazı 20 küsur dakikadır çalışıyordu.

'Angela ve Robbie'ye çarpan adamların isimleri, orada,' dedi Brooks. Bir an için, kafasını eğip çamurlu spor ayakkabılarına baktı. 'Babanın evini ateşe veren adamın ismi de.'

Mideye saplanan bir sancı. Rahatlama ve öfkenin birbiriyle savaşı. Şimdilik, bu kadar.

'Ses kaydının elimizde olduğunu söyledim,' dedi Brooks. 'Orada olduğumuzu kimseye söyleyemez.'

Thorne başını evet anlamında salladı. 'Gitmeliyiz.'

Thorne'un BMW'sini bıraktığı yere yürürlerken, Brooks elindeki torbayı sallıyordu. Kapılar açılınca, duraksamadan arkaya geçti. Thorne, ona yardım etmek için, eliyle sırtından tuttu. Sonra, arabaya yaslanıp durdu. Telefonu cebine koymadan önce, birkaç saniye ekrana baktı.

'Teşekkür ederim,' demek, anlamsız olacaktı. Tutuklama olayının da sırası değildi şimdi.

Arabayı ana caddeye çıkardı ve restoranın önünden, çok yavaşça geçti. Arkan Zarifin sürünerek, arkasına saplanan camlardan kurtulmaya çalıştığını görüyordu. Ağzına bir şey tıkılmış gibiydi. Peçete, diye tahmin etti

Thorne.

'Onu ne kadar çok öldürmek istediğimi bilemezsin,' dedi Brooks.

Thorne, gözlerini dikiz aynasına çevirdi ve hemen sonra, restoranın camına vurmaya çalışan Zarife baktı.

Çok iyi biliyordu.

Brooks'u ikna etmesi kolay olmamıştı; hatta kendini bile ama sonunda, ikisi de gerekli bilgilerin alınabilmesi için, bunu yapmak zorunda olduklarını kabul etmişlerdi. Daha fazlasını değil, sadece bu kadarını.

Zarifin cezaevinde daha fazla çekeceğini biliyorlardı. Ona ikisi de acımıyordu.

'Hiç... fikrin yok,' diye mırıldandı Brooks.

Thorne, yoldan sapıp, kuzeye doğru giderken, kafasındaki düşünceler de yavaşça yerli yerine oturuyordu. Hikâyenin çoğu zaten doğruydu ve anlatması da kolay olacaktı. Geri kalanını da, Colindale'e giderken düşünürdü.

Araba ilk trafik ışığına geldiğinde, Marcus Brooks arka koltukta uyumuştu bile.

Bölüm 4. Silme

37

Kard Kop elini açtı ve oyunda kalan son kişinin blöfünü gördü. 30 saniye geçtikten sonra, diğer oyuncunun aslında kesin kazanacak olan eli, işe yaramadı ve Kard Kop parayı topladı.

'Kazandım,' diye bağırdı Louise. '40 dolar.'

Thorne, bilgisayara doğru yürüdü ve ekrana baktı. İkinci elde Louise'de sadece bir jak ve bir de dört vardı.

Louise, akıllıca davranıp, oyundan çekildi.

'Bu gece ne kadar bahis koydun?' diye sordu Thorne.

'182 dolar.' .

'Kahretsin...'

Louise, oyunu komik denecek kadar çabuk öğrenmişti ve daha şimdiden, Thorne'dan daha iyi bir oyuncu olmuştu. Agresif ama temkinli oynuyordu. Masanın etrafındaki diğer oyuncuların çizgi karakterlerinin ardından, gerçek tepkilerini görebiliyor gibiydi.

Onları, Thorne'un Marcus Brooks'u anladığından daha çabuk anlamıştı.

Kendini bir zamanlar Squire diye tanıtan polisi anladığından daha çabuk çözmüştü.

Ama en önemlisi, kazansa da kaybetse de, Louise ne zaman masadan kalkması gerektiğini biliyordu.

'Oynamak istiyor musun?'

Thorne başını iki yana sallayınca, Louise de oyunu kapattı. Mutfağa gidip, yemek hazırlıklarına başladı. Hendricks, yeni sevgilisiyle yemeğe geliyordu ve Louise de makarna pişirecekti. Thorne onu takip etti ve mutfak kapısına dayandı. 'Phil'in yeni arkadaşı hakkında ne biliyorsun?'

"'Çok güzel poposu olan" bir kardiyolog olduğunu,' dedi Louise. 'En azından, Phil'in ilk tanımlaması, buydu.'

'Hepsi bu mu?'

İyi birine benziyor.'

'Sen tanıştın mı?'

'Bir kere. Rahatla biraz.'

'Rahatım zaten.'

'Siz dostsunuz,' dedi Louise. 'Aranızdakileri çözeceksiniz. Eğer içini rahatlatacaksa, o da senin kadar gergin durumda.'

'Ben iyiyim.'

Yalan söylüyordu...

Thorne, salona geçerek, raflarda duran Louise'e ve kendisine ait CD'lere göz gezdirdi. Üzerindeki M&S'ten alınma yeni tişört, rahatsızdı. Kırışıklıkları ütülemeye üşenmişti. 'Biraz müzik koyayım mı?' diye seslendi.

Mutfaktan, birbirine çarpan tencere sesleri geliyordu. 'Ne?'

Thorne, Emmylou Harris'ten Wrecking Ball'u CD çalara koydu ve en sevdiği şarkı olan Lucinda Williams şarkısına ilerledi.

Louise, kısa bir an mutfak kapısına geldi. 'Sosu yapmaya 15 dakika önce başlamalıydım,' dedi.

Başıyla bilgisayarı işaret etti. 'Oyuna başladın mı, zamanın nasıl geçtiğini unutuyorsun.' Elindeki tortellinin paketini makasla kesti ve mutfağa geri döndü.

Şarkıya eşlik ederek...

Aralık ayının ortasına gelmişlerdi. Thorne tutuklamayı yapalı üç hafta geçmişti; Marcus Brooks'un Raymond Tucker'ı öldürdüğünü itiraf etmesinin üzerinden de.

Brooks, tam bir itiraf yapmıştı.

Ricky Hodson ve Martin Cowans'ın öldürülmelerini detaylarıyla anlatmış, Paul Skinner cinayetiyle ise bir ilgisinin olmadığını söylemişti. Ama başka bir polis memurunun, DCI Keith Bannard'ı öldürmeye teşebbüs ettiğini kabul etmişti. Bannard, halen St. Thomas's Hospital'de yoğun bakımda yatıyordu. Marcus Brooks, kullandığı arabayla ona çarpmış ve ardından da Tom Thorne'u arayıp bir mesaj bırakarak, kendini polise teslim etmek istediğini söylemişti.

Aynı gece, bir Türk restoranının sahibine saldırı yapılmasıyla ilgili bir olay çıkmamıştı...

Louise, bir avuç çatal bıçağı masaya taşıdı. Thorne, kanepeden kalktı ve tabakları yerleştirmeye başladı.

Ciddi ve Organize İşlerdeki tanıdıklarından, -ki bunların hepsi de, Bannard'ın kriminal aktivitelerinin çokluğu karşısında dehşete düşmüştü- Arkan Zarifin ertesi sabah erken saatlerde, oğlu tarafından bulunmuş ve hemen hastaneye kaldırılmıştı. Doktorların polis çağırmasına inatla direnen yaşlı adam, sonunda tüm bunların kendi hatası olduğunu, fazla içip merdivenlerden aşağı düştüğünü söylemişti.

Bunu duyan Thorne, kendi kendini kaçırdığını ve yanlışlıkla parmaklarını kestiğini söyleyen, Louise'in uyuşturucu kaçakçısını hatırlamıştı. Çaresiz kaldıklarında, insanların kendi kendilerine neler yapabildikleri, ilginç bir durumdu gerçekten. Elbette ki, bunu tartışmaktan çok zevk alacağını bildiği halde, bunu Louise'e söyleyemiyordu.

Bunun en doğrusu olduğunu biliyordu. Onu karıştırmak istemiyordu. Zaten yalan söylemiş de sayılmazdı...

Aynı eski yalanlar.

Çatal bıçakları yerleştirirken, Thorne evinde saklamış olduğu hazır kartlı telefonunu düşündü. Ses kayıt bölümünde, itiraflar güvenli bir şekilde saklanıyordu. Telefon kendi elinde ve güvende olduğu sürece,

Zarifin o gece olanları kimseye söylemeyeceğinden emindi ama bunun aynı zamanda son derece pahalı bir sigorta olduğunu da biliyordu. Zarif hapse girene kadar, kendini asla tam olarak güvende hissedemeyecekti. Elindeki bilgileri, bunun olmasını sağlamak için kullanması gerekiyordu.

Ciddi ve Organizedeki güvendiği insanlara, küçük küçük bu bilgileri sızdırmaya başlamıştı bile.

Elbette, kaynağını açıklamadan. Yakalanan ve tutuklanan çoğu kişi, konuşmayacaktı ama eninde sonunda bir tanesi, önerilen anlaşmayı kabul edip, ağzını açacaktı. İstediği, elindeki bilgilerin tümünü kullanmak zorunda kalmadan, Arkan Zarifin normal yollarla hapse girmesiydi.

Böylece, Angela Georgiou, Robbie Georgiou, Jim Thorne? ve adını bilmediği kim bilir daha kaç kişi, diğer tarafta huzura kavuşacaktı.

Thorne, kendisi ve Louise için kadehlere şarap doldurdu ve kendininkinden koca bir yudum aldı.

Üzerini tekrar doldurdu.

Marcus Brooks ve Hakan Kemal için mahkeme tarihleri belli olmamıştı ama ne savcı ne de savunma, bu konuda acele etmiyordu. Her

ikisi de o kadar sonucu belli davalardı ki, Sam Karim'in onlar için bahis kitabı açmasına gerek bile olmayacaktı.

İki sanık, her ikisi de cinayetten tutuklu ama sadece bir tanesi sonucu merak ediyor.

Thorne, her şey bittikten sonra saatlerce Marcus Brooks'u sorgulamıştı ama adam, cezaevine geri girmekten hiç de şikâyetçi görünmüyordu. Belki de bu, onun için tek gelecekti. Thorne, hayatını bu kadar etkileyen ve kafasını bulandıran başka bir olay hatırlayamıyordu; ama aynı zamanda, bu kadar sorun çıkmadan hallolanı da olmamıştı.

Son derece normal ve rutin bir mahkeme öncesi hazırlık dönemine girmişti. Hatta üç tane daha cinayet olayını çözümlemiş, işlerine aynı şekilde geri dönmüştü.

Eileen Teyzeye, eğer mahsuru yoksa Louise'le beraber Boxing Day'de geleceklerini haber vermişti.

Anthony Yashere'ye söz verdiği kayıp spor ayakkabıyı hâlâ yollamamıştı.

Thorne, kadehini aldı ve mutfağa doğru ilerledi. Emmylou'nun sesi, gitar nağmeleri ve Neil Young'un harmonikası arasında; bu dünyadan ayrılanların aslında neleri kaybettiklerini anlatıyordu.

Louise'i ocağın başında birkaç dakika seyrettikten sonra, şarabından yine bir yudum aldı ve 'tamamen aptalca bir fikir olduğunu düşünmüyorum,' dedi.

'Biliyorum.'

'Sadece ne kadar iyi olacağımı kestiremiyorum.'

Arkasına bakmadan başını sallayan Louise, sosu karıştırmaya devam etti.

Ayrıca, yaş olayı da var,' dedi. 'Çocuk ergenlik çağma geldiğinde, ben 60 yaşında olacağım. Hayatım kaymış olacak.' Biraz daha şarap içti. 'Zaten şimdiden öyle.'

'Kimse tersini söylemiyor.'

'Bilmen lazım diye düşündüm.'

Louise, bu sefer arkasını döndü, kaşığı bıraktı ve poposunu tezgâha dayadı. 'Bak, iyi bir baba olamayacağını, sabırsız olacağım filan düşünüyorsun ama beni bunlar ilgilendirmiyor.

Zaten 60 yaşını göreceğinden bile emin değilim, bu yüzden çok fazla dert etme.' Ona doğru bir adım attı.

'O yaşlı adam için hâlâ üzülen ve bana anlatırken bile rahatsız olan tarafın var ya, beni ilgilendiren, o işte. Bu yüzden, iyi bir baba olacağını biliyorum. Hatta çok iyi...'

Bir adım daha atınca, Thorne kollarını açtı ve birbirlerine sarıldılar. Ama sadece birkaç saniyeliğine. Louise hemen arkasını dönüp, sosun kaynamaya başlayıp başlamadığını kontrol etti.

Thorne, onun su ısıtıcıyı çalıştırmasını seyretti. Tencereye, makarnayı haşlamadan önce yağ ve tuz koymasına baktı.

İnsanların gerçekten başka başka tarafları var, diye düşündü.

38. Son Söz

Vulnerable Prisoners Wing'de çok fazla tutuklu bulunmuyordu; yemek zamanı geldiğinde sadece 60 kadar mahkûm ortalığa çıkıyordu. Cezaevinin diğer yerlerinden çok daha rahat olduğu kesindi, burasının. Ama yemek zamanı sırada kaç kişi olursa olsun, Nicklin her zaman ilk olmayı severdi.

Beklemekten ve diğerlerinin yemeklerini ondan önce almasından nefret ediyordu. Onların kendisinden daha fazla yemek aldıklarını hayal ediyor ve kendi sırası geldiğinde de, en iyi kısımların bitmiş olacağından' şüpheleniyordu. Yemek söz konusu olduğunda, hep böyleydi. Aslında, iştahını kabartan her konuda böyleydi.

Akşam yemeği, altı ve yedi arasında servis ediliyordu ama Nicklin kapıya çeyrek kala gelmişti.

Tepsisini almış, mutfak çalışanlarının metal sesleri arasında aptalca sohbet ettiklerini duyuyordu.

Altıyı bir geçe, tepsisine hızla vurmaya başladı. Artık arkasında bir düzine mahkûm birikmişti.

'Çorbaya işemeyi bırakın da yemeği başlatın,' diye seslendi.

Mutfaktan ve arkasındaki sıradan gülüşmeler geldi. 'Bence köfteler için endişelenmelisin,' dedi arkadan birisi.

Yemeklerin önünü kapatan metal perde kalkınca, Nicklin ilerledi ve yemeğini aldı. Lazanya ve patates cipsi.

Her zamanki gibi, bir puding -Salı günleri elmalı turta olurdu-ve iki dilim ekmek. Portakal suyu ve şişelenmiş su.

'Bugün yemek iyi,' dedi, şef kılığındaki şişko tecavüzcü.

Nicklin tepsisiyle uzaklaşırken, arkasındaki eski hâkim, yeni mahkûm Michelin yıldızlarıyla ilgili alaycı bir laf etti.

Şef, yıldızları ne yapacağını ona argo dille belirtti.

Tepsisiyle beraber, iki merdiven çıktı ve hücresine girdi.

Küçük masasında oturup, portakal suyunu açtı ve yemeği sıcak tutmaya yarayan alüminyum kapağı kaldırdı.

Kahrolasıca lazanya...

Morali çok iyi değildi zaten, Marcus Brooks'un yakalandığını duyduğundan beri, keyfi yoktu.

Brooks'un öldürdükleri arasında, Thorne'un homoseksüel arkadaşının olmadığını öğrendiğinden beri.

Günün keyfini kaçırmıştı bu haber. Hücre kapısı açıldığı anda ya da ışıklar söndüğü anda heyecanla düşünmeyi bekleyeceği bir olay yoktu artık. Sadece basit zevkler kalmıştı hayatında; ten zevki ve göbek zevki. Ama her ikisi de son' derece sınırlıydı burada.

Çatalını sertleşmiş lazanyaya batırdı ve oynamaya başladı. O anda, gözünün kenarıyla dışarıdan bir hareket yakaladı ve kafasını çevirerek, baktı. Hücre kapısının dışında, bir mahkûm durmuş ona bakıyordu.

'Ne?'

Adam omuzlarını silkti. Askins, 15 yaşında bir kıza tecavüz eden bir uyuşturucu bağımlısı. Nicklin'in beraber zaman geçireceği biri değil.

'Neden defolup gitmiyorsun?' dedi Nicklin. Ağzına koca bir kaşık kıyma attı. 'Başka birini korkutsa—' Birden durdu ve çığlık attı. Ağzından akan kanları tabağına tükürdü ve eliyle ağzında kalan cam parçasını bulmaya çalıştı.

'Bu sadece bir mesaj,' dedi Askins.

Nicklin bir küfür etti ve yine tükürdü. Lazanyanın üst tabakasını kaldırdı ve sulu kıymayı çatalıyla deşmeye başladı. Çatalına, her harekette cam sesleri geliyordu.

Başını kaldırdı ve ağzı bir karış açık halde, orada duran adama baktı.

Arkasını dönmeye hazırlanan Askins, gülümsedi: 'Çok uzun kolları olan birinden...'

SON